

Τῆ Α΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἰουστίνου τοῦ Φιλοσόφου, καὶ ἑτέρου Ἰουστίνου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῶν Ἁγίων γ΄.

Ἦχος β΄. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ὅτε, ἀγνωσίας ὁ κρυμός, πᾶσαν ἐπεκράτει τὴν κτίσιν, ταῖς ἐπηρείαις ἐχθροῦ, καὶ ἐθεραπεύετο, ἢ τῶν εἰδώλων πληθὺς, τότε ἔνδοξοι Μάρτυρες, προθύμῳ καρδία, ζέσει θείας πίστεως, τοῦτον ἐπαύσατε, πόθῳ ἐκκενοῦντες τὸ αἷμα, ὑπὲρ τοῦ τὸ ἴδιον αἷμα ἐπὶ τὸν Σταυρὸν σαφῶς κενώσαντος.

Παῖων, ὁ γενναῖος ἀθλητής, Βαλλερειανὸς καὶ Χαρίτων, καὶ Χαριτῶ σὺν αὐτῷ, θεῖος Ἰουστίνός τε, καὶ ὁ Εὐέλπιστος, καὶ Ἰέραξ ὁ ἔνδοξος, στολὴν ἐξ αἱμάτων, θεῖαν ἐπιχρῶσαντες, καὶ στολισάμενοι, ἅμα τῷ Δεσπότη τῶν ὅλων, ἐν τοῖς οὐρανοῖς μετ' Ἀγγέλων, τῷ παμβασιλεῖ Χριστῷ παρίστανται.

Ὅτε, ἐπινεύσει θεϊκῇ, πρὸς τοὺς ὑπὲρ φύσιν ἀγῶνας, προσεχωρήσατε, σῶμα τὸ φθειρόμενον, ἀπαρνησάμενοι, τότε σθένει ῥωννύμενοι, τοῦ Παντοδυνάμου, πῦρ οὐκ ἐπτοήθητε, οὐ ζήφιη τέμνοντα· ὅθεν τῷ Θεῷ τὸν ἀυχένα, κλίναντες μακάριον τέλος, ἐν ἀγαλλιάσει ὑπεδέξασθε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὺ εἶ τῶν Ἀγγέλων ἡ χαρά, σὺ εἶ τῶν πιστῶν ἡ ἐλπίς, Δέσποινα πανάμωμε, καὶ προστασία ἡμῶν· καὶ πρὸς σὲ καταφεύγοντες, ἐν πίστει βοῶμεν, ὅπως ταῖς πρεσβείαις σου, ἐκ τῶν βελῶν τοῦ ἐχθροῦ, λύπης ψυχοφθόρου καὶ πάσης, θλίψεως ῥυσθείημεν πάντες, οἱ ἀνευφημοῦντές σε Θεόνημφε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Πόνους, ὑπομείνασα πολλούς, ἐν τῇ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, σταυρώσει Ἄχραντε, ἔστενες δακρύνουσα, καὶ ὀλολύζουσα· Οἴμοι! τέκνον γλυκύτατον, ἀδίκως πῶς πάσχεις, πάντας θέλων ῥύσασθαι, τοὺς ἐξ Ἀδάμ γηγενεῖς; Ὅθεν παναγία Παρθένε, σὲ παρακαλοῦμεν ἐν πίστει, ἵλεων ἡμῖν τοῦτον ἀπέργασαι.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ. Γερασίμου.

Φιλοσοφίας ταῖς ἀκτῖσιν ἐκλάμπων, θεογνωσίας ὑποφήτης ἐδείχθης, σοφῶς παραταξάμενος κατὰ τῶν δυσμενῶν· σὺ γὰρ ὠμολόγησας, ἀληθείας τὴν γνῶσιν, καὶ Μαρτύρων σύσκηνος, δι' ἀθλήσεως ὤφθης· μεθ' ὧν δυσώπει πάντοτε Χριστόν, ὃ Ἰουστῖνε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Ἦ συνήθης Στιχολογία, ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρών.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος β΄. Δεῦτε λαοί.

Μαρτυρικαῖς, ἠγλαῖσμένοι φαιδρότητι, τῷ καθαρῷ παράστασθε, Μάρτυρες βήματι, τοῦ Δεσπότου τῶν ὄλων, ἡμῖν ἀμαρτημάτων, λύσιν βραβεύοντες.

Οἱ εὐσεβεῖς, τῆς ἀληθείας ὑπέρμαχοι, τυραννικοῦ πρὸ βήματος, ἀγωνισάμενοι, ὁμοφρόνως καθεῖλον, τὴν πλάνην τοῦ Βελίαρ, σθένει τοῦ Πνεύματος.

Δι' αἰκισμῶν, διὰ μαστίγων καὶ θλίψεων, οἱ εὐσεβεῖς ὠνήσαντο, Μεγαλομάρτυρες, τὴν Χριστοῦ βασιλείαν, ἐν ἧ Ἰστανηφόροι, νῦν πολιτεύονται.

Θεοτοκίον.

Κατοικτειρῶν, σοῦ τῶν χειρῶν τὸ πλαστούργημα, ὁ ἐν ἐλέει πλούσιος, μήτραν κατώκησας, ἀπειράνδρου Παρθένου, καὶ ταύτην προστασίαν, ἡμῶν ἀνέδειξας.

Ῥδὴ γ'. Στερέωσον ἡμᾶς.

Στερέωμα Χριστὸν ἐν τῇ καρδίᾳ σου, κατέχων ἀνδρείως ἀντικατέστης, Ἰουστῖνε τῷ δικάζοντι, ἀνομεῖν παρανόμως σε προσταττοντι.

Χορὸς θεολαμπῆς στρατὸς θεόλεκτος, Ἁγίων Μαρτύρων ἅγιος δῆμος, ἀθροισθεῖς νῦν κατεπάλαισε, δυσμενεῖς ἀσωμάτους μετὰ σώματος.

Τὸ σῶμα αἰκισμοῖς οἱ μεγαλόψυχοι, ἐκδόντες ἠγάλλοντο προορῶντες, τὴν αἰώνιον ἀπόλαυσιν, καὶ τὴν μέλλουσαν δόξαν καὶ λαμπρότητα.

Θεοτοκίον.

Ἀσπόρως ἐν γαστρὶ Θεὸν συνέλαβες, καὶ τίκεις ἀφράστως σεσαρκωμένον, εἰς ὃν βλέπειν οὐ τολμῶσιν αἰεὶ, οὐρανῶν αἰ Δυνάμεις Ἀειπάρθενε.

Ὁ Εἰρμός.

» Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλω νεκρώσας

» τὴν ἀμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον ταῖς

» καρδίαις ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ἰουστίνος Χαρίτων, Παίων Εὐέλπιστος, Χαριτῶ καὶ Ἰέραξ καὶ Βαλλερριανός, οἱ φωστῆρες οἱ φαιδροί, οἱ καταυγάζοντες, τὰ πληρώματα τῆς γῆς, ταῖς φρυκτωρῖαις τῶν αὐτῶν, ἀγῶνων μεγαλοφώνως, ἀνευφημείσθωσαν πάντες, Χριστῷ πρεσβεύοντες σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ θερμὴ προστασία, καὶ ἀπροσμάχητος ἡ ἐλπίς ἡ βεβαία, καὶ ἀκαταίσχυντος, τεῖχος καὶ σκέπη καὶ λιμὴν, τῶν προστρεχόντων σοι, αἰειπάρθενε Ἀγνή, τὸν Υἱόν σου καὶ Θεόν, ἰκέτευε σὺν Ἀγγέλοις, εἰρήνην δοῦναι τῷ κόσμῳ, καὶ σωτηρίαν καὶ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ἐν Σταυρῷ σε ὀρῶσα, Χριστὲ ἡ Μήτηρ σου, ἐκουσίως ἐν μέσῳ, ληστῶν κρεμάμενον, κοπτομένη μητρικῶς, τὰ σπλάγχνα ἔλεγεν· Ἀναμάρτητε Υἱέ, πῶς ἀδίκως ἐν Σταυρῷ, ὡσπερ κακοῦργος ἐπάγης, τὸ γένος τὸ τῶν ἀνθρώπων, ζῶσαι θέλων ὡς ὑπεράγαθος! Ῥδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἰουστίνου Χαρίτωνος, καὶ Χαριτοῦς καὶ Παίωνος τοὺς ἄθλους, τῶν Ἀγγέλων τάγματα κατεπλάγησαν.

Συντριβόμενα σώματα, τοῖς αἰκισμοῖς τὴν θείαν προεξέχει, τοῖς γενναιοτάτοις μακαριότητα.

Εὐελπίστου Ἰέρακος, τῶν ἀκλινῶν Μαρτύρων τὴν ἀνδρείαν, οἱ τοῦ σκότους ἄρχοντες ἐπτοήθησαν.

Θεοτοκίον.

Δυσωποῦμέν σε Ἄχραντε, τὴν τὸν Θεὸν ἀσπόρως συλλαβοῦσαν, τοῦ αἰεὶ πρεσβεύειν ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Ῥδὴ ε'. Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός.

Πνεύματος θεοῦ πλησθεῖς, τῆς πονηρίας τὰ δεινὰ πνεύματα, τοῖς ὀχετοῖς, Μάρτυς τῶν αἱμάτων, τῶν σῶν Ἰουστῖνε, ἀπέπνιξας μάκαρ, ἀθλήσας στερρότατα.

Ἡ χαριτώνυμος, χάριτος ἔμπλεως Θεοῦ γέγονε, καὶ γυναικῶν, ἐπιλαθομένη σαφῶς τοῦ ἀσθενοῦς, ἤθλησε νομίμως, καὶ δόξης ἠξιώται.

Χαριτωθεὶς τὴν ψυχὴν, ὁμολογίαις ἱεραῖς ἤμβλυνας, τοῦ παλαιοῦ, ἐχθροῦ τὴν κακίαν Χαρίτων ἀθλητά, θείων ἀθλοφόρων, σεπτὸν ἐγκαλλώπισμα.

Θεοτοκίον.

Σοὶ τῇ τεκούσῃ Χριστόν, τὸν τοῦ παντὸς Δημιουργὸν κράζομεν· Χαῖρε Ἀγνή, χαῖρε ἢ τὸ φῶς ἀνατείλασα ἡμῖν· χαῖρε ἢ χωρήσασα, Θεὸν τὸν ἀχώρητον.

Ῥοδὴ ς´. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Οὐρανόθεν τὴν κλῆσιν δεξάμενος, ὥσπερ ὁ θεσπέσιος Παῦλος Θεόσοφε, εὐθυδρομήσας ἄριστα, μαρτυρίου τὸ στάδιον ἤνυσας.

Ἀκυμάντως βασάνων τὸ πέλαγος, θεία κυβερνήσει διήλθετε Μάρτυρες, καὶ πρὸς λιμένα εὐδίων, τῆς Χριστοῦ βασιλείας ἐφθάσατε.

Ἀπλανεῖς ὡς ἀστέρες ἐμπρέποντες, τῷ τῆς Ἐκκλησίας σεπτῷ στερεώματι, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, φωταυγείαις τῶν ἄθλων φωτίζετε.

Θεοτοκίον.

Ἀπειράνδρως Παρθένε ἐκύησας, καὶ διαιωνίζεις Παρθένος ἐμφαίνουσα, τῆς ἀληθοῦς θεότητος, τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου τὰ σύμβολα.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων, κυκλοῦμενος, τὴν ἀνεξι-

» χνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἅ-

» βυσσον. Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον. Ἦχος β´. Τοὺς ἀσφαλεῖς. Γερασίμου.

Τὸν ἀληθῆ, τῆς εὐσεβείας κήρυκα, καὶ εὐκλεῆ, τῶν μυστηρίων ρήτορα, Ἰουστίνον τὸν φιλόσοφον, μετ' ἐγκωμίων εὐφημῆσωμεν· δυνάμει γὰρ σοφίας τε καὶ χάριτος, τὸν λόγον κατετρέψεν τῆς πίστεως, αἰτούμενος πᾶσι θείαν ἄφεσιν.

Συναξάριον.

Μὴν Ἰούνιος, ἔχων ἡμέρας λ´.

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας ιε´ καὶ ἡ νύξ ὥρας θ´.

Τῇ Α´ τοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἰουστίνου τοῦ Φιλοσόφου.

Στίχ. Ἰουστίνον κώνειον ἦρεν ἐκ βίου,
Ὡς εἶθε πρῶτον τοὺς πιεῖν δεδωκότας.
Πρώτη Ἰουνίου Ἰουστίνε ἐλλεβορίζη.

Οὗτος ἦν ἀπὸ Φλαβίας Νεαπόλεως τῆς Συρίας, υἱὸς Πρίσκου τοῦ Βακχείου, ἐλθὼν δὲ ἐν Ρώμῃ Ἀντωνίῳ τῷ Βασιλεῖ, κατὰ τῆς πλάνης τῶν εἰδώλων, καὶ ὑπὲρ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως καὶ ὁμολογίας, λιβέλλους ἐπιδέδωκε, τὴν μὲν κρατύνων, τὴν δὲ καθαίρων γραφικαῖς ἀποδείξεσι. Φθονηθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ φιλοσόφου Κρήσκεντος, ἀναιρεῖται, πολλαῖς πρότερον βασάνοις καθομιλήσας. Οὗτος, διὰ τὸ καθαρὸν τοῦ βίου καὶ ἀκατάγνωστον, εἰς ἄκρον ἀρετῆς ἐλάσας, σοφίας τε πάσης ἔμπλεως γεγονῶς τῆς τε θείας καὶ ἀνθρωπίνης, καταλέλοιπε πᾶσι τοῖς πιστοῖς συντάγματα, πάσης σοφίας καὶ ὠφελείας γέμοντα· ὑπερφυῆ γὰρ τὴν γνῶσιν τοῖς ἐντευξομένοις παρέχουσι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἰούστου, Ἰουστίνου, Χαρίτωνος, Χαριτοῦς, Εὐελπίστου, Ἰέρακος, Παίωνος, καὶ Βαλλεριανοῦ.

Εἰς τὸν Ἰούστον καὶ Ἰουστίνον.

Στίχ. Οὐπὼ τεμεῖν Ἰούστον ἔφθη τὸ ξίφος,

Καὶ τὴν κεφαλὴν ἦν κλίνων Ἰουστίνος.

Εἰς τὸν Χαρίτονα καὶ Χαριτῶ.

Θεῖος Χαρίτων καὶ Χαριτῶ παρθένος,

Τμηθέντες εὐμοιροῦσι θείων χαρίτων.

Εἰς τὸν Εὐέλπιστον.

Εὐέλπις Εὐέλπιστός ἐστιν εἰκότως,

Ὡς κλῆρον ἔξει τὸν Θεὸν τμηθεὶς κάραν.
Εἰς τὸν Ἰέρακα.
Ὅρμα πρὸς ἄθλους Ἰέραξ ὡς ἰέραξ,
Τμηθεὶς δὲ θηρᾷ ψυχικὴν σωτηρίαν.
Εἰς τὸν Παίονα.
Παίων ὁ Παίων δυσσεβῆ πίστιν λόγοις,
Χειρὶ ξιφῆρει παίεται κατ' ἀυχένος.
Εἰς τὸν Βαλλερριανόν.
Δείξεις τι καὶ σὺ τῷ Θεῷ τμηθὲν μέλος,
Μελῶν τὸ κρεῖττον, Βαλλερριανέ, κάραν.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἠθλησαν ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Ῥωστικοῦ τοῦ Ἐπάρχου· καὶ μετὰ πολλὰς βασάνους, τὰς κεφαλὰς ἀπετημήθησαν. Λέγεται δέ, πρὸ τῆς ἐκτομῆς, εἰπεῖν τῷ Ἁγίῳ Ἰουστίνῳ τὸν Ἐπαρχον. «Εἴ οἴεσθε, ἀναιρεθέντες, εἰς οὐρανούς ἀνελθεῖν, ἀγαθὰ τινα ληψόμενοι;». Τὸν δέ, «Μὴ οἴεσθαι εἰπεῖν, ἀλλὰ πληροφορίαν ἔχειν, ὡς αὐτίκα ἡμᾶς χρησταὶ τινες ἀντιδόσεις καὶ φιλοφροσύναι ἐκδέξονται». Καὶ οὕτως τὰς κεφαλὰς ἀπετημήθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Φίρμου τοῦ Μάρτυρος.

Στίχ. Πολλὰς ὁ Φίρμος ὑπομείνας βασάνους,
Πολλὰς καὶ εὗρεν ἀνταμείψεις ἐν πόλῳ.

Οὗτος ἦν ἐν τοῖς χρόνοις Μαξιμιανοῦ, διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν συλληφθεὶς, ἄγεται πρὸς Μάγον (τὸν Ἡγεμόνα ἴσως, οὕτω καλούμενον), καὶ μὴ πεισθεὶς σπονδὰς προσενεγκεῖν τοῖς εἰδώλοις, γυμνωθεὶς, μαστίζεται νεύροις· καὶ ἀναρτηθεὶς, ξέεται καὶ ξυρῶ τὰ νεῦρα τέμνεται, καὶ ἐξαρθοῦται τὰς ἀρμονίας, καὶ τὴν κοιλίαν καὶ τὰς κνήμας καὶ τοὺς μηρούς μαχαίραις κατατέμνεται, καὶ λίθοις βάλλεται· καὶ τέλος τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται καὶ τὸν στέφανον τῆς ἀθλήσεως δέχεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θεσπεσίου.

Στίχ. Τῷ ὄντι θεσπέσιος ἐκ τῶν πραγμάτων,
Μάρτυς δέδειξαι, Θεσπέσιε, τῷ ξίφει.

Οὗτος ἦν ἐν τοῖς χρόνοις Ἀλεξάνδρου τοῦ Βασιλέως· διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν κρατηθεὶς παρὰ Σιμπλικίου, ἄρχοντος Καππαδοκίας, Καππαδόξ ὢν καὶ αὐτός, ἄγεται ἐπὶ τὸν τῶν εἰδώλων ναόν, θυσίαν προσενεγκεῖν τοῖς εἰδώλοις. Μὴ πεισθεὶς οὖν, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον μυκτηρίσας τὰ εἶδωλα, κρεμασθεὶς, ξέεται, καὶ εἰς κλίβανον πυρωθέντα ἐμβάλλεται. Τῇ δὲ Χριστοῦ χάριτι ἀβλαβῆς διαμείνας, ἄγεται ἄλλοις εἰς τὸν τῶν εἰδώλων ναὸν ἔνθα θυσίας προσήγον οἱ Ἕλληνας· καὶ πλησιάσας, τὸν βωμὸν καταβάλλει. Παραχρῆμα οὖν εἰς τήγανον ἐμβάλλεται πεπυρακτωμένον, ἐλαίῳ καὶ πίσση καὶ στέατι μεστόν, καὶ ἐπὶ δυσὶν ἡμέραις ἐν αὐτῷ προσκαρτερήσας, ἐξέρχεται ἀβλαβῆς, μηδοτιοῦν καύσεως ἐν τῷ σώματι ἔχων· καὶ πολλοὺς τῶν ἀπίστων πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν μετήγαγε, διὰ τὸ τοῦ θαύματος μέγεθος. Ἐξάγει οὖν αὐτὸν ὁ Ἄρχων ἐξω τῆς πόλεως, καὶ τῇ τοῦ θανάτου καταδικάζει τομῇ.

Διήγησις ὠφέλιμος γεωργοῦ τινος Μετρίου ὀνομαζομένου.

Στίχ. Βίος Μετρίου πᾶσι τοῖς χριστωνύμοις,
Στήλη πρόκειται ἀρετῶν τε καὶ πίναξ.

Ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς καὶ Ἐπίσκοπος Πύρρος ὁ Παρθένης ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἦστησε Πύρρος πύργον ἀγνείας μέγαν,
Δι' οὗ θεωρεῖ τὸν Θεόν, χοῦς θεὶς κάτω.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥοδὴ ζ'. Εἰκόνοσ χρυσοῦσ.

Ἀπάτης βυθόν, τῶν αἱμάτων ποταμῶ ἀποξηράναντες, κρουνοὺς θαυμάτων ἀνεβλύσατε, κατασβεννύοντες ἄνθρακας, Μάρτυρες δεινῶν παθημάτων, τῶν βοῶντων ἐκάστοτε· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σοφία Θεοῦ, Ἰουστίνος ὁ σοφὸς κεκοσμημένος, τὴν τῶν Ἑλλήνων ἀπεμώρανε, φιλοσοφίαν ἐν χάριτι, πείσας προσκυνεῖν τὴν Τριάδα, ὀρθοδόξως κραυγάζειν τε, Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐνθέῳ πυρί, ἀγαπήσεως σοφοὶ ὕλην κακίας, γενναιοφρόνως κατεφλέξατε· καὶ ὡς πυρσοὶ ἀναλάμπαντες, πάντων τῶν βοῶντων καρδίας, εὐσεβῶς ἐφωτίσατε·

Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Σὲ βάτον Μωσῆς, ἐν τῷ ὄρει τῷ Σινᾷ πυρπολουμένην, προεθεώρει τὴν ἐνέγκασαν, ἀκαταφλέκτως τὴν ἄστεκτον, αἴγλην τῆς ἀρρήτου οὐσίας, ἐνωθείσης παχύτητι, σαρκὸς μιᾶς τῶν ἐν αὐτῇ, ἀγίων ὑποστάσεων.

Ῥδὴ ἡ´. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Ὡς ἐν καμίνῳ τῷ πυρί, τῶν βασάνων καρτερῶς δοκιμασθέντες, Ἀθλοφόροι Κυρίου, ὑπὲρ χρυσὸν ἀληθῶς, ἐνθέως βοῶντες ἤστράψατε· Σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σὺν Ἰουστίνῳ τῷ σοφῷ, ἀνυμνεῖσθω Χαριτὸ Παίων Χαρίτων, καὶ Ἱέραξ ὁ μέγας, σὺν Βαλλερικῶ, ἀθλήσει τὴν πλάνην μειώσαντες, καὶ ταῖς τῶν Ἀγγέλων, χορείαις συναφθέντες.

Πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν, ἐπειγόμενοι σοφοὶ γενναιοφρόνως, τὸν αὐχένα τῷ ξίφει, ἐν ὁμοιοῖα ψυχῆς, οἱ πάντες ἐκλίνατε Μάρτυρες, θύματα καθάπερ, Θεῷ προσενεχθέντες.

Θεοτοκίον.

Μύρον κενούμενον ἡμῖν, Θεοτόκε τὸν Χριστὸν κυοφοροῦσα, εὐδίασας κόσμον, ἐν θεοπνεύστοις ὁσμαῖς· διὸ σοὶ τὸ Χαῖρε κραυγάζομεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων τοῖς Παισὶ

» συγκαταβάνα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον, μεταβα-

» λόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερ-» υψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ´. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Θεῖα λαμπόμενοι δόξῃ, τὸν κρυμὸν τῆς ἀπάτης, ἐλύσατε γενναῖοι Ἀθληταί· καὶ κοινωνοὶ χρηματίσαντες, ἱερῶν παθημάτων, τοῦ σάρκα εἰληφότος δι´ ἡμᾶς, σὺν αὐτῷ αἰωνίως, εἰς οὐρανοὺς ἀγάλλεσθε.

Τὴν Ἰουστίνου σοφίαν, Χαριτοῦς τὴν ἀνδρείαν, Χαρίτωνος τὴν τόλμην ἀληθῶς, Παίωνός τε Ἱέρακος, τοὺς γενναίους ἀγῶνας καὶ Βαλλερικανοῦ πρὸς τὰ δεινά, τὴν πολλὴν καρτερίαν, οἱ Ἄγγελοι ἐθαύμασαν.

Ὡσπερ ἐν ἄρματι θείῳ, ἐπιβάντες ἐνδόξως, τῷ αἵματι ὑμῶν πρὸς οὐρανόν, χαρμονικῶς ἀνεδράμετε καὶ χειρὶ ζωηφόρῳ, τῆς νίκης ἐκομίσασθε Σοφοί, τοὺς στεφάνους ἀπαύστως, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύοντες.

Θεοτοκίον.

Σωματωθεὶς ἀπορρήτως, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, ὡς ἥλιος ἐπέφανεν ἡμῖν, πάναγνε Μήτηρ ἀνύμφευτε, τῶν αἰώνων ἀπάντων, ὁ πρὶν Πατρὶ συνάναρχος Υἱός, καὶ τὸ σκότος διώξας, ἐφώτισε τὰ σύμπαντα.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀρρήτῳ σοφία, ἡ-

» κοντα καινουργῆσαι τὸν Ἀδάμ, βρώσει φθορᾶ πε-

» πτωκότα δεινῶς, ἐξ Ἀγίας Παρθένου, ἀφράστως

» σαρκωθέντα δι´ ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν

» ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Καὶ τὰ λοιπὰ ὡς σύνηθες, ἡ Α´ Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Β΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νικηφόρου, Ἀρχιεπισκόπου
Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἀληθείας ἐδραῖωμα, καὶ τῆς πίστεως ἔρεισμα, καὶ δογμάτων πρόβολον σὲ
γινώσκουμεν, τῆς εὐσεβείας συνήγορον, ἀγνείας τε σκῆνωμα, καὶ δοχεῖον ἐκλεκτόν,
εὐωδίας τοῦ Πνεύματος, καὶ παμμέγιστον, θησαυρὸν διδαγμάτων καὶ κρηπίδα, τοῦ
Χριστοῦ τῆς Ἐκκλησίας, Ἱεροφάντα θεόπνευστε.

Ἀποστόλων διάδοχον, Ἀθλοφόρων ὁμότροπον, Ἀσκητῶν ὁμόζηλον εὐφημοῦμέν σε,
καὶ Διδασκάλων ἐκσφράγισμα, καὶ θεῖον ἐκτύπωμα, καὶ Χριστοῦ μυσταγωγόν,
Ἱεράρχα μακάριε, καὶ θεόρρυθτον, ποταμὸν ἰαμάτων τὰς ἀνόμους, καὶ βλασφήμους
διανοίας, κατακαλύπτοντα πάνσοφε.

Τῆς σοφίας τὸ τάλαντον, πλεονάσας πανόλβιε, τῆς χαρᾶς ἠξίωσαι τοῦ Κυρίου σου,
πεποικιλμένος τῇ χάριτι, τῆς θείας ἐλλάμψεως, καὶ τῇ αἴγλη νοητῶς, ἀποστίλβων τοῦ
Πνεύματος, νῦν παρίστασαι, δεξιᾷ ζωηφόρῳ λαμπηδόσιν, οὐρανίοις ἀενάως,
καταστραπτόμενος ἔνδοξε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζω σε Πάναγνε, τὴν βροτοὺς ἀφαρπάσασαν, ἐκ βυθοῦ κακίας καὶ
ἀπογνώσεως· ὑμνολογῶ σε Θεόνυμφε, τὴν ἀειμακάριστον, καὶ δοξάζω σου σεμνή,
τὴν ἀπόρρητον κύησιν, ὅτι ἔτεκες, τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, καὶ κατάρας
ἠλευθέρωσας Παρθένε, προγονικῆς τὸ ἀνθρώπινον.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ὡς ἑώρακε Κύριε, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ σου, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον ἐξεπλήττετο,
καὶ ἀτενίζουσα ἔλεγε· Τί σοι ἀνταπέδωκαν, οἱ πολλῶν σου δωρεῶν, ἀπολαύσαντες
Δέσποτα; Ἀλλὰ δέομαι· Μὴ με μόνην ἐάσης ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλὰ σπεῦσον ἀναστήναι,
συνανιστῶν τοὺς προπάτορας.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως. Γερασίμου.

Νίκην ἠνεγκε, τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἡ σὴ ἔνθεος, ὁμολογία, Νικηφόρε Ἱεράρχα θεόληπτε·
τὴν γὰρ Εἰκόνα τοῦ Λόγου σεβόμενος, ὑπερορία ἀδίκως ὠμίλησας. Πάτερ Ὅσιε,
Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Απόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Ἡ συνήθης Στιχολογία, ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ
παρῶν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Τὸν Νικηφόρον ὡς νικηφόρον ἄσμασι μέλω. Θεοφάνους.

Ἦχος α΄. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Τὴν πρᾶξιν τῆς θεωρίας ἔδειξας, σαφῶς ἐπίβασιν· τὴν γὰρ ψυχὴν ρυθμίσας
πρακτικῶς, Νικηφόρε πανόλβιε, πρὸς θεωρίαν ἄριστον, τὴν ἀκροτάτην ἀνεπτέρωσας.
Ὁ λόγος ὠραῖσμένος πράξεσιν, ὁ βίος λόγῳ δέ, κεκοσμημένος ὄφθη σου λαμπρῶς,
Νικηφόρε θεόληπτε· διὸ ἐπὶ τοῦ θρόνου σε, τοῦ ὑψηλοῦ Χριστοῦ ἀνέθετο.

Νοσήσας τοῦ Μαμωνᾶ τὴν αἵρεσιν, Λέων ὁ δεῖλαιος, καὶ τῆ στερῆ σου πέτρα
προσβαλῶν, Νικηφόρε συνέτριπται, καὶ θαυμαστή τις γέγονεν, ἡ συμφωνία τῆς
σοφίας σου*.

Νεκρώσας τὰ ἐπὶ γῆς φρονήματα, σὺ δι' ἀσκήσεως, καὶ τὴν ψυχὴν ἰθύνας ἐμμελῶς,
Νικηφόρε θεόπνευστε, πρὸς τοὺς λιμένας ἔφθασας, τῆς ἀκυμάντου καταστάσεως.
Θεοτοκίον.

Ίάσω τὴν συντριβὴν Πανάμωμε, τῆς ἀνθρωπότητος, τὸν Ποιητὴν τεκοῦσα τοῦ
παντός, τὸν ἡμᾶς ἀνορθώσαντα, καταρράγέντας πτώματι, τῶν προπατόρων
θεονύμφευτε.

Ῥδὴ γ'. Οὐκ ἐν σοφία.

Κατακοσμήσας, ἀρετῶν ταῖς ιδέαις τὸν βίον σου, καὶ φωστὴρ λόγον ζωῆς, σαφῶς
ἐπέχων γενόμενος, Χριστοῦ τὴν πανίερον, ποιμνὴν ἐποίμανας.

Ἡ θεορρήμων, καὶ πυρίνη σου γλῶσσα καὶ ἔνθεος, τῷ πυρὶ τῷ νοητῷ τὰς ἀκανθώδεις
κατέφλεξεν, αἰρέσεις θεόσοφε, Πάτερ αἰοίδιμε.

Φιλοσοφία, τῆς σοφίας τὸ βάθος ἠρεύνησας, καὶ δογμάτων σου πλοκαῖς, τοὺς
ἀθετοῦντας εἰκόνα Χριστοῦ, τρανῶς ἀπηγγόνησας, ἀξιοθαύμαστε.

Θεοτοκίον.

Ὁμολογοῦντες, τὸν Πατρὶ πρὸ αἰώνων συνάναρχον, ἐπ' ἐσχάτων ἐκ τῆς σῆς, γαστρὸς
τεχθέντα Πανάμωμε, κυρίως δοξάζομεν, σὲ Θεομήτορα.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἐν σοφία, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ καυχώ-

» μεθα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῆ τοῦ Πατρὸς, ἐνυποστάτῳ σοφία

» Θεοῦ· οὐ γὰρ ἔστιν Ἅγιος, πλήν σου φιλόανθρωπε.

Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Χοροὶ Πατριαρχῶν, τὴν ἀγίαν σου μνήμην, ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς, Νικηφόρε τιμῶσι·
προσθήκην γὰρ ἐδέξαντο, τὴν ψυχὴν σου τὴν ἑνδοξον· ὅθεν σήμερον, καὶ ἡ σεπτὴ
Ἐκκλησία, μεγαλύνουσα, τὸν Βασιλέα δοξάζει, τὸν μόνον φιλόανθρωπον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μητέρα σε Θεοῦ, ἐπιστάμεθα πάντες, Παρθένον ἀληθῶς, καὶ μετὰ τόκον ὀφθεῖσαν, οἱ
πόθῳ καταφεύγοντες, πρὸς τὴν σὴν ἀγαθότητα· σὲ γὰρ ἔχομεν, ἁμαρτωλοὶ
προστασίαν, σὲ κεκτήμεθα, ἐν πειρασμοῖς σωτηρίαν, τὴν μόνην πανάμωμον.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ὁρῶσά σε Χριστέ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ, νεκρὸν ἐπὶ Σταυροῦ, ἠπλωμένον ἐβόα· Υἱέ
μου συνάναρχε, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, τίς ἡ ἄφατος, οἰκονομία σου αὕτη, δι' ἧς
ἔσωσας, τὸ τῶν ἀχράντων χειρῶν σου, σοφὸν δημιούργημα;

Ῥδὴ δ'. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ῥώμη τῆ θεῖα τὰς μύλας Ἱεροφάντα, τῶν ἀσεβῶν συνέθλασας, τῷ στερῆ σου λόγῳ,
τούτους τροπώσάμενος, καὶ σέβειν ἐδίδαξας, θεῖον τοῦ Σωτῆρος εἰκόνημα.

Ὁμολογία τὴν θεῖαν ἱερωσύνην, περιφανῶς ἐφαιδρυνας, Πάτερ Νικηφόρε, Λέοντος
ὠμότητι, ὑπεροριζόμενος, μύστα τῶν ἀρρήτων θεόληπτε.

Νεανικῶς προῖστάμενος Νικηφόρε, τῶν εὐσεβῶν δογμάτων, τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας,
μάστιγι τῶν λόγων σου, τοὺς λύκους ἐδίωξας, πίστιν τὴν ὀρθὴν καπηλεύοντας.

Ὡς παράδεισον τὴν καρδίαν σου κεκτημένος, ξύλον ζωῆς ἐν μέσῳ, ταύτης
πεφυτευμένος, πᾶσιν ἐφάνερωσας, τὸν λόγον τῆς πίστεως, Πάτερ Νικηφόρε
θεόπνευστε.

Θεοτοκίον.

Σεσαρκωμένον τὸν ἄσαρκον πρὶν τεκοῦσα, Λόγον Θεοῦ πανύμνητε, Κεχαριτωμένη,
κόσμον ἀνεκαίνισας· διό σε θεόνυμφε, πιστεῖ ὀρθοδόξῳ γεραίρομεν.

Ῥδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Νοῦν ἔχων καθάρων, οὐρανοὺς ἐμβατεύοντα, τῆς γνώσεως καὶ σοφίας, τὸ ἀμάραντον ἄνθος, ἐδρέψω Παμμακάριστε.

Ίάματα ψυχαῖς, ὀρθοδόξοις ἐβράβευσας, τοὺς λόγους σου Θεοφάντορ, τὴν δὲ γῆν τῶν ἀφρόνων, κατέστρεψας τοῖς δόγμασι.

Καὶ λόγον πρακτικόν, καὶ ζωὴν ἔχων ἄμεμπτον, ὡς ἥλιος ἐξαστράπτων, τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας, λαμπρύνεις τὸ στερέωμα.

Θεοτοκίον.

Ἡ λύσις τῆς ἀρᾶς, τῆς προμήτορος γέγονας, Πανάμωμε συλλαβοῦσα, τὸν ἡμᾶς εὐλογίας, ταῖς θείαις στεφανώσαντα.

Ῥοδὴ ς´. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Φωσφόρος, ταῖς ἀκτίσιν ἐκλάμπων τοῦ Πνεύματος, ταῖς Ἐκκλησίαις Θεόφρον, ἀνεδείχθης στῦλος οὐρανομήκης, καὶ νεφέλη, πρὸς κληρουχίαν ἄγων οὐράνιον.

Ὅλην σου, τὴν ζωὴν τῷ Θεῷ καθιέρωσας, διαφερόντως ἐντεῦθεν, καὶ εἰς πᾶσαν ἄρχων τὴν οἰκουμένην, κατεστάθης, ἱεροφάντα Πάτερ μακάριε.

Ῥήγνυσι, τὰς πλοκάς τῶν ἀθέων αἰρέσεων, σοῦ ὁ θεόπνευστος λόγος, τῷ διστόμῳ ξίφει τοῦ Παρακλήτου, τὸ δὲ φέγγος, τῆς ἀληθείας πᾶσι προδείκνυσιν.

Θεοτοκίον.

Οἱ νόμοι, παραδόξως τῆς φύσεως λύνονται, ὅτι Παρθένος νῦν τίκτει, καὶ θηλάζει Κόρη ἀπειρογάμω, συλλαβοῦσα, τὸν τῶν ἀπάντων Κτίστην καὶ Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλη-

» σία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαυμένη, τῷ

» δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον. Ἦχος δ´. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τὸν τῆς νίκης στέφανον, ὃ Νικηφόρε, οὐρανόθεν σήμερον, ὡς εἰληφὼς παρὰ Θεοῦ, σῶζε τοὺς πιστεῖ τιμῶντάς σε, ὡς Ἱεράρχην ὁμοῦ καὶ Διδάσκαλον.

Συναξάριον.

Τῇ Β´ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νικηφόρου,

Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχ. Τοῦ Πατριάρχου Πατριάρχης πλησίον,
Θείου γέροντος Ἀβραάμ, Νικηφόρος.
Δευτερίη Νικηφόρος εἰς Ἐδὲμ εὔρατο μοίρην.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ δυσσεβοῦς Κοπρωνύμου, γέννημα καὶ θρέμμα τῆς Βασιλίδος τῶν πόλεων· γονεῖς δὲ αὐτῷ ἐξ εὐπατριδῶν καὶ περιωνύμων, Θεόδωρος καὶ Εὐδοκία. Οὗτος ὁ Θεόδωρος γέγονεν ἀπογραφεὺς τῶν βασιλικῶν ἐνταλμάτων καὶ διαβληθεὶς ὡς προσκυνητῆς τῶν θείων εἰκόνων, μάλιστα καταξάινεται, καὶ ἐπὶ Μύλλασαν στέλλεται τὸ δεινότατον φρούριον. Καὶ μετὰ ταῦτα ἀνακληθεὶς, καὶ μὴ εἶζας τοῖς βασιλικοῖς προστάγμασι, πάλιν ὑπὲρ τὴν Νίκαιαν ὑπερορίζεται· κάκεισε διαρκέσας χρόνους ἐξ ἑν κακώσει πολλῇ, τὸν βίον καταλιμπάνει.

Ὁ δὲ τούτου παῖς, ὁ τίμιος Νικηφόρος, τοῖς τῆς ὀρθοδοξίας σπαργάνοις ἐξ αὐτῆς τῆς λοχείας ἐνειλίσσεται, καὶ εὐσεβείας γάλακτι τρέφεται· καὶ τὸ νηπιῶδες παραμειψάμενος, καὶ καλῶς παιδευθεὶς, εἰς τοὺς ὑπογραφεῖς κατατάττεται. Ἐπειτα, σκύβαλα πάντα καὶ ὡς ἀράχην λογισάμενος, ἀναχωρεῖ τῆς πόλεως, καὶ τὴν Προποντιδα τοῦ ἄστεως καταλαμβάνει, κάκεισε μόνος μόνῳ Θεῷ προσανείχε, πλείστοις πόνοις καὶ ταλαιπωρίαις προσομιλῶν. Ἐπεὶ δὲ Ταράσιος, ὁ μέγας Ἀρχιερεὺς ἀπεβίω, Νικηφόρος οὗτος, ὑπὸ Νικηφόρου ἄνακτος βιασθεὶς καὶ παρακληθεὶς, τὸν θρόνον ὑπεισέρχεται Κωνσταντινουπόλεως. Καὶ μετὰ μικρὸν τοῦ αὐτοῦ Βασιλέως ἀναπαυσάμενος, καὶ Σταυρακίου, τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ διαδεξαμένου τὴν βασιλείαν, καὶ αὐτοῦ τάχιον ἀποβιώσαντος, Μιχαὴλ ὁ εὐσεβέστατος τῆς βασιλείας τὰ σκήπτρα διαδέχεται.

Τούτον δὲ καθελὼν Λέων ὁ θηριώδης τῆς βασιλείας, καὶ ταύτης ἐγκρατῆς γενόμενος, κατὰ τῶν ἁγίων Εἰκόνων χωρεῖ, καὶ κατὰ τῆς εὐσεβοῦς ἡμῶν πίστεως. Ὅσα δὲ καὶ ὅποια ὁ σεβάσμιος Πατὴρ ἡμῶν Νικηφόρος πρὸς τὸν ἀσεβῆ καὶ ἀλιτήριον διεξῆλθε παρρησιασάμενος, ἀδύνατον λέγειν καὶ γράφειν. Ὁ δὲ θεομισῆς, παραντικά καθελὼν αὐτὸν τοῦ θρόνου, καὶ ὑπερορίσας, καὶ εἰρκτῆ τοῦτον ἀπορρίψας, μηδεμιᾶς παραμυθίας παρ' οἰουδήποτε προστάττει τοῦτον μεταλαβεῖν. Καὶ οὕτω

διήρκεσεν ὁ γεννάδας ταλαιπωρούμενος, μέχρις ἂν ὁ δειλαιος οὗτος τὴν ψυχὴν ἀπέρρηξεν, ὑπὸ τῶν οἰκείων μαχαίραις μεληδὸν κατακοπεῖς, ἐν τῷ τοῦ Φάρου νεῶ. Ὁ δὲ μακάριος οὗτος, χρονίαις ταλαιπωρίαις καὶ κακοπαθείαις καταπονηθεὶς, ἑβδομηκοστὸν που χρόνον πληρώσας, εἰς χεῖρας Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ τὸ πνεῦμα παρέθετο, ἑννέα ἐν τῇ ἀρχιερωσύνῃ διατελέσας χρόνους, δεκατρεῖς δὲ ἐν ἔξορίᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι τριάκοντα ὀκτῶ Μάρτυρες, ἐν λουτρῷ βληθέντες, τῆς θύρας ἐμφοραγείσης, τελειοῦνται.

Στίχ. Μάτην Ἀθληταῖς φράττεται λουτροῦ θύρα,
Χριστὸς γὰρ ἐγγύς, ἐκβοῶν, ἐγὼ θύρα.

Ἡ Ἁγία Μήτηρ μετὰ τῶν τριῶν αὐτῆς τέκνων ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Σὺν παιδίοις τμηθεῖσα, Μήτηρ καλλίπαις,
Ἴδου βοᾶς ἐγὼ τε καὶ τὰ παιδιά.

Ὁ Ὅσιος Ἱερομάρτυς Ἔρασμος, ὁ ἐν τῇ Χερμελίᾳ τῆς Ἀχρίδος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἔρασμον ἀθλήσαντα σὴν, Σῶτερ, χάριν,
Ἐρασμίως τρέχοντα εἰς πόλον, δέχου.

Αἱ διὰ τοῦ Ἁγίου Ἐράσμου πιστεύσασαι τῷ Χριστῷ εἴκοσι χιλιάδες ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Κάρας ἀθλητῶν τὰς ξίφει τετμημένας,
Εὐρῆς πεσόντων χιλιάδας δις δέκα.

Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Ἰωάννης, ὁ ἐν Ἀσπροκάστρῳ μαρτυρήσας ἐν ἔτει 1492, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Δοὺς αἷμα βραχύ, ὦ Ἰωάννη μάκαρ,
Ἐξηγόρασας Βασιλείαν τοῦ πόλου.

Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Δημήτριος, ὁ ἐν Φιλαδελφείᾳ μαρτυρήσας ἐν ἔτει 1657, μαχαίρᾳ τελειοῦται.

Στίχ. Φρίττει σε, Δημήτριε, καὶ πῦρ εικότως,
Ἵπὲρ Θεοῦ θανόντα, ὄν φρίττει κτίσις.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.
Ῥδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Ναόν σε ζῶντα, Θεοῦ τοῦ ζῶντος ἐπιστάμεθα, ἔνδον ὡς λυχνίαν ἔχοντα χρυσαυγῆ,
τὴν Τριάδα καὶ κραυγάζοντα· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ Ναῶ, τῆς δόξης σου Κύριε.
Αἰρετιζόντων, τὰς γλωσσαλγίας καταλέλυκας, πείθων τὴν εἰκόνα σέβειν τὴν τοῦ
Χριστοῦ, Νικηφόρε τοὺς κραυγάζοντας· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ Ναῶ, τῆς δόξης σου
Κύριε.

Σοφίας πλοῦτον, καὶ πολιτείαν ἔχων ἔνθεον, πᾶσαν διαβὰς τὴν αἴσθησιν νοερῶς, τῷ
Χριστῷ ψάλλων παρίστασαι· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ Ναῶ, τῆς δόξης σου Κύριε.
Θεοτοκίον.

Μὴ διαιροῦντες, τὰ ἠνωμένα μηδὲ συγγέοντες, ἕνα τὸν Χριστὸν δοξάζομεν τὸν ἐκ
σοῦ, σαρκωθέντα Λόγον κράζοντες· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις
Πανάμωμε.

Ῥδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Αἷματι Χριστοῦ λελυτρωμένος, τῇ γνώμῃ τὸν δι' αὐτὸν ὑπέστης θάνατον· τῆς γὰρ
συνειδήσεως, ἤνεγκας μαρτύριον, ὁμολογίας χάριτι καταλαμπόμενος, καὶ Κύριον
ὑμνεῖτε κραυγάζων, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σῶμα καὶ ψυχὴν κεκαθαρμένος, τοῦ λόγου τῷ παντεπόπτη Λόγον τέθεικας, τοῦτον
πρὶν ἀσώματον, ἄναρχον δεικνύοντα, καὶ συμπαθῶς γενόμενον ἄνθρωπον ὕστερον,
καὶ Κύριον ὑμνεῖτε κραυγάζων, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἴνα κληρουχίας οὐρανοῦ, καὶ δόξης ἀδιαδόχου τύχης ἔνδοξε, δόξαν τὴν εὐμάραντον, Πάτερ καταλέλοιπας, ὑπερορίας ἅπασαν φέρων πικρότητα, καὶ Κύριον ὑμνεῖτε κραυγάζων, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μόνην καθαρὰν ὁ καθαρὸς σε νυμφίος ὁ νοητὸς εὐρῶν Πανάμωμε, κρίνον εὐωδέστατον, ἄνθος ὠραιότατον, καὶ φωτοφόρον θάλαμον νύμφην προσήκατο· διὸ σε τὴν Παρθένον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτό-
» κου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνε-
» γούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν ἀγείρει ψάλλου-
» σαν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε,
» εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ´. Λίθος ἀχειρότμητος.

Εὗρες τὸ μακάριον τέλος, ὑπεξελθόντων τῶν ἐσόπτρων, καὶ τῆς ἀληθείας φανείσης, τῇ θεωρίᾳ τοῦ ἀκηράτου κάλλους, οὐ̅περ νῦν ἐμφορούμενος, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ἡμῶν μέμνησο.

Λάρνακα κυκλούμενος τὴν θείαν, τοῦ θεοφόρου Νικηφόρου, δεῦτε χριστοφόροι προθύμως, ὡς νικηφόρον τοῦτον ὑμνήσωμεν, καὶ τὴν αὐτοῦ πανήγυριν, μετ' εὐφροσύνης ἐορτάσωμεν.

Πᾶσαν ἀρετὴν ἐξασκήσας, ἐπὶ τῷ τέλει τῶν ἀγώνων, τῆς ὁμολογίας τῷ στέφει, Ἱερομάρτυς ὄφθης κοσμούμενος· ὃ̅ καθωραϊζόμενος, τῷ σῶ̅ Δεσπότη νῦν παρίστασαι.

Θεοτοκίον.

Ὡς ρίζαν πηγὴν καὶ αἰτίαν, τῆς ἀφθαρσίας σε Παρθένε, πάντες οἱ πιστοὶ πεπεισμένοι, ταῖς εὐφημίαις καταγεραίρομεν· σὺ γὰρ τὴν ἐνυπόστατον, ἀθανασίαν ἡμῖν ἔβλυσας.

Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου
» Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάνασ
» τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεο-
» τόκε μεγαλύνομεν.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, ἢ Α´ Ὡρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Γ´ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Λουκιλλιανοῦ, Παύλης καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς τεσσάρων νηπίων.

Εἰς τὸν ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια γ´.

Ἦχος α´. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Τῶν κυριοκτόνων σε δεινοί, παῖδες προδεδώκασι, φθόνῳ τηκόμενοι ἔνδοξε· καὶ ἀνδρισάμενος, ἀκαταγωνίστως, Παραδείσου εἴληφας, ὃ̅ Λουκιλλιανὲ τὴν ἀπόλαυσιν· διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Παῖδες οἱ πανίεροί πατρί, ὡς περ πειθαρχοῦντές σοι, σὺν σοὶ ἀθλοῦσι στερότατα καὶ ἢ ἀοίδιμος, καὶ Ὁσία Παῦλα, Μάρτυς ἀξιάγαστε· μεθ' ὧν νῦν κατοικῶν τὰ οὐράνια, Χριστὸν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ίάσεωννάματα ἢ σή, θήκη τοῖς προστρέχουσιν, ἀναπηγάζει ἐκάστοτε, Μάρτυς πολυάθλε, καὶ ἐκπλύνει πάθη, καὶ βυθίζει φάλαγγας, δαιμόνων συνεργεία τοῦ Πνεύματος· διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐμὲ τὸν κατάκριτον ἐμέ, τὸν ἀναπολόγητον, τὸν ἀπωσμένον καὶ ἄθλιον, Ἄγνη ἐλέησον, καὶ μὴ κατασχύνῃς, ἀλλὰ τάχος πρόφθασον, καὶ ῥῦσαι ὅταν μέλλῃ ὁ Κύριος, κρίνειν τὰ σύμπαντα, καὶ κολάσεως ἐξάρπασον· ὅσα θέλεις, Σεμνή καὶ γὰρ δύνασαι.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ῥομφαία διήλθεν ὦ Υἱέ, ἢ Παρθένος ἔλεγεν, ἐπὶ τοῦ ξύλου ὡς ἔβλεψε, Χριστὸν κρεμάμενον, τὴν ἐμὴν καρδίαν, καὶ σπαράττει Δέσποτα, ὡς πάλαι Συμεὼν μοι προέφησεν. Ἀλλὰ ἀνάστηθι, καὶ συνδόξασον ἀθάνατε, τὴν Μητέρα, καὶ δούλην σου δέομαι.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος α΄. Χορὸς Ἀγγελικός. Γερασίμου.

Ὡς ἄστρον φαεινόν, ἐκ νυκτὸς τῆς ἀπάτης, ὦ Λουκιλιανέ, εὐσεβῶς ἀναλάμπας, νομίμως ἠγώνισαι, καὶ τὸν δόλιον ἔκτεινας· ὅθεν πρέσβευε, σὺν τῇ θεόφρονι Παύλῃ, καὶ τοῖς τέσσαρσι, Παισὶ Χριστῷ Ἀθλοφόρε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὔ ἢ Ἄκροστιχίς·

Λουκιλιανοῦ Μάρτυρος μέλω κλέος.

Ποίημα Ἰγνατίου.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Λόγου σε τοῦ θείου θεραπευτήν, Μαρτύρων τὸ κλέος, ἀνυμῶ Λουκιλιανέ· διὸ μοι πρεσβείαις σου παράσχου, τὸν ἴλασμόν τῶν κακῶν καὶ τὴν ἴασιν.

Ὅλη διανοία τε καὶ ψυχῇ, ὅλος ἀνεκράθης, τῇ ἀγάπῃ τῇ τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς τῶν εἰδώλων ἐξαπάτης, καὶ ἀσθενείας Σοφὲ κατεφρόνησας.

Ὑπὲρ πᾶσαν δόξαν τὴν ἐπὶ γῆς, τὴν διὰ βασάνων, δόξαν θείαν ἐπιποθῶν, τῆς ἀγήρω δόξης Θεομάκαρ, τῶν οὐρανίων τερπνῶν κατετρύφησας.

Θεοτοκίον.

Κλίμαξ ἦν ἐώρακεν Ἰακώβ, σὺ εἶ Θεοτόκε· διὰ σοῦ γὰρ τοῖς ἐπὶ γῆς, ὁ Λόγος συνήφθη καὶ πρὸς ὕψος, τὴν τῶν ἀνθρώπων οὐσίαν εἴλκυσεν.

Ὠδὴ γ΄. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ἰούδας προδέδωκε, τὸν λυτρωτὴν Χριστὸν Κύριον, θεοκτόνοις, σὲ δὲ τοῖς ἀνόμοις, Ἰουδαῖοι προδίδουσιν.

Λόγοις σε ὁ βάσκανος, ἐξαπατᾶν θωπείαις πειρώμενος, ὄφθῃς τοῖς σοῖς, λόγοις ἀντὶ λίθων, Ἀθλοφόρε βαλλόμενος.

Λύχνος φαεινότατος, τοῖς συναθλοῦσί σοι γέγονας, φωταγωγεῖν ἐν ταῖς θείαις τρίβοις, τῆς ἐκεῖ ἀπολαύσεως.

Θεοτοκίον.

Ἦλεων γενέσθαι μοι, σὲ δυσωπῶ ταῖς σαῖς Δέσποινα, παρρησίαις, τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα, ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε·
» σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων· καὶ ὑμνεῖ σε τὸ
» πνεῦμά μου.

Κάθισμα. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Πυρὶ προσομιλῶν, οὐδαμῶς κατεφλέχθης, ὦ Λουκιλιανέ, ἀθλητὰ γενναιόφρον· τὴν δρόσον γὰρ ἐκέκτησο, τοῦ Θεοῦ ἀναψύχουσαν· ὄθεν ἤνυσας, τοὺς ὑπὲρ φύσιν ἀγῶνας, ἀγαλλόμενος, μετὰ νηπίων Ἁγίων, μεθ' ὧν ἡμῶν μνήσθητι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μητέρα σε Θεοῦ, ἐπιστάμεθα πάντες, Παρθένον ἀληθῶς, καὶ μετὰ τόκον φανεῖσαν, οἱ πόθῳ καταφεύγοντες, πρὸς τὴν σὴν ἀγαθότητα· σὲ γὰρ ἔχομεν, ἁμαρτωλοὶ προστασίαν· σὲ κεκτήμεθα, ἐν πειρασμοῖς σωτηρίαν, τὴν μόνην Πανάμωμον.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ὅρῳσά σε Χριστέ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ, νεκρὸν ἐπὶ Σταυροῦ, ἠπλωμένον ἐβόα· Υἱέ μου συνάναρχε, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, τίς ἡ ἄφατος, οἰκονομία σου αὕτη, δι' ἧς ἔσωσας, τὸ τῶν ἀχράντων χειρῶν σου, σοφὸν δημιούργημα;

Ἦδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἀπαστράπτεις τοῖς λόγοις σου, καὶ φωταγωγεῖς τὸν κόσμον τοῖς ἄθλοις σου, τῶν τυράννων δὲ τὴν ἔνστασιν, ὡς ἀχλὺν διώκεις ἀνυπόστατον.

Νέος ὄφθης ἐκ πίστεως, Ἀβραὰμ ὡς πάλαι δικαιοθεὶς ἐν Χριστῷ· ἐπιγνώσει γὰρ τοῦ Κτίστου σου, ἀπηρνῆσω πᾶσαν ματαιότητα.

Ὀλετήρα τῆς πλάνης σε, καὶ τῶν ἀλγεινῶν παθῶν ἰατῆρα πιστοί, κεκλημένοι Μάρτυς ἔνδοξε, ἐντρυφῶμεν πάντες τῶν ἰάσεων.

Θεοτοκίον.

Ἐπὲρ νοῦν τὸ μυστήριον, τῆς κυοφορίας σου Μητροπάρθενε· ἐν γαστρὶ γὰρ συλλαβοῦσα Θεόν, ἀνεκφράστῳ λόγῳ ἀπεκύησας.

Ἦδὴ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Μόνε ἰατρέ, τῶν ψυχῶν, καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν, τῶν Μαρτύρων ταῖς ἐντεῦξεσι, τῶν παθημάτων τὴν ὀδύνην μου θεράπευσον.

Ἄνθος ἱερόν, γεωργία τῆ τοῦ Πνεύματος, ἀνεδείχθης Μάρτυς ἔνδοξε, τὴν εὐκαρπῖαν ἐν τοῖς ἄθλοις προβαλλόμενος.

Ῥήματα ζωῆς, ἐν καρδίᾳ κεκτημένος Σοφέ, τῶν τυράννων τὰ θωπεύματα, τῆ σῆ ἐνστάσει ἀπενέκρωσας ἀοίδιμε.

Θεοτοκίον.

Τεῖχος ἀρράγες, καὶ λιμένα καὶ ὀχύρωμα, καὶ ἐλπίδα Θεομητορ ἀγνή, καὶ θεῖον ὄπλον, κεκτημένοι σε σφζόμεθα.

Ἦδὴ ς΄. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ἐψώσας σου νοητῶς, τὸν τῆς ψυχῆς θεῖον ἔρωτα, πρὸς πῦρ τὸ τυραννικόν, θαρρῶν ἠτύτομόλησας, καὶ δρόσῳ τοῦ Πνεύματος, σὺν παισὶν ἐθάλφθης, Ἀθλοφόρε καρτερώτατε.

Ῥωσθεῖσα Μάρτυς σοφέ, καὶ Παῦλα ταῖς ὑποθήκαις σου, ἠνδρίσατο καρτερῶς, κατὰ τοῦ ἀλάστορος, καὶ στέφανον ἤρατο, τῆς δικαιοσύνης, ἐκ χειρὸς τοῦ ἀθλοθέτου Χριστοῦ.

Ὅρῳν σου τὸ ἀκλινές, ὡς ὄρος Σιών ἀσάλευτον, οὐκ ἠνεγκεν ὁ ἐχθρός· ἀλλ' ὅμως αἰσχύνεται, καὶ πρὸς γῆν πατούμενος, ὑπὸ σοῦ Θεόφρον, ἐν τῷ σκάμματι συντρίβεται.

Θεοτοκίον.

Συνείληφας ἀληθῶς, τὸν Θεὸν Λόγον ἐν μήτρᾳ σου, καὶ τοῦτον ὑπερφῶς, Πανάχραντε τέτοκας· ὄν λιταῖς ἰλέωσαι, τῶν κινδύνων πάντας, ἐκλυτρώσασθαι τοὺς δούλους σου.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου,
» καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σέ
» γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτη-
» ρίας μου.

Κοντάκιον. Ἦχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν. Γερασίμου.

Μαρτύρων Χριστοῦ, ἰσότημος γεγένησαι, βασάνων σφοδρῶν, κατατολμήσας ἔνδοξε·
καὶ σὺν Παύλῃ ἐκραζες, καὶ Παισὶ τοῖς θείοις τῷ Κτίστη σου· Ἴδου ὡς πρόβατα
σφαγῆς, θυόμενοι Σῶτερ, διὰ πόθον τὸν σόν.

Συναξάριον.

Τῇ Γ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Λουκιλλιανοῦ, Παύλης, καὶ τῶν
σὺν αὐτοῖς νηπίων, Κλαυδίου, Ὑπατίου, Παύλου καὶ Διονυσίου.

Στίχ. Λουκιλλιανὸς σὺν Παῦλα τε νηπίοις,

Αἷματι ὠνήσαντο Μαρτύρων στέφη.

Σταυρῷ ἀμφὶ τρίτην Λουκιλλιανὸς τετάνυστο.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Λουκιλλιανὸς ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Αὐρηλιανοῦ τοῦ βασιλέως,
ἱερεὺς τῶν εἰδώλων πρότερον, γηραιὸς τὴν ἡλικίαν, καὶ τὴν τρίχα λευκός, τὴν οἴκησιν
ἔχων οὐ πόρρω τῆς πόλεως Νικομηδείας. Μετατεθεὶς δὲ πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν,
καὶ προσαχθεὶς Λιβανίῳ τῷ Ἄρχοντι, καὶ μὴ πεισθεὶς ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν, καὶ
τὴν προτέραν ἐλέσθαι θρησκείαν, θλάττεται τὰς σιαγόνας, καὶ τύπτεται ῥάβδοις, καὶ
κατὰ κεφαλῆς κρεμάται. Εἶτα βληθεὶς ἐν τῇ φυλακῇ, κάκεισε παιδία τέσσαρα, διὰ τὴν
εἰς Χριστὸν πίστιν τεθέντα, εὐρών, μετ' αὐτῶν αὐθις τῷ Κόμητι ἐμφανίζεται· καὶ
ἐπιμένων τῇ εἰς Χριστὸν πίστει, εἰς κάμινον πυρὸς μετὰ τῶν παίδων ἐμβάλλεται.

Ἄνωθεν δὲ ἐπιχεθέντος ὄμβρου, καὶ τῆς φλογὸς σβεσθείσης, ἐξέρχονται ἀβλαβεῖς.

Καὶ δεξάμενος ἅμα τοῖς παισὶ τὴν ἀπόφασιν, ἤχθη εἰς τὸ Βυζάντιον, τοῦτο τοῦ
Κόμητος προσταξάντος. Καὶ τὰ μὲν παιδία ξίφει τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν· ὁ δὲ
ἅγιος Λουκιλλιανός, σταυρῷ ἀναρτηθεὶς, τῷ Θεῷ παρέθετο τὴν ψυχὴν, τῆς Ἁγίας
Παρθένου Παύλης συμπαρούσης, καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν τῶν μολώπων αὐτοῦ
ἐπιμελησαμένης, καὶ ἐν τῷ τελειωθῆναι, τῶν Ἁγίων τὰ λείψανα συναγαγούσης· ἦν
γὰρ ἐκ προγόνων πιστὴ, καὶ τοῦτο τὸ ἔργον ἐποιεῖτο, ἐν ταῖς φυλακαῖς εἰσιέναι, καὶ
τοὺς ὑπὲρ Χριστοῦ πάσχοντας θεραπεύειν, καὶ ἰατρεύειν, καὶ διατρέφειν.

Ἦτις κατασχεθεῖσα, ἤχθη πρὸς τὸν Κόμητα· καὶ μὴ πεισθεῖσα θῦσαι τοῖς εἰδώλοις,
πρῶτον μὲν γυμνωθεῖσα, ἱμάσι τύπτεται, εἶτα ῥάβδοις. Ἐνθα δὲ ταῖς ἐπιφοραῖς τῶν
πληγῶν τὸ σῶμα διαλωβηθεῖσα, ἐπιστασία Ἀγγέλου καθίσταται ὑγιής, καὶ
θαρσοποιεῖται πρὸς τὸ μαρτύριον. Καὶ πάλιν προσαχθεῖσα τῷ Κόμητι κατὰ τοῦ
στόματος τύπτεται, εἰς αὐτὸν ἐξυβρίσασα. Καὶ τεθεῖσα ἐν φυλακῇ, πάλιν εἰς ἐξέτασιν
ἄγεται. Καὶ ἐν καμίνῳ βληθεῖσα, ἀβλαβῆς ἐξῆλθε καὶ ἄφλεκτος. Δεξαμένη δὲ τὴν διὰ
ξίφους ἀπόφασιν, καὶ τὸ Βυζάντιον φθάσασα κατὰ τὴν τοῦ Κόμητος πρόσταξιν, καὶ
γενομένη κατὰ τὸν τόπον ἔνθα ὁ Ἅγιος Λουκιλλιανὸς ἐτελειώθη σὺν τοῖς παισὶ, τὸν
αὐχένα ἐτμήθη καὶ τὸν τῆς μαρτυρίας ἐκομίσασα στέφανον. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν
σύναξις ἐν τῷ Ἁγιωτάτῳ αὐτῶν Μαρτυρίῳ, τῷ ὄντι πλησίον τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ
ἐν τῇ Ὁξειᾷ (Νῆσος δὲ αὕτη τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἔρημος ἤδη).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου τοῦ θαυματουργοῦ.

Στίχ. Ἀθανασίῳ ἀθανασίας στέφος,

Ὅσιότης καὶ τὰ θαύματα πέλει.

Ἡ Ὅσια Ἱερία ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Οὐσα φρονουσῶν τοῦ μέρους Ἱερία,

Νυμφῶνος οὐκ ἔμεινεν ἔξω Κυρίου.

Ὁ Ὅσιος Πάππος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Τέθνηκεν Πάππος, οὐχὶ πάππος ἐγγόνων,

Πατὴρ δὲ μᾶλλον ἀρετῶν θυγατέρων.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ´. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Μετὰ Παύλου ἐβόας· Οὐ χωρίσει με Μάρτυς ἐκ τῆς ἀγάπης Χριστοῦ, οὐ κίνδυνος οὐ λύπη, οὐ ξίφος, οὐ λιμός τε· διὸ καὶ ἀνεκραύγαζες· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἐν τῇ πέτρα ἐρείσας, τῇ τῆς ὁμολογίας τοὺς θείους πόδας σου, ἀτίνακτος ἐδείχθης, τῷ σάλῳ τῶν κυμάτων· διὸ καὶ ἀνεκραύγαζες· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Λυτρωθῆίμεν πάντες, ἐκ παθῶν καὶ κινδύνων καὶ περιστάσεων, καὶ νόσων πολυτρόπων, πρεσβείαις σου πανάγνοις, Θεομήτορ κραυγάζοντες· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥδὴ η´. Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Παρὰ τὰς θείας ὡς ἀληθῶς διεξόδους, φυτευθεὶς τῆς πίστεως Κυρίου, ξύλον ἀνεδείχθης Παμμάρκαρ ζωηφόρον.

Ῥραιωθέντες οἱ ἀθληταὶ ἐν τῷ κάλλει, τῆς Χριστοῦ σεπτῆς ὁμολογίας, στέφος οὐρανόθεν ἐδέξαντο ἀξίως.

Θεοτοκίον.

Κατακλιθέντα τοῖς ἀλγεινοῖς καὶ πεσόντα, διανάστησόν με Θεομήτορ· ὅπως σὲ δοξάζω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν ὄν ὑμνοῦσι, στρατιαὶ
» τῶν Ἀγγέλων ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας
» τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ´. Μεγαλύνομέν σε.

Λογικοῦ λειμῶνος, ἄνθη βλέποντες, Χριστοῦ εὐωδέστατα, τοὺς Μάρτυρας σήμερον, τιμαῖς μεγαλύνωμεν.

Ἐωσφόροι φανέντες, ἀληθῶς τῇ Ἐκκλησίᾳ, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, οἱ Μάρτυρες λάμπουσι, τῆς ὁμολογίας τὸ φῶς.

Ὁ παθῶν ὀδύνας, ταῖς εὐχαῖς τῶν Ἀθλοφόρων ἰώμενος, κἄμοῦ νῦν θεράπευσον, τὸ ἄλγος Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Σὲ καὶ τεῖχος καὶ σκέπη, καὶ ἀχείμαστον λιμένα Πανάμωμε, οἱ πιστοὶ κεκτήμεθα, δι´ ἧς καὶ σφζόμεθα.

Ὁ Εἰρμός.

» Μεγαλύνομέν σε, τὴν Μητέρα τοῦ φωτός, καὶ δο-
» ξάζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, ὡς Σωτῆρα τεκοῦ-
» σαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, ἢ Α´ Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Δ´ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν
Μητροφάνους, Ἀρχιεπισκόπου
Κωνσταντινουπόλεως.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχολογοῦμεν τὴν α΄ στάσιν τοῦ, Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια*.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τῆς Τριάδος τὸν πρόμαχον, εὐσεβείας τὸν πρόβολον, ὄργανον τῆς χάριτος τὸ θεόπνευστον, τῶν Ἀποστόλων διάδοχον, Ἀγγέλων συνόμιλον, Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἀκολούθως θεμέλιον, ἀρράγέστατον, Ἱεράρχην τὸν μέγαν Μητροφάνην, ἱεραῖς ἐν ὑμνωδίαις, ἀνευφημήσωμεν σήμερον.

Ὅτε σκῆπτρα βασιλεία, ἡ τῶν πόλεων Ἄνασσα, κατ' ἀρχὰς καὶ στέμματα ἀνεδέξατο, τότε σοῦ πρώτου ἠυμοίρησε, παμμακάρε Μητρόφανες, θεία ψήφῳ τοῦ Χριστοῦ, Ἱεράρχου θεόφρονος, προεξάρχοντος, τῆς αὐτοῦ Ἐκκλησίας καταλλήλως, τῇ ἐνθέῳ βιοτῇ σου, ἀνυψωθέντος λαμπρότατα.

Ἐπεὶ ἦλιον ἔλαμψας, ταῖς ἀκτίσι τῆς χάριτος, πάνσοφε Μητρόφανες καὶ λαμπρότησι, τῶν ἀρετῶν καὶ δογμάτων σου, τῶν θείων καὶ ἅπαντας, κατεφώτισας λαοὺς, ἐκδιδάσκων τρανότατα, ὀρθῶς σέβεσθαι, ὁμοούσιον κράτος τῆς Τριάδος, κατασχόνων τὰς Ἀρείου, ἐρεσχηλίας τοῦ ἄφρονος.

Ἔτερα Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β΄. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὅλος ἱερώτατος, καὶ θεοφόρος ἐδείχθης, χρῖσμα θεῖον ἅγιον, ἐν ἀγίῳ Πνεύματι περικείμενος, καὶ παιδρῶς πάντοτε, προσχωρῶν Ὅσιε, τῶν Ἁγίων εἰς τὰ Ἅγια, καὶ ταῖς λαμπρότησι, ταῖς θεαρχικαῖς ἀστραπτόμενος, καὶ χάριτι μυσούμενος, τὰ σωτηριώδη μυστήρια, ὡς ἱερομύστης, ὡς ὄντως Ἱεράρχης εὐκλεῆς, καὶ παρρησία δέομενος, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦστραψεν ὁ βίος σου, τῶν ἀρετῶν λαμπηδόσι, καὶ τῆς πλάνης ζόφωσιν διεσκέδασεν ἀληθῶς ὄφθης γάρ, φωταυγῆς ἦλιος, Ἱεράρχα παμμακάριστε· καὶ νῦν ἐσκήνωσας, ἔνθα φῶς ὑπάρχει ἀνέσπερον, υἱὸς ἡμέρας χάριτι, Πνεύματος Ἁγίου γενόμενος· ὅθεν σου τὴν μνήμην, τὴν θείαν καὶ φωσφόρον καὶ σεπτὴν, ἐπιτελοῦντες Μητρόφανες, πόθῳ σε γεραίρομεν.

Ὁ νοῦς σου ταῖς νεύσεις, ταῖς πρὸς τὸ θεῖον θεόφρον, πίστει καλλυνόμενος, καὶ λαμπρῶς θεούμενος παναοίδιμε, ἐν θνητῷ σώματι, καὶ φθαρτῷ πάνσοφε, ἀφθαρσίαν ἐμελέτησε, καὶ προσεκτήσατο, τὴν τῶν ἀσωμάτων λαμπρότητα, παθῶν ἔξω γενόμενος, καὶ τῇ ἀπαθείᾳ κοσμούμενος, Πάτερ Ἱεράρχα, Μητρόφανες λαμπρότατε φωστήρ, καὶ πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τῶν μακαριζόντων σε.

Δόξα. Ἦχος β΄.

Τὸν ἐν σαρκὶ ἰσάγγελον βίον σου, Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι ἐθαύμασαν, ἱερεῖς καὶ μονάζοντες ἠυλαβήθησαν, βασιλεῖς τε καὶ ἄρχοντες ἠδέσθησαν, Θεὸς δὲ ἐδόξασεν, ὁ αὐτὸς ὑπὸ σοῦ δοξασθεῖς· ὃν νῦν ἡμῖν ἐξιλέωσαι, Πάτερ ἀγιώτατε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρήλθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου, τῆς χάριτος ἐλθούσης· ὡς γὰρ ἡ βάτος, οὐκ ἐκαίετο καταφλεγόμενη, οὕτω παρθένος ἔτεκες, καὶ παρθένος ἔμεινας. Ἀντὶ στύλου πυρός, δικαιοσύνης ἀνέτειλεν Ἥλιος, ἀντὶ Μωϋσέως Χριστός, ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β΄. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Μέγας, ἀνεδείχθης ἀληθῶς, σὺ Ἀρχιερεὺς τοῦ Ὑψίστου, τῆς Ἐκκλησίας φωστήρ, ἔρεισμα τῆς πίστεως, καὶ πύργος ἄσειστος, εὐσεβῶν περιτείχισμα, ἀκλόνητος στῦλος, κανὼν ἀκριβέστατος, ἀρχιερέων Χριστοῦ· ὅθεν εὐσεβῶς σε τιμῶμεν, καὶ τὴν σὴν πανίερον μνήμην, ἱερῶς γεραίρομεν Μητρόφανες.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὀσίου αὐτοῦ.

Ἄγει, κατὰ χρέος ἡ σεπτὴ, Πάτερ Ἐκκλησία αἰσίως, πανευκλεῆ ἑορτὴν, ἐν τῇ θείᾳ μνήμῃ σου, πιστοὺς εὐφραίνουσας, καὶ λαοὺς διεγείρουσας, πρὸς δόξαν Κυρίου, καὶ

ὑμνον καὶ αἶνεσιν τοῦ σὲ δοξάσαντος, Λόγου καὶ Θεοῦ ὃν δυσώπει, ἐκ παντὸς κινδύνου λυτροῦσθαι, τοὺς αὐτὴν τελοῦντας πανσεβάσμιε.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Λύμην, τῆς Ἀρείου δυσσεβοῦς, Πάνσοφε αἰρέσεως σβέσας, ὡς πῦρ παμφάγον τοῖς σοῖς, δόγμασι κατέκλυσας, καθάπερ ὕδασι, ποταμῶν ἀεὶ βρύουσι, τῆς σῆς ἐκ κοιλίας· οἷς περ δροσιζόμενοι, πιστοὶ δοξάζομεν, ὕμνοις εὐσεβῶς τὴν Τριάδα, ὑπὲρ ἧς θερμῶς ἠγωνίσω, πρὸς τὴν ἁμαρτίαν ἀνθιστάμενος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Σήμερον ἀνέτειλεν ἡμῖν τοῦ Ἱεράρχου ἢ σεβάσμιος πανήγυρις, ὡς ἔαρ ἠδύπνοον τοὺς πιστοὺς εὐωδιάζουσα, καὶ πάσας συγκαλοῦσα τὰς Ἐκκλησίας, πρὸς εὐφροσύνην μυστικὴν. Ἴδου γὰρ παραγίνεται, τῇ ἐτησίᾳ μνήμῃ, χάριτας νέμων πνευματικὰς, ὁ μέγας φωστήρ, χριστομύστης Μητροφάνης, ὁ λάμπας ἐν τῷ κόσμῳ εὐσεβείας ταῖς ἀκτίσι, καὶ τὸ σκότος διώξας τῆς Ἀρείου μανίας, ἐκ τοῦ ὕψους τῆς καθέδρας, ὡς ἀπὸ λυχνίας ὑψηλῆς, ἐν ἧ ἀξίως ἐτέθη, τῇ ἄνωθεν προμηθείᾳ, τὰς αὐγὰς ἐξαστράπτων τῆς χάριτος· οὐ γὰρ ἔδει τὸν λύχνον ὑπὸ τὸν μόδιον κρύπτεσθαι. Διὸ πάντες αὐτὸν κατὰ χρέος ἀνυμνήσωμεν, ὡς κήρυκα τῆς ἀληθείας, καὶ τοῦ θρόνου κοσμήτορα, καὶ πρεσβεύοντα ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἢ ἀληθινή, ἢ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς· σὲ ἱκετεύομεν· Πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος α΄. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τὸ μέγα τῆς Τριάδος μυστήριον κηρύττων, τὴν ἐν Χριστῷ οἰκονομίαν διετράνωσας πᾶσαν, ὡς ποιμνὴς ποιμὴν τῆς λογικῆς, διώξας λύκους τοὺς νοητούς, καὶ τὰ θρέμματα τῆς τούτων, φθοροποιῶν λύμης σώσας βοῶντα· Δόξα τῷ δεδωκότι σοὶ ἰσχύν· δόξα τῷ σὲ ὑψώσαντι· δόξα τῷ βεβαιούντι διὰ σοῦ, πίστιν τὴν ὀρθόδοξον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου σοι, Παρθένε τὸ Χαῖρε, σὺν τῇ φωνῇ ἐσαρκοῦτο ὁ τῶν ὄλων Δεσπότης, ἐν σοὶ τῇ ἁγίᾳ κιβωτῷ, ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαυῖδ· ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν, βαστάσασα τὸν Κτίστην σου. Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοὶ· δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ· δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς, διὰ τοῦ τόκου σου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Δόγμα ἐνθεὸν ἐπικρατύννας, ἐπεστήριξας τὴν Ἐκκλησίαν, ὧ Μητρόφανες αἰσχύννας τὸν Ἀρειὸν· τῷ γὰρ Πατρὶ τὸν Υἱὸν ὁμοούσιον, ἀνακηρύξας πιστοὺς ἐβεβαίωσας.

Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὁμοίον.

Θείας φύσεως οὐκ ἐχωρίσθη, σὰρξ γενόμενος ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρωπήσας μεμένηκεν, ὁ μετὰ τόκον Μητέρα παρθένον σε, ὡς πρὸ τοῦ τόκου φυλάξας πανάμωμον, μόνος Κύριος· αὐτὸν ἐκτενῶς ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Νέος γέγονας Μωσῆς τοῖς ἔργοις, πλάκας πίστεως ἐπὶ τοῦ ὄρους, τῆς μυστικῆς θεοφανίας δεξάμενος, νομοθετήσας λαοῖς τὴν εὐσέβειαν, τοῦ τῆς Τριάδος μυστηρίου Μητρόφανες· ὅθεν ἅπαντες, τιμῶμεν πιστοὶ τὴν μνήμην σου, αἰτοῦντες διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὁμοιον.

Θείας γέγονας σκηνή τοῦ Λόγου, μόνη πάναγκε Παρθενομήτορ, τῆ καθαρότητι Ἀγγέλους υπερέχουσα· τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ χοῦν γενόμενον, ῥερυπωμένον σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρον, πρεσβείαις σου τοῖς ἐνθέοις νάμασι, παρέχουσα σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Κατὰ παθῶν βασιλεύσας τῶν τῆς σαρκὸς, Ἱεράρχης ἐχρίσθης θεοπρεπῶς· καὶ τὴν Βασιλεύουσαν, ὀρθοδόξως ἐποίμανας, ἀπελάσας θήρας, αἰρέσεων Ὅσιε, βακτηρία λόγων, τῶν θείων θεόπνευστε· ὅθεν μετὰ τέλος, ἀτελεύτητον χάριν, ἀξίως κεκλήρωσαι, Ἱεράρχα Μητρόφανες· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθω τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὁμοιον.

Τὴν οὐράνιον Πύλιν καὶ Κιβωτόν, τὸ πανάγιον Ὅρος τὴν φωτεινὴν, Νεφέλην ὑμνήσωμεν, Βάτον τὴν ἀκατάφλεκτον, τὸν λογικὸν Παράδεισον, τὴν τῆς Εὐσας ἀνάκλησιν, τῆς οἰκουμένης πάσης, τὸ μέγα κειμήλιον· ὅτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ κόσμῳ καὶ ἄφεσις, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων· διὰ τοῦτο βοῶμεν αὐτῇ· Πρέσβευε τῷ σῶ Ἰῶ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἀξίως, τὴν δόξαν σου Ἄχραντε.

Οἱ Ἀναβαθμοί. Τὸ Α΄ Ἀντίφωνον τοῦ δ΄ Ἦχου.

Προκείμενον· Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Στίχ. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη...

Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον εἰς Ἱεράρχας. Ὁ Ν΄.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Εἶτα τό, Ἐλέησόν με ὁ Θεός, καὶ τὸ ιδιόμελον, Ἦχος β΄.

Τὸν ἐν σαρκὶ ἰσαγγελον. (Ζήτηι εἰς τὸν Ἑσπερινόν, σ. 17).

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου...

Τό, Κύριε, ἐλέησον (ιβ΄).

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ς΄ καὶ τοῦ Ἁγίου οἱ δύο εἰς η΄.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Τὸν ἀρχιθύτην Μητροφάνην αἰνέσω. Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίσις· Ὁ Μαλαξός.

Ῥοδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Τὴν θείαν τοῦ Πνεύματος, χάριν ἐξ ὕψους παράσχου μοι, Θεοῦ Λόγε ἀναρχε, φωτίζουσάν μου τὸν νοῦν, εὐφημησαί σου, τὸν μέγαν Ἱεράρχην, τὸν σὲ ὁμοούσιον, Πατρὶ κηρύξαντα.

Ὁ βίος σου ἐνθεος, ὁ τρόπος δὲ σου θεόληπτος, ὁ ζῆλος διάπυρος, τὸ ἦθος σεμνοπρεπές, ὁ δὲ λόγος σου, ζωῆς πλήρης θεόφρον· ὅθεν ἀναδέδειξαι, φωστήρ Μητρόφανες.

Ναὸς ἐχρημάτισας, τῆς τρισηλίου Θεότητος, καὶ πόλις σὺ ἔμψυχος, εὐφραινομένη Θεοῦ, ὡσπερ ὕδασι, τοῖς δόγμασι Παμμάκαρ· δι' ὧν κατεφαίδρυνας, κόσμου τὰ πέρατα.

Ἀνοιξας τὸ στόμα σου, λόγῳ Θεοῦ πνεῦμα εἴλκυσας, καὶ ῥήματα ἔβλυσας, τῆς αἰωνίου ζωῆς, καὶ ἐκύρωσας, ἐνώπιον Συνόδου, πίστιν τὴν ὀρθόδοξον, σοφὴ Μητρόφανες.

Θεοτοκίον.

Ὁ Λόγος Ἄναρχος, ὁ τῷ Πατρὶ συννοούμενος, καὶ τῷ θείῳ Πνεύματι, νῦν ἐπ' ἐσχάτων ἐκ σοῦ, σὰρξ γεγένηται, καὶ ἐν ἡμῖν δι' οἶκτον, ἐσκήνωσεν Ἄχραντε, ὡς περ ἠυδόκησεν.

Ἴτερος Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Μέγιστον ὕμνῳ τοῦ Μητροφάνους κλέος. Θεοφάνους.

Ῥοδὴ α΄. Ἦχος πλ. β΄. Ὡς ἐν ἠπειρῷ πεζεύσας.

Μετὰ τῆς ἄνω χορείας ὡς ἱερεὺς, ὡς Θεοῦ διάκονος, παρεστῶς ὑπὲρ ἡμῶν, ἐκτενῶς ἰκέτευε τυχεῖν, αἰωνίων ἀγαθῶν, Πάτερ Μητρόφανες.

Ἐκλελεγμένος Κυρίῳ, ἱεουργεῖν, τὸ σεπτὸν μακάριε, Εὐαγγέλιον αὐτοῦ, εἰς Θεοῦ ἐπίγνωσιν λαοὺς, παραινέσεις σοφαῖς, Πάτερ ἐπέστρεψας.

Γνωσὶν τὴν θεῖαν πλουτήσας λόγον ζωῆς, ἐκ καρδίας ἔβλυσας, καταρδεύοντα ψυχὰς, χερσωθείσας πάθει σοφέ, Ἱεράρχα τοῦ Θεοῦ, θεομακάριστε.

Θεοτοκίον.

Ἱερωτάτη χορεία τῶν Προφητῶν, προεδήλου πόρρωθεν, ἐσομένην σε Θεοῦ, ἀληθῆ λοχεύτριαν Ἀγνή, ἀνωτέραν Χερουβὶμ, καὶ πάσης κτίσεως.

Ῥοδὴ γ΄. Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους.

Ῥητόρων ἀπάσας φληναφίας, διέλυσας μάκαρ ταῖς στερῶν, ἐνστάσεις τῶν λόγων σου, καὶ ἀδρανεῖς ἀπέδειξας, ἰσχύϊ τῆ θεόθεν σοι, χορηγηθείση θεόσοφε.

Χριστοῦ ὀπαδὸς γεγενημένος, τὸν θρόνον τὸν τούτου ἐπὶ γῆς, ἐκκληρώσω Μητρόφανες, πρῶτος εἰς πόλιν Ἀνασσαν, Πατριαρχῶν δεικνύμενος, ἀξίως θεομακάριστε.

Ἰδὼν σου τὸ εὐθετον τῆς γνώμης, ὁ πρῶτος Ἀνάκτων εὐσεβῶν, τῷ θεῷ ἐφεπόμενος, βουλήματι Μητρόφανες, Πατριαρχῶν σε πρόκριτον, θεία Συνόδῳ ἀπέφηνε.

Θαυμάσασα Σύνοδος ἡ πρώτη, τὴν λάμπουσαν χάριν τῶν ἐν σοί, δωρημάτων τοῦ Πνεύματος, τῆ θεῖα ψήφῳ Ὅσιε, Θεοῦ καὶ τῆ τοῦ Ἁνακτος, ἀκολουθοῦσα δοξάζει σε. Θεοτοκίον.

Μεγάλων χαρίτων ἠξιώθης, Μαρία Κυρία τοῦ παντός, ὡς τὸν Θεὸν γεννήσασα, ἐν σαρκὶ ὑπὲρ ἔννοιαν, τὸν ἐν ταυτῷ σε δείξαντα, Παρθένον καὶ Θεομήτορα.

Ἴτερος. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος.

Σταλάζων θεῖον γλυκασμόν, ἐκ χειλέων σου Πάτερ τῆς πικρᾶς ἀθείας, ἀπεξήρυνας κρουνοῦς, ποτίσας τοὺς εὐσεβεῖς, θεῖον ὕδωρ, μάκαρ ἐπιγνώσεως.

Τῆ θεῖα ψήφῳ προκριθείς, Ἱεράρχης ἐχρίσθης, ἀναιμάκτους θυσίας, ἀναφέρων τῷ Θεῷ, τυθέντι ὑπὲρ ἡμῶν, θεοφόρε, Πάτερ Ἱερώτατε.

Ὁ τάφος ἐνθα τὸ σεπτόν, σοῦ κατάκειται σῶμα, εὐωδῖαν ἐκπέμπει, ὡς Παράδεισος Θεοῦ, εὐωδιάζων ἡμᾶς, Ἱεράρχα, ἐνδοξε Μητρόφανες.

Θεοτοκίον.

Νοεῖν τοῦ τόκου σου Ἀγνή, τὸ ἀπόρρητον βάθος, ἀπορεῖ νοῦς ἀνθρώπων· ὁ Θεὸς γὰρ ἑαυτὸν, κενώσας δι' οἰκτιρμούς, ἐν γαστρὶ σου, ἔσωσε τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου· ὁ ὑψώ-

» σας τὸ κέρασ, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καὶ στερεώσας

» ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας σου.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἀποστόλων τοὺς τρόπους καὶ τὰς φωνάς, ἐκμιμούμενος ὄφθης παναληθῶς· ὡς Πέτρος γὰρ ἐνώπιον, τῆς Συνόδου ἐκήρυξας, τῷ Θεῷ Πατρὶ Λόγον, Υἱὸν ὁμοούσιον, Ἰωάννου πλουτήσας, θεόφθογγα ῥήματα· ὥσπερ δὲ ὁ Παῦλος, τὴν ψυχὴν ὑπὲρ ποιίμνης, τέθυκας αἰοίδιμε, κατὰ δὲ τὸν Πρωτόκλητον, τὸν ποθοῦμενον ἔδειξας· Διὸ πρέσβευε σὺν αὐτοῖς τῷ Χριστῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη τὰ χαλεπά, ἴσασαι δέομαι, καὶ συγγνώμην παράσχου μοι, τῶν ἐμῶν πταισμάτων, ἀφρόνως, ὧν ἔπραξα, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, μολύννας ὁ ἄθλιος. Οἴμοι! τί ποιήσω, ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ἠνίκα οἱ

Ἄγγελοι, τὴν ψυχὴν μου χωρίζουσιν, ἐκ τοῦ ἀθλίου μου σώματος; τότε Δέσποινα βοήθειά μοι γενοῦ, καὶ προστάτης θερμότατος· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δοῦλός σου.

Ῥδὴ δ΄. Ὁ καθημένος ἐν δόξῃ.

Ἵψωθεις ἐπὶ καθέδραν, ἀκροτάτην ἐκάθισας, καὶ Πατὴρ Πατέρων, σὺ περιφανῶς ἐχημάτισας, ὑμνολογῶν καὶ δοξάζων, τὸν Δεσπότην σου, ἐκβοῶν αὐτῷ, Δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει σου.

Τὴν πρὸς Πέτρον ἐκληρώσω, τοῦ Χριστοῦ φωνὴν Ὅσιε· ἐν τῇ σῆ γὰρ πέτρα, τῆς ὁμολογίας ἐπήξατο, τῆς Ἐκκλησίας τὰ βάθρα, ἧς οὐδέποτε, κατισχύσαι πύλαι τοῦ ἄδου δυνήσονται.

Ἡ θρησκεία τῶν εἰδώλων, διδαχαῖς ταῖς ἐνθέοις σου, εἰς Θεοῦ λατρείαν, Πάτερ προφανῶς μετενήνεκται· τὰ εἰδωλεῖα δὲ τούτων εἰς ναοὺς σεπτούς, μεταβέβληνται, θείαν στολὴν εἰσδεχόμενα.

Θεοτοκίον.

Ἀπορρήτως τὸν Δεσπότην, τῶν ἀπάντων γεγέννηκας, καὶ τεκοῦσα τοῦτον, Κόρη ἀειπάρθενος ἔμεινας, καὶ Θεοτόκος ἐδείχθης κατ' ἀλήθειαν· ὅθεν Δέσποιναν, σὲ τοῦ παντὸς καταγγέλλομεν.

Ἔτερος. Χριστὸς μου δύναμις.

Ἵπάρχων ἐμπλεως, τοῦ θείου Πνεύματος, ἱερώτατε Πάτερ τὰ πονηρά, πνεύματα ἀπήλασας, καὶ Θεοῦ οἴκους τοὺς βροτούς, διδαχαῖς σου ἀπετέλεσας.

Μονάδα ἄκτιστον, ἐθεολόγησας, ἐν τρισὶ χαρακτῆρσι διαιρετὴν, ἄτμητον ἀσύγχυτον, φωταγωγῶν τοὺς εὐσεβεῖς, ἱεραῖς θεολογίαις σου.

Νεκρώσας πρότερον, σαρκὸς σκιρτήματα, ἐγκρατεία καὶ πόνοις καὶ προσευχαῖς, θεῖος ἐχημάτισας, ἱεουργὸς τοῦ Πλαστουργοῦ, ἱερώτατε Μητρόφανες.

Θεοτοκίον.

Ὡς πύλην φέρουσας, πρὸς θείαν εἴσοδον, ὡς Παράδεισον θεῖον ὡς νοητόν, τόπον ἀγιάσματος, ὡς καλλονὴν τοῦ Ἰακώβ, τὴν Παρθένον μακαρίσωμεν.

Ῥδὴ ε΄. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Νυκτὶ προσκαθήμενον, καὶ σκότει λαὸν πάνσοφε, εἰδωλομανίας τῷ φωτὶ σου, τῶν διδαγμάτων ἐφωταγώγησας, καὶ θεογνωσίας ἀστραπαῖς, πάντας κατεφαίδρυνας, ὡς λαμπτήρ παμφαέστατος.

Μονάδα τρισάριθμον, Τριάδα ὁμοούσιον, μίαν θεαρχίαν ἐν προσώποις, τρισὶν ὑπάρχουσας ἀδιαίρετον, ἄτμητον ἀσύγχυτον ἀπλήν, πᾶσιν ἀνεκήρυξας, ὀρθοδόξως τρισόλβιε.

Ἡλίου λαμπρότερον, ἐξέλαμψας Μητρόφανες· σὺ γὰρ τῆς ἀπάτης σκότος λύεις, καὶ δραπετεύεις ζοφώδεις δαίμονας, νύκτας τῶν παθῶν ἀποσοβεῖς, καὶ δεινὴν σκοτόμαιναν, φυγαδεύεις αἰρέσεων.

Θεοτοκίον.

Λυτήριον εὔρατο, τὸν τόκον σου Θεόνυμφε, φύσις γηγενῶν τῆς πρὶν κατάρας, καὶ εὐλογίας θεοπρεποῦς πλουτισμόν· ὅθεν εὐλογοῦμέν σε πιστοί, πάντες καὶ δοξάζομεν, Μαριὰμ παντευλόγητε.

Ἔτερος. Τῷ θεῷ φέγγει σου.

Τὰ θεῖα θεῖως ἐπιτελῶν, καὶ καθαρωτάτῳ λογισμῷ, τῶν καθαρῶν ἐφαπτόμενος, ἄμεμπτος ἐδείχθης ἱεουργῶν τῷ Θεῷ, ἀπλότητι καρδίας Πάτερ Μητρόφανες.

Οἱ τῶν εἰδώλων θεραπευταί, ὤφθησαν Θεοῦ νῦν λατρευταί, σοῦ ταῖς σεπταῖς παραινέσεσιν· οὐς ἐξ ἀναξίων ἀξίους ἐξαγαγόν, θεράπων ἀνεδείχθης τοῦ Παντοκράτορος.

Ἵπὸ τῆς χάριτος προσκληθεῖς, ἔλυσας αὐχμόν, εἰδωλικόν, ταῖς ἐπομβρίαῖς τῶν λόγων σου, καὶ κεχερσωμένας καρδίας Ὅσιε, γονίμους ἀπειργάσω Πνεύματος χάριτι.

Θεοτοκίον.

Μετὰ τὴν κύησιν τὴν φρικτὴν, ἔμεινας Παρθένος ὡς τὸ πρὶν· Θεὸς γάρ ἦν τὸ
τικτόμενον, ὁ μετασκευάζων πάντα βουλήματι, ἀνύμφευτε Μαρία θεοχαρίτωτε.
Ῥδὴ ς'. Τὴν θεϊαν ταύτην.

Τὸ θεῖον σκευὸς τοῦ Πνεύματος, τὸν ἄνθρωπον Θεοῦ τὸν οὐράνιον, ἔνσαρκον
Ἄγγελον, ἱεραρχίας ἀγλαΐσμα, τὸν σοφὸν Μητροφάνην ὕμνοις τιμήσωμεν.

Ῥημάτων θείων ἡ δύναμις, καὶ φθόγγος τῶν ἐνθέων λογίων σου, πάντα διέδραμε, τῆς
οἰκουμένης τὰ πέρατα, ὀρθοδοξίαν πᾶσι Μάκαρ κηρύττοντα.

Ὅ πάντα καὶ πρὸ γενέσεως, γινώσκων ὡς Θεὸς ὁ Μητρόφανες, σὲ ἐκ κοιλίας μητρὸς,
προεγνωκῶς καθηγίασε, καὶ Πνεύματος δοχεῖον σὲ ἀπειργάσατο.

Θεοτοκίον.

Ἀπόρρητός σου ἡ σύλληψις, ἀνέκφραστος ὁ τόκος Θεόνυμφε, καὶ ἀνερμήνευτον, τὸ
τῆς ἀγνείας μυστήριον· διό σε πιστεῖ μόνῃ ἀεὶ δοξάζομεν.

Ἔτερος. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Ἡ γλῶσσά σου Πνεύματι, τεθηγμένη νοητῶς, ὡς γραμματέως κάλαμος, καλλιγραφεῖ
καρδίας τῶν εὐσεβῶν, τὸν λόγον τῆς χάριτος, ἱερώτατε Πάτερ θείῳ Πνεύματι.

Τὰ θεῖα μνούμενος, ὡς χωρῶν πρὸς νοητά, τὰ τῶν Ἁγίων Ἄγια, μυσταγωγεῖς ἐν
Πνεύματι τοὺς πιστοὺς, Τριάδος τὴν ἔλλαμψιν, ἱερώτατε Πάτερ τελειώματα.

Ῥοαῖς τῶν δογμάτων σου, κατακλύσας θολερά, τῆς ἀθείας ὕδατα, ὡς ποταμὸς ὠράθης
τὰ εὐσεβῆ, ἀρδεύων συστήματα, τῶν πιστῶν Ἱεράρχα πανσεβάσμιε.

Θεοτοκίον.

Ὁ λόγος ἐν μήτρᾳ σου, παχυνθεὶς ἄνευ σπορᾶς, βροτὸς ὠράθῃ τέλειος, καινοτομῶν
τὰς φύσεις θεοπρεπῶς, ὡς μόνος ἐπίσταται, θεοκόσμητε Κόρη παναμώμητε.

Ὁ Εἰρμός.

» Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, τῶν

» πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσ-

» δραμῶν, βοῶ σοι· Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν

» μου πολυέλεε.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς.

Τὸν Ἱεράρχην τοῦ Χριστοῦ Μητροφάνην, τῆς Ἐκκλησίας τὸν φωσφόρον λαμπτήρα,
τὸν ὁμοούσιον τὸν Λόγον τῷ Πατρί, ἐν μέσῳ κηρύξαντα, θεοφόρων Πατέρων, καὶ
θρόνον κοσμήσαντα, Βασιλίδος ἐν πρώτοις, καὶ προφητείας χάριν ἐκ Θεοῦ, σαφῶς
λαβόντα, συμφώνως ὑμνήσωμεν.

Ὁ Οἶκος.

Ὁ μυστολέκτης τῶν Θεοῦ ἀρρήτων μυστηρίων, Ἀπόστολος ὁ μέγας Παῦλος, τὸ
στόμα τοῦ Χριστοῦ, πόρρωθεν προβλέπων τὸ μέλλον, προέγραφε τὸν ἄξιον τοῦ
θρόνου τῆς τῶν πόλεων Βασιλίδος· Τοιοῦτος ἡμῖν, φάσκων, ἔπρεπεν Ἀρχιερεὺς,
ὄσιος καὶ ἄκακος, δίκαιος καὶ ἀμίαντος, κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἀμαρτωλῶν, καὶ
ἠνωμένος τῷ πνεύματι ταῖς ἄνω οὐρανίαις Δυνάμεσιν· ὅς, ἔχων παρρησίαν εἰς τὴν
εἴσοδον τῶν Ἁγίων, παρίσταται ἀεὶ τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος, αἰτούμενος δοθῆναι ἡμῖν
ἔλεος, καὶ χάριν εὐρεῖν εἰς εὐκαιρον βοήθειαν. Αὐτὸν οὖν χρεωστικῶς
ἀνευφημοῦντες, ὡς χάριν ἐκ Θεοῦ σαφῶς λαβόντα, συμφώνως ὑμνήσωμεν.

Συναξάριον.

Τῇ Δ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μητροφάνους,

Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχ. Γῆς μητρὸς ἐκστάς, Μητρόφανες παμμάκαρ,

Ἐκεῖ μετῆρας, οὐ Πατὴρ πάντων μέγας.

Μητροφάνης δὲ τετάρτη ἔδω χθόνα βωτιάνειραν.

Οὗτος ἦν ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, καὶ πρώτου ἐν βασιλεῦσι
Χριστιανῶν, υἱὸς ὑπάρχων Δομετίου. Ὁ δὲ Δομέτιος ἀδελφὸς ἦν Πρόβου τοῦ
βασιλέως· ἐγέννησε δὲ δύο υἱούς, Πρόβον καὶ Μητροφάνην. Οὗτος, λογισμῶ

σώφρονη τὴν τῶν εἰδώλων θρησκείαν κατανοήσας πεπλανημένην καὶ ψευδῆ, προσῆλθε τῇ πίστει τοῦ Χριστοῦ, καὶ εἰς αὐτὸν ἐβαπτίσθη. Καὶ ἐλθὼν εἰς τὸ Βυζάντιον, συνῆν Τίτῳ Ἐπισκόπῳ τοῦ Βυζαντίου, ἀνδρὶ ἀγίῳ καὶ θεοφόρῳ· ὃς αὐτὸν εἰς τὸν τῆς Ἐκκλησίας ἐνέταξε κλῆρον. Μετὰ δὲ τὴν τοῦ Ἐπισκόπου τελευτήν, ὁ Δομέτιος καθίσταται πρόεδρος· ὃν διαδέχεται Πρόβος ὁ υἱὸς αὐτοῦ. Κατασχὼν δὲ τὴν Ἐκκλησίαν ἔτη ἰβ´, πρὸς Κύριον ἐκδημεῖ καὶ εὐθὺς Μητροφάνης ὁ τοῦ Πρόβου μὲν ἀδελφός, τοῦ δὲ Δομετίου υἱός, εἰς τὸν πατριαρχικὸν ἀνάγεται θρόνον.

Τοῦτον εὐρὼν ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ἐν τῷ Βυζαντίῳ Ἐπίσκοπον, καὶ τὴν ἀρετὴν, καὶ τὸ τῶν τρόπων εὐθές, τὴν τε περικειμένην αὐτῷ ἀγιωσύνην κατανοήσας, οὐχ ἥττον λέγεται δι' αὐτόν, ἢ διὰ τὴν τῆς πόλεως θέσιν εὐφυῶς πρὸς τε κράσιν ὤρων ἔχουσαν, καὶ καρπῶν ἀφθονίαν, καὶ θαλάσση ἀρδευομένην, καὶ ἅμα προσκαθημένην τῶν δύο τῆς οἰκουμένης τμημάτων, τῆς τε Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας, ἐρασθῆναι τε τοῦ χωρίου, καὶ φιλοτίμως διατεθῆναι περὶ αὐτό, καὶ φείσασθαι μὲν οὐδενὸς ἀναλώματος, ἀνεγείραι δὲ πόλιν, πάσας τὰς παρὰ ἀνθρώπων γεγενημένας νικῶσαν, καὶ τούτων ὑπερκειμένην, εἰς ἣν τὸ κράτος καὶ τὴν βασιλείαν ἔταξεν, ἀπὸ τῆς Πρεσβυτέρας Ῥώμης ταύτην μεταγαγών.

Τῆς δὲ κατὰ Νίκαιαν πρώτης Συνόδου συναθροισθείσης, ὁ μὲν μακάριος Μητροφάνης, διὰ γῆρας καὶ νόσον, ἀπληλείφθη· καὶ γὰρ ἤδη κλινοπετὴς ἦν, τῷ χρόνῳ τῆς φυσικῆς μαρανθείσης δυνάμεως. Τὸν δὲ πρῶτον ἐν πρεσβυτέροις Ἀλέξανδρον, ἄνδρα τίμιον ἐξαπέστειλεν, ὃν καὶ διάδοχον ἀπεφῆνατο. Ἐπανελθόντος γὰρ τοῦ βασιλέως μετὰ τῶν θεοφόρων Πατέρων, καὶ τῆς Συνόδου λυθείσης ἐκ Θεοῦ λέγεται ἀποκαλυφθῆναι αὐτῷ τὸν τε Ἀλέξανδρον, καὶ τὸν μετ' αὐτὸν Παῦλον ἐπιτηδεύουσας, καὶ Θεῷ ἀρέσκοντας, πρὸς τὴν τοιαύτην διακονίαν. Κοιμηθεὶς δὲ καὶ ἀναπαυσάμενος ὁ μακάριος, πρὸς τὸν Θεὸν μετατίθεται. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις, ἐν τῇ Ἀγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, ἐν τῷ σεβασμίῳ αὐτοῦ οἴκῳ, τῷ ὄντι πλησίον τοῦ ἀγίου Μεγαλομάρτυρος Ἀκακίου ἐν τῷ Ἑπτασκάλῳ.

Μνήμη τῆς Ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Σοφίας τῆς ἀσκητικῶς βιωσάσης.

Στίχ. Οὐκ ἐμποδῶν σοὶ κόσμος ἦσθη, Σοφία,

Πρὸς τὴν τελειότητα ἀρετῆς φθάσαι.

Ὁ ἅγιος Ὁσιομάρτυς Ἰωάννης, ὁ ἡγούμενος τῆς μονῆς Μοναγρίας, ἐν σάκκῳ βληθεὶς καὶ τῇ θαλάσῃ καταποντισθεὶς, τελειοῦται.

Στίχ. Κἂν σάκκος ἔξη, κἂν βυθοῦ κρύψη τόπος,

τὸν Ἰωάννην οὐρανοῦ λάβη τόπος.

Ὁ ὀσιος Ἀλώνιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ψυχῶν γεωργὸς Ἀλώνιος ἠδύνει,

Ψυχῆς ἄλωνι θεὸς καλῶν θημωνίαν.

Αἱ Ἅγιοι Μαρία καὶ Μάρθα, ἀδελφαὶ τοῦ Λαζάρου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Στίχ. Ἐκ Βηθανίας τὰς ἀδελφὰς Λαζάρου,

Σφάζειν δύνασθαι καὶ νεκρὰς πιστευτέον.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ´. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Φῶς ἀνέτειλε τῆς εὐσεβείας Ὅσιε, πᾶσι τοῖς πέρασιν, ἐν τῷ εὐθέτῳ καιρῷ, τῆς ἱεραρχίας σου· διὸ καὶ ἔψαλλες· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἀπεκάλυψας τοὺς μέλλοντας τῷ Ἄνακτι, ἐμπνευσθεὶς ἄνωθεν, καὶ μέχρι τρίτου Σοφέ, διαδεξαμένους σου, θρόνον καὶ φρόνημα, εὐσεβέστατον, ὡς τῆς Τριάδος γνήσιος, καὶ πιστότατος θεράπων.

Νέον παῖδα μὲν Χριστὸς ἐνστερνισάμενος, θεοφορούμενον, καὶ Ἱεράρχην σοφέ, καὶ Μάρτυρα ἔδειξε· σὺ δὲ μιμούμενος, τοῦτον πάνσοφε, τὸν νέον Παῦλον ἔσεσθαι, σοῦ διάδοχον προέφης.

Ἡ τοῦ Πνεύματος σοὶ χάρις ἐνοικήσασα, προφήτην ἔδειξε, προβλέποντα τὰ μακράν, καὶ σαφῶς προλέγοντα· ὅθεν προείρηκας, τοῖς αἰτοῦσί σε, περὶ πολλῶν θεσπέσιε, καὶ σῆς θείας ἐκδημίας.

Θεοτοκίον.

Εὐλου βρώσεως γευσάμενοι προπάτορες ἀπεστερήθησαν, τῆς Παραδείσου τρυφῆς· ἡμεῖς δὲ γεύομενοι, σαρκὸς τοῦ τόκου σου, Θεονύμφευτε, τὴν ἐν Ἐδέμ ἀπόλαυσιν, καὶ ζωὴν κληρονομοῦμεν.

Ἴτερος. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Φωτιζόμενος τοῦ Πνεύματος τῆ χάριτι, ταῖς πρὸς τὸ Θεῖον νεύσεσι, καὶ μεθέξεσι, φωτοβόλος γέγονας ἀστήρ, φωτίζων τοὺς ψάλλοντας Σοφέ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἀγιώτατος ναδὸς ἀγλαϊζόμενος, ταῖς ἐναρέτοις πράξεσι, σὺ γενόμενος, ἐνοικοῦσαν ἔσχες ἱερῶς, ἐν σοὶ τὴν Τριάδα ἐκβοῶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Νυσταγμὸν ἀπὸ βλεφάρων ἀπώσάμενος, ταῖς θεαῖς ἐργηγόρσεσι, θεῖαν ἔλλαμψιν εἰσεδέξω, Ἄγγελον φωτός, καὶ στῦλον καὶ ἔρεισμα πιστῶν, καὶ Ἱεράρχην ἀποτελοῦσάν σε.

Θεοτοκίον.

Ὁ καθήμενος ἐν κόλποις τοῦ Γεννήτορος, ἀπεριγράπτως Ἄχραντε, ἐν τοῖς κόλποις σου καθέζεται, νῦν περιγραπτῶς, τὴν σὴν περικείμενος μορφήν, διὰ τὸ σῶσαι τὸν Ἀδάμ, νέος Ἀδάμ γεγονώς.

Ωδὴ η΄. Παῖδας εὐαγεῖς.

Νάμασι τοῦ Πνεύματος Θεόφρον, ὡς πλήρης ζωοπαρόχων ἀναβλύσεων, ποταμὸς ἐξέχεας, εὐσεβείας ὕδατα, ψυχὰς πιστῶν δὲ ἠρδευσας, ψάλλειν διδάσκων ἀεὶ· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄνηρ ἐπιθυμιῶν Πνεύματος ὤφθη, καὶ σκευὸς ἐκλελεγμένον Ἱερώτατε· ὅθεν ἐρωτήσαντι, ἱεράρχη εἶρηκας, Ἀλεξανδρέων πρόεδρον, προοπτικῶς μετ' αὐτόν, τὸν μέγαν Ἀθανάσιον εἶναι, τὸν πολὺν τὰ θεῖα, καὶ λαμπρὸν ἀριστέα.

Ἰθύνας τὸ σκάφος Ἐκκλησίας, πρὸς ὄρμον ὀρθοδοξίας γαληνότατον, οἷα ἐμπειρότατος, κυβερνήτης πάνσοφε, τὴν ἄνω πόλιν ἔφθασας, γέρα ληψόμενος, τῶν πόνων καὶ ἰδρώτων σου μάκαρ, παρὰ τοῦ Δεσπότη, Χριστοῦ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὅλην προσλαβὼν τὴν ἀνθρωπίνην, οὐσίαν ἐκ σοῦ Σεμνῆ ὁ ὑπερούσιος, ὄλον με τὸν ἀνθρωπον, ἔσωσε βουλήματι, καὶ κοινωνὸν ἀνέδειξε, νῦν θείας φύσεως· διὸ σε γεγηθότες ὑμνοῦμεν, ὡς καλῶν αἰτίαν, Παρθένε εἰς αἰῶνας.

Ἴτερος. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὀσίοις.

Ἵπερήφανον ὄφιν τῆ ταπεινώσει σου, ἐταπεινώσας Μάκαρ προσανυψούμενος, ταῖς πρὸς τὸν Θεόν, καθαραῖς σου ἐντεύξεσιν· ὅθεν σε τιμῶμεν, Χριστὸν ὑπερυψοῦντες. Σαρκωθέντα τὸν Λόγον ἐθεολόγησας, καὶ λαοὺς ἐκ δουλείας πλάνης διέσωσας, τὴν εἰδωλικήν, ἀπελαύνων δυσσέβειαν, Πάτερ Ἱεράρχα, Μητρόφανες θεόφρον.

Καὶ τὸν βίον τῷ λόγῳ ἔχων ἀρμόζοντα, καὶ τὸν λόγον τῷ βίῳ ἔχων ἐμπρέποντα, πλήρης ἡμερῶν, γεγονώς τῶν τοῦ Πνεύματος, Πάτερ πρὸς τὰς ἄνω, μετέβης κατοικίας.

Θεοτοκίον.

Λυτρωθέντες τῆς πρῶην ἀρᾶς τῷ τόκῳ σου, παντευλόγητε Κόρη Θεογεννήτρια, τὴν τοῦ Γαβριήλ, φωνὴν σοὶ ἀναμέλομεν· Χαῖρε ἡ αἰτία, τῆς πάντων σωτηρίας.

Ὁ Εἰρμός.

- » Ἐκ φλογὸς τοῖς ὀσίοις, δρόσον ἐπήγασας, καὶ δι-
- » καίου θυσίαν ὕδατι ἐφλεξας· ἅπαντα γὰρ δρᾶς Χρι-
- » στὲ μόνῳ τῷ βούλεσθαι. Σὲ ὑπερυψοῦμεν εἰς
- » πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ´. Ἄπας γηγενής.

Νόμος ὁ γραπτός, παρῆλθε τῆς χάριτος ἐπιφανείσης Χριστοῦ· ἡ Ἀαρωνίτις δέ, ἱερωσύνη τῆ σῆ Μητρόφανες, ἱεραρχία πάνσοφε, παραχωρεῖ ἐμφανῶς, ὡς ἡλίου, τηλαυγῶς ἐκλάμποντος, τὸ ἀστέριον φέγγος συγκρύπτεται.

Εἰρήνη πολλή, ἐκ Θεοῦ γεγένηται σοι Ἰερώτατε, οὗ ὠραῖοι ἔδραμον, πόδες εἰρήνης ὁδὸν κηρύττοντος, εἰρήνην ὑπερέχουσας, ἅπαντα λόγον καὶ νοῦν, καὶ εἰρήνης, τόποις ἐνσκηνώσαντος, καὶ εἰρήνην λιταῖς ἡμῖν νέμοντος.

Σὺν Πατριαρχῶν, καὶ Μαρτύρων τάγμασιν Ὀσίων καὶ Προφητῶν, καὶ ταῖς τῶν Ἀγγέλων δέ, ταξιαρχίαις, ὡς παριστάμενος, τῷ θρόνῳ τοῦ Παντάνακτος, ἀπαύστως πρέσβευε κραταιοῦσθαι, ἄτρωτον τὸ κήρυγμα, εἰς αἰῶνας αἰῶνων τῆς πίστεως.

Ὡ παμβασιλεῦ, Θεὲ Τρισυπόστατε, ἡμῖν εὐίλατος, γενοῦ ταῖς θεαῖς λιταῖς, τοῦ Ἱεράρχου καὶ παῦσον ἅπαντα, τῆς Ἐκκλησίας σκάνδαλα, καὶ τὰ φρυάγματα, τῶν ἀθέων ἐξαφάνισον, καὶ εἰρήνευσον πάντα τὸν κόσμον σου.

Θεοτοκίον.

Σῶζε πειρασμῶν, καὶ παντοίων θλίψεων ἀγνή Μητρόθεε, ἅπαντας τοὺς δούλους σου, καὶ αἰωνίου ῥῦσαι κολάσεως, καὶ τῆς χαρᾶς ἀξίωσον, τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ, τοὺς ἐκ πόθου, σὲ ὕμνοις γεραίροντας, καὶ τὴν θεῖαν τιμῶντας εἰκόνα σου.

Ἴτερος. Θεὸν ἀνθρώποις.

Ἐν γῆ πράεον σὺ κατεσκήνωσας, Ἀρχιερεῦ πραῦς ἐν ἀκακία γενόμενος, καὶ τοῖς ἄνω συνήφθης στρατεύμασι, ὅλως ὠραῖσμένος, θεαῖς λαμπρότησιν, ὅλως τῷ φωτὶ τῶν ἀρετῶν περιχεόμενος.

Ὁρᾶς Ἀγγέλων θεαῖς λαμπρότητας, Πατριαρχῶν Μαρτύρων Ἀποστόλων Μητρόφανες, σὺν αὐτοῖς δυσωπῶν τὸν φιλόανθρωπον, ἄφεςιν τῶν πταισμάτων, βίου διόρθωσιν, Ὅσιε δωρήσασθαι ἡμῖν τοῖς εὐφημοῦσί σε.

Θεοτοκίον.

Σταγὼν καθάπερ ἡ ἐπουράνιος, τῆ σῆ γαστρὶ Παρθένε ὑετὸς καταβέβηκε, καὶ ξηράνας τῆς πλάνης τὰ ρεύματα, ὤμβρισεν ἀφθαρσίαν καὶ ἀπολύτρωσιν, πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις, διὰ σοῦ Θεοχαρίτωτε.

Ὁ Εἰρμός.

» Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ
» Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε
» ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος, ὃν μεγαλύ-
» νοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς σὲ μεγαλύ-
» νομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον. Φῶς ἀναλλοίωτον.

Φῶς τριλαμπέστατον μάκαρ, Μητρόφανες ἐν καρδίᾳ, δεξάμενος ἀνεδείχθης, μέγας φωστήρ Ἐκκλησίας, καταφωτίζων τοὺς πίστει, τὸν ἐν Τριάδι, ἓνα Θεὸν προσκυνοῦντας.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς δοχεῖον ἐδείχθης, φωτολαμπὲς Θεοτόκε· τὸ ἄχρονον ἐκ γαστροῦ σου, φῶς γὰρ ἀνέτειλε κόσμῳ, καὶ κατεφώτισε πάντας, τοὺς ὀρθοδόξως, σὲ Θεοτόκον ὕμνοῦντας.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰσθῶμεν Στίχους δ´ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ´. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Ἀναβῶν τοῦ Χριστοῦ τὴν πανοπλίαν, καὶ περιζωσάμενος τὴν σὴν ὀσφὺν κραταιῶς, ἐν ἀληθείας εὐθύτητι, δικαιοσύνης, θεῖον δὲ θώρακα ἐνδυσάμενος, καὶ ὑποδησάμενος ὠραίους πόδας σου, Εὐαγγελίου τῆς χάριτος, ἐτοιμασία, καὶ ἐπὶ πᾶσι θυρεὸν πίστεως, καὶ τὴν τοῦ Πνεύματος θεῖαν μάχαιραν, Θεοῦ ὧ Μητρόφανες, τοῦ ἐχθροῦ τὰ πυρφόρα, παντελῶς βέλη κατέσβεςας.

Ξενοπρεπῶς σου τὸν βίον διανύσας, τὸν ξένον γενόμενον, Χριστὸν μιμούμενος, δι' εὐσπλαγχνίαν ἀμέτρητον, ξένων χαρίτων, κατηξιώθης Πάτερ Μητρόφανες, ξένοις καὶ

αυτόχθοσι, σαφῶς τὰ μέλλοντα, προαγορεύων ὡς ἔνθεος, νέος Προφήτης, ἐν
γηραλέῳ ψυχῆς φρονίματι· ὅθεν τῆς κρείττονος θείας ἔτυχες, κατ' ἀξίαν ξενίας
ἀοίδιμε, ἵκετεύων σωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἀνουνοῦντάς σε.

Ὁ ἐπαξίως κομήτης Κωνσταντῖνος, ὡσπερ ἐσπερώτατος, προκληθεὶς ἄνωθεν, τῶν
χριστωνύμων ὁ πρότιστος, Ἄναξ ἀνάκτων, σὲ ἐξ ἐώας ἐξανατείλαντα, ἄλλον ὡς περ
ἥλιον, εὐρὼν Μητρόφανες, συναγαγὼν ὡς ἀείφωτον, χορὸν ἀστέρων, θείων Πατέρων
τὸ πρῶτον ἄθροισμα, ἐν ὑψιθρόνῳ στερεώματι, Ἐκκλησίας Χριστοῦ ἐνεθρόνισε,
καταυγάζειν ἀκτῖσιν, εὐσεβείας τὸ ἀνθρώπινον.

Ἐπερουράνιον ἄρτον προσκομίζων, θυσίαν ἀναίμακτον τῷ Παντοκράτορι, σαυτὸν ὡς
θῦμα εὐπρόσδεκτον, ὡς Ἱεράρχης, μάκαρ προσῆξας καὶ καλλιέργημα, ὅθεν καὶ
ὠσφράνθη σου τοῦ θυμιάματος, ὀσμὴν καὶ μύρον ἡδύπνοον, τὴν εὐωδίαν, τῶν
ἀρετῶν τε καὶ θείων πράξεων· καὶ νῦν τῷ θρόνῳ παριστάμενος, τοῦ Σωτῆρος θυσίαν
ἀναίμακτον, παρῆρσία προσφέρεις, καὶ φωτίζεις τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Μητρὸς παμφοῦς, ὧ Μητρόφανες σοφέ, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, Πατὴρ
θεοπρόβλητος ἀνεδείχθης, καὶ νύμφης ἐκλεκτῆς τοῦ Βασιλέως τῶν οὐρανῶν, νυμφίος
σεμνοπρεπῆς μυστικῶς ἐχρημάτισας, υἱοὺς ἀπείρους προσάγων τῷ ἀοράτῳ Πατρὶ διὰ
πίστεως, πολυτεκνον τὴν κολυμβήθραν, ἐν πνεύματι Ἁγίῳ ἀπεργασάμενος. Ὅθεν τὸ
δοθέν σοι τάλαντον πολυπλασιάσας, χαίρων εἰσηλθες εἰς τὸν νυμφῶνα τὸν οὐράνιον,
τῶν πρωτοτόκων ταῖς χορείαις συνηδόμενος, καὶ πρεσβεῦων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.
Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὰ οὐράνια ὑμνεῖ σε, κεχαριτωμένη Μήτηρ ἀνύμφευτε, καὶ ἡμεῖς δοξολογοῦμεν, τὴν
ἀνεξιχνίαστον σου γέννησιν. Θεοτόκε πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων, Ὡδὴ γ' καὶ ζ'.

Τῆ Ε' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος

Δωροθέου, Ἐπισκόπου Τύρου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε.

Πυξίον θεοῦ Πνεύματος, θεομακάριστε ἐδείχθη Πάτερ, τὰ θεῖα δόγματα
ἐγγεγραμμένα, φέρων ἐν γνώσει θεϊκῇ· ὧν τῇ ἀναπτύξει κατεφώτισας, τοὺς τῇ
ἀγνωσίᾳ κινδυνεύοντας· διὸ ταῖς σαῖς πρεσβείαις, αἰτησαι ἡμῖν πᾶσι τὸ μέγα ἔλεος.
Αἱμάτων θεοῖς ῥεύμασι, προσεπιχρώσας σου ἱερωσύνης, στολὴν Δωρόθεε εἰσηλθες,
χαίρων εἰς τὸν οὐράνιον ναόν, νῦν ἐφανισθῆναι τῷ Θεῷ, νέμοντι στεφάνους τῆς
ἀθλήσεως, αὐτὸν καθικετεύων, ἅπασιν δωρηθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ βίος σου ἰσάγγελος, ἡ μαρτυρία δὲ λελαμπρυσμένη, δι' ἧς ἠξίωσαι μετὰ Ἀγγέλων,
περιχορεῦειν ἐν χαρᾷ, θαύμασι τὴν γῆν Πάτερ Δωρόθεε, θεοῖς καταυγάζων καὶ
διδάγμασι· διὸ ταῖς σαῖς πρεσβείαις, αἰτησαι πᾶσι δοῦναι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐγὼ εἶμι Πανάμωμε, δένδρον τὸ ἄκαρπον τοῦ θεοῦ λόγου, καρπὸν σωτήριον
μηδόλως φέρον, καὶ δειλιῶ τὴν ἐκκοπὴν, μήπως εἰς τὸ πῦρ βληθῶ τὸ ἄσβεστον· ὅθεν
δυσωπῶ σε· Τούτου ῥῦσαί με, δείξασα καρποφόρον, Ἄχραντε τῷ Υἱῷ σου τῇ
μεσιτεῖᾳ σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἦ δάμαλις ἢ ἄσπιλος, τὸν μόσχον βλέπουσα ἐπὶ τοῦ ξύλου, προσαναρτώμενον ἐθελουσίως, ὄδυρομένη γοερῶς· Οἴμοι! ἀνεβόα ποθεινότατον τέκνον, τί σοι δῆμος ἀνταπέδωκεν, ἀχάριστος Ἑβραίων, θέλων με ἀτεκνῶσαι ἐκ σοῦ παμφίλτατε; Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Ὡς δώρημα τέλειον, ἐκ τοῦ τῶν φώτων Πατρός, σοφίας τὴν ἔλλαμψιν, ὡς Ἱεράρχης σοφός, ἐδέξω Δωρόθεε· ὅθεν καὶ πλεονάσας, τὸ σὸν τάλαντον μάκαρ, ἤθλησας ὑπὲρ φύσιν, βαθυτάτῳ ἐν γήρα, πρεσβεύων Ἱερομάρτυς, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἦ συνήθης Στιχολογία, ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς·

Δῶρον Θεοῦ σε παμμάκαρ Πάτερ σέβω. Ἰωσήφ.

Ῥοδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Δῶρον Θεῷ παμμάκαρ, σεαυτὸν προσῆξας καθαρώτατον, διὰ βίου τελείου, καὶ σεπτοῦ μαρτυρίου Δωρόθεε.

Ὁριμον ὡς περ βότρυν, Πάτερ ἀποθλίψας τὴν διάνοιαν, εὐφροσύνης κρατῆρα, τοῖς πιστοῖς διδαγμάτων προέθηκας.

Ῥεύματα τῆς ἀπάτης, ἔστησας Δωρόθεε τῷ ρεύματι, τῆς πανσόφου σου γλώττης, καὶ πιστῶν διανοίας κατήρδευσας.

Θεοτοκίον.

Ὅμβρισὸν μοι Παρθένε, δέομαι σταγόνα καταλύξεως, τὸν ἐνόητα μοι ρύπον, ἀποπλύνουσαν ὅπως δοξάζω σε.

Ῥοδὴ γ΄. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Νύκτα ἀπεδίωξας, τῆς ματαιότητος ἄπασαν, ταῖς ἀστραπαῖς, Πάτερ Ἱεράρχα, τοῦ πανσόφου κηρύγματος.

Θαύμασιν ἐστήριξας, καὶ ἱεροῖς Σοφὲ δόγμασι, τὰ τῶν πιστῶν, πάντων διανοίας, ὡς ποιμὴν ἱερώτατος.

Ἐχρυσέ σε Κύριος, τῷ ἱερῷ σοφὲ χρίσματι, καὶ τῆς αὐτοῦ, θείας Ἐκκλησίας, ποιμενάρχην κατέστησεν.

Θεοτοκίον.

Ὅλην τὴν καρδίαν μου, τῷ θεϊκῷ φωτὶ λάμπρυνον, πύλη φωτός, τὸν τῆς ἀμαρτίας, σκοτασμὸν ἐκδιώκουσα.

Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε,

» σὺ εἶ τὸ φῶς τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὑμνεῖ σε τὸ

» πνεῦμά μου.

Κάθισμα. Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Θεῖοις δόγμασιν αἰεὶ ἐκλάμπων, δῶρον ἅγιον, σεαυτὸν προσῆξας, τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ δι' ἀθλήσεως, καὶ κατοικεῖς νῦν αἰεὶ εὐφραινόμενος, τῶν πρωτοτόκων τὴν ἄνω μητρόπολιν. Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θείας φύσεως οὐκ ἐχωρίσθη, σὰρξ γενόμενος ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρωπήσας μετένηκεν, ὁ μετὰ τόκον Μητέρα Παρθένον σε, ὡς πρὸ τοῦ τόκου φυλάξας πανάμωμον, μόνος Κύριος. Αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἦ ἀμίαντος ἀμνάς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνηδοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἴμοι! τέκνον μου, πῶς πάσχεις θέλων ρύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον.

Ῥδὴ δ´. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἦ ψουμένου κατέπτυσας, Ὅσιε χειμῶνος τῆς ἀθεότητος, καὶ τῆ θέρμῃ θείου Πνεύματος, ἀβλαβεῖς καρδίας συνετήρησας.

Συνετρίβη Δωρόθεε, μάκαρ πρὸ προσώπου σου ὄρη βίαια, τῶν δαιμόνων καὶ ἐτάκησαν, δυσμενῶν ἀνθρώπων τὰ φρονήματα.

Ἦ καρτέρεις θλιβόμενος, πόλεως εἰς πόλιν ἐκδιωκόμενος, μακαρίας ὅθεν ἔτυχες, τῶν Μαρτύρων δόξης καὶ λαμπρότητος.

Θεοτοκίον.

Πειρασμῶν με διάσφρον, καὶ τοῦ ψυχοφθόρου τῶν παθῶν κλύδωνος, ὅπως πίστει μακαρίζω σε, παναγία Κόρη Μητροπάρθενε.

Ῥδὴ ε´. Ἐκ νυκτὸς ἀγνωσίας.

Ἀποσκοπῶν ἐμφρόνως, τὰς ἀντιδόσεις τὰς θείας Δωρόθεε, τοὺς μεγίστους κινδύνους, καὶ τοὺς πειρασμοὺς ἐκαρτέρησας.

Μοναδικῶς τὴν θείαν, ἀνακηρύττων Τριάδα Δωρόθεε, πολυθέου μανίας, μάταιον διέλυσας φρύαγμα.

Μὴ προσκυνήσας Μάρτυς, ἔργα χειρῶν ἀνομούντων ὑπέμεινας, πειρασμοὺς καὶ κινδύνους, καὶ μαστίγων πόνους Δωρόθεε.

Θεοτοκίον.

Ἀνατολή ἡλίου, πρὸ ἑωσφόρου ἐκλάψαντος γέγονας, δι´ οὗ φῶς οἱ ἐν σκότει,

Ἦ χραντε δεινῶν ἐθεάσαντο.

Ῥδὴ ς´. Χιτῶνά μοι παράσχου.

Καρδίαν πυρωθεῖσαν ταῖς πνοαῖς, ἐκτήσω τοῦ Πνεύματος, πνευμάτων Δωρόθεε, ἐναντίον τὸν κρυμὸν διαλύουσας.

Ἄγιον πολιτείας ἱεραῖς, συγγραφαῖς ἐδήλωσας, πάτερ θεόπνευστε, θεία γνώσει τὴν ψυχὴν φωτιζόμενος.

Ῥημάτων σου ὁ φθόγγος καὶ τερπνῶν, δογμάτων ἢ δύναμις, πᾶσαν ἐπέδραμε, Παμμακάριστε τὴν γῆν θεία χάριτι.

Θεοτοκίον.

Παρθένε ὃν ἐκύησας Θεόν, ἄνθρωπον γενόμενον, τοῦτον ἰκέτευε, λυτρωθῆναί με πυρὸς καὶ κολάσεως.

Ὁ Εἰρμός.

» Χιτῶνά μοι παράσχου φωτεινόν, ὁ ἀναβαλλόμενος

» φῶς, ὡς ἱμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Κοντάκιον. Ἦχος γ´. Ἦ Παρθένος σήμερον.

Ὁρθοδόξοις δόγμασι, Ἱερομάρτυς κηρύξας, δῶρον θεῖον ἅγιον, σαυτὸν προσῆξας τῷ Κτίστη, πρότερον ἐν τῇ ἀσκήσει ἐνδιαπρέψας, ὕστερον τῷ μαρτυρίῳ στερρόως ἀθλήσας, καὶ νομίμως ὑπεδέξω, βραβεῖον νίκης, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Συναξάριον.

Τῇ Ε´ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Δωροθέου, Ἐπισκόπου Τύρου.

Στίχ. Ὁ Δωρόθεος, κἂν φραγγελῶμαι, λέγει,

Λεῖπυσι πολλὰ πρὸς τὰ Χριστοῦ μου πάθη.

Πέμπτη Δωροθέοιο δέμας πληγῆσι δαμάσθη.

Ὅς ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Λικινίου, Τύρου Ἐπίσκοπος. Ἐπὶ δὲ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ, διὰ τὸν ἐπικείμενον διωγμὸν, καταλιπὼν τὴν οἰκίαν, καὶ τὴν ἰδίαν

παροικίαν, ἀπῆλθεν ἐν Δυσσοπόλει. Μετὰ δὲ τὴν τούτων καταστροφὴν, κατέλαβε τὴν Τύρον, καὶ ἦν ἰθύνων τὴν αὐτοῦ Ἐκκλησίαν μέχρις Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου. Τότε δὲ πάλιν, τὴν Δυσσόπολιν κατέλαβεν, ἔνθα συσχεθεὶς ὑπὸ τῶν τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἀρχόντων, καὶ πολλὰς βασάνους ὑπομείνας, τὸν τῆς μαρτυρίας ἐν βαθυτάτῳ γῆρα ἐκομίσατο στέφανον, ἐν αὐτῷ τῷ πάσχειν τὴν ψυχὴν τῷ Θεῷ παραθέμενος, ἥδη τυγχάνων ἐτῶν ἑκατὸν ἐπτά. Καταλέλιπε δὲ διάφορα συγγράμματα ἐκκλησιαστικὰ καὶ ἱστορίας, ἑλληνικοῖς καὶ ῥωμαϊκοῖς γράμμασιν· ἦν γὰρ ἑκατέρων ἔμπειρος τῶν γλωσσῶν, σπουδῆ συντόνω καὶ φύσεως ἐπιτηδειότητι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς μετὰ φιλανθρωπίας ἐπενεχθείσης φοβερᾶς ἀπειλῆς καὶ ἀνάγκης, ἐν τῇ τῶν Βαρβάρων ἐπιδρομῇ, ὅτε, μέλλοντας ὑπ' αὐτῶν δικαίως αἰχμαλωτίζεσθαι, καὶ φόνῳ μαχαίρας παραδίδοσθαι, ὁ οἰκτίρμων καὶ φιλάνθρωπος Κύριος, διὰ σπλάγχνα ἐλέους αὐτοῦ, παρ' ἐλπίδα πᾶσαν ἐλυτρώσατο ἡμᾶς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων δέκα Μαρτύρων τῶν ἐν Αἰγύπτῳ, Μαρκιανοῦ, Νικάνδρου, Ὑπερεχίου, Απόλλωνος, Λεωνίδου, Ἀρείου, Γοργίου, Σεληνιάδος, Εἰρήνης καὶ Πάμβωνος.

Στίχ. Πεινώσι καὶ διψῶσιν Ἀθληταῖς δέκα,

Τροφᾶς Θεὸς δίδωσι μὴ πληρουμένας.

Οὗτοι διὰ Χριστὸν καὶ τὴν εἰς αὐτὸν πίστιν, ὑπὸ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ ἄρχοντος, λιμῷ καὶ δίψει καὶ κρύει ταλαιπωρηθέντες, τὸν ἀγῶνα τοῦ μαρτυρίου ἐτέλεσαν.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Χριστοφόρος, ὁ ἀπὸ Ῥώμης, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Μὴ δωρεάν σοι τέμνομαι Χριστοφόρος;

Δώσεις ὁ Χριστὸς οἶδα πολλά μοι στέφη.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Κόνων, ὁ ἀπὸ Ῥώμης, ἐν θαλάσῃ βληθεὶς, τελειοῦται.

Στίχ. Εἰσδὺς Κόνων θάλασσαν, εὔρε λιμένα,

ἄριστα χερσὶν οἰακισθεὶς Κυρίου.

Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Μᾶρκος, ὁ ἐν Χίῳ ἀθλήσας, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Μᾶρκον ἔχεις καύχημα Χίος μέγα,

ἠδέ τε σεπτόν,

Λαμπρὰν τεύξαντα αἵματι μαρτυρίαν,

Οὐνεκα Κύριον αἶνει ὄλβια, ὅς τά σοι δῶκε.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ἦδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ἄστρον πολύφωτον ἐφάνης, ταῖς λαμπρότησι τῶν ἄθλων σου φωτίζων, τὰς ψυχὰς τῶν πιστῶς, Δωρόθεε βοώντων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τρίβους εὐθείας διοδεύων, ὑπεξέκλινας τὰ βάραθρα τοῦ πλάνου, καὶ ὁδοὺς πρὸς ζωῆς, ὠδήγηεις τοὺς βοῶντας· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐσβεσας ὄμβροις τῶν αἱμάτων, Παναοίδιμε τὴν κάμινον τῆς πλάνης, καὶ πρὸς ὕδωρ ζωῆς, ἐσκήνωσας κραυγάζων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ῥῦσαι δεσμῶν τῆς ἁμαρτίας, τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν Θεογεννητήτορ, καὶ ἀγάπη Θεοῦ, ὑπόζευξον τελεία, ἵνα πιστῶς δοξάζω σε, Θεοτόκε εἰς αἰῶνας.

Ἦδὴ η'. Οἱ θεορρήμονες Παῖδες.

Σοβαρευόμενον ὄφιν ἐν κακίᾳ, ταπεινωθεὶς ἐν Κυρίῳ, Πάτερ βοῶν ἐταπείνωσας· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἐν βαθυτάτῳ σε γῆρα πρὸς ἀγήρους, ἀναπαυσόμενον τόπους, ὁ πλαστοουργὸς κατεσκήνωσεν, ἱερώτατε Πάτερ, Μαρτύρων ἀγλαΐσμα.

Βίον ἰσάγγελον ἔχων σὺν Ἀγγέλοις, τῷ τοῦ Δεσπότη σου θρόνῳ, ἀναβοῶν νῦν παρίστασαι· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ὁραιοτάτη Παρθένε ἀνεδείχθης, τὸν ὠραιοτάτον Λόγον, κυοφοροῦσα ᾧ ψάλλομεν·
Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Οἱ θεορρήμονες Παῖδες ἐν καμίνῳ, σὺν τῷ πυρὶ
» καὶ τὴν πλάνην, καταπατοῦντες ἐκραύαζον· Εὐλο-
» γεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὡδὴ θ'. Τὸν προδηλωθέντα.

Ἰθυνας τὴν ποιμνὴν, Χριστοῦ θεοῦ πρὸς λιμένας, ἀβλαβῆ τηρήσας αὐτήν, χειμώνων
ἐναντίων, ὡς πανάριστος Ἱεράρχης καὶ θεῶν, Πάτερ πληρωτῆς σοφῆ προστάξεων.

Ὡς ἱεουργὸς ἱερός, ὡς Μάρτυς γενναῖος, ὡς θαυματουργὸς θαυμαστός, ὡς θεῖος
λογογράφος, ὡς τῆς πίστεως ἀδιάσειστος στῦλος, δόξης αἰωνίου Πάτερ ἔτυχες.

Σὲ ὡς θεῖον δῶρον, Δωρόθεε ὁ τὰ δῶρα, ὡς Θεὸς παρέχων, πλουσία χρηστότητι τοῖς
δεομένοις, εἰς πιστῶν ἐναργῆ σωτηρίαν, τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐδώρησατο.

Ἡ θεοφεγγῆς μνήμη σου, ἀνέτειλε κόσμῳ, καταυγάζουσα πιστούς, ἀκτίσι
χαρισμάτων, ἦν δοξάζοντας κοινωνοὺς ἡμᾶς δεῖξον Πάτερ, τῆς ἐν σοὶ θείας
λαμπρότητος.

Θεοτοκίον.

Φέρουσα Χριστὸν χερσὶ, τὸν φέροντα τὰ πάντα, νεύματι τῷ θεῷ Ἀγνή, αὐτὸν ἀεὶ
δυσώπει, τῶν χειρῶν ἡμῶν τὰς ἐπάρσεις εὐθῆναι, τούτου ὡς θυμίαμα ἐνώπιον.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν προδηλωθέντα, ἐν ὄρει τῷ νομοθέτῃ, ἐν πυρὶ
» καὶ βᾶτῳ τόκον, τὸν τῆς Ἀειπαρθένου, εἰς ἡμῶν τῶν
» πιστῶν σωτηρίαν, ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνωμεν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἢ Ἀ' Ὡρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Στ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν

Ἰλαρίωνος τοῦ Νέου,

Ἡγουμένου τῆς Μονῆς τῶν Δαλμάτων.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ἦδωκας σημείωσιν.

Βίον ἀκηλίδωτον, ὑπομονὴν καὶ πραότητα, καὶ ἀγάπην ἀνόθευτον, ἐγκράτειαν
ἄμετρον, παννύχιον στάσιν, κατάνυξιν θεῖαν, πίστιν ἐλπίδα ἀληθῆ, ἐν συμπαθείᾳ
Πάτερ κτησάμενος, ὡς ἄγγελος ἐβίωσας, ἐπὶ τῆς γῆς μετὰ σώματος, Ἰλαρίων
μακάριε, πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἐπίγειος Ἄγγελος, καὶ ἐπουράνιος ἄνθρωπος, ἐχρημάτισας Ὅσιε, πηγὴ κατανύξεως,
συμπαθείας ρεῖθρον, πέλαγος θαυμάτων, ἀμαρτωλῶν ἐγγυητής, ἐλαία ὄντως Θεοῦ
κατάκαρπος, ἐλαίῳ τῶν καμάτων σου, καθιλαρύνων τὰ πρόσωπα, Ἰλαρίων μακάριε,
τῶν πιστῶν εὐφημούντων σε.

Ὁ νοῦς σου λαμπόμενος, ταῖς θεϊκαῖς ἐπινεύσεσι, τῶν τοῦ σώματος ὑπερθεν, παθῶν
ἐχρημάτισεν, ἀμιγῆς τῶν κάτω, φέρων χαρακτῆρας, καὶ ἐκτυπῶν ἐν ἑαυτῷ, τὸ θεῖον
κάλλος καὶ γνωριζόμενος, ὅλος φωτοειδέστατος, τῇ συνεργείᾳ τοῦ Πνεύματος,

Ἰλαρίων Πατὴρ ἡμῶν, μοναζόντων ἀγλαΐσμα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὸ καθαρῶτατον, τοῦ Βασιλέως παλάτιον, δυσωπῶ πολυῦμνητε, τὸν νοῦν μου καθάρισον, τὸν ἐσπιλωμένον, πάσαις ἀμαρτίαις· καὶ καταγῶγιον τερπνόν, τῆς ὑπερθέου Τριάδος ποιήσον, ὅπως τὴν δυναστείαν σου, καὶ τὸ ἀμέτρητον ἔλεος, μεγαλύνω σφῶζόμενος, ὁ ἀχρεῖος ἱκέτης σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σὲ ὡς ἐθεάσατο, ἐπὶ Σταυροῦ ἀνυψούμενον, ἡ τεκοῦσα Φιλάνθρωπε, κραυγάζουσα ἔλεγε· Πῶς ἐθελουσίως, πάθος ὑπομένεις, ὁ ἀπαθῶς ἐκ τῆς ἐμῆς γαστρὸς ἐκλάμπας ὡς παντοδύναμος, καὶ λύσας τὴν κατάκριτον, φύσιν βροτῶν κατακρίσεως; Ἄνυμνῶ σου τὴν ἄμετρον, νῦν Υἱὲ συγκατάβασιν.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος α΄. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος. Γερασίμου.

Τῶν λόγων τοῦ Κυρίου τὴν χάριν γεωργήσας, ἦνθησας καθάπερ ἐλαία, παμμάκαρ Ἰλαρίων, ἐλαίῳ τῶν θείων ἀρετῶν, καὶ τῆς ὁμολογίας σου σοφέ, ἰλαρύνων τὰς καρδίας καὶ τὰς ψυχάς, τῶν πίστει σοι ἐκβοώντων· δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ, πᾶσιν ἰάματα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἦ συνήθης Στιχολογία, ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρών.

Ῥοδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Ἐν φωτὶ αὐλῷ καὶ νοητῷ, ἐκ τῆς κατηφείας, τῶν ἐνύλων ἀναδραμών, Ἰλαρίων Ὅσιε λιταῖς σου, ταῖς

πρὸς τὸν Κύριόν με φώτισον.

Ἐκ βρέφους θηλάσας τὴν ἀρετὴν, ἐγκρατείας πόνοις, καὶ ἰδρῶσιν ἀσκητικοῖς, εἰς ἄνδρα κατήνησας καὶ μέτρον, πνευματικῆς ἡλικίας Χριστοῦ.

Τῶν παθῶν τὸ πέλαγος διελθὼν, καὶ τὰς τρικυμίας, τῶν δαιμόνων διεκφυγὼν, εἰς λιμένα ὄρμησας ἀβρόχως, τῆς ἀπαθείας Πάτερ Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Λόγον τὸν ἀμήτορα ἐκ Πατρός, ἀπάτορα τοῦτον, ἐπ' ἐσχάτων θεανδρικῶς, ἐκύησας μόνῃ Θεομηττορ, ὡς ὑπερτέρα πάσης κτίσεως.

Ῥοδὴ γ΄. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ἐφλεξας τῷ ἄνθρακι, τῷ τῆς ἀσκήσεως Ἐνδοξε, τὴν τῶν παθῶν, ἄκανθαν καὶ θάλπεις, τῶν πιστῶν τὰ φρονήματα.

Ὅπλον τὴν ἐγκράτειαν, καὶ προσευχὴν ὥσπερ θώρακα, καθοπλισθείς, ἐχθρῶν ἀοράτων, ἐτροπώσω τὰς φάλαγγας.

Παρθενίας ἔρωτι, δαψιλευσάμενος Ὅσιε, καὶ ἀρετάς, τὰς πρὸς τὸν Δεσπότην, Ἰλαρίων κατώρθωσας.

Θεοτοκίον.

Δὸς ἡμῖν βοήθειαν, ταῖς ἱκεσίαις σου Πάναγνε, τὰς προσβολάς, ἀποκρουομένη, τῶν δεινῶν περιστάσεων.

Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε·

» σὺ εἶ τὸ φῶς τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὑμνεῖ σε τὸ

» πνεῦμά μου.

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Θεῷ καθιέρωσας, τὴν σὴν παμμάκαρ ζωὴν, γενόμενος ἄριστος, ἱερουργὸς ἀληθῶς, Χριστοῦ ἱερώτατε· ὅθεν μετὰ μυρίους, τοὺς ἰδρῶτας καὶ πόνους, χαίρων εἰς τὰς αὐλούς, μετετέθης σκηνώσεις· καὶ νῦν ἀναπηγάζεις ἡμῖν, ρεῖθρα ἰάσεων.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκαίνισας ἄχραντε, τῷ θείῳ τόκῳ σου, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι, τῶν γηγενῶν τὴν θνητὴν, οὐσίαν καὶ ἡγείρας, πάντας ἐκ τοῦ θανάτου, πρὸς ζωὴν ἀφθαρσίας· ὅθεν σε κατὰ χρέος, μακαρίζομεν πάντες, Παρθένε δεδοξασμένη, ὡς προεφήτευσας.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἵψούμενος ὕψωσας, τοὺς πεπτωκότας ποτέ, ἐμὲ δὲ κατέβαλες, τῇ ἀνυψώσει τῇ σῆ, ὧ φῶς τῶν ὀμμάτων μου. Δέχου Υἱὲ τὸ πάθος, δι' ἡμᾶς ἐκουσίως, φέρε σταυρὸν τοὺς ἥλους, καὶ τὸν σπόγγον τὴν λόγχην, δι' ὧν τῆς ἀπαθείας τὴν χάριν ἐβράβευσας.

Ῥδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Φυτευθεὶς ἐν τοῖς ὕδασι, τοῖς τῆς ἐγκρατείας Πάτερ μακάριε, κλῆμα ὄφθης εὐθαλέστατον, εὐσεβείας βότρυν προβαλλόμενον.

Ὅλος ἔνθους γενόμενος, καὶ πνευματοφόρος ὅλος ἐγνώσθης Θεῶ, Ἰλαρίων παμμακάριστε· διὸ μετ' Ἀγγέλων συγχορεύεις αἰεὶ.

Ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς πίστεως, ἔστησας τὰ βήματα τῆς καρδίας σου, καὶ ἀσάλευτος διέμεινας, προσβολὰς δαιμόνων μὴ πτοούμενος.

Θεοτοκίον.

Χερουβὶμ ὑπερτέραν σε, καὶ τῶν Σεραφίμ ὑμνοῦμεν Πανάχραντε· ὄν γὰρ τρέμουσιν ἐβάστασας, ἐν σαρκὶ Θεὸν ἡμῶν ταῖς ἀγκάλαις σου.

Ῥδὴ ε'. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Τὸ ὄμμα τῆς καρδίας ἀκοίμητον, ἐν ταῖς θείαις, ἐντολαῖς ἐτήρησας, ἀκαταγνώστως αἰδίμε.

Εἰς ὄρος ἀρετῶν δι' ἀσκήσεως, θεοφόρε, πρακτικῆς ἀνέδραμες, πρὸς θεωρίας ἐπίβασιν.

Τὸν ἔλεον σκορπίσας τοῖς πένησιν, ἐκ καρδίας, Ἰλαρίων Ὅσιε, πλοῦτον οὐράνιον εἴληφας.

Θεοτοκίον.

Τοῦ λόγου κιβωτόν σε ἀνέδειξε, Θεοτόκε, ὁ τοῦ νόμου Κύριος, ἐν ἧ ἀφράστως ἐσκήνωσεν.

Ῥδὴ ς'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Τὸν νοητὸν Γολιάθ, κακία ὑπεραιρόμενον, ἀόπλῳ σου συμπλοκῆ, πιστῶς ἐσφενδόνισας· καὶ τούτου σπασάμενος, τὰ τῆς ἥττης ὄπλα, ὡς μέγαλαυχον ἀπέτεμες.

Τὸν μέγαν εἰς ἀρετὴν, ἐζήλωσας Ἰλαρίωνα, καὶ τούτῳ πνευματικῶς, κατ' ἵχνος ἐπόμενος, ἐγκρατείας Ὅσιε, κορυφαῖος ὄφθης, καὶ τῆς ποιμένης ὑποτύπωσις.

Ἰδρῶσιν ἀσκητικοῖς, τοὺς ἄνθρακας τῶν βελῶν τοῦ ἐχθροῦ, κατέσβεσας ὀλικῶς, καὶ τὸ πῦρ τῆς πίστεως, ἀνάψας κατέφλεξας, τὰ τῆς ἀπιστίας, τῶν αἰρέσεων φρυάγματα.

Θεοτοκίον.

Συνεἴληφας ἀληθῶς, τὸν Θεὸν Λόγον ἐν μήτρᾳ σου, καὶ τοῦτον ὑπερφυῶς,

Πανάμωμε τέτοκας, ὄν λιταῖς ἰλέωσαι, ὑπὲρ τῶν κυρίως, Θεοτόκον ἀνυμνούντων σε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου,

» καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι πρὸς σέ

» γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτη-

» ρίας μου.

Κοντάκιον. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Πυρὶ προσομιλῶν, οὐδαμῶς κατεφλέχθης, Ἰλάριε σοφέ, ἀθλητὰ γενναιόφρον· τὴν δρόσον γὰρ ἐκέκτησο, τοῦ Θεοῦ ἀναψύχουσα· ὅθεν ἤνυσας, τοὺς ὑπὲρ φύσιν ἀγῶνας, ἀγαλλόμενος, μετὰ Ὀσίων Θεόφρον, μεθ' ὧν ἡμῶν μνήσθητι.

Συναξάριον.

Τῆ ς' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ Ὀσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰλαρίωνος τοῦ Νέου,

Ἰγουμενοῦ τῆς Μονῆς τῶν Δαλμάτων.

Στίχ. Ἰλαρὸς ὢν πνεύματι σύ, Ἰλαρίων,
Ἰλαρὸς ἐν σώματι ἦς καὶ καρδία.

Βῆ δ' ἐς Ὀλυμπον Ἰλαρίωνος κέαρ ἄγνων ἐν ἔκτη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀττάλου τοῦ Θαυματουργοῦ.

Στίχ. Εἰ θαυματουργὸς Ἄτταλος ζῶν, οὐ ξένον,

Οὗ θαυματουργὸς ὕστερον καὶ χοῦς μόνος.

Οὗτος ὁ ὄσιος Ἄτταλος, τῷ βίῳ ἀποταξάμενος, καὶ τὸν μονήρη βίον ὑπελθὼν, πᾶσαν ἄσκησιν ἐπεδείξατο, νηστείαν καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ πᾶσαν ἄλλην κακοπάθειαν μετιῶν· καὶ γὰρ ἐπὶ δυσι καὶ τρισί, πολλάκις δὲ καὶ διὰ πέντε ἡμερῶν τροφῆς μεταλάμβανεν.

Οὔποτε δὲ ἐπὶ πλευροῦ ἢ ἄλλως ἐξεπίτηδες ἀνεκλίθη ποτέ, ἀλλὰ καθήμενος καὶ ἰστάμενος τὴν φύσιν παρεμυθεῖτο. Ἐκ τούτου οὖν πολλὴν ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐδρέψατο τὴν ὠφέλειαν, καὶ πολλῶν θαυμάτων πηγὰς ἐντεῦθεν ἐπλούτησεν. Οὐ μόνον γὰρ ἐπὶ ψυχῶν λογικῶν τὴν συμπάθειαν ἐπεδείκνυτο, ἀλλ' ἤδη καὶ ἐπὶ ἀλόγων καὶ ἀψύχων καὶ ἀναισθητῶν τὸ συμπαθὲς ἐπεδείξατο. Καὶ τοὺς παρόντας προτρεπόμενος δοῦναι αὐτῷ τὸν ἐν Χριστῷ ἀσπασμόν, τὴν ψυχὴν τῷ Θεῷ παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων πέντε Παρθένων καὶ τῆς συνοδίας αὐτῶν.

Στίχ. Κόρας φρονίμους πέντ' ἔφη Θεὸς Λόγος,

Προϊστορῶν σοι τὰς δε πέντε Παρθένους.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἐν τῇ γλῶσῃ τῆς ἄνω, βασιλείας τὴν ποιμένην Πάτερ ἐξέθρεψας, καὶ ράβδῳ τῶν δογμάτων, τοὺς θῆρας ἀπελάσας, τῶν αἰρέσεων ἔψαλλες· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τῶν θαυμάτων τὴν αἴγλην, ἐφαπλώσας σκεδάζεις τὴν τῶν νοσοῦντων ἀχλύν, καὶ ῥώσεως ἀκτῖνας, παρέχεις καὶ ἡμέραν, εὐεξίας κραυγάζουσιν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἐν τῇ ἄνω εἰσηλθες, νυμφικῇ εὐωχίᾳ τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, στολὴν ἐνδεδυμένος, ἀξίαν τοῦ καλοῦντος, ἐκβοῶν Παμμακάριστε· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἐπὲρ φύσιν καὶ λόγον, τὸν Δεσπότην τῶν ὄλων ἐκνοφόρησας, καὶ τρέφεις ἐκ μαζῶν σου, τὸν πᾶσιν εὐκαιρία, ἐτοιμάζοντα τράπεζαν· ὃν ἐκτενῶς ἀγαθὴ ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπει.

Ῥδὴ η'. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Τοῖς τῶν δακρύων ρεύμασι, τῶν παθῶν τὰ σκιρτήματα, καὶ τοὺς ἀκαθέκτους, λογισμοὺς κατέκλυσας, καὶ πέλαγος γέγονας, μακροθυμίας Ὅσιε, πρὸς γαλήνην ἄγων, ἰλαρὰν τοὺς βοῶντας· Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡς καρτερόν ἀδάμαντα, τῆς ἀσκήσεως ἔχοντες, τὰς σὰς παραινέσεις, Ἰλαρίων Ὅσιε, καρδίαν στομούμεθα, καὶ τῶν παθῶν τὰς φάλαγγας, τρέπομεν ὡς ἔθνη, καὶ πιστῶς ἐκβοῶμεν. Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δι' ἐγκρατείας Ὅσιε, τῆς σαρκὸς τὴν εὐπάθειαν, ὑπωπιασμοῖς τε κατατήξας πάνσοφε, ἐπλήρωσας Πνεύματος, τὴν ψυχικὴν ἐνέργειαν, καὶ πρὸς ἀπαθείας, τρίβους ἐφθασας κράζων· Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἐπὸ τὴν σκέπην Δέσποινα, τῶν Ἁγίων πτερύγων σου, οἱ κεκακωμένοι πάντες καταφεύγομεν, δεινοῖς ἀμαρτήμασι, καὶ πειρασμοῖς καὶ θλίψεσι· σὲ γὰρ προστασίαν,

κεκτημένοι βοῶμεν· Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραν-
» νος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει
» δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, τὸν Δημι-
» ουργὸν καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα. Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε,
» ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
» αἰῶνας.

Ῥδὴ θ´. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Πηγὴν σε τῶν θαυμάτων ὡς ἀληθῶς, ὁ Χριστὸς ὃ τρισμακάρι ἀνέδειξε, τοὺς ἀλγεινούς, ῥύπους ἐκκαθαίρουσαν τῶν παθῶν, καὶ νοσημάτων ἔνδοξε, πόνους κατακλύζουσιν εὐχερῶς· διὸ καὶ ποταμὸν σε, ψυχικῶν καθαρσίων, καλοῦμεν πάντες παμμακάριστε.

Ἐξήνησας ὡς φοῖνιξ πνευματικῶς, ἐν τῷ οἴκῳ Θεοῦ παναοίδιμε, καρποφορῶν, πόνους ἐγκρατείας ὡς γλυκασμόν, ἐν ᾧ καρδίας ἠδυνας, Πάτερ τὰς τῆς ποιμνης σου λογικῶς· διὸ καὶ τῶν στεφάνων, τῆς οὐρανοῦ δόξης, ταύτην ἀξίωσον πρεσβείαις σου. Τετέλεκας τὸν δρόμον ἀσκητικῶς, καὶ τὴν πίστιν θεόφρον ἐτήρησας· διπλοῦς τε νῦν, στέφανος ἐπλάκη σοι ἀληθῶς, ὃν κατὰ τὴν διάγνωσιν, τῶν βεβιωμένων παρὰ Θεοῦ, νομίμως ἀπολήψη, καὶ εἰς τὴν ἄνω λῆξιν, ἐναπολαύσεις σὺν Ἀγγέλων χοροῖς.

Θεοτοκίον.

Σὲ ὄπλον ἐν κινδύνοις καὶ πειρασμοῖς, καὶ λιμένα καὶ τεῖχος ἐν θλίψεσι, καὶ θυρεόν, ἐν πολέμοις ἔχομεν νοητόν, καὶ μέγα ἰλαστήριον, ἐν δειναῖς πταισμάτων ἐπιδρομαῖς· διὸ σε Θεοτόκον, τιμῶμεν κατὰ χρέος, καὶ μεγαλύνομεν τὸν τόκον σου.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατεπλά-
» γη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη τοῖς ἀνθρώποις σω-
» ματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυχωροτέρα
» τῶν οὐρανῶν· διὸ σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώ-
» πων, ταξιάρχαι μεγαλύνουσιν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἡ Α´ Ὡρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Ζ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Θεοδοτοῦ Ἀγκύρας.

Εἰς τὸν ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α´. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ἀγαλλομένη καρδίᾳ καὶ σταθερῶ λογισμῶ, πρὸς τοὺς ἀγῶνας Μάρτυς, ἠὺτομόλησας ὄντως, μὴ πτήξας τῶν βασάνων τὰ ἀλγεινά, οὐ τὸν βίαιον θάνατον· ὅθεν νομίμως ἀθλήσας περιφανῶς, ἐστεφάνωσαι Θεόδοτε.

Τοῖς σπαραγμοῖς τῆς σαρκός σου κατετραυμάτισας, τοὺς πολεμίους μάκαρ, καὶ κατέξανας τούτων, ἐλέγχους τὰς καρδίας· τοῖς δὲ κρουνοῖς, τῶν χυθέντων αἱμάτων σου, τὰς διεκχύσεις ἐξήρανας παντελῶς, τῆς ἀθείας παμμακάριστε.

Καρτερικῶς ταῖς λαμπάσι περικαιόμενος, καὶ ταῖς πληγαῖς τὸν νῶτον, συντριβόμενος Μάρτυς, ὑπέμεινας κραυγάζων· Τῆς τοῦ Χριστοῦ, ἀγαπήσεως ὅλως με, οὐδὲν χωρίσει οὐ θάνατος οὐ ζωὴ, οὐδὲ πᾶσα ἄλλη βάσανος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, αὐτόμελον.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων τὸ ἀγαλλίαμα, τῶν ἐπὶ γῆς ἀνθρώπων, κραταιὰ προστασία, ἄχραντε Παρθένε, σῶζε ἡμᾶς, τοὺς εἰς σὲ καταφεύγοντας· ὅτι ἐν σοὶ τὰς ἐλπίδας μετὰ Θεόν, Θεοτόκε ἀνεθέμεθα.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σὲ τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα, ἐπὶ τοῦ ξύλου Σωτήρ, ἢ σὲ ἀγνῶς τεκοῦσα, ὡς ἑώρα Θεέ μου, θρηνοῦσα ἀνεβόα· Τέκνον ἐμόν, φῶς τοῦ κόσμου γλυκύτατον, πῶς ἐπὶ ξύλου ὀρῶ σε τοῦ σταυρικοῦ, ὡς κακοῦργον ἀναρτώμενον;

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος γ´. Θείας πίστεως. Γερασίμου.

Δόσιν ἔνθεον, καταπλουτήσας, τὴν τῆς χάριτος ἱεουργίαν, Ἱερομάρτυς τρισμάκαρ Θεόδοτε, καθάπερ δῶρα Θεῶ προσενήνοχας, τὰς ἀριστείας τῶν θείων ἀγώνων σου. Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, ὁ Ν´ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς·

Θεοῦ δόσις πέφυκας εικότως μάκαρ. Ἰωσ(ή)φ.

Ῥδὴ α´. Ἦχος πλ. β´. Ὡς ἐν ἠπειρῷ πεζεύσας.

Θεολαμπὴ σε ἀστέρα ὁ νοητός, ἀναδείξας ἥλιος, ἐν τῷ ὕψει τῆς αὐτοῦ, Ἐκκλησίας ἅπασαν τὴν γῆν, ἀστραπαῖς μάκαρ τῶν σῶν, ἄθλων ἐφαίδρυνεν.

Ἐκ νεαρῆς ἡλικίας ἀνατεθείς, τῷ Θεῷ Θεόδοτε, θεοδότοις ἀρεταῖς, τὴν ψυχὴν ἐλάμπρυνας σαφῶς, καὶ τὸν κόσμον τοῖς σεπτοῖς, ἄθλοις ἐφαίδρυνας.

Ὁ περιώνυμος Μάρτυς κατανοῶν, τὰ τῆς πλάνης δίκτυα, ἐφαπλούμενα ἐν γῆ, πανταχοῦ διήρχετο ψυχᾶς, διδαχαῖς τῶν εὐσεβῶν, στηρίζων χάριτι.

Θεοτοκίον.

Ἐπερβολῇ εὐσπλαγγνίας τοὺς οὐρανοὺς, κλίνας καταβέβηκεν, ὁ Υἱὸς ὁ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐκ σοῦ σεσάρκωται Ἀγνή, διασφύζων τοὺς βροτούς, πλάνης τοῦ ὄφεως.

Ῥδὴ γ´. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ.

Διόλου νεύων πρὸς Θεόν, ὀφθαλμοῖς διανοίας, παναιοίδιμε Μάρτυς, οὐκ ἠσθάνου ταῖς πληγαῖς, τοῦ σώματος ὀμιλῶν, καὶ βασάνοις, πάντοθεν κυκλούμενος.

Οὐδόλως Μάρτυς προσβολαῖς, ἀλγεινῶν ἐσαλεύθης, οὐ θωπείαις ἀνόμων, ἐπὶ πέτρῳ ἀσφαλῆ, τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ, ἠδρασμένως, ἐνδοξε Θεόδοτε.

Συντριβεῖ σῶμα ταῖς πολλαῖς, ὁ διώκτης αἰκίας, οὐκ ἰσχύει δὲ ὅλως, σοῦ τὸν τόνον τῆς ψυχῆς, χαυνῶσαι θείᾳ στοργῇ, τοῦ Σωτῆρος, μάκαρ κρατυνόμενον.

Θεοτοκίον.

Ἰδὼν σου πόρρωθεν χορός, Προφητῶν θεηγόρων, μυστηρίου τὸ βάθος, πολυτρόποις ἐν φωναῖς, Θεοῦ Μητέρα ἀγνή, σὲ κηρύττει, πάναγνε Θεόνυμφε.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώ-

» σας τὸ κέρασ, τῶν πιστῶν σου Ἀγαθέ, καὶ στερεώ-

» σας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρῳ τῆς ὁμολογίας σου.

Κάθισμα. Ἦχος α´. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Πολύφωτος ἀστήρ, δαδουχίαις θαυμάτων, καὶ ἄθλων ἱερῶν, καταυγάζων τὴν κτίσιν, Θεόδοτε μακάριε, ἀληθῶς ἐχρημάτισας· ὅθεν σήμερον, τὴν φωτοφόρον σου μνήμην, ἐορτάζομεν, ἐν κατανύξει καρδίας, Χριστὸν μεγαλύνοντες.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μητέρα σε Θεοῦ, ἐπιστάμεθα πάντες, Παρθένον ἀληθῶς, καὶ μετὰ τόκον φανεῖσαν, οἱ πόθῳ καταφεύγοντες, πρὸς τὴν σὴν ἀγαθότητα· σὲ γὰρ ἔχομεν, ἁμαρτωλοὶ προστασίαν· σὲ κεκτήμεθα, ἐν πειρασμοῖς σωτηρίαν, τὴν μόνην Πανάμωμον.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ὅρῳσά σε Χριστέ, ἡ Πανάμωμος Μήτηρ, νεκρὸν ἐπὶ Σταυροῦ, ἠπλωμένον ἐβόα· Υἱέ μου συνάναρχε, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, τίς ἡ ἄφατος, οἰκονομία σου αὐτῆ, δι' ἧς ἔσωσας, τὸ τῶν ἀχράντων χειρῶν σου, σοφὸν δημιούργημα;

Ῥδὴ δ'. Χριστός μου δύναμις.

Σοφία λόγων σου, καὶ ἔργων χάριτι, τὸν τοῦ σκότους προστάτην περιφανῶς, ἤσχυνας Θεόδοτε, καὶ νίκην ἤρας κατ' αὐτοῦ, εὐκλεῶς ἀγωνισάμενος.

Πυρὶ τῶν ἄθλων σου, σαφῶς ἐνέπρησας, τὴν πολύθεον πλάνην καὶ ὡς λαμπάς, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, Μάρτυς ἀνάψας μυστικῶς, τὴν ὑφήλιον ἐφώτισας.

Εὐτόνως ἐνδόξε, πλευρὰς ξεόμενος, καὶ σφοδραῖς ἀλγηδόσιν ὡς ἀληθῶς, πάντοθεν κυκλούμενος, ἀπαρασάλευτος τὸν νοῦν, ἐγνωρίσθης διὰ πίστεως.

Θεοτοκίον.

Φυλάξας ἄφθορον, σὲ μετὰ κύησιν, ὡς πρὸ τόκου Παρθένον ὁ πλαστουργός, ὤκησεν ἐν μήτρᾳ σου, καὶ τοὺς φθαρέντας τῇ πλάνῃ, ἐκαινούργησεν ὡς εὐσπλαγχνος.

Ῥδὴ ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου.

Ὑπομονῇ σου μάρτυς σοφέ, τῶν παρανομούντων τὰς ὁρμάς, καὶ τῶν βασάνων τὴν κάκωσιν, καὶ τὰς

πυρακτώσεις σαφῶς ὑπήνεγκας, τῇ θεῖᾳ συμμαχίᾳ περιφραττόμενος.

Κηρύττων λόγον τὸν εὐσεβῆ, τὰς ὁδοιπορίας τὰς μακράς, Μάρτυς θεόφρον διώδευσας, καὶ τοὺς πλανωμένους πρὸς φῶς ἐπέστρεψας, τὸ σκότος ἀφεμένους τῆς ματαιότητος.

Ἀναρτηθεὶς οἷά περ ἁμόνος, Μάρτυς ἐπὶ ξύλου σιδηρῶν, ὀνύχων φέρεις σπαράγματα, ἄσαρκος καθάπερ μακαριώτατε, νεκρώσεως τὸ πάχος ἀποδυσάμενος.

Θεοτοκίον.

Σωματωθέντα τὸν ἀληθῆ, Λόγον τοῦ Πατρὸς ἐκ τῶν σεπτῶν, ἀγνή Παρθένε αἱμάτων σου, τέτοκας ἐν δύο τελείαις φύσεσι, μιᾷ δὲ ὑποστάσει Θεοχαρίτωτε.

Ῥδὴ ς'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Ἐπήλειπας λόγοις σου, ἱεροῖς τὰ ἱερά, πρὸς τοὺς ἀγῶνας γύναια· καὶ καθελόντα μάρτυς τὸν δυσμενῆ, ἀνδρείοις παλαίσμασιν, ἀφθαρσίας στεφάνους ἀνεπλέξαντο.

Ἴσχυϊ τοῦ Πνεύματος, τὴν ψυχὴν περιφραχθεὶς, τῆς πονηρίας πνεύματα, ὑπομονῇ κατέβαλες αἰκισμῶν, καὶ νίκης διάδημα, ἐκ Θεοῦ ἐκομίσω ἀξιάγαστε.

Κρουνοῖς τῶν αἱμάτων σου, τῶν εἰδώλων τὴν πυράν, Μάρτυς Χριστοῦ κατέσβεσας, καὶ δροσισμῶ τῶν πόνων σου εὐσεβῶς, ψυχὰς κατεδρόσισας, ἐκ φλογὸς τῆς ἀπάτης λυτρώσάμενος.

Θεοτοκίον.

Ὁ πάσης ἐπέκεινα, νοουμένης ἀληθῶς, καὶ ὀρωμένης κτίσεως, μήτραν τὴν σὴν ὑπέδου παναληθῶς, καὶ σὰρξ ἐχρημάτισε, τοὺς βροτοὺς ἀναπλάττων Ἀειπάρθενε.

Ὁ Εἰρμός.

» Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, τῶν

» πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσ-

» δραμῶν, βοῶ σοι ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου

» Πολυέλεε.

Συναξάριον.

Τῇ Ζ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Θεοδότου τοῦ ἐν Ἀγκύρα.

Στίχ. Χεὶρ Θεόδοτον, ἦν Θεοῦ χεὶρ ξηράνοι,
Θεῶ δοτὸν τίθησι πλήξασα ξίφει.

Θεόδοτος ἐβδομάτῃ τμηθεὶς ἔλεν οὐρανὸν εὐρύν.

Οὗτος, διαβληθεὶς Θεοτέκνω τῷ Ἡγεμόνι, ὅτι τὰ σώματα τῶν Ἁγίων παρθένων, τὰ ῥιφέντα τῇ λίμνῃ, αὐτὸς ἐξαγαγὼν ἔθαψεν (βλ. Μαΐου ιη΄), ἤχθη πρὸς αὐτόν· καὶ παρρήσιασάμενος τὴν εὐσέβειαν, τύπτεται σφοδρῶς. Εἶτα κρεμάται δις ἐπὶ ξύλου, καὶ τὰς πλευρὰς ξέεται καὶ διορύττεται, καὶ λαμπάσι φλέγεται, καὶ λίθοις τὰς σιαγόνας συντριβεται, καὶ πρὸς τούτοις τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ζηναΐδος τῆς θαυματουργοῦ.

Στίχ. Ἡ Ζηναΐς καὶ ζῶσα καὶ μετὰ τέλος
θαύματα βρῦει. Ὡ μείστης ἀξίας!

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων γυναικῶν, Αἰσίας καὶ Σωσάννης, μαθητριῶν Παγκρατίου Ἐπισκόπου Ταυρομενίου. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ αὐτῶν Μαρτυρεῖῳ, ἐν τοῖς Βασιλίσκου.

Στίχ. Ὡς Παρθενῶνα, τὴν ἀναφθεῖσαν φλόγα,
εἰσηλθὼν ἄμφω παρθενεύουσαι κόραι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Λυκαρίου.

Στίχ. Ἄφωνος ἦκει πρὸς ξίφος Λυκαρίων,
Ἐναντι τοῦ κείροντος οἶον ἄρνιον.

Οὗτος ἦν ἐξ Αἰγύπτου, πόλεως Ἐρμού. Διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν συλληφθεὶς, ἄγεται εἰς ἐξέτασιν. Καὶ παραστὰς τῷ Ἄρχοντι, ἀναγκάζεται τὸν Χριστὸν ἐξομόσασθαι. Μὴ πειθομένου δὲ αὐτοῦ, ἐν ζοφώδει καὶ δυσωδεστάτῃ φρουρᾷ καθειρθῆναι προστάσσεται. Μετὰ δὲ τινὰς ἡμέρας ἐξενεχθεὶς, ξέεται σιδήροις, καὶ σταυρῷ καταπήγνυται, καὶ κατὰ μέλος αἰκίζεται. Ἐκεῖθεν δὲ ἀποσπασθεὶς, στρεβλοῦται καὶ μαστίζεται, καὶ τὰς πλευρὰς κατακαίεται, καὶ ῥάβδοις σιδηραῖς, πυρωθεῖσαις, κατὰ τὸ στήθος ἐκκαίεται. Εἶτα εἰς κάμινον ἐκκαυθεῖσαν ἐμβάλλεται καὶ διαρκέσας ἐν αὐτῇ ἡμέρᾳ τρεῖς, ἐξῆλθεν ἀβλαβής. Καὶ δηλητήρια φάρμακα ποιεῖν ἀναγκάζεται, ἃ καὶ καταφαγὼν, ἀνερέγητα φανέντα, τὸν ταῦτα κερασάμενον εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν ἀπεσπάσατο, ὃς καὶ τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη. Ὁ δὲ Ἅγιος ἐκσπᾶται τὰ νεῦρα, καὶ ἐν λέβητι ἐκκαέντι ἐμβάλλεται, καὶ τὴν δορὰν ἀφαιρεῖται τῆς κεφαλῆς, καὶ οὕτω τὸν διὰ ξίφους δέχεται θάνατον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Ταράσιος καὶ Ἰωάννης ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Ἰωάννην τέμνουσιν σὺν Ταρασίῳ,
Οὐ πρὸς τὸ τέμνον ἐκτραχθέντας ξίφος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ ὅσιος Στέφανος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἐπώνυμος Στέφανος οὐ φορεῖ στέφους,
Ὁ πρακτικὴ χεὶρ ἀρετῶν οἶδε πλέκειν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ὅσιος Ἄνθιμος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἄνθη ἐνεγκῶν Ἄνθιμος χρηστοῦ βίου,
Πρὸ τῆς τελευτῆς ἀρετῶν καρπὸς φύει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία Σεβαστιανὴ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Σεβαστιανῆς ὡς τὰ λοιπὰ τοῦ βίου,
Σεβαστὰ πᾶσι καὶ τὸ τοῦ βίου τέλος.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥοδὴ ζ΄. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Τῷ πυρὶ θεομακάριστε τῶν πόνων σου, πυρὰν εἰδώλων ἔσβεσας· τῶν αἱμάτων δέ, τοῖς κρουνοῖς ἐβύθισας ἐχθρούς, ἀσάρκους Θεόδοτε βοῶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡς θυμίαμα εὐῶδες προσενήνεξαι, σοφὲ τῷ ἀθλοθέτῃ σου, θεία χάριτι, τὴν δυσώδη πλάνην καθελῶν· διὸ μελωδεῖς περιχαρῶς· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Συντηρήσας σου τοὺς λόγους φόρτος Ἅγιος, τῷ θεοφόρῳ Φρόντωνι, ἀποδέδοσαι, εἰς ναοῦ ἀνέγερσιν σεπτοῦ, εἰς κάθαρσιν πάντων εὐσεβῶν, εἰς περιποίησιν ψυχῶν, Μάρτυς Θεόδοτε.

Θεοτοκίον.

Μίαν φέροντα ὑπόστασιν ἐκύησας, τὸν Λόγον Μητροπάρθενε, διπλᾶς ἔχοντα, τὰς θελήσεις καὶ τὰ φυσικά, αὐτοῦ ιδιώματα σαφῶς· Θεὸς γάρ ἐστι καὶ βροτός, ὁ δι' ἡμᾶς σαρκωθεῖς.

Ῥδὴ η´. Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις.

Ἀδιάσειστος στῦλος πύργος ἀκλόνητος, ἀπερίτρεπτον τεῖχος βάσις τῆς πίστεως, δόσις θεϊκῆ, εὐσεβείας ὑπέρμαχος, πλάνης καθαιρέτης, ἐδείχθης Ἀθλοφόρε.

Κυβερνήσει τῆς θείας χάριτος πάνσοφε, τῶν βασάνων παρήλθες τὸ μέγα πέλαγος, καὶ τοὺς γαληνοὺς, ἀγαλλόμενος ἔφθασας, ἔνδοξε λιμένας, τῆς ἄνω βασιλείας.

Αἰ πορεῖαι καὶ τρίβοι σου κατευθύνθησαν, πρὸς Χριστὸν τὸν τῶν ὅλων Θεὸν καὶ Κύριον, οὗ ἐν ταῖς χερσί, σοῦ τὸ πνεῦμα παρέδωκας, Μάρτυς ἀθλοφόρε, Θεόδοτε τρισμάκαρ.

Θεοτοκίον.

Ῥητορεύουσα γλῶσσα τοῦ μυστηρίου σου, τὸ ἀπόρρητον βάθος εἰπεῖν οὐ δύναται· Λόγον γὰρ Θεοῦ, ὑπὲρ λόγον ἐκύησας, πάναγνε Παρθένε, εἰς πάντων σωτηρίαν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις, δρόσον ἐπήγασας, καὶ δι-
» καίου θυσίαν, ὕδατι ἔφλεξας· ἅπαντα γὰρ δρᾶς,
» Χριστέ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι. Σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς
» πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ´. Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα.

Ἵνα τῆς δόξης τύχης, τῆς ἐκεῖ Ἀθλοφόρε, τῆς ὀρωμένης χαίρων κατεφρόνησας, καὶ θεία ἐπινεύσει, πρὸς τοὺς αἰκισμοὺς ἐχώρησας μὴ δειλιάσας, κολαστηρίων εἶδη καὶ θάνατον πικρόν· ὅθεν μετὰ Μαρτύρων, ἐστέφθης ἀγωνισάμενος.

Ῥράθης οἶκος Μάρτυς, καθαρὸς τῆς Τριάδος, οἰκοδομία πράξεων Θεόδοτε, πανόλβιε ἀνθέων, ἄθλων τε λαμπρῶν φαιδρότησι, κεκοσμημένος· δι' ὧν ναοὺς δαιμόνων, καὶ ξόανα σοφέ, θεία τοῦ Παρακλήτου δυνάμει, σαφῶς κατέστρεψας.

Σταλάζων ὄρος θεῖον, γλυκασμὸν ἀνεφάνης, πηγὴ θαυμάτων πέλαγός τε ἔνδοξε, ἐνθέων χαρισμάτων, ρεῖθρον διαυγὲς τοῦ Πνεύματος ψυχᾶς ἀρδεῦον, καὶ κατακλύζων πάθη, καὶ πᾶσι προξενοῦν, Μάρτυς τοῖς σὲ ὕμνοῦσι τὴν ἀγαλλίασιν.

Θεοτοκίον.

Φωνῇ Ἀγγέλου τέτοκας, τὸν ἄναρχον Λόγον, λαβόντα σάρκα ἔννουν τε καὶ ἔμψυχον, Παρθένε Παναγία, ἐκ τῶν καθαρῶν αἱμάτων σου, καὶ τοὺς ἀσάρκους, ἐχθροὺς καταβαλόντα, καὶ σῶσαντα ἡμᾶς, πάντας τοὺς ἀληθῆ Θεοτόκον, ὁμολογοῦντάς σε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα, εὐφημεῖν πρὸς ἀξίαν, ἱλιγ-
» γιᾶ δὲ νοῦς καὶ ὑπερκόσμιος, ὕμνεῖν σε Θεοτόκε·
» ὁμως ἀγαθὴ ὑπάρχουσα, τὴν πίστιν δέχου· καὶ γὰρ
» τὸν πόθον οἶδας, τὸν ἐνθεὸν ἡμῶν· σὺ γὰρ Χρι-
» στιανῶν εἶ προστάτις, σὲ μεγαλύνομεν.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, ἢ Α´ Ὄρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Η΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ λειψάνου τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτου.

Εἰς τὸν ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ς΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τρία, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος δ΄. Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἀθλητῆς γενναιοτάτος, στρατιώτης ἀήττητος, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀναδέδειξαι, καταβαλὼν τὸν πολέμιον, σοφία τῶν λόγων σου, καὶ τῶν ἔργων σου σοφέ, καρτεραῖς ἐπιδείξεσιν· ὅθεν εἴληφας, τοὺς στεφάνους τῆς νίκης, καὶ ταῖς ἄνω, ὀμηγύρεσι συνήφθης, κλέος Μαρτύρων Θεόδωρε.

Καὶ σταυρῷ ἀναρτώμενος, καὶ τὰς σάρκας τυπτόμενος, ὀξυτάτοις βέλεσι τιτρωσκόμενος, καὶ ἐπὶ ξύλου τεινόμενος, πλευράς τε ξεόμενος, καὶ παντοίαις χαλεπαῖς, ἀλγηδόσι κυκλούμενος, ἀπαράτρωτος, καὶ ἀήττητος ὄφθης τῇ δυνάμει, τοῦ Σταυρῷ προσηλωθέντος, κλέος Μαρτύρων Θεόδωρε.

Θεῖον ἀγάλμα γέγονας, εὐσεβείας πανόλβιε, δυσσεβῶν ἀγάλματα βδελυζάμενος, καὶ ἱερεῖον ὀλόκληρον, καὶ θαῦμα εὐπρόσδεκτον, τῷ τυθέντι διὰ σέ, καθαρῶς προσαγόμενος, τῷ δοξάσαντι, τὴν ἁγίαν σου μνήμην καὶ θαυμάτων, θησαυρόν τε τοῖς ἐν κόσμῳ, δωρησαμένῳ Θεόδωρε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Ἀθλητικὸν συστησάμενος στάδιον κατὰ τῆς πλάνης ἠνδραγάθησας Θεόδωρε, τῇ πυριφθόγγῳ γλώττῃ σου, καταισχύνας Λικινίου τὸ ἀπάνθρωπον· διὸ καὶ σὺν Ἀγγέλοις χορεύων μακάριε, αἴτησαι Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὅπως ἴλεως γενήσεται ἡμῖν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ὁ στρατιώτης Χριστοῦ· ὁ τροπωσάμενος ἐχθροῦ τὴν παράταξιν, τῷ ὄπλῳ τῆς εὐσεβείας· ὁ τῶν πιστῶν στηριγμός· ὁ πολλαῖς βασάνοις ὠνησάμενος, Θεοῦ τὴν οὐράνιον, βασιλείαν Θεόδωρε· ἐν ἧ χορεύων καὶ μεθέξει θεούμενος, καὶ λαμπόμενος, καθαραῖς διαδόσεσι, μέμνησο τῶν τιμώντων σου, τὴν μνήμην τὴν ἔνδοξον, καὶ προσκυνούντων ἐν πίστει, τὴν τῶν λειψάνων σου λάρνακα, ἀφ' ἧς ἀναβλύζει, τοῖς αἰτοῦσιν εὐρῶστίᾳ, καὶ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Χαίροις ἡ ἱερὰ κεφαλή, τῶν ἀθλοφόρων τὸ σεπτὸν ἀκροθίνιον· ὁ κόσμος τῆς Ἐκκλησίας· ὁ καθαιρέτης ἐχθροῦ· δωρεῶν ἐνθέων ὁ ἐπώνυμος· λαμπτήρ τὴν ὑφήλιον, καταυγάζων τοῖς θαύμασι· στυλὸς ὁ μέγας, διαμείνας ἀσάλευτος, ταῖς προσρήξεσι τῶν ἀπείρων κολάσεων· λόγῃ τῆς καρτερίας σου, ὁ κτείνας τὸν δράκοντα· ὁ ἀριστεύσας μέγας, ὡς στρατιώτης ἀήττητος. Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Ὅπλῳ τοῦ ζωηφόρου Σταυροῦ, τὴν τῶν εἰδώλων συντριβὴν ἐργασάμενος, μαστίγων ὑπέστης πείραν, καὶ ἐπὶ ξύλου ταθείς, σπαραγμοὺς παμμάκαρ ἐκαρτέρησας· ὑφ' ὧν συντριβόμενος, καὶ λαμπάσι φλεγόμενος, σταυρῷ ὑψώθης, τιτρωσκόμενος βέλεσι, καὶ τὰ ὄμματα, ὑπ' αὐτῶν ἐκτυφλούμενος· ὅθεν σὲ μακαρίζομεν, καλῶς

ἐναθλήσαντα, καὶ οὐρανίων στεφάνων, ἐπιτυχόντα Θεόδωρε. Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν τοῦ Θεοῦ δωρεῶν ὡς ἐπώνυμον, καὶ τῆς αὐτοῦ κληρονόμον μακαριότητος, πάντες εὐφημήσωμεν πιστοί, καὶ μακαρίσωμεν ἐπαξίως, Θεόδωρον τὸν γενναῖον μεγαλομάρτυρα, τῆς οἰκουμένης τὸν ὑπέρμαχον· πρεσβεύει γὰρ Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὰ οὐράνια ὑμνεῖ σε, κεχαριτωμένη Μήτηρ ἀνύμφευτε· καὶ ἡμεῖς δοξολογοῦμεν, τὴν ἀνεξιχνίαστον σου γέννησιν· Θεοτόκε πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον. Γερασίμου.

Δωρεῶν θεοσδότων ὄλβον ἀκένωτον, τὴν τῶν σεπτῶν σου λειψάνων θήκην πλουτοῦντες σοφέ, τὴν μετάθεσιν αὐτῶν πανηγυρίζομεν, ἀγιασμοῦ τὰς δωρεάς, ποριζόμενοι πιστῶς, Θεόδωρε Στρατηλάτα· διὸ μὴ παύση πρεσβεύων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Μέλω σε δῶρων ἐνθέων ἐπώνυμ(ε). (Ἄνευ τῶν Θεοτοκίων). Ποίημα Θεοφάνους.

Ῥδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Μαρτύρων περιφανῶς λαμπρότησι, καλλωπιζόμενος, καλλοποιῶ παράστασαι Χριστῷ, παρ' αὐτοῦ καλλυνόμενος, ὡς δωρεῶν ἐπώνυμος, τῶν τοῦ Θεοῦ Μάρτυς Θεόδωρε. Ἐνθέοις θωρακισθεῖς Θεόδωρε, ὅπλοις τῆς πίστεως, τοῦ δυσμενοῦς συνέκοψας στερρῶς ψυχοφθόρου τὰς φάλαγγας, καὶ νικητὴς γενόμενος, μετὰ Μαρτύρων ἐστεφάνωσαι.

Λαμπρόν σου τὸ τῆς ψυχῆς ἀνάστημα, ἐπιδεικνύμενος, τῷ δυσσεβεῖ θεόφρον βασιλεῖ, τῇ σοφίᾳ τῶν λόγων σου, καὶ τῇ τῶν ἔργων χάριτι, τοῦτον κατήσχυνας Θεόδωρε. Θεοτοκίον.

Ἀσπόρως τῷ τοῦ Πατρὸς βουλήματι, ἐκ θείου Πνεύματος, τὸν τοῦ Θεοῦ συνείληφας Υἱόν, καὶ σαρκὶ ἀπεκύησας, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀμήτορα, καὶ δι' ἡμᾶς ἐκ σοῦ ἀπάτορα.

Ῥδὴ γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Παράταξιν δυσσεβῆ, ὡς στρατηλάτης δυνατὸς ἔτρεψας, καὶ σκολιοῦ δράκοντος, πάσας μηχανὰς ἐξεφαύλισας.

Ὡς πρόθυμος τὴν ψυχὴν, δι' ἐπινοίας εὐσεβοῦς ἔνδοξε, τῶν δυσσεβῶν ὄλεσας, τὰ νενοθευμένα σεβάσματα.

Στερρότητι λογισμοῦ, τῶν δυσμενῶν ἐπιφορὰς ἤνεγκας, ζωοποιὸν νέκρωσιν, τοῦ ἀγωνοθέτου μιμούμενος.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη τοῖς ἐπὶ γῆς, τῶν ὑπὲρ φύσιν ἀγαθῶν πρόξενος, Μήτηρ Θεοῦ γέγονας· ὅθεν σοι τὸ Χαῖρε κραυγάζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ κρά-

» ζουσα· Σὺ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στε-

» ρέωμα.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Ἐπὲρ φύσιν ἀγῶνας διηγουκῶς, ὑπὲρ φύσιν ἐπάθλων παρὰ Θεοῦ, ἀξίως ἐπέτυχες,

Ἀθλοφόρε πολυάθλε· ὡς οὐδὲν γὰρ θέμενος, τὸ ἄθεον πρόσταγμα, σεαυτὸν βασάνοις,

προθύμως ἐξέδωκας· ὄθεν ὑπομείνας, σπαραγμοὺς καὶ στρεβλώσεις, σταυρόν τε καὶ θάνατον, τῷ Χριστῷ συνδεδόξασαι, ἀρμοζόντως Θεόδωρε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ψυχὴν μου Παρθένε τὴν ταπεινὴν, τὴν ἐν ζάλῃ τοῦ βίου τῶν πειρασμῶν, νῦν ὡς ἀκυβέρνητον, ποντουμένην τῷ κλύδωνι, ἀμαρτιῶν τε φόρτῳ, ὀφθεῖσαν ὑπέραντλον, καὶ εἰς πυθμένα ἕδου, πεσεῖν κινδυνεύουσαν, φθάσον Θεοτόκε, τῇ θερμῇ σου πρεσβείᾳ, καὶ σῶσον παρέχουσα, σὸν λιμένα τὸν εὐδίων, ἵνα πίστει κραυγάζω σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναί μοι τὴν ἄφεσιν· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δοῦλός σου.

Ῥδὴ δ'. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ἐτραυμάτισας τὸν ὄφιν τῷ τραυματοῦσθαι, καὶ καρτεραῖς ἐνστάσεσι, Μάρτυς ἀνεδείχθης, μέλπων ἐμμελέστατα, τῷ σὲ δυναμώσαντι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε. Δαπανώμενος τὰς σάρκας πολλαῖς αἰκίαις, τὸν λογισμὸν ἀκλόνητον, ἔσωσας τρισμακάρ, μέλπων προθυμότατα, τῷ σὲ δυναμώσαντι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε. Ὠραιώθης τοῖς παθήμασι τοῦ Δεσπότου, σοῦ τὰ σεπτὰ παθήματα, πάνσοφε συνάψας, καὶ καταξιούμενος, αὐτοῦ τῆς λαμπρότητος, καὶ τῆς ποθουμένης φαιδρότητος.

Θεοτοκίον.

Ἀπειρογάμως ἐκύησας ὦ Παρθένε, καὶ μετὰ τόκον ὤφθης, παρθενεύουσα πάλιν· ὄθεν ἀσιγήτοις φωναῖς, τὸ χαῖρέ σοι Δέσποινα, πίστει ἀδιστάκτῳ κραυγάζομεν.

Ῥδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Ῥαντίσματι σαρκός, τῶν αἱμάτων ἀπέπαυσας, δαιμόνιον ἐπ' ὀλέθρῳ, προσαγόμενον λύτρον, ἀήττητε Θεόδωρε.

Ἦ γνώμης εὐσεβοῦς! ὦ γενναίου φρονήματος! ὦ πίστεως θερμοτάτης, τοῦ σεπτοῦ Ἀθλοφόρου, δι' ἧς Θεοῦ ἐπέτυχε.

Νοῦν ἔχων τῷ φωτί, τοῦ Θεοῦ ἐλλαμπόμενον, τὸν πρόμαχον τῆς κακίας, ἀπημαύρωσας ὄφιν, πανένδοξε Θεόδωρε.

Θεοτοκίον.

Σὲ ὄπλον ἀρράγες, κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα· σὲ ἄγκυραν καὶ ἐλπίδα, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Ῥδὴ ς'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Ἐνίκας, προθυμία συντόνω τοὺς ἄφρονας, ἐπὶ σταυροῦ ἠπλωμένος, καὶ τοῖς ἡλίοις Μάκαρ ἐμπεπαρμένος, εἰκονίζων, τὸ σωτήριον πάθος τοῦ κτίσαντος.

Νομίμως, ἐναθλοῦντι Χριστός σοι ὀπτάνεται, ἐν τῇ φρουρᾷ κεκλεισμένῳ, ἐπαλειφῶν οἷα ἀγωνοθέτης, πρὸς ἀγῶνας, πρὸς ἐχθροῦ τὰ παλαίσματα ἐνδοξε.

Θυσίαν, καθαρὰν καὶ ἀγίαν καὶ ἄμωμον, τῷ διὰ σὲ ἐκουσίως, ἑαυτὸν θυσίαν προσαγαγόντι, προσηγάγου, σεαυτὸν ἀθλοφόρε Θεόδωρε.

Θεοτοκίον.

Ἦ θαῦμα, τῶν ἀπάντων θαυμάτων καινότερον! ὅτι Παρθένος ἐν μήτρᾳ, τὸν τὰ σύμπαντα περιέχοντα, ἀπειράνδρως, συλλαβοῦσα οὐκ ἐστενοχώρησεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλη-
» σία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ
» δι' οἴκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ἀνδρεία ψυχῆς, τὴν πίστιν ὀπλισάμενος, καὶ ῥῆμα Θεοῦ, ὡς λόγχην χειρισάμενος, τὸν ἐχθρὸν κατέτρωσας, τῶν Μαρτύρων κλέος Θεόδωρε· σὺν αὐτοῖς Χριστῷ τῷ Θεῷ, πρεσβεύων μὴ παύση ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τῶν ἀθλητῶν τὸ ἔκλαμπρον κάλλος δεῦτε πάντες, τοῖς ὕμνοις τῶν στεφάνων, πιστοί, Θεόδωρον καταστέψωμεν· δῶρον γὰρ Θεοῦ μέγα τῷ κόσμῳ ἀναδέδεικται, λάμψεσι ταῖς τῶν θαυμάτων· τὸν γὰρ ἐχθρὸν ἐκνικήσας Βελίαρ ἄθλοις σεπτοῖς, ὀμβρίζει ἀντὶ αἱμάτων, κρουνηδὸν ἰαμάτων τὰ ρεύματα· σὺν τούτοις οὖν πᾶσι χαίρει Χριστῷ, καὶ δίδωσιν εἰρήνην ἀνέκλειπτον· διὸ βοῶμεν αὐτῷ· πρεσβέυων μὴ παύσῃ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῇ Η΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτου.

Στίχ. Νεκρὸν με Θεόδωρον ἡ πατρὶς δέχου,
Ὅν ζῶντα πλουτεῖ Μαρτύρων πατρὶς πόλος.
Ὅλβιον ὀγδοάτη Θεοδώρου σῶμα κομίσθη.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Λικινίου, ἐν Εὐχαΐτοις μὲν γεγονώς, καὶ τὸ γένος ἐκεῖθεν ἔλκων, ἐν Ἡρακλείᾳ δὲ τῇ κατὰ Πόντον κειμένη τὰς διατριβάς ποιούμενος, ὠραῖος τὸν σωματικὸν χαρακτῆρα, καὶ τὴν ψυχὴν ὠραιότερος λόγῳ καὶ γνώσει καὶ τῇ λοιπῇ σοφίᾳ κεκοσμημένος· ὅθεν καὶ τινες αὐτόν, Βρυοῤῥήτορα ἀνηγόρευον. Οὗτος, διὰ πάντων τῶν κολαστηρίων ὀργάνων διελθὼν, τὸ μὲν μακάριον αὐτοῦ σῶμα τῇ γῆ καταλελοιπώς, τοῖς πιστῶς προσιοῦσιν αὐτῷ τῶν ἰαμάτων ἐκβλύζει ρεῖθρα· τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ πνεῦμα ἐν οὐρανοῖς αὐλίζεται· οὗ τινος τιμίου καὶ ἀγίου σώματος τὴν μετακομιδὴν ἐορτάζομεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, τελεῖται ἡ σύναξις τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ ἐν τῷ Σωσθeneίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Νικάνδρου καὶ Μαρκιανοῦ.

Στίχ. Τοῦ Μαρκιανοῦ τῷ ξίφει τετμημένον,
Νικάνδρος εἶπεν, ἀκόλουθος εἰμί σοι.

Οὗτοι, διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν, ἐπὶ Μαξίμου τοῦ Ἡγεμόνος ἐξητάσθησαν, καὶ φρουρᾷ ὑπεβλήθησαν. Μετὰ τοῦτο δὲ πάλιν, ἀναγκασθέντες ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν, καὶ μὴ πεισθέντες, ξέονται ὄνυξι σιδηροῖς καὶ ἐπὶ ξύλοις ὀρθοῖς μετεωρίζονται, καὶ κατακεντῶνται σιδήροις, καὶ πυρὶ καταφλέγονται· καὶ κατενεχθέντες, ἐπὶ ἀνθράκων πυρὸς ἐφαπλοῦνται, καὶ ῥάβδοις ἄνωθεν τύπτονται, καὶ ὀξάλμη ταῖς πληγαῖς ἐπιτυθέντες, ὀστράκοις ὀξέσι συντρίβονται, καὶ λίθοις τὰ στόματα καὶ τὰς ὄψεις συνθλῶνται, καὶ τὰς γλώσσας μαχαίρα ἐκτέμνονται, καὶ τέλος τὸν διὰ ξίφους δέχονται θάνατον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Καλλιόπης.

Στίχ. Κάλλη παραβλέπουσα τῶν ποιημάτων,
Κτίστου τὰ κάλλη ὀπτάνη Καλλιόπη.

Αὕτη ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Δεκίου τοῦ βασιλέως, ὠραιότητι σώματος καὶ κάλλει ψυχῆς διαλάμπουσα. Συσχεθεῖσα οὖν, ἀναγκάζεται ἀποστῆναι τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγάπης καὶ πίστεως. Ὡς δὲ κραταιῶς ταύτης ἀντείχετο, αἰκίζεται σφοδρῶς καὶ τοὺς μαστοὺς κόπτεται, οὓς Ἄγγελος ἐπιστὰς ὑγιεῖς ἀπέδειξεν. Εἶτα ἐπὶ ὀστράκου κεκομμένου σύρεται, καὶ πυρὶ καταφλέγεται καὶ τὰς καταφλεχθεῖσας σάρκας ἄλατι ἐπιπάσσειται, καὶ τριχίνοις ὑφάσματι κατατρίβεται. Εἶθ' οὕτω τὴν κεφαλὴν ἀποτέμενται εἰς δόξαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Θεοφάνης, ὁ μαρτυρήσας ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὸ ἔτος 1559, ὀγγίνοις (ἤτοι τζεγγελίοις) τελειοῦται.

Στίχ. Ὁ Θεοφάνης ὀγγίνοις στέφος μέγα

Ἐξηγόρασεν· ὦ συναλλαγῆς ξένης!

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ΄. Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμαῖοι.

Ἐν τῇ καμίνῳ, τῶν σῶν ἀγόνων Μάρτυς ἔνδοξε, ὕλην ἀσεβείας ἔφλεξας, καὶ πυρσός, εὐσεβείας ψάλλον γέγονας· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ, τῆς δόξης σου Κύριε.
Ὡς στρατηγέτης, ὡς νουνεχῆς καὶ νηφάλιος ἔργῳ, βασιλέα ἄφρονα δυσσεβῆ, ἔξεφάυλισας καὶ ἔδειξας, τοῦτον ἀνίσχυρον, ἐνισχυθεὶς τῷ σθένει τοῦ Πνεύματος.
Νόμος ἠττᾶται, τῶν ἐγκωμίων τῷ μεγέθει σου· σὺ γάρ, φανοτάταις ἔλαμψας ἀστραπαῖς, μαρτυρίου τῷ Δεσπότη σου, βοῶν Θεόδωρε· Εὐλογητὸν τὸ κράτος σου Δέσποτα.

Θεοτοκίον.

Τὸ τοῦ Ὑψίστου, ἡγιασμένον θεῖον σκῆνωμα χαῖρε· διὰ σοῦ γὰρ δέδοται ἡ χαρά, Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις Πανάμωμε Δέσποινα.

Ἦδὴ ἡ´. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Ἐν σοὶ πεποιθῶς τῷ δι´ ἐμέ, σταυρὸν καὶ θάνατον, καθυπομείναντι, σταυρῷ ἀνήρηται Δέσποτα, καὶ τιτρώσκομαι τοξεύμασι, καὶ χαλεπαῖς προσομιλῶ αἰκίας Κύριε, ἀνεβόας, Μάρτυς ἀθλῶν γενναιόφρον Θεόδωρε.

Προσῆγαγες θῦμα καθαρόν, σαυτὸν τῷ Κτίστη σου, χαίρων Θεόδωρε, καὶ προσεχώρησας ἔνδοξε, βασιλείαν πρὸς οὐράνιον, μετὰ Μαρτύρων ἱερῶν κραυγάζων πάντοτε· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὡς κρίνον, ὡς ῥόδον νοητόν, ὁσμαῖς τῶν ἄθλων σου εὐωδιάζεις ἡμᾶς, διώκων χάριτι πάντοθεν, τὸ δυσσῶδες τῶν παθῶν ἡμῶν, καὶ παρορμῶν ἀναβοᾶν εὐωδестаτῆ ψυχῆ· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη ἐν πάσαις γενεαῖς, Παρθένε ἄχραντε, Μήτηρ ἐδείχθης Θεοῦ, σὺ τῆς Θεότητος γέγονας, ἐνδιαίτημα πανάμωμε, μὴ φλογισθεῖσα τῷ πυρί, τοῦ ἀπροσίτου φωτός· ὅθεν πάντες, σὲ εὐλογοῦμεν Μαρία θεόνυμφε.

Ὁ Εἰρμός.

» Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα ἐν
» λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν
» περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες
» κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου
» τὸν Κύριον.

Ἦδὴ θ´. Λίθος ἀχειρότμητος.

Νῦν τῶν μακαρίων τοῖς δήμοις, καὶ τῶν Μαρτύρων ταῖς χορείαις, ὡς ἠγλαῖσμένος τοῖς ἄθλοις, συναγελάζων καὶ συνηδόμενος, στεφηφορῶν παράστασαι, τῷ ποθουμένῳ σοι Θεόδωρε.

Ὑψος πρὸς οὐράνιον ἤρθης, τῶν ἐπὶ γῆς καταφρονήσας, καὶ τοῦ ποθουμένου σοι τέλους, κατηξιώθης αὐτὸ τὸ ἔσχατον, τῶν ὀρεκτῶν Θεόδωρε, κατειληφῶς ἐπαγαλλόμενος.

Μόνον σε ἀθάνατον Λόγον, σαρκὶ παθόντα καὶ θανέντα, Μάρτυς ὁ θεόφρων ποθήσας, ἀθανασίας τῆς σῆς ἐπέτυχεν, ἐν οὐρανοῖς σκηνούμενος, Κτίστα τῶν ὅλων παντοδύναμε.

Θεοτοκίον.

Σαρκὶ ἐπιδημῆσαι θελήσας, ὁ διακοσμήσας πάντα λόγῳ, ἐν σοὶ κατεσκήνωσε μόνην ἀγιωτέραν πάντων εὐράμενος, καὶ Θεοτόκον ἔδειξεν, ἐπ' ἀληθείας Μητροπάρθενε.

Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου
» Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτήμηθη, Χριστὸς συνάψας
» τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεο-
» τόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ἐν Πνεύματι τῷ Ἱερῷ.

Τὰς παρατάξεις τῶν ἐχθρῶν, καὶ δαιμόνων τὰ θράση, εἰς τέλος κατηδάφισας, καὶ τὸ στέφος ἐδέξω, Θεόδωρε μακάριε, ἐκ χειρὸς τοῦ Κτίστου σου, ὡς Μάρτυς τῆς ἀληθείας· διασώζεις δὲ πάντας, ἐκ παντοίων θλιβερῶν, παγίδων τοῦ ἄλλοτρίου. Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Γεραίρουσι τὸν τόκον σου, Ἀσωμάτων αἱ τάξεις· χαρᾶς γὰρ τὰ ἐπίγεια, σὺ πεπλήρωκας μόνη· διό σε τὴν πανάμωμον, οἱ πιστοὶ δοξάζοντες, ἐν ὕμνοις δοξολογοῦμεν· φῶς γὰρ σὺ τοῖς ἐν σκότει, ἐξανατέλλων ὡς ὄρθρος, ἀνέτειλας τῆς ἡμέρας.

Εἰ βούλει, εἰπὲ εἰς τοὺς Αἴνους ἐκ τῶν Στιχηρῶν τοῦ Ἑσπερινοῦ· εἰ δ' οὐ, εἰς τὸν Στίχον, τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ἄγιωσύνης δωρεά, καὶ πλοῦτος θείας ζωῆς, πεφανέρωσαι τῷ κόσμῳ Θεόδωρε· Χριστὸς γὰρ σου σοφὴ τὴν μνήμην ἐδόξασεν, ἐν ἧ συμφώνως οἱ πιστοὶ, γεγηθότες ὑμνοῦμεν, τοὺς ἀγῶνας τῶν ἄθλων σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς· σὲ ἰκετεύομεν· Πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες,

Καὶ Απόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος, Ὡδὴ γ' καὶ ς'.

Ὁ Ἀπόστολος· Τέκνον Τιμόθεε, ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι. (Ζῆτει Ὀκτωβρίου ΚΣ').

Εὐαγγέλιον, Ζῆτει Σεπτεμβρίου Κ'.

Κοινωνικόν· Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον...

Τῆ Θ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου, Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Φρυκτωρίαίς τοῦ Πνεύματος, ἐλλαμφθεὶς τὴν διάνοιαν, φωτοβόλος ἥλιος ἐχημάτισας, ὡς περ ἀκτῖνας τὰ δόγματα, εἰς πάντα τὰ πέρατα, ἐφαπλῶν καὶ τῶν πιστῶν, καταυγάζων πληρώματα παμμακάριστε, καὶ διώκων τὸ σκότος θεοφόρε, τῶν αἵρέσεων δυνάμει, τοῦ ἐκ Παρθένου ἐκλάμψαντος.

Εὐφραδία τῶν λόγων σου, ἱερώτατε Κύριλλε, Ἐκκλησία, ἅπασα ὠραΐζεται, καὶ εὐσεβῶς καλλωπίζεται, ὠραίοις ἐν κάλλεσι, καὶ τιμᾷ σου ἱερῶς, τὴν ἁγίαν μετástασιν, παναοίδιμε, ἱερέων τὸ κλέος τῶν Πατέρων, κορυφαῖε, τῆς Συνόδου, τῆς Παναγίας ὑπέρμαχε.

Τοῖς πυρίνοις σου δόγμασι, τῶν αἵρέσεων ἅπασα, φρυγανώδης φλέγεται ὕλη πάνσοφε· τῶν νοημάτων τοῖς βάθεσι, βυθίζεται στράτευμα, ἀπειθούτων δυσσεβῶν, ἱερώτατε Κύριλλε· τοῖς δὲ δόγμασι, καλλωπίζεται μάκαρ καθ' ἐκάστην, τῶν πιστῶν ἡ Ἐκκλησία, μεγαλοφώνως τιμῶσά σε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πεπτωκότων ἀνόρθωσις, τεθνεώτων ἀνάστασις, σὺ ἐδείχθης τέξασα τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν τῷ Πατρὶ συννοούμενον, τὸν θείαν τε γέννησιν, ἀνασχόμενον ἐκ σοῦ,

σαρκικῶν ὑποστάσεων ὃν ἰκέτευε, πειρασμῶν, καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει Παναγία, εἰλικρινῶς, σὲ δοξάζοντας.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ὡς ἑώρακε Κύριε, ἡ Παρθένοσ καὶ Μήτηρ σου, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον ἐξεπλήττετο, καὶ ἀτενίζουσα, ἔλεγε· Τί σοι ἀνταπέδωκαν, οἱ πολλῶν σου δωρεῶν, ἀπολαύοντες Δέσποτα; Ἀλλὰ δέομαι· Μὴ με μόνην ἐάσης ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλὰ σπεῦσον ἀναστῆναι, συνανιστῶν, τοὺς προπάτορας.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ΄.

Ὁρθοδοξίας ὁδηγέ, εὐσεβείας διδάσκαλε καὶ σεμνότητος, τῆς οἰκουμένης ὁ φωστήρ, ἀρχιερέων θεόπνευστον ἐγκαλλώπισμα, Κύριλλε σοφέ, ταῖς διδασκαλίαις σου πάντας ἐφώτισας, λύρα τοῦ Πνεύματος· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρῶν, οὗ ἡ Ἀκροστιχὶς ἄνευ τῶν Θεοτοκίων·

Θεωριῶν Κύριλλος ἐνθέων λύρα. Θεοφάνους.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Θεόθεν τὴν φωτοδότιν Κύριλλε, χάριν δεξάμενος, καὶ τηλαυγῆς φωστήρ ἀναδειχθεὶς, λογικαῖς ἐξαστράπτουσι ἡμῖν, μαρμαρυγαῖς τὴν μνήμην σου, ὅπως ἀξίως ἀνυμνήσωμεν.

Ἐπλήσθης τῆς δαδουχίας Κύριλλε, σοφέ τοῦ θεοῦ Πνεύματος, τῶν ἐντολῶν ὡς φύλαξ τοῦ Χριστοῦ· καὶ παθῶν καθηράμενος, τῆς ὑπερθέου γέγονας, ὄντως Τριάδος ἐνδιαίτημα.

Ὡς ζήλου καὶ παρρησίας ἔμπλεως, Κύριλλε ἐνδοξε, τὰς θεομάχους πάσας ἀψευδῶς, γλωσσαλγίας διήλεγξας, τῶν δυσσεβῶν αἰρέσεων, ὀρθοδοξίας προϊστάμενος.

Θεοτοκίον.

Ἰάσω τὴν συντριβὴν Πανάμωμε, τῆς ἀνθρωπότητος, τὸν ποιητὴν τεκοῦσα τοῦ παντός, τὸν ἡμᾶς ἀνορθώσαντα, καταρράγεντας πτώματι, τῶν προπατόρων θεονύμφευτε.

Ῥδὴ γ΄. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ῥωννύμενος ἐν Χριστῷ, τὰς μηχανὰς τοῦ σκολιοῦ δράκοντος, γνώμη στερῶ

Κύριλλε, ὡς ἰστὸν ἀράχνης διέλυσας.

Ἴλυν παθῶν ἐκ ψυχῆς, ἐξετινάξω καθελὼν Κύριλλε, πᾶν λογισμῶν ὑψωμα, κατὰ τοῦ Χριστοῦ ἐπαιρόμενον.

Ὡς εὖστοχος ἀθλητῆς, Πάτερ ἐξέκλινας στερῶς ἅπασαν, τὴν τῆς σαρκὸς εὐπάθειαν, ὡς ἐπιβλαβῆ καὶ ἐπίβουλον.

Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην ἐν γυναιξίν, εὐλογημένην ὡς Θεοῦ σκηνωμα, πανευπρεπὲς ἅπαντες, ἐν ἀγαλλιάσει δοξάσωμεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ κρά-

» ζουσα· Σύ μου ἰσχὺς Κύριε, καὶ καταφυγή, καὶ στε-

» ρέωμα.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὴν σοφίαν τὴν θεῖαν πεπλουτηκῶς, ἐξηρεῦξω δογμάτων Πάτερ πηγᾶς, πλυνούσας αἰρέσεων, δυσωδέστατον βόρβορον, καὶ πιστῶν καρδίας, ἀρδευούσας ἐν χάριτι, καὶ τῆς Ἐκκλησίας, τὰς αὐλακὰς Κύριλλε, ἤδη μεθυσκούσας· διὰ τοῦτό σε πιστεῖ, τιμῶντες τὴν μνήμην σου, ἐκτελοῦμεν θεόπνευστε, Ἱεράρχα πανεύφημε· Πρέσβευε

Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν παισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Αὐτόμελον.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σῇ γαστρὶ, συλλαβοῦσα ἀφράστως, Μήτηρ Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐκύησας, τὸν τὸν κόσμον κατέχοντα· καὶ ἐν ἀγκάλαις ἔσχες, τὸν πάντα συνέχοντα, καὶ ἐκ μαζῶν ἐθήλασας, τὸν πάντα ἐκτρέφοντα. Ὅθεν δυσωπῶ σε, Παναγία Παρθένε, ῥυσθῆναι παισμάτων μου, ὅταν μέλλω παρίστασθαι, πρὸ προσώπου τοῦ Κτίστου μου. Δέσποινα Παρθένε ἀγνή, τὴν σὴν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι, καὶ γὰρ δύνασαι, ὅσα θέλεις πανύμνητε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἡ ἀμνὰς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυξε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἐκβοῶσα· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους. Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἡ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος· σπλαγχνίσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν παισμάτων ἄφεςιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίστει, τὰ θεῖα Παθήματα.

Ῥδὴ δ´. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Νενικηκότα τὰ πάθη τὰ ψυχοφθόρα, καὶ λογισμῷ κρατήσαντα, σαρκὸς θεοφόρε, Κύριλλε ἰδὼν ὁ Χριστός, τῆς θείας σε Πρόεδρον, Πάτερ Ἐκκλησίας καθίστησιν. Κληρονομήσας ὡς γόνος ἠγαπημένος, τὴν πατρικὴν τοῦ Μάρκου, ἀρετὴν καὶ τοῦ θρόνου, γέγονας διάδοχος, τοῦ θείου τοῖς ἔργεσιν, Εὐαγγελιστοῦ παρεπόμενος. Ὑπὸ Χριστοῦ μὲν ὡς πρόβατον ἐποιμάνθη· ὡς δὲ ποιμὴν ἐποίμανας, τὸ ποιμνιον Πάτερ, λόγοις ψυχοτρόφοις σου, ὡς πόαις καὶ ἄνθεσι, δαψιλῶς ἐκτρέφων τῆς χάριτος. Θεοτοκίον.

Σεσαρκωμένον τὸν Λόγον ἐκ σοῦ Παρθένε, θεοπρεπῶς ἐγέννησας, καὶ μένεις Παρθένος· ὅθεν ἀσιγήτοις φωναῖς, τὸ Χαῖρέ σοι Δέσποινα, πίστει ἀδιστάκτῳ κραυγάζομεν.

Ῥδὴ ε´. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Ῥεῦμα ὄντως σφοδρὸν, πλημμυροῦντος, χειμάρρου ὁ σός, ὃ Κύριλλε ἐκμιμεῖται, λόγος τῶν κακοδόξων, ἐκτρέπων μηχανήματα.

Ἴσως τὴν βδελυράν, τοῦ Ἀρείου διαίρεσιν, ὃ Κύριλλε μακράν τε, Σαβελλίου ἐκ βάρων, συναλοιφήν καθήρηκας.

Λόγους πλουτοποιούς, ὡς χρυσὸν καταλέλοιπας, ὃ Κύριλλε θησαυροὺς δέ, ὥσπερ λίθους τιμίους, τοὺς σοὺς τῇ Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ.

Θεοτοκίον.

Τίς δύναται τὸ σόν, ἐρμηνεῦσαι μυστήριον, Πανάμωμε; τὸν γὰρ κτίσει, μὴ χωρούμενον πάσῃ, ἐν μήτρᾳ σου ἐχώρησας.

Ῥδὴ ς´. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Λαβίδι, Σεραφίμ τῷ Προφήτῃ τὸν ἄνθρακα· τῇ Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ δέ, ταῖς χερσὶ προσνέμεις Ἴερομύστα, τὸ ἐκ θείου, πυρὸς ἠνθρακωμένον καθάρσιον.

Ὅμορους, ὡς Σαμψῶν ἀλλοφύλους οὐκ ἔθραυσας, τὰ δὲ ἀλλόκοτα πάντα, τῶν ἑτεροδόξων διδάγματα, καὶ τὸ κράτος, τοῖς ὀρθοδόξοις δέδωκας Κύριλλε.

Συνόδου, θεολέκτου σαφῶς προηγούμενος, τὸ δυσσεβὲς Νεστορίου, χριστόμαχον θράσος Πάτερ καθεῖλες, ζήλου πνέων, ὑπὲρ τῆς ἀληθοῦς Θεομήτορος.

Θεοτοκίον.

Ὅλην σε, περιστερὰν τελείαν καὶ πάγκαλον, καὶ τηλαυγὲς εὐρῶν κρίνον, καὶ κοιλάδων ἄνθος ὃ Θεομῆτορ, ὁ Νυμφίος, ὁ νοητὸς ἐν σοὶ κατεσκῆνωσεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλη-
» σία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαυμένη, τῷ
» δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.
Κοντάκιον. Ἦχος πλ. β'. Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἄβυσσον ἡμῖν δογμάτων θεολογίας, ἔβλυσας σαφῶς, ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ Σωτῆρος, τὰς αἰρέσεις κατακλύζουσαν μακάριε, καὶ τὸ ποιμνιον ἀλώβητον, τρικυμίας διασφύζουσαν· τῶν περάτων καὶ γὰρ Ὅσιε, ὑπάρχεις καθηγητής, ὡς τὰ θεῖα σαφῶν. Συναξάριον.

Τῇ Θ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου, Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας.

Στίχ. Κύριλλον ὑμῶν τοῦ Κυρίου μου φίλον
Καὶ Κυρίας πρόμαχον Ἀειπαρθένου.

Εὐρατο τυμβοχοῆν ἕνατον Κύριλλος εἰς ἡμᾶρ.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι.

Ἐν τῷ Σιναίῳ, ἀκρωτηρίῳ πάλαι γνόφον εἰσδύς, Νόμον εἶλε μάκαρ Κύριλλε ὁ Μωσῆς, ἀναιροῦντα, τὸν τοῦ γράμματος· σὺ δὲ ἀνέπτυσας, τὸ κεκρυμμένον κάλλος τοῦ Πνεύματος.

Νομοθεσίας, δι' αἰνιγμάτων ὡς νηπίοις τὸ πρὶν, Πάτερ δεδομένης κάλυξι καλυπτά, ὡς περ ῥόδα τὰ νοήματα, σὺ ἀπεκάλυψας, ἐρμηνεύσας τοὺς τύπους σαφέστατα.

Θεοκηρύκων, καὶ θεολήπτων τὰ δυσέφικτα, τεύχη Προφητῶν τῇ χάριτι ἐμπνευσθεῖς, τοῦ ἐκεῖνους ἐμφορήσαντος, Πνεύματος Κύριλλε, εἰλικρινῶς ἡμῖν διεσάφησας.

Ἐν ἀσυγχύτῳ, ἐνώσει θεῖα καὶ ἀτμήτῳ σαφῶς, Πάτερ διαιρέσει, τρεῖς μὲν θεολογῶν, ὑποστάσεις ἕφης Κύριλλε, ἀπαραλλάκτους δέ, ἐν οὐσίᾳ μιᾷ καὶ θεότητι.

Θεοτοκίον.

Ἐπὶ τοῦ θρόνου, τοῦ ἐπηρμένου ὁ καθήμενος, θρόνον ἐπὶ γῆς Παρθένε θεοπρεπῆ, εὐρηκῶς σε ἀνεπαύσατο· Εὐλογημένη σὺ, Θεογεννήτορ ἄχραντε Δέσποινα.

Ῥδὴ η'. Χεῖρας ἐκπετάσας.

Ὡς κῦμα θαλάσσης ἀληθῶς, ἐν σοὶ ἐξέβλυσεν, ἡ τῆς σοφίας πηγή· καὶ γὰρ ἀένναιοι ἔρρευσαν, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας σου, Πάτερ δογμάτων εὐσεβῶν, καθὼς προέφη Χριστός· ὑπερβαίνει, ψάμμον γὰρ τεύχη τὰ σὰ τὰ θεόλεκτα.

Νομεὺς καὶ Διδάσκαλος σοφός, τῆς Ἐκκλησίας δειχθεῖς, τὰς δύο Κύριλλε, σαφῶς ἀνέπτυσας Ὅσιε, Διαθήκας· ὡς γὰρ ἄγκυραν, καὶ πατρικὸν κληρὸν τοὺς σοὺς, ἔχουσα λόγους βοᾷ· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Λόγου σαρκωθέντος δι' ἡμᾶς, τοῦ παντεχνήμονος, σὺ τὴν ἀπόρρητον, διδάσκεις ἔνωσιν Κύριλλε, ἀδιαίρετον ἀσύγχυτον, τὰς ἐφ' ἑκάτερα ῥοπὰς, ἴσως ἐκκλίνας βοῶν· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Κυρίως γεννήσασα Θεόν, κυρίως Πάναγνε, Μήτηρ ἐδείχθης Θεοῦ, ἐπαληθεύουσαν φέρουσα, καταλλήλως τῷ γεννήματι θεωνυμίαν· οἱ πιστοί, ὅθεν δοξάζομεν, Θεοτόκον σὲ θεοφρόνως πανάμωμε Δέσποινα.

Ὁ Εἰρμός.

» Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν
» λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν
» περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες
» κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου
» τὸν Κύριον.

Ῥδὴ θ'. Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ἵψωμα Χριστοῦ κατεπαρθέν τῆς γνώσεως, καὶ τῆς τούτου Θεομήτορος, Κύριλλε ἅπαν κατὰ κράτος, καθεῖλες Νεστορίου τὸ ἄθεον, υἱὼν δυάδα ὡσαύτως καὶ σύγχυσιν, τῶν Ἀκεφάλων τὴν τῶν φύσεων.

Ῥώσει τῶν φρενῶν καὶ φωτισμῷ τῆς χάριτος, τὴν Τριάδα ὁμοούσιον, τὸν τε Υἱὸν σεσαρκωμένον, Θεὸν θεολογήσας μακάριε, ὄφθεις τε τῆς Θεοτόκου ὑπέρμαχος, ἐν τοῖς ὑψίστοις νῦν δεδόξασαι.

Ἄνωθεν ἡμᾶς σοὺς ὑμνητὰς ἀοίδιμε, ἐποπτεύεις Πάτερ Ἰεωσ, Ἄνακτι νίκας σταυροφόρω, βραβεύων καὶ ὑψῶν ταῖς πρεσβείαις σου, τῶν ὀρθοδόξων τὸ κέρας φαιδρύνων τε, τοὺς τὴν σὴν μνήμην μεγαλύνοντας.

Θεοτοκίον.

Ἄνθρακα τὸν νοητὸν Ἀγνή πανάμωμε, Ἡσαΐας ὄν τεθέαται, φέρεις ἀγκάλαις Θεομήτορ, μορφῇ τῇ ἡμετέρα ἐνούμενον, καὶ κόσμῳ τὴν σωτηρίαν βραβεύοντα· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὖα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν

» εἰσφκίσατο· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυο-

» φορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήν-

» θησας· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Καὶ τὰ λοιπά, ἢ Α΄ Ὡρα, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Γ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀλεξάνδρου καὶ Ἀντωνίνης*.

Εἰς τὸν ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Τριάδος τὴν ἔλλαμψιν δυάς, Ἀθλητῶν πλουτήσασα, ἀνδρειοτάτως ἐνήθλησε, θεῖος Ἀλέξανδρος, σὺν τῇ Ἀντωνίνῃ, βάσανα πολύπλοκα, ὁμοῦ διὰ Χριστὸν ὑπομείναντες· ᾧ νῦν πρεσβεύουσι, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Διπλοῦν στέφος εἴληφας σαφῶς, Ἀντωνίνα πάνσεμνε, ἀγνείας τε καὶ ἀθλήσεως, ἐχθροῦ νικήσασα, τὰς μηχανουργίας, καὶ πρὸ τῆς ἀθλήσεως, καὶ πάλιν ἐν καιρῷ τῶν ἀγώνων σου· Χριστὸν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἐν ξύλῳ ὑψούμενοι σοφοί, χεῖράς τε κοπτόμενοι, καὶ ταῖς λαμπάσι φλεγόμενοι, καὶ σπαθιζόμενοι, καὶ ἐν τῷ κατωτάτῳ, λάκκῳ συγχωννύμενοι, καὶ τέλος ἐν αὐτῷ τὸ μακάριον, ὑποδεχόμενοι, Ἀθλοφόροι ἀξιάγαστοι, τὸν τῶν ὄλων, Θεὸν οὐκ ἠρνήσασθε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πανάγιον τέμενος Θεοῦ, οὐρανῶν πλατύτερον, καὶ Χερουβὶμ ἀγιώτερον, Θεοχαρίτωτε, Παναγία Κόρη, τὸν νοῦν μου χαρίτωσον, καὶ φώτισον καρδίας τὰ ὄμματα, παρεχομένη μοι, εὐπροσδέκτοις μεσιτείαις σου, τῶν πταισμάτων, τὴν ἄφεσιν δέομαι.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σφαγὴν σου τὴν ἄδικον Χριστέ, ἢ Παρθένος βλέπουσα, ὀδυρομένη ἐβόα σοι· Τέκνον γλυκύτατον, πῶς ἀδίκως πάσχεις; πῶς τῷ ξύλῳ κρέμασαι, ὁ πᾶσαν γῆν κρεμάσας τοῖς ὕδασι; Μὴ λίπης μόνην με, Εὐεργέτα πολυέλεε, τὴν Μητέρα καὶ δούλην σου δέομαι.

Απολυτίκιον.

Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης. Γερασίμου.

Ξυνωρίς ἡ ἅγια τῶν Μαρτύρων ὑμνεῖσθω μοι, σὺν τῷ εὐκλεεῖ Ἀλεξάνδρῳ, Ἀντωνίνα ἡ πάνσεμος· ἀγάπη γὰρ καὶ πίστει εὐσεβεῖ, ἐκλάμπαντες ἐν ἄθλοις ἱερεῖς, ἰαμάτων ἐφαπλοῦσι μαρμαρυγὰς, τοῖς πόθῳ ἀνακράζουσι· δόξα τῷ ἐνισχύσαντι ὑμᾶς, δόξα τῷ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι δι' ὑμῶν, πᾶσιν ἰάματα.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οἱ Κανόνες τῆς Ὁκτώηχου, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ ἀκόλουθος, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ἦμνοις ἐπαινῶ τ(ῆ)ν καλὴν ξυνωρίδα. Ἰωσ(ή)φ.

Ἦδὴ α΄. Ἦχος α΄. Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος.

Ἦμνοις ἐπαινέσαι τὴν ὑμῶν, προθυμουμένῳ πανήγυριν Μάρτυρες, φῶς μοι χορηγήσατε, τὸν σκοτασμὸν σκεδάζοντες τῆς ἀγνοίας μου, ὡς τῷ ἀνεσπέρῳ, φωτὶ ἀεὶ παριστάμενοι.

Μόνα δι' αἰῶνος Ἀθληταί, τὰ διαμένοντα πίστει ποθήσαντες, πάντα παρεδράμετε, τὰ ὀρατὰ καὶ πρὸς ποινὰς καὶ μάλιστα, γνώμη στερρότατη περιφανῶς, ἐχωρήσατε.

Νόμιμον ἀνύοντες σεπτοί, τοῦ μαρτυρίου ἀγῶνα τὸν Κύριον, εἶχετε συλλήπτορα, τῶν ἀλγεινῶν ὑμᾶς ἐπικουφίζοντα, καὶ κατὰ τυράννων, ἀνδρείους ἀπεργαζόμενον.

Θεοτοκίον.

Ὁ δημιουργήσας ὡς Θεός, τὰς ἀοράτους Δυνάμεις βουλήματι, ἔσχεν ὡς αἰτίαν σε, τῆς πρὸς ἡμᾶς Παρθένε ἀναπλάσεως. Τοῦτον οὖν δυσώπει, τὸν κόσμον σῶσαι Πανάμωμε.

Ἦδὴ γ΄. Ὁ μόνος εἰδώς.

Ἰδεῖν Ἀντωνίνα τὸν Χριστόν, ποθοῦσα καλλιπάρθενε, τὸ θεῖον τούτου πάθος ἐζήλωσας· ῥαπίσματα γὰρ ὡς αὐτὸς ἦνεγκας, ἐναπορῥαπίζουσα, τὰ ζοφώδη πρόσωπα, τῶν ἀσάρκων δαιμόνων πανεύφημε.

Στερρῶς ἀντετάξω τῷ ἐχθρῷ, μαστίζεσθαί σε πάνσεμνε, προστεταχότι γνώμης στρεβλότητι· φρουρὰν οἰκεῖν δὲ καταδικάζει σε, φρουρουμένην ἄνωθεν, προσταγαῖς τοῦ Κτίστου σου, ὑφ' ἁγίων Ἀγγέλων θεώμενος.

Εὐχαῖς σου βρονταὶ καὶ ἀστραπαί, ἐξ ὕψους κατεφέροντο, καὶ φῶς ὠράθη μέγα θεόνυμφε, φωνὴ τε θεία λαμπρῶς γεγένηται, σὲ παραθαρρύνουσα, Ἀντωνίνα πάνσεμνε, καὶ τροφῆ λογικῆ ἐνισχύουσα.

Θεοτοκίον.

Παρθένος κυήσασα Θεόν, ὠράθης μετὰ γέννησιν, καὶ σοῦ τὸ θεῖον Ἄχραντε πρόσωπον, χοροὶ παρθένων νῦν λιτανεύουσι· μεθ' ὧν ἡμῖν αἴτησαι, ἰλασμὸν καὶ ἔλεος, καὶ δεινῶν παντελῆ ἀπολύτρωσιν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ μόνος εἰδὼς τῆς τῶν βροτῶν, οὐσίας τὴν ἀσθένειαν, καὶ συμπαθῶς αὐτὴν μορφωσάμενος, περί-
» ζωσόν με ἐξ ὕψους δύναμιν, τοῦ βοᾶν σοὶ Ἅγιος, ὁ
» ναὸς ὁ ἔμψυχος, τῆς ἀφράστου σου δόξης Φιλάν-
» θρωπε.

Κάθισμα. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Δυὰς ἡ θαυμαστή, τῶν σεπτῶν Ἀθλοφόρων, ἐνέγκασα στερρῶς, τὴν πυρὰν τῶν βασάνων, ἐν δόξῃ παρίσταται, τῇ Τριάδι πρεσβεύουσα, χάριν ἔλεος, καὶ ἰλασμὸν τῶν πταισμάτων, τοῖς τὴν ἔνδοξον, αὐτῆς γεραίρουσι μνήμην, δοθῆναι ἐν πνεύματι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐλπίς Χριστιανῶν, Παναγία Παρθένε, ὃν ἔτεκες Θεόν, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἀπαύστως ἰκέτευε, σὺν ταῖς ἄνω Δυνάμεσι, δοῦναι ἄφεσιν, ἁμαρτιῶν ἡμῖν πᾶσι, καὶ διόρθωσιν, βίου τοῖς πίστει καὶ πόθῳ, αἰεὶ σε δοξάζουσιν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἦ ἄσπιλος ἀμνάς, τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα, κρεμάμενον νεκρὸν, ἐπὶ ξύλου ὀρώσα, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο, μητρικῶς ὀλολύζουσα· Πῶς ἐνέγκω σου τὴν ὑπὲρ λόγον Υἱέ μου, συγκατάβασιν, καὶ τὰ ἐκούσια πάθη, Θεὲ ὑπεράγαθε;

Ἦδὴ δ´. Ὅρος σε τῇ χάριτι.

Ἰδεταὶ εἰς πάντα τὸν κόσμον ἡ ἄθλησις, καὶ τὰ παλαίσματα ὑμῶν, Μεγαλομάρτυρες Χριστοῦ, δι´ ὧν ἐτροπώσασθε, τὰς τοῦ ἐχθροῦ πικρὰς δυνάμεις ἐν χάριτι, καὶ νικηταὶ κατ' αὐτοῦ ἀπεφάνθητε.

Ἰστησι παγίδας κατὰ σοῦ ὁ παμπόνηρος· ἐν ἀνδρικῶ δὲ λογισμῶ, καὶ στολισμῶ τὰς προσταγὰς, αὐτοῦ ἀπηχρεῖώσας, καὶ παντελῶς αὐτὸν σεμνὴ κατηδάφισας, θεία χειρὶ σκεπομένη θεόσοφε.

Νόησιν καὶ σύνεσιν Χριστὸς σοι χαρίζεται, καὶ ἐκ χειρὸς τῶν δυσσεβῶν, ἄσπιλον ἄμωμον τηρεῖ, καὶ λύτρον ἐκπέμπει σοι, τὸν ἱερὸν ὦ Ἀντωνίνα Ἀλέξανδρον, καθάπερ θεῖον ἐξ ὕψους Ἀρχάγγελον.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἔχουσα Πανύμνητε ἰσχύν τε καὶ στήριγμα, ἡ Ἀντωνίνα καρτερεῖ, τὰ δυσαχθῆ καὶ θλιβερά, καὶ ρίπτει τὸν τύραννον, καὶ συμπατεῖ ποσὶν ὠραίοις τῇ χάριτι, τοῦ ἐκ νηδύος σου Λόγου ἐκλάμψαντος.

Ἦδὴ ε´. Ὁ φωτίσας τῇ ἐλλάμψει.

Τεινόμενος, ἐπὶ ξύλου καὶ κατατεμνόμενος, Ἀλέξανδρε, καὶ σφοδραῖς ἀλγηδόσι κυκλούμενος, πρὸς Θεὸν ἀνέτεινες, σῶζειν δυνάμενον τὸ ὄμμα, τῆς διανοίας πανεύφημε.

Νεκρούμενοι, ἐν γυμνώσει σωμάτων οἱ Μάρτυρες, ἐδέξαντο, ἀφθαρσίας στολὴν καὶ ἀθάνατον, δόξαν ἐκκληρώσαντο, ἀντὶ προσκαίρου ἀτιμίας· ὅθεν αἰεὶ μακαρίζονται.

Θεοτοκίον.

Κατάβαλε, τοὺς αἰεὶ πολεμοῦντάς με δαίμονας, καὶ ἄπρακτον, τὴν βουλὴν αὐτῶν ποίησον ἄχραντε, ἄτρωτόν με σῶζουσα, τῆς προσδοκίας τούτων Κόρη, ὅπως αἰεὶ μακαρίζω σε.

Ἦδὴ ς´. Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς.

Ἀγῶνας ἀνδρικοὺς καὶ πλήρεις θαύματος, ἐνθέως διανύοντες, μυριάδας Αἰθιόπων νοητῶν, Μάρτυρες Κυρίου ἐτροπώσασθε, καὶ τοῖς χοροῖς, τῶν Ἀσωμάτων νῦν συνευφραίνεσθε.

Λαμπόμενοι φωτὶ τῶ θείῳ Μάρτυρες, ἀγνεῖας ὠραιότητι, ὁμοιώθητε αὐλοῖς λειτουργοῖς, τὸν ἀγαθοδότην θεραπεύσαντες, καὶ πρὸς αὐτόν, στεφανηφόροι μεταχωρήσαντες.

Ἦγάλλεσθε φρουρᾷ ὁμοῦ τυγχάνοντες, φωτὸς ἡμῖν ἀστράψαντος, καὶ φωνῆς ἐπενεχθείσης ἐκ Θεοῦ, θάρσος ἐντιθείσης ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν, πανευκλεεῖς, στεφανηφόροι Μεγαλομάρτυρες.

Θεοτοκίον.

Νενέκρωμαι ψυχὴν ταῖς παραβάσεσιν· ἐπίσκεψαί με ζώωσον, ἡ ζωὴν ἀποκύησασα Χριστόν, ὃν οἱ εὐκλεεῖς Μεγαλομάρτυρες, πάντων Θεόν, Παρθενομήτορ καθωμολόγησαν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς ἐσχάτη ἄβυσσος, οὐκ ἔστιν ὁ

» ῥυόμενος· ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς, σῶσον

» τὸν λαόν σου ὁ Θεὸς ἡμῶν· σὺ γὰρ ἰσχύς, τῶν ἀσθε-

» νούντων καὶ ἐπανόρθωσις.

Κοντάκιον. Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῶν Μαρτύρων ἔλαμψεν, ἡ ἀξιέπαινος μνήμη, ἣν πιστοὶ τελέσωμεν, καὶ ἀνυμνήσωμεν πιστῶς, ἐν ἐπιγνώσει κραυγάζοντες· Σὺ τῶν Μαρτύρων Χριστέ τὸ κραταίωμα.

Συναξάριον.

Τῇ Γ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῆς ἀθλήσεως τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀλεξάνδρου καὶ Ἀντωνίνης.

Στίχ. Εὐρατο Ἀλέξανδρος ἅμ' Ἀντωνίνη

Τὸν βόθρον ἀκάτιον εἰς τρυφὴν φέρον.

Τῇ δεκάτῃ μόρον Ἀντωνίνα ἐμπυρόπισσον.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἀπὸ κόμης Καρδάμου, ἡ Κροδάμων. Ἡ μὲν οὖν ἁγία Ἀντωνίνα σεμνῶς καὶ ὀσίως τὸν βίον διάγουσα ἐτύγχανε. Συλληφθεῖσα δὲ ὑπὸ Φήστου, καὶ μὴ πεισθεῖσα ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν, μηδὲ λατρεῦσαι τοῖς δαίμοσιν, ἐν οἰκῆματι πορνικῷ ἀποτίθεται. Ἐπὶ τρισὶ δὲ ἡμέραις ἀπροσίτου διαμεινάσης αὐτῆς, παρίσταται φῶς ἐν νυκτί, καὶ βροντῆς καταβράγείσης, αἱ τοῦ οἰκήματος θύραι ἐρράγησαν, καὶ φωνὴ πρὸς αὐτὴν οὐρανόθεν γέγονε, προτρεπομένη ἀναστῆναι καὶ τροφῆς μεταλαβεῖν. Αἰτήσασα δὲ καὶ φαγοῦσα ἐξῆλθεν αὐτῆς παραστῆναι τῷ Ἡγεμόνι· καὶ μὴ πεισθεῖσα τοῖς εἰδώλοις θῦσαι, πτερνίζεται καὶ σπαθίζεται, καὶ πάλιν ἐπὶ πορνικὸν ἀπάγεται οἰκημα· ἐν ᾧ, δι' ἀποκαλύψεως Ἀγγέλου, ὁ Ἀλέξανδρος εἰσελθὼν καὶ διὰ τὸ νέον τῆς ἡλικίας (ἦν γὰρ ὡσεὶ χρόνων εἰκοσιοκτῶ), δόξας ἐπὶ πρᾶξιν ἄσεμνον παραγενέσθαι, λαθῶν, τὴν μὲν Ἁγίαν τοῦ δώματος ὑπεξήγαγε, τῷ χλαμυδίῳ τὴν αὐτῆς καλύψας κεφαλὴν, αὐτὸς δὲ ἐκεῖσε διέμεινε.

Μετ' ὀλίγον δὲ φανεροῦ γενομένου τοῦ πράγματος, στρατιωτῶν τινων εἰς τὸ ἐνυβρίσαι τὴν Ἁγίαν παραγενομένων, ἤχθη πρὸς τὸν Ἡγεμόνα ὁ Ἀλέξανδρος. Καὶ πρῶτον μὲν σπαθίζεται, εἶτα συσχεθείσης καὶ τῆς Ἁγίας, ἀμφοτέροι τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν καὶ χειρῶν ἀποτέμνονται, καὶ οὕτως ἐν βόθρῳ πυρός, ὅλον τὸ σῶμα πίσση ἐπιχριθέντες ὑγρᾶ, ἐξωθοῦνται καὶ ἀπορρίπτονται· καὶ ἐν τούτῳ τὸ μακάριον τέλος δέχονται. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν Σύναξις ἐν τῇ Μαξιμίνου, διακειμένη ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἔνθα κατὰκειται τὰ τίμια αὐτῶν λείψανα, ἐξ ὧν καὶ πολλῶν θαυμάτων ἰάσεις ἀναπηγάζουσι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Τιμοθέου, ἐπισκόπου Προύσης.

Στίχ. Ὁ Τιμόθεος ἐκ ξίφους θνήσκειν θέλει,

θεοὺς ἀτίμους μηδαμῶς τιμᾶν θέλων.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου, τὴν λαχοῦσαν αὐτῷ Ἐκκλησίαν ἰθύνων καλῶς, καὶ τὸν ἐν αὐτῇ λαὸν ποιμαίνων πνευματικῶς. Βρύων δὲ παντοίοις θαύμασι, τὸν δράκοντα τὸν μέγαν, ὃς τῇ τοῦ ἐμφωλεύοντος ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ κακία, φημί δὴ τοῦ βρωτοκτόνου καὶ ἀρχαίου δράκοντος, τοὺς τε παριόντας ἀνθρώπους ἀνήρει καὶ τὰ κτήνη φυσήματι μόνον ἐλυμαίνετο, καὶ ὅλως ἄβατον τὴν μεταξὺ τῆς πόλεως Προύσης καὶ τῶν θερμῶν ὑδάτων ὁδὸν ἐπεδείκνυε· τοῦτον δὴ τὸν δράκοντα ὁ Ἅγιος, τῇ ἐπιβολῇ τοῦ τῶν ἱερῶν ἄρτων καλύμματος διέρρηξε καὶ ἐνέκρωσεν. Ἀπετμήθη δὲ τὴν κεφαλὴν, Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου μαθόντος περὶ τῶν θαυμάτων, ὧν ἐτέλει, καὶ ἀποστείλαντος καὶ ἀνελόντος αὐτόν. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῷ ἀγιωτάτῳ αὐτοῦ Μαρτυρείῳ, τῷ ὄντι ἔνδον τοῦ εὐαγοῦς Ξενῶνος ἐν τῷ Δευτέρῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ὀσίου Πατρὸς ἡμῶν Κανίδου.

Στίχ. Γῆν καὶ τὰ ἐν τῇ γῆ ἐκλιπὼν ὁ Κανίδης,

Ἄφθαρτον εὗρεν ἀντιμισθίαν ἄνω.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου, Θεοδότου καὶ Θεοφανοῦς υἱός, τὰς οἰκῆσεις ποιουμένων ἐν τῇ τῶν Καππαδοκῶν χώρα, εὐλαβῶν ὄντων καὶ θεοφιλῶν. Λέγεται δὲ τὴν μητέρα αὐτοῦ παντοίας τροφῆς ἀπέχεσθαι παχυτέρας, καθ' ὃν καιρὸν τοῦτον ἐν γαστρὶ ἔφερε· τεχθέντα δὲ, ἀπέχεσθαι τῆς ἀριστερᾶς θηλῆς

παντελῶς· εἰ δέ ποτε δαμνιλεστέρας τροφῆς ἐνεφορήθη ἡ μήτηρ, οὐδὲ τῆς δεξιᾶς θηλῆς ἤπτετο ὅλως. Βαπτισθεὶς οὖν καὶ ἀπογαλακτισθεὶς, καὶ τὰ τῆς πρώτης ἡλικίας παραμειψάμενος, χαίρειν πᾶσιν εἰπὼν, τὸ ὄρος καταλαμβάνει. Καὶ μικρὸν ἄντρον ὑπείσελθὼν, καὶ ἐν αὐτῷ ἑαυτὸν ἐγκαθεύρων, τῇ προσευχῇ καὶ τῇ νηστείᾳ σχολάζων, καὶ ἅπαξ τῆς ἐβδομάδος βραχυτάτων ὠμῶν λαχάνων ἄνευ ἁλῶν ἀπογευόμενος, διήρκεσε χρόνοις τρισὶ καὶ ἐβδομήκοντα. Ἐπεὶ δὲ πάνυ ἦν κατάφορος ὁ τόπος ὕδασι, καὶ τὸ ἄντρον ὑπὸ πολλῆς νοτίδος πολιορκούμενον, διεφθάρησαν αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, καὶ τοῦ πώγωνος. Οὕτως οὖν διαρκέσας ὁ μακάριος ἐπὶ πολὺ, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Θεοφάνους καὶ Πανσέμνης.

Εἰς τὸν Θεοφάνην.

Στίχ. Ὁ Θεοφάνης ἐτρυγήθης ἐκ βίου,
Θεῷ φανείς πέπυρος, ὡς εἰπεῖν, βότρυς.
Εἰς τὴν Πανσέμνην.

Εἰ καὶ θανούσης ἐκλαθοίμην Πανσέμνης,
Καὶ Χριστὸς αὐτὸς εὐθὺς ἐκλάθοιτό μου.

Ὁ ὀσιος Θεοφάνης τῆς Ἀντιοχείων πόλεως ἦν, ἐξ ἀπίστων καὶ δυσσεβῶν γεννηθεὶς γονέων. Γυναικὶ δὲ συζευχθεὶς, καὶ τρία ἔτη συνών, ἐκείνης ἐξ ἀνθρώπων γεγонуίας, αὐτὸς προσελθὼν τῇ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, τὸ Ἅγιον Βάπτισμα δέχεται, καὶ πλησίον τῆς πόλεως στενώτατον κελλίον οἰκοδομήσας καθεῖρξεν ἑαυτὸν, διὰ πάντων καθαιρόμενος ἅ πρὸς τελείωσιν καὶ τὴν ἄκραν ἀρετὴν συντελεῖ.

Μαθὼν δὲ περὶ δημοσίας τινὸς πόρνης, Πανσέμνης οὕτω καλουμένης, ὅτι πολλοῖς αἰτία ἀπωλείας καθίσταται, εὐξάμενος καὶ παραθεὶς ἑαυτὸν τῷ Θεῷ, πρὸς ἐκείνην παρεγένετο καὶ τοσαῦτα διεξῆλθεν αὐτῇ καὶ τοιαῦτα, οἷα εἰκὸς πόρνην καὶ ἀκόλαστον πεῖσαι, ἃ μετέρχεται καταλιπεῖν, καὶ σῶφρονι καὶ κοσμίῳ βίῳ ταύτην ἐκδοῦναι. Ὑφ' ὧν φωτισθεῖσα τὴν διάνοιαν, καὶ εἰς κατάνυξιν ἔλθοῦσα, τὸ θεῖον Βάπτισμα δέχεται, καὶ καλῶς τὰ καθ' ἑαυτὴν διαθεῖσα, τῷ μακαρίῳ Θεοφάνει ἠκολούθησεν· ὃς τῇ κέλλῃ ἣ αὐτῇ ὑποκόδομησε, ταύτην κατακλείσας, παντοίας ἀρετῆς ἐργάτην εἰργάσατο· ἦτις τοσοῦτον Θεῷ εὐηρέστησεν, ὡς καὶ δαίμονας ἀπελαύνειν, καὶ παντοῖα νοσήματα θεραπεύειν. Ἐπιβιώσασα δὲ ἐνιαυτὸν ἓνα, καὶ μῆνας δύο, ἅμα τῷ ὀσίῳ Θεοφάνει πρὸς Κύριον μεθίσταται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ὀσίου ἐπισκόπου Ἀπόλλωνος.

Στίχ. Ὡς χρηστὸς ὄντως ὁ ζυγὸς σου, Χριστέ μου,
Ὅν ζῶν ὑπῆλθον, Ἀπολλῶς, θανῶν, λέγει.

Ὁ Ἅγιος Ἀλέξιος, ἐπίσκοπος Βιθυνίας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Πόνων ὁ Ἀλέξιος ἀλέξημά τι,
Εὗρες τελευτὴν καὶ τρυφᾶς νῦν ἐν πόλῳ.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Σὲ νοητὴν Θεοτόκε.

Ξενοπρεπῶς, χεῖρας ἀφαιρούμενοι, τὰς αἰρομένας πρὸς τὸν Θεόν, τὸν τῶν ὅλων Κύριον, ἔχαιρον οἱ Μάρτυρες, δύναμιν δεχόμενοι, ἐξ οὐρανοῦ καὶ κραυγάζοντες· Ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ἵπομονῆ, ἀνυποίστων Μάρτυρες, κολαστηρίων ἀληθῶς, λαμπρυνόμενοι ὡς χρυσός, κόσμος ὠραιότατος, ὤφθητε κραυγάζοντες· Ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Νεανικῶς, ξύλῳ ἀναρτώμενοι, καὶ σπαθιζόμενοι δεινῶς, οὐκ ἠσθάνεσθε ἀληθῶς, πόνων τῶν κολάσεων, ἄνωθεν δεχόμενοι, τὴν ἀρωγὴν καὶ κραυγάζοντες· Ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Θεοτοκίον.

Ὡσπερ τοὺς τρεῖς, Παῖδας οὐ κατέφλεξε, κάμιнос ἢ χαλδαϊκὴ, οὕτως Ἄχραντε σὴν νηδύν, πῦρ τὸ τῆς Θεότητος, ἀφλεκτον ἐτήρησεν· ἀλλὰ βοῶ σοι· Κατάφλεξον, ὕλην πικρὰν τῶν παθῶν μου, Ἀγνή ὅπως δοξάζω σε.

Ῥδὴ η´. Ἐν καμίνῳ Παῖδες.

Ῥητορεύει πάνσοφος δυάς, ἐνώπιον ἀνόμων, τὴν σάρκωσιν τοῦ ὀφθέντος, δι´ ἡμᾶς ἐπὶ τῆς γῆς, Λόγου ὑπὲρ ἔννοϊαν, καὶ βασάνων πᾶσαν πείραν ὑποστᾶσα, Μαρτύρων ταῖς ἀγέλαις νῦν συναριθμεῖται, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰερεῖα ὡς περ ἱερά, ὀπτόμενοι λαμπάσι, τὸ ὄμμα πρὸς τὸν Θεόν, σφάζειν δυνάμενον ὑμᾶς, ἐτείνετε Μάρτυρες, μελωδοῦντες· Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δεδεμένοι Μάρτυρες σοφοί, καὶ πίσση κεχρισμένοι, ἐν βόθρῳ πυρακτωθέντι, ὑπεβλήθητε ὁμοῦ, ἐνθέως κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἀπειράνδρως τέτοκας Θεόν, ἡμῖν ὁμοιωθέντα, Παρθένε· ὄν ἐκδυσώπει, παναμώμητε ἀεὶ, σῶσαι τοὺς κραυγάζοντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν καμίνῳ Παῖδες Ἰσραὴλ, ὡς ἐν χωνευτηρίῳ, τῷ
» κάλλει τῆς εὐσεβείας, καθαρώτερον χρυσοῦ, ἀπέ-
» στίλβον λέγοντες· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου,
» τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας
» τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ´. Τύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου.

Ἴνα στέφος ἀμαράντινον, καὶ φωταυγῆ παστάδα καὶ ὄλβον ἄσυλον, Μάρτυρες Χριστοῦ, ἐν οὐρανοῖς ἀπολάβητε, ἐν καμίνῳ καὶ λάκκῳ ἐβλήθητε, ἐν τούτῳ μακαρίως, τελειωθέντες ἀξιόγαστοι.

Ὡσπερ προσφοραὶ ὀλόκληροι, τῷ Βασιλεῖ τῶν ὅλων ἀνεκομίσθητε, Μάρτυρες Χριστοῦ, διὰ πυρὸς τελειούμενοι, καὶ λαμπρᾷ ὀμηγύρει συνήφθητε, τῶν ἄνω στρατευμάτων· μεθ´ ὧν ὑμᾶς ἀεὶ γεραίρομεν.

Σῶμα καὶ ψυχὴν προσήξατε, θυσίαν ὄντως ζῶσαν Μεγαλομάρτυρες, τῷ ὑπὲρ ἡμῶν, Χριστῷ τυθέντι ὡς πρόβατον, καὶ σκηναῖς πρωτοτόκων εὐφραίνεσθε, Ἀλέξανδρε θεόφρον, καὶ Ἀντωνίνα ἀξιόγαστε.

Θεοτοκίον.

Φῶς μοι τῷ κειμένῳ Πάναγνε, ἐν ἀμελείας σκότει νῦν ἐξανάτειλον, τὰ τυφλοῦντά μου, τὸν λογισμὸν νέφη λύουσα, καὶ εἰρήνην βαθεῖαν πανάμωμε, ἀεὶ ἐργαζομένη, ἐν τῇ ψυχῇ μου τοῦ δοξάζειν σε.

Ὁ Εἰρμός.

» Τύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου, πυρπολουμένη Βά-
» τος ἔδειξεν ἀφλεκτος· καὶ νῦν καθ´ ἡμῶν, τῶν πειρα-
» σμῶν ἀγριαίνουσαν, κατασβέσαι αἰτοῦμεν τὴν κά-
» μινον, ἵνα σὲ Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνωμεν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ἢ Α´ Ὡρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΙΑ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἁγίων Αποστόλων

Βαρθολομαίου καὶ Βαρνάβα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ς´ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια ἀμφοτέρων.

Τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου.

Ἦχος δ´. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τῇ σαγήνῃ τῆς γλώττης σου, θεορρήμον Ἀπόστολε, ἐκ βυθοῦ ἀνήγαγες ματαιότητος, καὶ χαλεπῆς ἀθεότητος, τοῦ κόσμου τὰ πέρατα, καὶ προσήγαγες Χριστῷ τῷ Θεῷ διὰ πίστεως, τῷ τοιαύτην σοι, δεδωκότι τὴν χάριν ὡς ἐνθέῳ, μαθητῇ καὶ μυστολέκτῃ, Βαρθολομαῖε Ἀπόστολε.

Ὁ τῆς δόξης σε ἥλιος, Ἰησοῦς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὡς ἀκτῖνα ἐνδοξε ἐξαπέστειλεν, εἰς τὰ τοῦ κόσμου πληρώματα, συντόνως ἐλαύνουσιν, ἀθεΐας τὴν ἀχλύν, καὶ φωτίζουσιν ἅπαντας, τοὺς καθεύδοντας, ἐν νυκτὶ ἀγνωσίας οὐς εἰργάσω, τῆς ἡμέρας κληρονόμους, Βαρθολομαῖε θεόσοφε.

Καθυπεῖκον τοῖς νεύμασιν, οὗ τῷ νεύματι ἅπαντα, καθυπεῖκει τοῦτόν τε ἐκμιμούμενος, ὡς ἀληθείας διδάσκαλον, θανάτου ποτήριον, διὰ πάθους σταυρικοῦ, ἀγαλλόμενος ἔπιες, καὶ παρίστασαι, ἐφετῶν ἀκροτάτῳ Ἀποστόλοις, καὶ Ἀγγέλοις συγχορεύων, Βαρθολομαῖε αἰοίδιμε.

Τοῦ Ἁγίου Βαρνάβα.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ἔδωκας σημείωσιν.

Εἴληφας Ἀπόστολε, κατὰ δαιμόνων ἀήτητον, ἐξουσίαν καὶ δύναμιν, Χριστοῦ ἐν ὀνόματι, τὰς ἀρχὰς τοῦ σκότους, τούτων ἀπελαύνειν, καὶ διελέλυθας τὴν γῆν, καταλαμπρύνων καθάπερ ἥλιος· καὶ Ῥώμην τὴν αἰοίδιμον, καταλαβὼν πρῶτος ἐνδοξε, τοῦ Χριστοῦ ἀνεκήρυξας, τὴν σωτήριον ἔλευσιν.

Πρώτην ἀγαθότητα, καὶ φυσικὴν καὶ ὑπέρθεον, πολιτείαν μιμούμενος, ἀνὴρ ἐχρημάτισας, ἀγαθὸς Βαρνάβα, κατὰ μετουσίαν, καὶ παρακλήσεως Υἱός, διαφερόντως ὀνομαζόμενος, τῶν τρόπων σου χρηστότητι, καὶ τῇ τοῦ νοῦ καθαρότητι, τοὺς πιστοὺς παρεκάλεσας, ἐπιμένειν τῇ χάριτι.

Ὅργανον εὐάρμοστον, τῇ θεϊκῇ κυβερνώμενον, ἐνεργείᾳ τοῦ Πνεύματος, Βαρνάβα γενόμενος, τῶν ἔθνῶν τὴν κλήσιν, σὺ κατεπιστεύθης, πρὸς τὴν ἐπίγνωσιν Χριστοῦ, μεταρρυθμιζὼν λόγοις καὶ πράξεσι· καὶ ταῦτα κατεφώτισας, ὁμολογεῖν ἀληθέστατα, Ἰησοῦ τὴν θεότητα, καὶ Σωτῆρος αἰοίδιμε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β´. Θεοφάνους.

Τοὺς τῆς εὐσεβείας ἀληθεῖς κήρυκας, καὶ παμφαεῖς τῆς Ἐκκλησίας ἀστέρας, ὕμνοις ἐγκωμίων τιμήσωμεν, Βαρθολομαῖον καὶ Βαρνάβαν, τοὺς τῶν πιστῶν διδασκάλους, καὶ μύστας τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Οὗτοι γὰρ τὸν τῆς ἀληθείας λόγον σπείραντες, ἐν ταῖς καρδίαις τῶν πιστῶν, πᾶσι καρποφορίαν διένειμαν, καὶ πρεσβεύουσι Χριστῷ, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Μετάνοιαν οὐ κέκτησαι, ψυχὴ ἀμετανόητε· τί βραδύνεις; τοῦ θανάτου ἡ τομὴ, ἐγγίζει καὶ τὸ τέλος, ἐφέστηκεν ὡς κλέπτῃς· τῇ Θεοτόκῳ δράμε πρόσπεσον.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α´. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Εἰς πᾶσαν ἐξέδραμε τὴν γῆν, ὑμῶν ὁ σωτήριος, φθόγγος θεόπται Ἀπόστολοι, καὶ κατεφώτισε, ψυχὰς πλανωμένας, καὶ Χριστῷ προσήγαγε, βροτοὺς πεφωτισμένους τῇ χάριτι· διὸ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ρήματα αὐτῶν.

Φωστῆρες ὑπέρλαμπροι Χριστοῦ, σκευὴ καθαρῶτατα, αἴγλην τοῦ Πνεύματος πάνσοφοι, πίστει χωρήσαντα, Ἐκκλησίας στῦλοι, οὐρανοὶ περιδοξοί, τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ διηγούμενοι, αὐτῷ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.

Ἔθνη προσηγάγετε Χριστῷ, τῷ Θεῷ μακάριοι, λελυτρωμένα τῷ αἵματι, τοῦ εὐδοκῆσαντος ἐπὶ γῆς τεχθῆναι, καὶ Σταυρὸν καὶ θάνατον, θελήσει ὑπομείναντος ἔνδοξοι· ᾧ νῦν πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄. Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Ἦν διήλθετε κτίσιν φωτίσαντες, οἱ τοῦ Σωτῆρος Μαθηταί, τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων, ὡς ὕλην καταφλέξαντες, τοῖς διδάγμασιν ὑμῶν, τὰ ἔθνη ἐξ ἀγνωσίας βυθοῦ, πρὸς τὴν θεῖαν γνῶσιν, σαγηνεύσαντες ἐσώσατε· καὶ νῦν πρεσβεύσατε Χριστῷ, ὅπως ἴλεως γένηται ἡμῖν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Ἀπολυτίκιον. Τῶν Ἀποστόλων.

Ἦχος γ΄. Θεῖας πίστεως. Γερασίμου.

Θεῖα ὄργανα, τοῦ Παρακλήτου, καὶ ἐκφάντορες, τοῦ Θεοῦ Λόγου, ἀνεδειχθητε θεόπται Ἀπόστολοι, Βαρθολομαῖε τῶν Δώδεκα σύσκηνε, καὶ Βαρνάβα ὡς υἱὸς παρακλήσεως. Ἄλλ' αἰτήσασθε, Χριστὸν τὸν Θεὸν πανεύφημοι, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείση, ὁ Υἱὸς σου καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὸ διὰ σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθορᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων οἱ παρόντες.

Κανὼν τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου.

Ποίημα Θεοφάνους.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος β΄. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε.

Ὁ προγνώστης πάντων καὶ Θεός, τὸ τῆς διανοίας σου, θεοειδὲς καθορῶν ἐξελέξατο, καὶ σὲ συνηρίθμησε, τῇ χορείᾳ Βαρθολομαῖε πανεύφημε, τῇ τῶν Ἀποστόλων, χάριτι λαμπρύνας τὴν καρδίαν σου.

Ἀρετῶν εἰς ὕψος ἀναβάς, γλῶσσαν τὴν πυρίπνοον, πυροειδῶς μερισθεῖσαν ἐπλούτησας, ὡς Χριστοῦ Ἀπόστολος, παρουσία τοῦ Παρακλήτου πανάριστε, τὴν τῆς ἀσεβείας, ὕλην δαπανῶσαν καὶ κουφότητα.

Κανὼν τοῦ Ἁγίου Βαρνάβα, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· ᾠδὴν πλέκω σοι Βαρνάβα θεηγόρε (ἄνευ τῶν Θεοτοκίων).

Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Ὡς ἀνὴρ ὑπάρχων ἀγαθός, καὶ τῆς παρακλήσεως υἱὸς φανείς, τῆς ψυχῆς μου τὴν κάκωσιν, καὶ τῆς ἀμαρτίας μου, τὴν ψυχόλεθρον ἀθυμίαν ἀπέλασον, ὅπως εὐφροσύνης ἔμπλεως, γενόμενος ὑμνήσω σε.

Δεδεγμένος μάκαρ τὸ σεπτόν, φέγγος τοῦ βλαστήσαντος ἐκ τῆς φυλῆς, τοῦ Ἰούδα πανόλβιε, Χριστοῦ τοῦ παντάνακτος, ἐκ Λευϊτιδος συγγενείας ὀρμώμενος, τῆς ἱερωσύνης νόμου τε, μετάθεσιν ἐκήρυξας.

Ἡ λαμπρά σου πάνσοφε ζωὴ, πρώτης ἀγαθότητος καὶ φυσικῆς, μετουσίας παρέδειξεν, ἀγαθὸν σε δεύτερον, ταῖς ἐκεῖθεν ἀγαθυνόμενον χάρισιν, ἔνδοξε Βαρνάβα γέννημα, τῆς θείας παρακλήσεως.

Θεοτοκίον.

Νεανίδων θείων ὁ χορός, ἐνθεαστικώτατα ἐν γυναιξί σε, καλὴν ἄσματιζουσι, Θεοτόκε Δέσποινα, καλλοναῖς ὠραιζομένην Θεότητος, τὸν καλλοποιὸν γὰρ Λόγον, ὑπὲρ λόγον ἀπεκύησας.

Τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου.

Ἦδη γ'. Ἐξήνησεν ἡ ἔρημος.

Ὡς πηγὴ προελήλυθας, σωτηρίου νάματος, Βαρθολομαῖε πάντιμε, καὶ πολύχουν τὸν καρπὸν ἤνεγκας, ἐθνῶν τὴν σωτηρίαν ἀξιάγαστε.

Τῷ ἅλατι τῆς χάριτος, τῶν εἰδώλων ἔπαυσας, τὴν σηπεδόνα πάνσοφε, τῷ νοστήμῳ λόγῳ τῆς πίστεως, τὰς καρδίας ἠδύνων τῶν τιμώντων σε.

Τοῦ Ἁγίου Βαρνάβα. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Νεφέλη τὸν ἐκούσιον, ἡμῖν ὄμβρον φέρουσα, ἐκ τῶν πηγῶν τῆς χάριτος, καθωράθης Βαρνάβα ἔνδοξε, καὶ τρυφῆς τὸν χειμάρρουν ποταμίζουσα.

Ποικίλαις δαδουχούμενον, λαμπηδόσι βλέπουσα, ἡ πανσθενῆς τοῦ Πνεύματος, ἐξουσία τῶν μυστηρίων Χριστοῦ, λειτουργὸν ἀφορίζει σε πανσεβάσμιε.

Λαμπόμενοι τῇ χάριτι, τοῦ Σταυροῦ σου Δέσποτα, οἱ εὐκλεεῖς Ἀπόστολοι, σοὶ τὰ ἔθνη πίστει προσάγουσιν, ὁ Βαρνάβας καὶ Παῦλος οἱ θεόφρονες.

Θεοτοκίον.

Ἐφάνης καθαρότητι, ὡσεὶ κρίνον Δέσποινα, τῶν ἀκανθῶν ἐκλάμψασα, λαμπηδόσι τῆς παρθενίας σου, ἐν μέσῳ Θεοτόκε πανσεβάσμιε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξήνησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἡ τῶν
» ἐθνῶν στεριεύουσα, Ἐκκλησία τῇ παρουσίᾳ σου,
» ἐν ἣ ἔστερεώθη ἡ καρδία μου.

Κάθισμα τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὡς οὐρανὸς περικαλλῆς διηγῆσω, Βαρθολομαῖε ἐπὶ γῆς θεῖαν δόξαν, τῆς τοῦ Θεοῦ σαρκώσεως πανεύφημε, φαίνων ὡσπερ ἥλιος, τὰς ἐν ζόφῳ καρδίας, λύων τὴν σκοτόμαιναν, τῶν κακίστων δαιμόνων· ἀλλὰ εὐχαῖς σου φώτισον ἡμᾶς, σοῦ τὴν φωσφόρον τελούντας πανήγυριν.

Ἔτερον τοῦ Ἁγίου Βαρνάβα.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'. Αὐλῶν ποιμενικῶν.

Τοῦ νόμου τὴν σκιάν, σὺ λιπὼν ὡς ἐχέφρων, τῇ χάριτι φοιτᾷς, θεοφόρε Βαρνάβα, κατὰ πόλιν καὶ χώραν, τοῦ σταυρωθέντος φέρων τὸ ὄνομα· θαύμασι καὶ σημείοις, τοὺς ἀπειθοῦντας πρὸς τὴν ἀλήθειαν, καθοδηγήσας ὄφθης ἐν Χριστῷ, τοῦ κόσμου παράκλησις.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Τὸν ἀπερίληπτον Θεοῦ Υἱὸν καὶ Λόγον, ἀνερμηνεύτως ὑπὲρ νοῦν ἐκ σοῦ τεχθέντα, Θεοτόκε ἰκέτευε σὺν τοῖς Ἀποστόλοις, εἰρήνην τῇ οἰκουμένῃ, βραβεῦσαι καὶ τῶν πταισμάτων δοῦναι ἡμῖν, πρὸ τοῦ τέλους διόρθωσιν, καὶ βασιλείας οὐρανῶν, δι' ἄκραν ἀγαθότητα, ἀξιῶσαι τοὺς δούλους σου.

Ἦδη δ'. Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένου.

Τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου.

Κατήργησας, τῷ Σταυρῷ τοῦ Κυρίου φραζάμενος, δαιμόνων τὸ φρύαγμα,
Βαρθολομαῖε πανάριστε, τούτων τὴν ψυχόλεθρον, ἀπάτην ἀποδιώξας τῷ κηρύγματι.
Φῶς τοῦ κόσμου, τὸ τῆς δόξης τῆς θείας ἀπαύγασμα, Χριστός σε ἀνέδειξε,
Βαρθολομαῖε θεόληπτε· πᾶσαν γὰρ κατηύγασας, θεογνωσία τὴν κτίσιν
παμμακάριστε.

Τοῦ Ἁγίου Βαρνάβα. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Ἐπόμενος προσταγαῖς, τοῦ Δεσπότη Ἀπόστολε, Βαρνάβα πανεύφημε, τοῖς
πενομένοις διένειμας, ὅλην σου τὴν ὑπαρξιν, καὶ χριστοκήρυξ ἐγένου μεγαλόφωνος.
Κατέλαβες ἀρετῶν, λαμπροτάτην ἀκρότητα, καὶ Παῦλον εὐράμενος, τὸν θεηγόρον
Ἀπόστολον, πᾶσι κατηγγείλατε, τοῦ μυστηρίου τὸ βάθος τὸ ἀπόρρητον.

Ὡς ἥλιος διατρέχων, τοῦ κόσμου τὰ πέρατα, Βαρνάβα πανένδοξε, ἀκτινοβόλοις
ἐλλάμπησι, Παύλου ἐφεπόμενος, καταλαμπρύνεις τῷ λόγῳ τῷ τῆς χάριτος.

Συμμέτοχος τῶν παθῶν, τοῦ Σωτῆρος γενόμενος, Βαρνάβα πανεύφημε, ἐν οὐρανίοις
σκηνώμασι, τούτῳ συνδεδόξασαι, τῆς ὑπὲρ νοῦν εὐφροσύνης ἐμφορούμενος.

Θεοτοκίον.

Ἡ τῆς Εὐσας Θεομητορ, κατάρα τῷ τόκῳ σου, λέλυται πανάμωμε, σεσαρκωμένον γὰρ
τέτοκας, Λόγον τὸν ἀΐδιον, τὸν εὐλογίαις τὸν κόσμον στεφανώσαντα.

Ῥδὴ ε΄. Μεσίτης Θεοῦ.

Τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου.

Ἀκτίστῳ φωτί, δι' ἡμᾶς ἐν κτίσματι φανέντι Χριστῷ, πρωτουργῶς ὠμίλησας, τούτῳ
συγγινόμενος Ἀπόστολε, καὶ ταῖς θείαις ἀκτίσι, ταῖς παρ' αὐτοῦ λαμπόμενος.

Ὡς δρόσος Θεοῦ, τοῖς ἀνθρώποις ἴαμα κομίζουσα, ἐν τῷ κόσμῳ πέφηνας, ὃ
Βαρθολομαῖε παμμακάριστε, καὶ γῆν τῆς ἀσεβείας, προφητικῶς κατέστρεψας.

Τοῦ Ἁγίου Βαρνάβα. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Ὁ νόμου σκιάν, ὑπερβὰς καὶ χάριτι λαμπόμενος, τῶν ἐθνῶν τὸ πλήρωμα,
εὐαγγελιζόμενος ἐφώτισεν, ὁ θεόφρων Βαρνάβας, τῷ τοῦ Χριστοῦ κηρύγματι.

Ἴσχυν κραταίαν, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος Ἀπόστολε, σαφῶς περικείμενος, πονηρίας
πνεύματα κατέβαλες, τῆς αὐτῶν κακουργίας, τὸν κόσμον λυτρωσάμενος.

Βοῶντος φωνή, ἐν ἐρήμοις ἔθνεσιν ἐγένου σοφέ, τῆς θείας σαρκώσεως, τὸ ὑπὲρ
κατάληψιν μυστήριον, ἀναγγέλλων τοῖς πᾶσι, Βαρνάβα παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Ἴδου ἐν γαστρί, Θεοτόκε πάναγγε Χριστὸν τὸν Θεόν, ὑπὲρ λόγον ἔσχηκας, ὥσπερ
Ἡσαΐας προηγόρευσεν, ὑπὲρ φύσιν δὲ τοῦτον, Θεογεννητορ τέτοκας.

Ῥδὴ ς΄. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου.

Τῶν θαυμάτων τὴν χάριν δεξάμενος, καὶ τῶν ἰαμάτων πλουτήσας ἐνέργειαν,
Βαρθολομαῖε πάνσοφε, τῶν ἐθνῶν τὰς ἀγέλας ἐζώγησας.

Ἡ πυρίνη σου γλῶσσα πανεύφημε, πᾶσαν τὴν ἀπάτην ὡς χόρτον κατέφλεξε, τῶν δὲ
πιστῶν ἐλάμπρυνε, τὰς καρδίας τῷ θείῳ κηρύγματι.

Τοῦ Ἁγίου Βαρνάβα. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Ἀνατείλας τῷ κόσμῳ Χριστέ ὁ Θεός, τῆς δικαιοσύνης ὁ ἥλιος Δέσποτα, ὥσπερ
ἀκτίνα λάμπουσας, τὸν Βαρνάβαν τὸν θεῖον ἐξήστραψας.

Ῥιζοτόμος ἀξίνη γεγένησαι, τὴν ὕλομανήσασαν ἀπάτην τέμνουσα, τοῖς ὑπὲρ λόγον
θαύμασι, τεθηγμένη Βαρνάβα θεσπέσειε.

Νομοθέτης ἐδείχθης τῆς χάριτος, ὡς τῆς παλαιᾶς διαθήκης τὰ σύμβολα, πρὸς
ἀληθείας ἔμφασιν, μεταπλάττων Βαρνάβα πανεύφημε.

Θεοτοκίον.

Οὐρανὸν ὁ τανύσας βουλήματι, οὐρανὸν ἐπίγειον ἄλλον ἀπέδειξε, σὲ Θεομητορ
ἄχραντε, καὶ ἐκ σοῦ ἀνατείλας ἐπέφανεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξι-
» χνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου ἐπικαλοῦμαι ἄβυσ-
» στον, ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον. Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἦφθης μέγας ἥλιος, τῇ Ἐκκλησίᾳ, διδαγμάτων λάμπησι, καὶ θαυμασίων φοβερῶν,
φωταγωγῶν τοὺς τιμῶντάς σε, Βαρθολομαῖε Κυρίου Ἀπόστολε.

Ὁ Οἶκος.

Ἐμνήθης, τοῦ Λόγου μαθητά, τοὺς λόγους τοὺς ἀγίους, καὶ τοὺς πάλαι ἀλογία δεινῶς
καθυπαχθέντας, τέκνα εἰργάσω τοῦ φωτός. Ἦπλωσας εἰς βάθη ἀγνωσίας τὰ σεπτὰ
καὶ ἱερά σου δίκτυα, καὶ ἔλαβες τὰ ἔθνη ὑπήκοα. Τὰς κεχερσωμένας ἀπάτη διανοίας
ἐνέωσας τῷ θείῳ ἀρότρῳ. Ἐξήρανας τὸν φλογμὸν τῆς πολυθείας, δροσισμῶ σου τῆς
φαιδρᾶς θεηγορίας, υἱοὺς Θεοῦ τοὺς πρὶν ὀργῆς τέκνα ἐργασάμενος, Βαρθολομαῖε
Κυρίου Ἀπόστολε.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΑ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Βαρθολομαίου καὶ Βαρνάβα.
Εἰς τὸν Βαρθολομαῖον.

Στίχ. Καὶ σὸς μαθητῆς, Χριστέ, Βαρθολομαῖος,

Μιμούμενός σε, σταυρικὸν φέρει πάθος.

Εἰς τὸν Βαρνάβαν.

Ἐπερ λίθον σάπφειρον, ὡς γραφὴ λέγει,
Τοὺς συντρίβοντας εἶχε Βαρνάβας λίθους.

Ἐνδεκάτη σταύρωσαν ἐρίφρονα Βαρθολομαῖον.

Τούτων ὁ μὲν Ἅγιος Βαρθολομαῖος εἷς ἦν τῶν δώδεκα μαθητῶν· ὃς Ἰνδοῖς, τοῖς
καλουμένοις Εὐδαίμοσι κηρύξας, καὶ τὸ κατὰ Ματθαῖον αὐτοῖς παραδοὺς
Εὐαγγέλιον, σταυρῶ παραδοθεὶς ἐν Ἀλβανουπόλει, τελειοῦται ἐνδόξως· καὶ ἐν
μολυβδίνῃ λάρνακι τεθεὶς τῇ θαλάσῃ ἐναπορρίπτεται. Ὑπὸ δὲ θείας προνοίας, μέχρι
Σικελίας, ἐν Λιπάροι τῇ νήσῳ κομισθεὶς, καὶ φανερωθεὶς, ἐκεῖ θάπτεται πολλῶν
θαυμάτων, ὡς ἐκ τινος πηγῆς, ἐκ τῆς ἀγίας καὶ τιμίας αὐτοῦ σοροῦ ἀναδιδομένων, καὶ
πᾶσι τοῖς πιστῶς προσερχομένοις ταχεῖαν διδόντων τὴν ἴασιν καὶ πρὸς τὰ οἰκεῖα μετ’
εὐφροσύνης καὶ θυμηδίας ἐπανιέναι ποιούντων.

Ὁ δὲ Βαρνάβας (ἐρμηνεύεται τοῦτο τὸ ὄνομα Υἱὸς Παρακλήσεως), ὃς καὶ Ἰωσῆς ἐν
ταῖς τῶν Ἀποστόλων Πράξεσιν ἀναγράφεται, εἷς τῶν ἑβδομήκοντα ὑπάρχων,
συνέκδημος Παύλου χειροτονεῖται, ἐκ φυλῆς μὲν Λευῖ ὁρμώμενος, κατὰ τὴν Κύπρον
δὲ νῆσον γεννηθεὶς καὶ τραφεὶς. Οὗτος πρῶτον ἐν Ἱερουσαλήμ, εἶτα καὶ ἐν Ῥώμῃ καὶ
Ἀλεξανδρείᾳ ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἀπελθὼν ἐν Κύπρῳ ὑπὸ τε
Ἰουδαίων καὶ Ἑλλήνων λίθοις κτείνεται καὶ πυρὶ παραδίδοται. Ὅν Μάρκος ὁ
Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστῆς συγκομίσας, ἔθετο ἐν σπηλαίῳ καὶ ἐκπλεύσας εἰς
Ἐφεσον πρὸς Παῦλον, ἀνήγγειλεν αὐτῷ τὴν τελείωσιν Βαρνάβα· ἐκλαυσε δὲ αὐτὸν
Μάρκος ἐπὶ πολὺ. Οὗτος λέγεται τεθάφθαι ἅμα τῷ ὑπ’ αὐτοῦ γραφέντι κατὰ
Ματθαῖον Εὐαγγελίῳ, τῷ καὶ ἐσύτερον εὑρεθέντι μετὰ τοῦ ἀποστολικοῦ σώματος.

Ἦθεν καὶ προνόμιον ἔλαβον οἱ πιστοί, μὴ ὑποκεῖσθαι τινὶ τῶν ἄλλων Ἐπισκόπων
ταύτην τὴν νῆσον, ἀλλ’ ὑπὸ τοῦ ἰδίου Ἐπισκόπου χειροτονεῖσθαι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Σύναξις τελεῖται τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ ἐν τῷ Ἄδειν.

Στίχ. Ἦσας Γαβριὴλ πρὶν τὸ Χαῖρε τῇ Κόρῃ,

Ἄδεις δὲ καὶ νῦν, Ἄξιόν σε ὑμνέειν.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ΄. Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου.

Τὸ μέγα μυστήριον Βαρθολομαῖε, τῆς θείας σαρκώσεως, τῷ κόσμῳ, ἐφανέρωσας, τὸ πᾶσιν ἀχώρητον καὶ ἀκατάληπτον, μόνοις δὲ χωρούμενον πιστοῖς, ἀνερμηνεύτως καὶ πιστευόμενον.

Ὡς λίθος πανάγιος Βαρθολομαῖε, ἀγνώως κυλιόμενος τῆς πλάνης τὸ ὀχύρωμα, εὐτόνως κατέστρεψας· τῆς Ἐκκλησίας δέ, ἄρρηκτος θεμέλιος φανείς, διαφυλάττεις ταύτην ἀκράδαντον.

Τοῦ Ἁγίου Βαρνάβα. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Ἄγιως τὸν Ἅγιον, τὸν ἐν Ἁγίοις, ἐπαναπαυόμενον Βαρνάβα ἐκήρυξας, Υἱὸν τὸν συνάναρχον, Πατρὶ καὶ σύνθρονον, ἄνθρωπον γενόμενον, ἡμῖν τὴν σωτηρίαν πραγματευόμενον.

Βολίδες ἀστράπτουσαι, τὸ θεῖον φέγγος Βαρνάβας, ὁ πάντιμος καὶ Παῦλος ὁ θεόληπτος, ὡς φῶς ἐξεπορεύθησαν, καταλαμπρύνοντες λόγῳ τῷ τῆς χάριτος, ἐθνῶν τὴν παγκληρίαν ὡς χριστοκήρυκες.

Ἀγάλλεται σήμερον, ἡ θρεψαμένη Βαρνάβα, κυπρίζοντα τὸν λόγον τὸν τῆς χάριτος, Χριστῷ σε βλαστήσασα Θεομακάριστε, ἦν περ ἀμειβόμενος, τῆς νῦν αἰχμαλωσίας, ῥύσαι πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον.

Ἰθύνουσα Πάναγνε, τὸν ἐμὸν βίον πρὸς τὸν σόν, πανεύδιον λιμένα καθοδήγησον, Θεὸν ἢ κύησασα, τῶν ἀγαθῶν τὴν πηγὴν, τὸν πᾶσι παρέχοντα, πιστοῖς τὴν ἀφθαρσίαν τῆς ἀγαθότητος.

Ὡδὴ ἡ´. Κάμινός ποτε, πυρός.

Τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου.

Μέγα καὶ μικρόν, πολὺ τε καὶ ὀλίγον, τὸ τοῦ Σωτῆρος Εὐαγγέλιον, πανσόφως ἐδίδαξας, τὰ μεγάλα καὶ παράδοξα, συντετημημένοις ῥήμασι, πᾶσι διασημαῖνον, Βαρθολομαῖε θεόσοφε.

Ὡσπερ ποταμός, Σιών ἐξωρμημένος, τῆς Ἐκκλησίας τὰ συστήματα, ποτίζων πανόλβιε, τὸν χειμάρρουν τῆς θείας τρυφῆς, ἐξέπιες φανότατα, κράζων· Ὑπερυσούτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τοῦ Ἁγίου Βαρνάβα. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Θάλασσαν ἐθνῶν, ταράττειν σου τοὺς ἵππους, ὡς εὐεργέτης ἐπεβίβασας, Βαρνάβαν τὸν ἔνδοξον, καὶ Παῦλον τὸν θεσπέσιον, τὴν πλάνην τὴν πολύθεον δόγμασι, Ζωοδότα τῆς εὐσεβείας ἐλαύνοντας.

Ἔθου ὡς Θεός, Παράκλητε τὸ Πνεῦμα, τὸ παντουργὸν ἐν Ἐκκλησίᾳ σου, φωστῆρας ἐκλάμποντας, τὴν σὴν δύναμιν κηρύττοντας, Υἱοῦ τε καὶ Γεννήτορος κράζοντας· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ἦστραψας φαιδρῶς, ὡς ἥλιος ἐν κόσμῳ, τῷ νοητῷ προσομιλήσας, σαφῶς ἠλίῳ θεόληπτε, ποιωθείς γὰρ τῇ λαμπρότητι, φῶς δεύτερον γεγένησαι ἅπασιν, ἀναφαίνων τοῦ μυστηρίου, τὴν δύναμιν.

Γῆν ταῖς διδαχαῖς, τὴν σύμπασαν φωτίσας, τῆς ὑπὲρ νοῦν μακαριότητος, ἀξίως τετύχηκας, οὐρανόις ἐν σκηνώμασι, Βαρνάβα πανσεβάσμιε στέφανον, εὐπρεπείας παρὰ Κυρίου δεξάμενος.

Θεοτοκίον.

Ἵνα τὴν ἀράν, τὴν πρώτην ἀφανίσης, καὶ τοῦ θανάτου τὸ κατάκριμα, τῆς πάλαι προμήτορος, ἐκ Παρθένου Θεομήτορος, Λόγε Θεοῦ γεγέννησαι πᾶσι, δεδωρημένος ἀθανασίαν ἀνώλεθρον.

Ὁ Εἰρμός.

» Κάμινός ποτε, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς ἐνεργείας

» διεμέριζε, τῷ θεῷ προστάγματι, τοὺς Χαλδαίους

» καταφλέγουσα, τοὺς δὲ πιστοὺς δροσίζουσα ψάλ-

» λοντας· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ἐδὴ θ´. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου.

Τοῦ Λόγου γενόμενος, αὐτόπτης καὶ διάκονος, μαθητῆς τε καὶ κήρυξ θεοπτικώτατος, ἔνθα νῦν ὑπάρχει ὁ Λόγος, σὺ κατοικεῖν, ὄντως ἠξιώθης, ὡς αὐτὸς ὑπέσχετο, ἀψευδῶς ὁ ὑπεράγαθος.

Ὡς νῦν παριστάμενος, τῷ θρόνῳ τοῦ Δεσπότη σου, καὶ ἐκεῖθεν ἀκτῖσι περιλαμπόμενος, ὃ Βαρθολομαῖε θεόφρον, τοὺς ὑμνητάς, τοὺς σοὺς ἐποπτεύεις, παθῶν ἐκλυτρούμενος, καὶ ποικίλων περιστάσεων.

Τοῦ Ἁγίου Βαρνάβα. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Οἱ φῶς χρηματίσαντες, δι´ ἀρετῆς Ἀπόστολοι, καὶ φωτὶ τῷ μεγάλῳ νῦν παριστάμενοι, κόσμῳ τὴν εἰρήνην βραβεύειν καὶ τὰς ὑμῶν, σφάζειν Ἐκκλησίας, ἅς περ συνεστήσασθε, τὸν Δεσπότην ἱκετεύσατε.

Ῥητόρων δεινότητα, σοφίας σου πυρσεύμασι, θεοφάντορ Βαρνάβα σαφῶς κατέσβεσας, τῶν ἀπαυγασμάτων τῶν τῆ δε ὡς τὴν πηγὴν, ἔνδον κεκτημένος· διὸ τὴν πανίερον, ἔορτὴν σου μεγαλύνομεν.

Ἐν πίστει τὴν μνήμην σου, τελοῦντες νῦν Ἀπόστολε, πρεσβευτὴν τῷ Δεσπότη σὲ προβαλλόμεθα, λύσιν ἐκζητοῦντες πταισμάτων διὰ τῆς σῆς, λαβεῖν μεσιτείας, Βαρνάβα πανεύφημε, θεοκήρυξ ἱερώτατε.

Θεοτοκίον.

Ὡς ὄρθρος εὐρέθης πρωϊνός, ἐν τῇ τοῦ βίου νυκτί, παρθενίας ἀκτῖσι περιαστράπτουσα, τὴν ἀνατολὴν γὰρ ἡλίου τοῦ νοητοῦ, τῆς δικαιοσύνης, ἡμῖν ἐφάνερωσας, Θεομητορ πανσεβάσμιε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἀνάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος,
» σαρκωθείς ἐκ Παρθένου, ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτι-
» σμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμένα· διὸ
» τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Βαρθολομαῖος σήμερον, Βαρνάβας ὁ θεόληπτος, ἐν τῇ σεπτῇ αὐτῶν μνήμῃ, νῦν παρ' ἡμῶν κατὰ χρέος, λαμπρῶς ἀνευφημείσθωσαν, ὡς τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολοι, καὶ Μαθηταὶ πρεσβεύοντες, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τελούντων, τὴν ἱεράν μνήμην.

Θεοτοκίον.

Μαρία καθαρώτατον, χρυσοῦν θυμιατήριον, τῆς ἀχωρήτου Τριάδος, δοχεῖον γεγεννημένη, ἐν ᾧ Πατὴρ ἠυδόκησεν, ὁ δὲ Υἱὸς ἐσκήνωσε, καὶ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, ἐπισκιάσαν σοι Κόρη, ἀνέδειξε Θεοτόκον.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τρία, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος δ´. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ὁ τῆς δόξης σε ἥλιος, Ἰησοῦς· ὁ Θεὸς ἡμῶν, εἰς τοῦ κόσμου ἅπαντα τὰ πληρώματα, ὡς περ ἀκτῖνα πολύφωτον, θεόφρον Ἀπόστολε, ἐπαφῆκε τὴν ἀχλύν, τῆς κακίας ἐλαύνουσαν, καὶ φωτίζουσαν, σκοτισθείσας καρδίας ἀγνωσία, καὶ παθῶν ἐπικρατεία, Βαρθολομαῖε πανόλβιε. (δίς)

Καθαρὸν ἐνδιαίτημα, τῆς Τριάδος γεγένησαι, ἀρετῶν λαμπρότητι φαιδρυνόμενος· καὶ ἐν καρδίᾳ δεχόμενος, Βαρνάβα τὴν ἔλλαμψιν, παρ' αὐτῆς τὸν φωτισμόν, τοῦ ἡλίου φαιδρότερον ἐν τοῖς πέρασι, τηλαυγῶς ἐπιπέμπεις καὶ φωτίζεις, τοὺς ἐν σκότει καθημένους, τῆς ἀγνωσίας θεόληπτε.

Ὡς νεφέλαι μακάριοι, ἐπὶ πάντα τὰ πέρατα, ὑετὸν ἐρράνατε τὸν οὐράνιον, καὶ τὰς ψυχὰς κατηρδεύσατε, πιστῶν θεῖα χάριτι, ἀποπνίζαντες δεινά, ἀθεΐας ζιζάνια καὶ τελέσαντες, τὰς ψυχὰς καρποφόρους τῶν ἀνθρώπων· διὰ τοῦτο ἐν αἰνέσει, ὑμᾶς τιμῶμεν Ἀπόστολοι.

Δόξα. Ἦχος πλ. α´.

Ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, ὁ συναΐδιος Λόγος τοῦ Πατρὸς, καθὼς ἐν Εὐαγγελίοις προέφη, τὰ εὐφορα κλήματα, ὑμεῖς ἐστε πανεύφημοι Ἀπόστολοι, οἱ τὸν βότρυν τὸν πέπειρον καὶ τερπνόν, ἐν τοῖς κλάδοις ὑμῶν φέροντες· ὃν οἱ πιστοὶ ἐσθίοντες, ἐπιστοιχοῦμεν γεῦσιν πρὸς εὐφρόσυνον· Βαρθολομαῖε θεόληπτε, καὶ Βαρνάβα υἱὲ παρακλήσεως, ἐκτενῶς πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἄρρηκτον, τὴν ἀρράγαθὴν προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Ἰδιὴ γ' καὶ ς'.

Ὁ Ἀπόστολος· Ἀδελφοί, ὁ Θεὸς ἡμᾶς τοὺς Ἀποστόλους, ἐσχάτους ἀπέδειξεν.

(Ζῆτει τῇ Κυριακῇ δεκάτῃ τῶν Ἐπιστολῶν).

Εὐαγγέλιον, Ζῆτει Ὀκτωβρίου ΙΗ'.

Κοινωνικόν· Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν...

Τῆ ΙΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν

Ὀνουφρίου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάτερ θεόφρον Ὀνούφριε, ἐν ἐρημίᾳ με νῦν, τῶν παθῶν ἀυλιζόμενον, εἰς ὁδὸν εὐθειᾶν με, ἀρετῶν χειραγώγησον, πρὸς μετανοίας, τρίβον πρεσβείαις σου, πρὸς θελημάτων, Θεοῦ ἐκπλήρωσιν, πρὸς ἀδαπάνητον τῶν καλῶν ἀπόλαυσιν, ὅπως τὸ σόν, χαίρων παναοίδιμε, τελῶ μνημόσυνον.

Πάτερ θεόφρον Ὀνούφριε, τὸν παγετὸν τῆς νυκτός, καὶ ἡμέρας τὸν καύσωνα, τῇ ἐλπίδι Ὅσιε, τῶν μελλόντων ὑπέμεινας· τὰ ἐπὶ γῆς σου, μέλη νεκρώσας γάρ, τῆς οὐρανοῦ, ζωῆς ἐπέτυχες, ἔνδον γενόμενος, τῆς παστάδος Ἁγίε περιχαρῶς, κάλλος τὸ ἀμήχανον, ὀρῶν τοῦ Κτίστου σου.

Πάτερ θεόφρον Ὀνούφριε, τῆς κοσμικῆς σεαυτὸν, ἀποστήσας συγχύσεως, πρὸς τὴν ὑπερκόσμιον, ἀνηνέχθης ἀκρότητα, αὐτὴν ποθήσας, τῶν ἀγαθῶν τὴν πηγὴν, αὐτὸ τὸ ὄντως ἐφετὸν ἔφθασας· οὐ ταῖς ἐλλάμψεσι, μάκαρ πυρσευόμενος ἀμαρτιῶν, ζόφου ταῖς πρεσβείαις σου, ἡμᾶς ἐξάρπασον*.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ὅσιε Πάτερ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν, ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου· διὸ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, εὗρες μισθὸν τῶν καμάτων σου· τῶν δαιμόνων ὄλεσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἔφθασας τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐζήλωσας. Παρρησίαν ἔχων πρὸς Κύριον, ἐκτενῶς ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τριήμερος ἀνάστης Χριστέ.

Μεγάλων χαρισμάτων ἀγνή, Παρθένε θεονύμφευτε, ἠξιώθης, ὅτι ἔτεκες σαρκί, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, Χριστὸν τὸν ζωοδότην, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ Πάναγος ὡς εἶδέ σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, θρηνηδοῦσα, ἀνεβόα μητρικῶς· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ΄. Ἦδωκας σημείωσιν.

Τῆς μακαριότητος, τῆς ὑπὲρ νοῦν ὀρεγόμενος, ἐλογίσω θεσπέσιε, τρυφήν τὴν ἐγκράτειαν, τὴν πτωχείαν πλοῦτον, τὴν ἀκτημοσύνην, περιουσίαν ἀληθῆ, καὶ εὐδοξίαν τὴν μετριότητα· διὸ καὶ τῆς ἐφέσεως, τῆς κατὰ γνώμην ἐπέτυχες, ἐν σκηναῖς ἀυλιζόμενος, τῶν Ἁγίων Ὀνούφριε.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὀσίου αὐτοῦ.

Δρόμον τῆς ἀσκήσεως, ἀπεριτρέπτως τετέλεκας, καὶ τὴν πίστιν τετήρηκας· ἐντεῦθεν καὶ στέφανον, ἐκομίσω Πάτερ, τῆς δικαιοσύνης, ὃν σοι ἠτοίμασε Χριστός, ὁ κατ' ἀξίαν νέμων τὰ ἔπαθλα, καὶ γέρα χαριζόμενος, καὶ τὴν τῶν πόνων ἀντίδοσιν· ὃν καὶ νῦν ἡμᾶς ρύσασθαι, ἐκ κινδύνων δυσώπησον.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Πᾶσαν ἠδυπάθειαν, ὑπωπιάζων τὸ σῶμά σου, ἀπηνήσω θεόσοφε, πικραίνων τὴν αἴσθησιν, ἐγκρατείας πόνοις, καὶ σκληραγωγίας, ὑπομονῇ τε πειρασμῶν, καὶ καρτερία τῶν περιστάσεων· ἀνθ' ὧν τὴν ἀτελεύτητον, ἀντιλαμβάνεις ἀπόλαυσιν, καὶ τρυφήν ἀδιάδοχον, καὶ χαρὰν ἀνεκκλάλητον.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Τῶν μοναστῶν τὰ πλήθη, τὸν καθηγητὴν σε τιμῶμεν Ὀνούφριε· διὰ σοῦ γὰρ τὴν τρίβον, τὴν ὄντως εὐθείαν πορεύεσθαι ἐγνώμεν. Μακάριος εἶ, τῷ Χριστῷ δουλεύσας, καὶ ἐχθροῦ θριαμβεύσας τὴν δύναμιν, Ἀγγέλων συνόμιλε, Ὀσίων συμμετόχε καὶ Δικαίων· μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Δέσποινα πρόσδεξαι...

Ἦ Σταυροθεοτοκίον. Οἱ Μάρτυρές σου.

Ἦ δάμαλις ἢ ἄσπιλος, τὸν μόσχον βλέπουσα ἐπὶ τοῦ ξύλου, προσαναρτώμενον ἐθελουσίως, ὀδυρομένη γοερῶς, Οἴμοι! ἀνεβόα ποθεινότατον τέκνον, τί σοι δῆμος ἀνταπέδωκεν, ἀχάριστος Ἑβραίων, θέλων με ἀτεκνῶσαι ἐκ σοῦ παμφίλτατε;

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α΄.

Τῆς ἐρήμου πολίτης καὶ ἐν σώματι Ἄγγελος, καὶ θαυματουργὸς ἀνεδείχθης, θεοφόρε Πατὴρ ἡμῶν, Ὀνούφριε· νηστεία ἀγρυπνία προσευχῆ, οὐράνια χαρίσματα λαβών, θεραπεύεις τοὺς νοσοῦντας, καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πίστει προστρεχόντων σοι. Δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν· δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι· δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Ἦ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς·

Ὀνούφριε τὸν αἶνον ἐξάδω πόθῳ.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος β΄. Δεῦτε λαοί.

Ὅλον Χριστόν, ἐσοικισάμενος ἐνδοξε, καὶ κόσμον παρωσάμενος, δόξαν τὴν ἄστατον, τῆς αὐτοῦ ἀπολαύεις, Ὀνούφριε ἀξίως, χαρᾶς ἀοίδιμε.

Νόμῳ Χριστοῦ, ἐμμελετήσας θεσπέσιε, δένδρον ζωῆς κατάκαρπον, ἀρεταῖς δέδειξαι, προβαλλόμενος χάριν, τῶν θείων ἰαμάτων, τοῖς κατορθώμασιν.

Θεοτοκίον.

Οἶκος Ἀγνή, ὁ τῆς σοφίας ἐγνώρισαι· ἐκ τῶν αἱμάτων σάρκα γάρ, τῶν σῶν ἀγνῶν λαβών, καὶ Σταυρῷ ὀμιλήσας, Θεὸς τῆς ἀπαθείας, ἡμῖν μετέδωκεν.

Ῥδὴ γ΄. Στερέωσον ἡμᾶς.

Ἦ Πῆλθες τὸν Χριστοῦ ζυγὸν Ὀνούφριε, ἐρήμοις ἀβάτοις σὺ κατὰ μόνας, ὀμιλεῖν ἐπιποθῶν αὐτῷ, καὶ τοῦ κάλλους τρυφᾶν, δόξης τῆς θείας αὐτοῦ.

Φωτίσας σεαυτὸν φωτὶ τῆς γνώσεως, καὶ γνόφον σκεδάσας τῶν παθημάτων, ἐν πλαξὶ ταῖς τῆς καρδίας σου, ἀπαθείας τὸν νόμον Πάτερ εἴληφας.

Θεοτοκίον.

Ῥανίδι συμπαθῶς τῇ τῆς πρεσβείας σου, τὴν φλόγα κατάσβεσον τῆς ψυχῆς μου, Θεοτόκε ἀειπάρθενε, συμπαθείας πηγὴν μοι ἐπαρδεύουσα.

Ὁ Εἰρμός.

» Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλω νεκρώσας
» τὴν ἀμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον, εἰς
» τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε.

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἐμάκρυνας Ὅσιε, καὶ ἐν ἐρήμοις σαφῶς, ἠυλίσθης τὸν Κύριον, ῥυόμενόν σε δεινῶν, ἀεὶ ἐκδεχόμενος· ὅθεν εὐαρεστήσας, τῷ Δεσπότη παμμάκαρ, εἴληφας τὴν ἀγήρω, οὐρανῶν βασιλείαν· ἐν ἧ νῦν ἀυλιζόμενος, μνήσθητι τῶν τιμώντων σε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκαίνισας ἄχραντε, τῷ θείῳ τόκῳ σου, φθαρεῖσαν ἐν πάθεσι, τῶν γηγενῶν τὴν θνητὴν, οὐσίαν καὶ ἡγείρας, πάντας ἐκ τοῦ θανάτου, πρὸς ζωὴν ἀφθαρσίας· ὅθεν σε κατὰ χρέος, μακαρίζομεν πάντες, Παρθένε δεδοξασμένη, ὡς προεφήτευσας.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἵψούμενος ὑψώσας, τοὺς πεπτωκότας ποτέ, ἐμὲ δὲ κατέβαλες, τῇ ἀνυψώσει τῇ σῆ, ᾧ φῶς τῶν ὀμμάτων μου. Δέχου Υἱὲ τὸ πάθος, δι' ἡμᾶς ἐκουσίως· φέρε Σταυρὸν τοὺς Ἦλους, καὶ τὸν Σπόγγον τὴν Λόγχην, δι' ὧν τῆς ἀπαθείας, τὴν χάριν ἐβράβευσας.

Ῥδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἰδρυμένος ἀκλόνητος, παρὰ Χριστοῦ δαιμόνων τρικυμίας, ὡς ἀφρὸν Ὀνούφριε διαλέλυκας.

Ὡς ἀδάμας τοῖς θάλπεσι, καὶ τοῖς κρυμοῖς στερῶς ἐκαρτέρησας, τῶν δαιμόνων ἔλυσας τὰ παλαίσματα.

Θεοτοκίον.

Τῆς ψυχῆς μου τὴν κάκωσιν, τοῦ σοῦ Υἱοῦ τῇ λάμπει Θεοτόκε, ἀφελοῦσα σύναψον σωτηρίᾳ με.

Ῥδὴ ε΄. Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός.

Ὀλοκαυτώσας τὸν νοῦν, τῷ δι' ἡμᾶς ὑπὲρ ἡμῶν θάνατον, διὰ Σταυροῦ κεκαρτερηκότι, ἀξίως κοινωνός, καὶ συγκληρονόμος τῆς δόξης γεγένησαι.

Ναὸν εἰργάσω σαυτόν, ὀλολαμπῆ ταῖς ἀρεταῖς Ὅσιε, διαφανεῖς βολίδας ἐνθέους, ἀστράπτων τηλαυγῶς, θείων θαυμασίων παμμάκαρ Ὀνούφριε.

Θεοτοκίον.

Ἀγαθοδότην Χριστόν, Θεοκυήτρια ἀγνή τέξασσα, τὸν πονηραῖς παθῶν τρικυμίας, κλονούμενόν με νῦν, τῇ σῆ εὐσπλαγχνίᾳ Παρθένε θεράπευσον.

Ῥδὴ ς΄. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ἰθυνόμενος αὔραις τοῦ Πνεύματος, ὄρμῳ γαληνῷ προσεπέλασας Ὅσιε, τὸ βάρος παρωσάμενος, τῆς σαρκὸς ἐγκρατεῖα Ὀνούφριε.

Νεύσει θεία θεούμενος γέγονας, ἄγγελος ἐπίγειος· τὴν Ἰωάννου γάρ, καὶ Ἡλιοῦ ἐζήλωσας, πολιτείαν παμμάκαρ Ὀνούφριε.

Θεοτοκίον.

Ὀδυνώμενος πάθεσιν Ἄχραντε, καὶ συμποδιζόμενος τοῖς παραπτώμασιν, ἢ τὴν χαρὰν κύησας, τῶν κακῶν μοι λύσιν παράσχου δέομαι.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξι-
» χνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄ-
» βυσσον, ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ΄. Πίστιν Χριστοῦ.

Φῶς νοητὸν καὶ οὐράνιον, ἔνδον λαβὼν ἐν καρδίᾳ σου, τῆς ἀκηράτου Τριάδος
δοχεῖον ὄφθης Ὀνούφριε· καὶ νῦν μετὰ Ἀγγέλων ἠρίθμησαι, κραυγάζων· Ἀλληλούϊα.
Ὁ Οἶκος.

Ὡ ἀγάπη, τὸ φῶς τὸ ὑπέρλαμπρον! ὦ πασῶν ἀρετῶν τὸ κεφάλαιον! ἢ αἰεὶ τὰ οὐράνια
τάγματα, εὐφροσύνης πληροῦσα καὶ χάριτος· ἢ ἐνοικήσασα τοῖς ἀγίοις, Πατριάρχαις
Προφήταις καὶ Ἀποστόλοις· ὧν ταῖς εὐχαῖς καὶ ἡμῖν ἐνοίκησον, ἵνα σὺν αὐτοῖς
μελωδῶμεν τῷ Θεῷ· Ἀλληλούϊα.

Συναξάριον.

Τῇ IB' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ὀνουφρίου τοῦ Αἰγυπτίου.

Στίχ. Καὶ τὴν ἐνὸς χιτῶνος ἐντολήν, Πάτερ,

Ἐπερβέβηκας, γυμνητεύσας εἰς τέλος.

Δωδεκάτη ἀχίτωνα Ὀνούφριον ἐκ βίου ἤραν.

Οὗτος ἦν ἐξ Αἰγύπτου, ἐν κοινοβίῳ κειμένῳ ἐν Ἐρμουπόλει Θηβῶν. Καὶ ἀκούσας
Ἡλιοῦ καὶ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου τὸν βίον, ἐξῆλθε τοῦ κοινοβίου, καὶ τὴν ἔρημον
ᾧκησεν ἐπὶ ἐξήκοντα ἔτη, ἄνθρωπον μὴ ἐωρακῶς τὸ σύνολον. Ὄν εὗρεν ὁ μέγας
Παφνούτιος, εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς ἐρήμου χωρήσας τοῦ εὐλογηθῆναι ὑπὸ ἀγίων
ἀνδρῶν. Ἑπτακαίδεκα οὖν ἡμέρας διηनुκῶς, καὶ τὸν τόπον, ἔνθα ἦν ὁ Ἅγιος
καταλαβὼν, καὶ πλησίον αὐτοῦ γεγονῶς, παρεκάλεσε τὸ τε ὄνομα αὐτοῦ εἰπεῖν, καὶ
πάντα τὰ περὶ αὐτοῦ ἐξηγήσασθαι. Ἄ καὶ μαθὼν, ὕστερον τοῖς ἐν τῇ ἀσκήσει
μοναχοῖς ἀνήγγειλεν, οὐ μόνον περὶ αὐτοῦ τοῦ θεοφόρου Πατρὸς Ὀνουφρίου, ἀλλὰ
καὶ περὶ ἐτέρων, οὓς διοδεύων εὗρε παρὰ τὴν ἔρημον.

Τότε δέ, ἐν τῷ παρεῖναι αὐτόν, τοῦ Ὁσίου πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντος, διελὼν τὸ
ἑαυτοῦ τριβώνιον εἰς δύο μέρη, τὸ ἐν ἐπέβαλε τῷ Ἁγίῳ λειψάνῳ (καὶ γὰρ γυμνὸν ἦν,
θριξὶ μόναϊς λευκαῖς σκεπόμενον)· τὸ δὲ ἕτερον εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἐπικάλυψιν
παρακατέσχε. Θάπτει οὖν τὸν Ἅγιον ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ, καὶ παραχρῆμα ἢ καλύβη
κατέπεσε, καὶ ὁ φοῖνιξ ἐξηράνθη, καὶ τὸ ὕδωρ ἀπέσχε. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις,
ἐν τῷ ἀγιωτάτῳ αὐτοῦ εὐκτηρίῳ, τῷ ὄντι ἐν τῇ Μονῇ τοῦ ἀγίου Ἀλυπίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πέτρου τοῦ ἐν τῷ Ἄθῳ.

Στίχ. Καὶ σοὶ προτείνει δεξιὰν Χριστός, Πέτρε,

Σωθέντι γυμνῷ ἐκ θαλάσσης τοῦ βίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἀντωνίνης.

Στίχ. Θάλαμος ἢ θάλασσα νυμφικὸς γίνη,

Ἀντωνίαν κρύπτουσαν, νύμφην Κυρίου.

Αὕτη ἦν ἐκ πόλεως Νιμαίας τῆς κατὰ Βιθυνίαν, κατὰ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ καὶ
Μαξιμιανοῦ καὶ Πρισκιλλιανοῦ, ἄρχοντος· πρὸς ὃν ἀχθεῖσα, διὰ τὴν εἰς Χριστὸν
ὁμολογίαν, τύπτεται μᾶστιξι κατὰ μαζῶν. Καὶ τότε μὲν τίθεται ἐν φυλακῇ· αὐθις δὲ
ἀχθεῖσα, ἀναρτᾶται ἐν ξύλῳ, καὶ τὰς πλευρὰς κατακαίεται, καὶ ἐπὶ πυρακτωθείσης
ἐσχάρας τίθεται, καὶ διαπεύρεται σούβλαις πεπυρακτωμέναις τὰς χεῖρας, ἐξ ὧν
εὐωδία, ὡς περ ἐκ Στύρακος, ἀπεπέμπετο. Διατρηθεῖσα δὲ ὁμοίως καὶ τοὺς
ἀστραγάλους, ὀβελίσκοις ἐκκαυθεῖσιν, ἀπήχθη πάλιν ἐν τῇ φρουρᾷ· καὶ ἐν δυσὶ
χρόνοις ἐν αὐτῇ ταλαιπωρεῖν ἐαθεῖσα, αὐθις ἐξάγεται· καὶ ἐν θαλάσῃ ῥιφεῖσα,
βαρύτατον λίθον κατὰ τοῦ αὐχένος περιδεθεῖσα, ἀπεδόθη τῇ γῆ ἀβλαβῆς.

Συλληφθεῖσα δέ, καὶ προσαχθεῖσα τῷ ἄρχοντι, λίθοις βληθῆναι κελεύεται· εἶθ' οὕτω
τὴν κεφαλὴν ἀποτμηθῆναι, καὶ οὕτω τὸν τοῦ μαρτυρίου κομίζεται στέφανον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ στρατιώτου· καὶ τῶν Ὁσίων Ζήνωνος
καὶ Τριφυλλίου Ἐπισκόπου· καὶ τοῦ Ὁσίου Ἰουλιανοῦ τοῦ ἐν τοῖς Δαγάτου (ἢ
Δαγάζου).

Εἰς τὸν Ἰωάννην τὸν στρατιώτην.

Στίχ. Ὁ στρατιώτης νῦν χορεύει ἐν πόλῳ,

Ὅπου στρατιαὶ Ἀγγέλων Ἰωάννης.

Εἰς τὸν Ζήνωνα.

Θεῶ σύνεστιν ὥσπερ ἤλιζε Ζήνων.

Τὸ τῆς Γραφῆς γάρ, ἐλπίς οὐ καταισχύνει.

Εἰς τὸν Τριφύλλιον.

Ἐστηκεν Τριφύλλιος Ὑψίστου πέλας,

Ὅρων τὸ τριπρόσωπον Ὑψίστου σέλας.

Εἰς τὸν Ἰουλιανόν.

Ἰουλιανὸς θάπτεται πατὴρ μέγας,

Τάφον τὴν οὐδὸν ἡμερῶν πλήρης φθάσας.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ´. Εἰκόνος χρυσεῆς.

Νεώσας ψυχὴν, τῷ ἀρότρῳ προσευχῆς Πάτερ Ὀνούφριε, καὶ κατασπείρας τὴν ἐγκράτειαν, στάχυν ἀγνείας ἐθέρισας· ἢ συνδιαιτώμενος μάκαρ, σὺν Ἀγγέλοις ἐκραύγαζες· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐμάκρυνας μὲν, σεαυτὸν ἐκ κοσμικῆς διαίτης Ὅσιε, ἐν ἐρημίαις δ' αὐλιζόμενος, ἄρτον οὐράνιον εἴληφας· εἶχες γὰρ Χριστὸν σιτοδότην, ᾧ γεγηθῶς ἀνεκραύγαζες· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ξενίζει βροτούς, καὶ ἀύλους Πάναγνε τῆς σῆς λοχείας, θεῖον μυστήριον· μόνη γάρ, ἄνευ σπορᾶς Λόγον τέτοκας, σάρκα γεγονότα δι' οἶκτον, ᾧ σωθέντες κραυγάζομεν· Εὐλογημένη, ἢ Θεὸν σαρκὶ κυήσασα.

Ῥδὴ η´. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Αἴγλη τοῦ Πνεύματος σαφῶς, πυρσευόμενος τὸν νοῦν φωστῆρος δίκην, θεωριῶν ἀκτῖνας, καὶ ἰαμάτων ἀγᾶς, ἀστράπτεις παμμάκαρ Ὀνούφριε, τοῖς ὑπερυψοῦσι, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δυναμει θεία εὐσθενής, γνωριζόμενος ἀεὶ δαιμόνων θράσος, καθελὼν τῶν ἀλόγων, ζῶων τὴν ρύσιν σαφῶς, κραυγάζων ὑπέταξας Ὅσιε· Σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὅσπερ νεφέλη φωτεινὴ, τὸν ὑπέρθεον Χριστὸν ἥλιον φέρεις, ἐν ἀγκάλαις σου Μήτηρ· δι' οὗ τὸν ζόφον παθῶν, ψυχῆς μου λαμπρύνασα αὔγασον, τῷ τῆς ἀπαθείας, φωτὶ Θεογεννητορ.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων τοῖς Παισὶ

» συγκαταβάνα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον, μεταβα-

» λόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυ-

» ψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ´. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Πυρὶ Θεοῦ τῆς ἀγάπης, ἡδονὰς καταφλέξας σαρκός, καὶ ὠραΐσας τὴν ψυχὴν, οἷα ἀστὴρ Πάτερ ἔλαμψας, ἐν ἐρήμῳ φωτίζων, τὴν πᾶσαν οἰκουμένην ἐμφανῶς, τοῦ σοῦ βίου ἀκτῖσι, καὶ φέγγει τῶν ἰάσεων.

Ὅλος Θεῶ κεκραμένος, δι' ἀγάπης τρισμάκαρ, μετέσχες βασιλείας τῆς αὐτοῦ· καὶ τῆς τρυφῆς τὴν ἀπόλαυσιν, καὶ ζωῆς τὸν χειμάρρουν, καὶ τῶν ἐορταζόντων τὸν χορόν, καὶ χαρὰν τὴν ἀγήρω, ἀπείληφας Ὀνούφριε.

Θεὸν εὐίλατον ἔχων, σῆς ἀσκήσεως πόνοις, ἰδρῶσί τε καμάτων νῦν τῶν σῶν, τοῦτον ἡμῖν ἐξευμένισαι, τοῖς ὑμνοῦσί σε πᾶσι, λυτρούμενος σοφὲ ἐκ συμφορῶν, καὶ παθῶν καὶ ὀδύνης, Ὀνούφριε ἀοίδιμε.

Θεοτοκίον.

Ὡς προστασίαν σε μόνην, καὶ ἰσχὺν Θεοτόκε, καὶ τεῖχος καὶ προπύργιον στερρόν, ἔχων τροποῦμαι ἐχθρῶν προσβολάς, καὶ παθῶν ἐπικλύσεις· ἐν σοὶ γὰρ τὰς ἐλπίδας μου ἀεὶ, ἀνεθέμην τῇ μόνη, φθορᾶς ἀπαλλαττούση με.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀρρήτῳ σοφία, ἥ-
» κοντα καινουργῆσαι τὸν Ἀδάμ, βρώσει φθορᾶ πε-
» πτωκότα δεινῶς, ἐξ Ἁγίας Παρθένου, ἀφράστως
» σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν
» ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τῶν μαθητῶν ὁρώντων σε.

Ὁ ὑψηλός σου βίος τοῖς μονοτρόποις, κανῶν θεοσεβείας τελειοτάτης· σὺ γὰρ λογισμῶ ἐνζυμωμένος, ἐν ζυγῶ διακρίσεως, ποιεῖς Ὀνούφριε τούτους, εὐπαρακλήτως ὀδεύειν.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ἡμεῖς ἐν σοὶ καυχώμεθα Θεοτόκε, καὶ εἰς Θεόν σε ἔχομεν προστασίαν· ἔκτεινον τὴν χεῖρά σου τὴν ἄμαχον, καὶ θραῦσον τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν· σοῖς ἐξαπόστειλον δούλοις, βοήθειαν ἐξ Ἁγίου.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ', δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάτερ θεόφρον Ὀνούφριε, τοῦ Ἡλιοῦ μιμητής, χρηματίσας ἐν πνεύματι, μετανάστης γέγονας, τῆς τοῦ κόσμου συγχύσεως, σαρκὸς ὀρέξεις ἀπαρνησάμενος, καὶ ἐν ἐρήμῳ συναυλιζόμενος, χαίρων μακάριε, τὴν ψυχὴν ἐπτέρωσας, πρὸς οὐρανόν, ἔνθα τὸ πολίτευμα, σαφῶς ἐκέκτησο. (δίς)

Ὅσιε Πάτερ Ὀνούφριε, ἱερωτέραν ψυχὴν, θεοφρόνως κτησάμενος, πειρασμοὺς ὑπήνεγκας, θεῖα πίστει ῥωννύμενος, καὶ δι' ἀγάπης Θεῶ ἐνούμενος, τῇ τῶν πράξεων γῆ κατεσκήνωσας, ὠραιζόμενος, ἀρετῶν λαμπρότησιν· ὅθεν τὴν σὴν, μνήμην εὐφραίνόμενοι, πανηγυρίζομεν.

Πάτερ παμμάκαρ Ὀνούφριε, τὰς ὑπὲρ νοῦν δωρεάς, οὐρανόθεν δεξάμενος, εὐσεβῶς μετέδωκας, τοῖς ποθοῦσι τρισόλβιε, τῆς σῆς ἀσκήσεως τὰ γνωρίσματα, εὐλογημένης φωνῆς ἀκήκοας, ἔνδον γενόμενος, τοῦ νυμφῶνος ἔνθα νῦν, περιπολεῖς, θρόνῳ τοῦ Παντάνακτος, ἀξιοθαύμαστε.

Δόξα. Ἦχος β'.

Ἐζήτησας Θεοφόρε, τοῦ θεωρεῖν τοῦ Κυρίου τὴν τερπνότητα, καὶ μόνος αὐτῷ μόνῳ, προσομιλεῖν ἐπεπόθησας. Ὅθεν κόσμον κατέλιπες φυγαδεύων, καὶ διαιτώμενος ἐν ἐρήμοις καὶ ὄρεσι καὶ τὸν Χριστὸν ἐνδεδυμένος, χιτῶνος οὐκ ἐφρόντιζες, τῆς ἀφθαρσίας χιτῶνα σεαυτῷ ἐμπορευόμενος· μεθ' οὗ εἰσῆλθες εἰς τὸν οὐράνιον νυμφῶνα, αἰωνίως ἀγαλλόμενος Ὀνούφριε Ὅσιε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Εἰς τὸν Στίχον τῆς Ὀκτωήχου.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἢ Α' Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ ἸΓ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἀκυλίνης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ΄. Ἦδωκας σημειώσιν.

Νύμφην ἀδιάφθορον, καλλωπισθεῖσαν ἐν Πνεύματι, τῷ Ἁγίῳ γινώσκοντες, τελοῦμεν τὴν μνήμην σου, τὴν φωτεινοτάτην, Μάρτυς ἀθληφόρε, καὶ προσκυνοῦμεν εὐσεβῶς, τὴν τῶν λειψάνων ἀγίαν λάρνακα, τὴν ῥῶσιν ἀρυόμενοι, τὴν τῶν παθῶν ἡμῶν πάντοτε, Ἀκυλίνα πανεύφημε, οἱ πιστῶς σε γεραίροντες.

Ἔρωτι πανεύφημε, κεκρατημένη τοῦ Κτίστου σου, τὰ ἐκείνου παθήματα, σαρκὶ ἐξεικόνισας, πᾶσαν τρικυμίαν, πόνων ἐνεγκοῦσα, καὶ νῦν οἰκεῖς τοὺς οὐρανοὺς, ἄπονον δόξαν καὶ στέφος φέρουσα, ἀμάραντον καὶ βλέπουσα, ἃ θεωροῦσι γηθόμενα, τῶν Ἀγγέλων τὰ τάγματα, Ἀκυλίνα θεόπνευστε.

Προῖκα προσεσήνοχας, τῶν σῶν μελῶν τὰ λακτίσματα, τῷ νυμφίῳ σου πάνσεμνε· διὸ τῶν θαλάμων σε, τῶν φωτεινοτάτων, αὐτὸς ἀξιώσας, καταλαμπρύνει τῷ φωτί, τῆς θείας δόξης ὁ ὑπερούσιος· ᾧ παρεστῶσα χαίρουσα, ὑπὲρ ἡμῶν καθικέτευε, τῶν πιστῶς ἐκτελούντων νῦν, Ἀκυλίνα τὴν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μαρία Θεόνυμφε, τῆς τάλαιπώρου καρδίας μου, ἀποπλύνουσα βόρβορον, ρεῖθρῳ τοῦ ἐλέους σου, ξήρανον πελάγη, τῶν ἐμῶν πταισμάτων, καὶ πρὸς μετάνοιαν ἀγνή, τὸν ἀδιόρθωτον ἐγκαθόρμισον· λιμένα εὐσπλαγχνίας γάρ, ὡς τετοκυία πανάμωμε, ἐπὶ σοὶ τὴν ἐλπίδα μου, ἀνατίθημι πάναγνε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σὲ ὡς ἐθεάσατο, ἐπὶ Σταυροῦ ἀνυψούμενον, ἡ τεκοῦσα Φιλάνθρωπε, κραυγάζουσα ἔλεγε· Πῶς ἐθελουσίως, πάθος ὑπομένεις, ὁ ἀπαθῶς ἐκ τῆς ἐμῆς, γαστρὸς ἐκλάμψας ὡς Παντοδύναμος, καὶ λύσας τὴν κατάκριτον, φύσιν βροτῶν κατακρίσεως; Ἀνυμῶ σου τὴν ἄμετρον, νῦν Υἱὲ συγκατάβασιν.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Παρθένος ἀκήρατος, καὶ Ἀθληφόρος σεμνή, ἐδείχθης τοῖς πέρασι, τῇ ἀγαπήσει Χριστοῦ, Ἀκυλίνα θεόνυμφε· σὺ γὰρ καθάπερ ῥόδον, νοητὸν τεθηλυῖα, ἔπνευσας ἐν ἀθλήσει, τῆς ἀγνείας τὴν χάριν, πρεσβεύουσα τῷ Κυρίῳ, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἦ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῆς Ἀγίας ὁ παρών, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς·

Δέχου τὸν ὕμνον καλλίπαις Ἀκυλίνα. Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἦ κεκομμένη.

Δεδοξασμένη Χριστῷ τῷ νυμφίῳ σου, ἐν οὐρανοῖς ἀληθῶς, χαίρουσα παρίστασαι, διὸ σε ἐπὶ γῆς, τοὺς εὐσεβῶς γεραίροντας, εὐχαῖς σου ἀντιδόξασον σεμνή, καὶ σοῦ μετόχους ποίησον, τῷ Κυρίῳ ψάλλοντας· Ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Εἰσεποιήσω τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, τὴν σὴν ψυχὴν καθαρὰν, ἐνδοξε τελέσασα, καὶ στίγμασι σαρκὸς ὠραιότατη πέφηνας· διὸ σε ὁ νυμφίος τῶν ψυχῶν, ἀγνή τελείως ἄμωμον, ὅλην χρηματίσασαν, ἡρμόσατο πανεύφημε.

Χειμῶνος πλάνης τῆς γῆς τὰ πληρώματα, πληροῦντος πάλαι δεινῶς, πλήρης οὔσα Πνεύματος, ὡς Μάρτυς ἀπλανῆς Κυρίου παντοκράτορος, ἐπέφθασας τὸ ἔαρ τῆς ζωῆς, καὶ νίκης ἥρας τρόπαιον, Ἀκυλίνα ἐνδοξε, θεόφρον ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Ὁ τῷ ἀνάρχῳ Πατρὶ συννοούμενος, ὑπέδου μήτραν τὴν σὴν, ἄνθρωπος γενόμενος, καὶ ἔσωσεν ἡμᾶς, κακία ὑποκύψαντας, καὶ πλάνη δουλωθέντας τοῦ ἐχθροῦ, Μαρία Θεονύμφευτε· διὰ τοῦτο πιστεῖ σε, καὶ πόθῳ μακαρίζομεν.

Ῥδὴ γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ἐφαναξ ἐν χάριτι, καταστολὴν φωτὸς ἔνδοξε, αἵματι σῶ, ταύτην Ἀκυλίνα, ἱερῶς ἐπιχρῶσασα.

Τέτρωςαι τῷ ἔρωτι, τῷ θεϊκῷ σαφῶς πάνσεμνε· ὅθεν στερῶς, τρώσεις τε καὶ πόνους, χαλεποὺς ἐκαρτέρησας.

Ὅλην σε ἡγίασεν, ὁ λυτρωτὴς σεμνὴ Κύριος, ὀλοσχερῶς, τοῦτον Ἀκυλίνα, ἐκ ψυχῆς ἀγαπήσασα.

Θεοτοκίον.

Νύμφην σε ἀνύμφευτον, καὶ καθαρὸν Ἄγνη σκηνῶμα, τοῦ ποιητοῦ, καὶ ἀγιωτέραν, Χερουβὶμ ἐπιστάμεθα.

Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε,

» σὺ εἶ τὸ φῶς τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὑμνεῖ σε τὸ

» πνεῦμά μου.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Ἀρετῶν πυρσευθεῖσα θεῖῳ φωτὶ, ἀθλητῶν ἐκοσμήθης πανευκλεῶς, σεμνὴ διαδήματι, καὶ ὠραία ἐν κάλλει, γεγονυῖα πίστει, τῷ πάντων δεσπότη, ἐνυμφεύθης ὄντως, ἀμίαντος ἄφθορος· ὅθεν οὐρανίων, ἠξιώθης θαλάμων, καλῶς ἐναθλήσασα, καὶ τὸν δόλιον κτείναςα, Ἀκυλίνα θεόσοφε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πίστει, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη τὰ χαλεπά, ἴασαι δέομαι, καὶ συγγνώμην παράσχου μοι, τῶν ἐμῶν πταισμάτων, ἀφρόνως ὧν ἔπραξα, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, μολύννας ὁ ἄθλιος. Οἶμοι! Τί ποιήσω, ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ἠνίκα οἱ Ἄγγελοι, τὴν ψυχὴν μου χωρίζουσιν, ἐκ τοῦ ἀθλίου μου σώματος; Τότε Δέσποινα βοήθειά μοι γενοῦ, καὶ προστάτης θερμότατος· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δοῦλός σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἡ ἀμνάς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυξε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἐκβοῶσα· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἦν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους. Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἡ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος, σπλαγχνίσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίστει, τὰ θεῖα Παθήματα.

Ῥδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἐπερήφανον δράκοντα, σὺ δι' ἀσθενείας σαρκὸς κατέβαλες, ἀριστεύσασα λαμπρότατα, καὶ τυράννων θράσος ἀφανίσασα.

Μαρτυρίου λαμπρότησι, καὶ τῆς παρθενίας θείοις ἐν κάλλεσιν, Ἀκυλίνα ἐχημάτισας, τοῦ Δεσπότη νύμφη περιδέξιος.

Νεκρωθὲν τὸ σαρκίον σου, ταῖς πολυειδέσι στρέβλαις θεόπνευστε, τὴν ζωὴν σοι προεξένησε, τὴν εἰς τοὺς αἰῶνας διαμένουσαν.

Οἱ κρουνοὶ τῶν αἱμάτων σου, τῆς πολυθειᾶς τὸ πῦρ κατέσβεσαν, τῶν θαυμάτων δὲ τὰ ρεύματα, τῶν βροτῶν ἐκπλύνει τὰ νοσήματα.

Θεοτοκίον.

Νυσταγμῷ ἀμελείας με, ὑπνος ἀμαρτίας Κόρη κατέλαβε, τῇ ἀγρύπνῳ ἱκεσία σου, διανάστησόν με πρὸς μετάνοιαν.

Ῥδὴ ε'. Ὁ ἐκ νυκτὸς ἀγνοίας.

Κυμαινομένης ὡσπερ, ἀγριαινούσης θαλάσσης τῆς πλάνης ποτέ, ὄφθης κυβερνωμένη, Μάρτυς Ἀκυλίνα Χριστοῦ δεξιᾷ.

Ἀποσκοποῦσα Μάρτυς, πρὸς τὰ βραβεῖα ὑπέστης στερόβροτα, σπαραγμοὺς τῶν μελῶν σου, καὶ τὸν βιαιότατον θάνατον.

Λαμπροφανῆς ὠράθης, τοῖς πολεμίοις αὐτοῦς καταπλήττουσα, τῷ ὠραίῳ σου κάλλει, καὶ τῷ τῆς ψυχῆς ἀναστήματι.

Θεοτοκίον.

Λελυτρωμένοι πάντες, προγονικῆς καταδίκης τῷ τόκῳ σου, Χαῖρέ σοι προσφωνοῦμεν, Κεχαριτωμένη πανύμνητε.

Ῥοδὴ ς´. Τὸν Ἰωνᾶν, ἐν τῷ κήτει.

Ἰχνηλατεῖν, τοῦ Χριστοῦ τὰ ἔνδοξα, ἐπόθησας παθήματα, Παρθένε καὶ ἀνδρειοφρόνως, ὑπέστης τοὺς αἰκισμοὺς, καὶ σπαραγμοὺς τοῦ ἀγνοῦ σου σώματος.

Πολυειδεῖς, πόνους ἐκαρτέρησας, πυρός τε κατεφρόνησας· παρθένε ὅθεν Ἀκυλίνα, καὶ τὰς ὀδύνας ἡμῶν, διαπαντός κουφίζεις πρεσβείαις σου.

Ἀποσκοπῶν, ἄνωθεν ἐθαύμασε, χορὸς Ἀγγέλων ἔνδοξε, Παρθένε τὴν ὑπομονὴν σου, ὅπως ἀσάρκους ἐχθροῦς, μετὰ σαρκός, ἐνίκησας ἐν χάριτι.

Θεοτοκίον.

Ἵνα Θεός, ὁ ἄνθρωπος γένηται, Θεὸς ὠράθη ἄνθρωπος, Παρθένε ἐκ τῶν σῶν λαγόνων, ἀνερμηνεύτως τεχθεῖς, καὶ ὅπερ ἦν μείνας ἀναλλοίωτος.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν Ἰωνᾶν, ἐν τῷ κήτει Κύριε, μονώτατον κατῴκι-

» σας· ἐμὲ δὲ τὸν πεπεδημένον, ἐν ἄρκυσι τοῦ ἐχθροῦ,

» ὡς ἐκ φθορᾶς ἐκεῖνον διάσωσον.

Κοντάκιον. Ἦχος γ´. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ῥαντισμοῖς αἱμάτων σου, καθηγνισμένην παρθένε, καὶ Μαρτύρων στέμμασι, σὲ Ἀκυλίνα στεφθεῖσαν, δέδωκε, τοῖς ἐν ἀνάγκαις τῶν νοσημάτων, ἴασιν, καὶ σωτηρίαν ὁ σὸς νυμφίος, τοῖς προστρέχουσιν ἐν πίστει, Χριστὸς ὁ βρύων ζωὴν αἰώνιον.

Συναξάριον.

Τῇ Γ´ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἀκυλίνης.

Στίχ. Τὸν παστὸν εὐτρέπιζε λαμπρόν, Νυμφίε·

Ἀκυλίνα σοι τέμνεται Νύμφη νέα.

Ἀμφὶ τρίτην δεκάτην κεφαλὴν τμηθεῖ Ἀκυλίνα.

Αὕτη ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως, ἐκ Βύβλου πόλεως τῆς Παλαιστίνης, θυγάτηρ περιφανοῦς ἀνδρός τινος, ὀνόματι Εὐτολμίου. Ἐβαπτίσθη δὲ ὑπὸ Εὐθαλίου Ἐπισκόπου. Πενταετῆς δὲ καὶ δέκα γενομένη, τὰς συντρόφους καὶ ὁμήλικας κόρας πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ἐχειραγῶγει, καὶ ἀπέχεσθαι τῶν εἰδώλων ἐδίδασκεν. Ὅθεν διαβάλλεται τῷ ἀνθυπάτῳ Οὐλοσιανῷ παρὰ Νικοδήμου τινός. Καὶ ἀχθεῖσαν εἰς ἐρώτησιν, ὁμολογεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Διὸ τύπτεται καὶ σούβλαις σιδηραῖς πυρωθείσαις, τὰς ἀκοὰς διελαύνεται ἐπὶ τοσοῦτον, ὡς καὶ αἱμάτων φύσιν ἐκ τῶν μυκτῆρων γενέσθαι, καὶ ὅλην τὴν κεφαλὴν ἔνδοθεν πυρωθῆναι. Εἶτα λαβοῦσα τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν, καὶ τμηθεῖσα τὴν κεφαλὴν πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῆς σύναξις ἐν τῷ Ἁγιωτάτῳ αὐτῆς Μαρτυρίῳ, τῷ ὄντι ἐν τοῖς Φιλοξένου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Ἄννης, καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Ἰωάννου.

Στίχ. Μήτηρ καὶ υἱός, Ἄννα καὶ Ἰωάννης,

Ἦφθησαν ἄμφω οὐρανοῦ οἰκήτορες.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥοδὴ ζ´. Παῖδες Ἑβραίων.

Σώματος πάσχοντος θεόφρον, οὐκ ἐφρόντισας σκοποῦσα τὰς ἐκεῖθεν, ἀντιδόσεις σαφῶς, καὶ δόξαν Ἀκυλίνα, καὶ τοῦ Θεοῦ τερπνότητα, καὶ τὴν θεῖαν εὐφροσύνην.

Ἄσπιλον φέρουσα τὸ σῶμα, τὴν καρδίαν τε Κυρίῳ ἠνωμένην, πρὸ βημάτων Ἄγνη,
δικαστικῶν παρέστης, ἀσυνετοῦντα τύραννον, διελέγχουσα θεόφρον.

Κόσμου ἠλλάξω φθειρομένου, ὑπερκόσμιον ζωὴν μὴ φθειρομένην, καὶ προσκαίρου
τρυφῆς, τὴν μένουσαν παρθένε, τοῦ σαρκικοῦ μνηστῆρός τε, τὸν ἀθάνατον νυμφίον.
Τριαδικόν.

Ὑμνοὺς τὴν θείαν Μοναρχίαν, τρισσομένην μὲν προσώποις παραδόξως, τῇ δὲ φύσει
ἀπλῆν ὑπάρχουσαν τιμῶμεν, ἀναβοῶντες· Κύριε, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ η´. Οἱ θεορρήμονες Παῖδες.

Λελαμπρυσμένη τῷ φέγγει τῷ τῆς ἀγνείας, καὶ ταῖς βαφαῖς τῶν αἱμάτων, διηθησμένη
παρίστασαι, Ἀκυλίνα, παρθένε, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Ἰερωτάτη θυσία προσηνέχθης, καὶ προσφορά λαμπροτάτη, καὶ ὡς εὐῶδες θυμίαμα,
θεόφρον Ἀκυλίνα, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Νόσους ἀνθρώπων θεραπεύει, καὶ ἀπελαύνει δαιμόνων, λώβην τὸ ἅγιον σῶμά σου,
Ἀκυλίνα ἐν τάφῳ, πανένδοξε κείμενον.

Θεοτοκίον.

Ἀδιαφθόρως τὸν Λόγον ὑπὲρ λόγον, κατὰ φθορᾶς πάσης, ἀπολυτρούμενον τέτοκας·
διὰ τοῦτό σε πάντες, Παρθένε δοξάζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Οἱ θεορρήμονες Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, σὺν τῷ πυ-
» ρὶ καὶ τὴν πλάνην, καταπατοῦντες ἐκραύγαζον· Εὐ-
» λογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

ᾠδὴ θ´. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἰκρίῳ προσπαγέντι, Σῶτερ ἢ παρθένος, συνεσταυρώθη σοὶ γνώμη ἀθλήσασα, καὶ τὴν
τοῦ δράκοντος κάραν, καταπατήσασα.

ᾠραῖόν σου τὸ κάλλος, καὶ ὑπερφερῆς σου, ἢ τῆς ψυχῆς ἀπεφάνθη εὐγένεια, θεοειδῆς
Ἀκυλίνα, ἀξιοθαύμαστε.

Συνοῦσα ταῖς χορείαις, ταῖς τῶν Ἀσωμάτων, καὶ τῶν Μαρτύρων τοῖς δήμοις
πανεύφημε, ὑπὲρ ἡμῶν τὸν τῶν ὅλων Θεὸν ἰκέτευε.

Ἡ ἔνδοξός σου μνήμη, πάντας συγκαλεῖται, περιχαρῶς Ἀκυλίνα ὑμνήσαι σου, τοὺς
εὐκλεεῖς Μάρτυς πόνους, καὶ τὰ παλαίσματα.

Θεοτοκίον.

Φωνὴν σοὶ τοῦ Ἀγγέλου, Πάναγνε βοῶμεν· Χαῖρε ἀνθρώπων ἀπάντων διάσωσμα, καὶ
πανενδόξων Μαρτύρων, θεῖον στεφάνωμα.

Ὁ Εἰρμός.

» Κυρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ σοῦ σε-
» σωσμένοι Παρθένε ἄγνη, σὺν Ἀσωμάτοις χορείαις,
» σὲ μεγαλύνοντες.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἢ Ἀ΄ ᾠρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Ἰα΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἐλισσαίου
καὶ τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μεθοδίου,
Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως,
τοῦ ὁμολογητοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ς´ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια ἀμφοτέρων.

Στιχηρὰ τοῦ Προφήτου.

Ἦχος πλ. δ´. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Χαίροις Ἐλισσαῖε πάνσοφε· σὺ γὰρ καθάρας τὸν νοῦν, ἡδονῶν τῶν τοῦ σώματος, ὑπεδέξω ἐνδοξε, τὰς ἀνγὰς τὰς τοῦ Πνεύματος, τοῖς ἐφεξῆς τε, πᾶσι μετέδωκας, καὶ ὅλος ὥφθης φωτειδέστατος· ὅθεν ἐσκήνωσας, πρὸς τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, ὑπὲρ ἡμῶν, πάντοτε δεόμενος, τῶν εὐφημούντων σε.

Σὲ Ἐλισσαῖε μακάριε, ὁ ζηλωτῆς Ἡλιοῦ, ἐν διπλῶ τῷ χαρίσματι, καταλαμπρυνόμενον, καταλείπας αἰθέριος, ἄρματηλάτης ὄντως ἐδείκνυτο· οὗ τῆ μιμήσει, ρεῖθρα ποτάμια, χάριτι ἔστησας, καὶ διήλθες ἐνδοξε, περιχαρῶς, καταγλαιζόμενος, καὶ μεγαλύνων Χριστόν.

Πάλαι πιστῆ Σωμανίτιδι, παῖδα χαρίζῃ εὐχῆς, ὃν θανόντα ἐξήγειρας, ὡς προφήτης ἐνθεος, ἱερῶς θαυμαζόμενος· ἀλσὶ δὲ πάλιν, ὕδατα ἄγονα, σαφῶς μετάγεις εἰς γονιμότητα· θαύματα ἄπειρα, ἐκτελεῖς τῆ χάριτι, τοῦ παντουργοῦ, Πνεύματος μακάριε· ὅθεν ὑμνοῦμέν σε.

Στιχηρὰ τοῦ Ἱεράρχου.

Ἦχος δ´. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἀληθείας ἐδραῖωμα, καὶ τῆς πίστεως ἔρεισμα, καὶ δογμάτων πρόβολον σὲ γινώσκωμεν, τῆς εὐσεβείας συνήγορον, ἀγνείας τε σκῆνωμα, καὶ δοχεῖον ἐκλεκτόν, εὐωδίας τοῦ Πνεύματος, καὶ παμμέγιστον, θησαυρὸν διδαγμάτων καὶ κρηπίδα, τοῦ Χριστοῦ τῆς Ἐκκλησίας, ἱεροφάντα Μεθόδιε.

Αὐτοκίνητον ὄργανον, ταῖς πνοαῖς ὑπηχούμενον, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐχρημάτισας· τῆ πυριφθόγγῳ γὰρ γλώττῃ σου, τὰ θεῖα ἐβρόντησας, καὶ κατέφλεξας ἐχθρῶν, δυσσεβῶν τὰ ζιζάνια, τῶν μὴ χρώμασιν, ὑλικοῖς προσκυνούντων τοῦ Κυρίου, καὶ Θεοῦ ἡμῶν τὸ εἶδος, καὶ τῆς ἀχράντου Μητρὸς αὐτοῦ.

Ἱερέων ἐν τάγμασιν, Ἀσκητῶν ὁμηγύρες, καὶ χοροῖς Μαρτύρων σὺ καταλέλεξαι, ὑπὲρ Χριστοῦ μέχρις αἵματος, στερρῶς ἀνθιστάμενος, παρανόμου δικαστοῦ, διελέγγων ἀπόνοιαν, καὶ προστάγματι, ἀσεβοῦς βασιλέως ἐν μνημείῳ, καθειρχθεὶς Πάτερ θεόφρον, διητηρήθης ἀλώβητος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β´.

Προφήτα κήρυξ Χριστοῦ, τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης, οὐδέποτε χωρίζῃ, καὶ ἐκάστῳ ἀσθενοῦντι ἀεὶ παρίστασαι· ἐν τοῖς ὑψίστοις λειτουργῶν, τὴν οἰκουμένην εὐλογεῖς, πανταχοῦ δοξαζόμενος. Αἴτησαι ἰλασμόν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος ὁ αὐτός. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Μεγάλων χαρισμάτων ἀγνή, Παρθένε θεονύμφευτε ἠξιώθης, ὅτι ἔτεκες σαρκί, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, Χριστὸν τὸν ζωοδότην, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἦ Πάναγος ὡς εἶδέ σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, θρηνηδοῦσα, ἀνεβόα μητρικῶς· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον; Εἰς τὸν Στίχον, τῆς Ὀκτωήχου.

Εἶτα τοῦ Ἱεράρχου.

Ἦχος δ´. Ποίημα Φωτίου Πατριάρχου.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὀσίου αὐτοῦ.

Εὐφροσύνως σήμερον, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ στολιζέται, ἀγαλλομένη καὶ κρᾶζουσα· Ἐλαμπρύνθη μου τὸ κάλλος, ὑπὲρ πᾶσαν πόλιν· ἰδοὺ γὰρ τῶν Ἀρχιερέων τὸ μέγα κειμήλιον, ὁ ἐνδοξος Μεθόδιος, τὴν πορείαν πρὸς οὐρανὸν ἐποιήσατο. Δεῦτε οὖν φιλέορτοι, τῶν ὀρθοδόξων τὸ σύστημα, χοροστατήσαντες περὶ τὴν θεῖαν λάρνακα,

ιαμάτων πλημμύραν λαβόντες παρ' αὐτῆς, ἰκετεύσωμεν αἰτήσασθαι Χριστὸν τὸν Θεόν, τοῦ ῥυθθῆναι τὴν οἰκουμένην, ἀπὸ πάσης αἰρέσεως.

Δόξα. ᾠχος πλ. δ'.

Τῶν Προφητῶν τοὺς ἀκραίμονας, καὶ παμφαεῖς φωστῆρας τῆς οἰκουμένης, ἐν ὕμνοις τιμῶμεν πιστοί, Ἡλίαν καὶ Ἐλισσαῖον, καὶ Χριστῷ ἐκβοήσωμεν μελωδικῶς.

Εὐσπλαγγνε Κύριε, παράσχου τῷ λαῷ σου, ἰκεσίας τῶν Προφητῶν σου, ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὰ οὐράνια ὕμνεϊ σε, κεχαριτωμένη Μῆτερ ἀνούμφευτε· καὶ ἡμεῖς δοξολογοῦμεν, τὴν ἀνεξιχνίαστον σου γέννησιν. Θεοτόκε πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον. Οἱ Μάρτυρες σου.

Ἡ δάμαλις ἢ ἄσπιλος τὸν μόσχον βλέπουσα ἐπὶ τοῦ ξύλου, προσαναρτώμενον ἐθελουσίως, ὀδυρομένη γοερῶς· Οἴμοι! ἀνεβόα ποθινότατον τέκνον, τί σοι δῆμος ἀνταπέδωκεν, ἀχάριστος Ἑβραίων, θέλων με ἀτεκνῶσαι, ἐκ σοῦ παμφίλτατε; Ἀπολυτίκιον. ᾠχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὁ ἔνσαρκος Ἄγγελος, τῶν Προφητῶν ἢ κρηπὶς, ὁ δεύτερος Πρόδρομος, τῆς παρουσίας Χριστοῦ, Ἡλίας ὁ ἔνδοξος, ἄνωθεν καταπέμψας, Ἐλισσαίῳ τὴν χάριν, νόσους ἀποδιώκει, καὶ λεπρούς καθαρίζει· διὸ καὶ τοῖς τιμῶσιν αὐτόν, βρῦει ἰάματα.

Δόξα. Τοῦ Ἱεράρχου. ᾠχος πλ. δ'.

Ὁρθοδοξίας ὁδηγέ, εὐσεβείας διδάσκαλε καὶ σεμνότητος, τῆς οἰκουμένης ὁ φωστήρ, Ἀρχιερέων θεόπνευστον ἐγκαλλώπισμα, Μεθόδιε σοφέ, ταῖς διδαχαῖς σου πάντας ἐφώτισας, λύρα τοῦ Πνεύματος. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, ὁ Ν' Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων.

Ὁ Κανὼν τοῦ Προφήτου, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς· Χαῖρε προφήτα τοῦ Θεοῦ πανόλβιε.

(Ἄνευ τῶν Θεοτοκίων). Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ὠδὴ α'. ᾠχος πλ. δ'. Ἄσσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Χαίροις ὃ Ἐλισσαῖε, ἐπιδεδειγμένος τὴν ἰσαγγελον, ἐπὶ γῆς πολιτείαν, ἐν σαρκὶ τε βιώσας ὡς ἄριστος.

Ἄυλόν σου τὸ ὄμμα, τῆς ψυχῆς Προφήτα φυλαξάμενος, τῇ τοῦ Πνεύματος αἴγλη, προορᾶν ἠξιώθης τὰ μέλλοντα.

Ἰαμα τοῖς νοσοῦσι, καὶ πλημμελημάτων καθαρτήριον, ἐκ Θεοῦ Ἐλισσαῖε, τοῖς γνησίως ὕμνοῦσί σε αἴτησαι.

Θεοτοκίον.

Ἄσσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ ἐκ τῆς Παρθένου εὐδοκήσαντι, σαρκωθῆναι ἀσπόρως, εἰς ἡμῶν σωτηρίαν καὶ λύτρωσιν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἱεράρχου, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς· Ἀρχιερεῖα Θεοῦ, Μεθόδιον ἄσμασι μέλπω*.

ᾠχος β'. Ὠδὴ α'. Δεῦτε λαοὶ ἄσσωμεν.

Ἀφ' ἀρπαγῆς, καὶ προνομῆς καὶ δουλείας με, τῆς ἁμαρτίας λύτρωσαι, καὶ πρὸς μετάνοιαν, ποδηγήσας οἰκτίρμον, προνόμεισον ἀξίως ἐν τῇ ἀγάπῃ σου.

Ῥεῖθρον ζωῆς, ἔχων σοφὴ τὴν καρδίαν σου, τῇ Ἐκκλησίᾳ γέγονας, ὡς ποταμὸς Θεοῦ, πληρωθεὶς διδαγμάτων, καὶ ταύτης καταρδεύσας, Πάτερ τὸ πρόσωπον.

Χαλιναγωγῶν, σὺ τῶν παθῶν τὰ σκιρτήματα, τῆς ἐγκρατείας ἔρωτι μετεστοιχείωσας, τῆς σαρκὸς τὸ ὑλῶδες, πρὸς τὴν τῆς ἀπαθείας Πάτερ ἀκρόρειαν.

Θεοτοκίον.

Ἴδού φησιν, ὁ Ἡσαΐας Παρθένε ἀγνή, βουλῆς μεγάλης Ἄγγελον ἐν τῇ νηδύϊ σου,
συλλαβοῦσα ἀσπόρως, καὶ τέτοκας καὶ σώζη μετὰ τὸν τόκον ἀγνή.
Τοῦ Προφήτου. Ὡδὴ γ´. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.
Ῥῆσει θεοπνεύστῳ σε, χρηματισθεὶς σαφῶς ἔχρισεν, Ἐλισσαῖε, ἔνδοξε Προφήτην,
Ἥλιον ὁ θεσπέσιος.
Εὔρε τὴν ἀνάπαυσιν, καὶ ἐνεσκήνωσεν ἄφθονος, χάρις ἐν σοί, Πνεύματος Ἁγίου,
Ἐλισσαῖε ἀοίδιμε.
Πόνους σὲ νεώσαντα, τὴν τῆς ψυχῆς εὐρῶν αὐλακα, προφητικὴν, χάριν ὁ Δεσπότης,
Ἐλισσαῖε ἐνέσπειρεν.
Θεοτοκίον.
Σὲ πάντες κεκτήμεθα, καταφυγὴν καὶ τεῖχος ἡμῶν, Χριστιανοί, σὲ δοξολογοῦμεν,
ἀσιγήτως ἀνύμφευτε.
Τοῦ Ἱεράρχου. Στερέωσον ἡμᾶς.
Θερμότητι φρενῶν καὶ ζήλῳ πίστεως, Πατέρων σὺ γέγονας κορυφαῖος, τῶν Ἑβραίων
τε τὴν ἔνστασιν, ὡς ὑπάρχουσαν ἄδου πύλην ἔθραυσας.
Ὁ βίος ἱερὸς ὁ λόγος ἔνθεος, ἡ πρᾶξις τῷ λόγῳ δεδοξασμένη, ἀναβάσεις ἐν καρδίᾳ
σου, ἀληθοῦς θεωρίας ἐθησαύρισεν.
Θεοτοκίον.
Ὁ ξένος τοκετὸς ἡ ξένη πρόοδος, ἐν μήτρᾳ ξενίζεται τῆς Παρθένου, καὶ τὴν φύσιν
ὀλισθήσασαν, εἰς φθορὰν ἐξ ἀπάτης ἀνεστήσατο.
Ὁ Εἰρμός.
» Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλῳ νεκρώσας
» τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον ταῖς
» καρδίαις ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε.
Καθίσματα. Τοῦ Ἱεράρχου.
Ἦχος δ´. Ἐπεφάνης σήμερον.
Εὐσεβείας δόγμασι τὴν Ἐκκλησίαν, καταυγᾶσας ἤλασας, τὴν τῶν αἱρέσεων ἀχλύν,
ἱεροφάντα Μεθόδιε, πᾶσι κηρύττων Χριστὸν εἰκονίζεσθαι.
Τοῦ Προφήτου. Ἦχος α´. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.
Προβλέψει θεϊκῆ, Ἥλιου σε ὁ μέγας, σοφὴ Ἐλισσαίε, φοιτητὴν ἐπισπᾶται, Προφήτην
δεικνύων σε, ἐλλαμπόμενον Πνεύματι· ὅθεν σήμερον, τὴν παναγίαν σου μνήμην
ἐορτάζομεν, εὐσεβοφρόνως τιμῶντες, σὺν τούτῳ σε ἔνδοξε.
Ἔτερον τοῦ Ἱεράρχου.
Δόξα. Ἦχος δ´. Ἐπεφάνης σήμερον.
Ὡσπερ μέγας ἥλιος, ταῖς τῶν δογμάτων, καὶ θαυμάτων λάμπησι, φωταγωγεῖς διὰ
παντός, τῆς οἰκουμένης τὸ πλήρωμα, οὐρανομύστα παμμάκαρ Μεθόδιε.
Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.
Τὰς ἀχράντους χεῖράς σου, Παρθενομητορ, ἐφαπλοῦσα σκέπασον, τοὺς πεποιθότας
ἐπὶ σέ, καὶ τῷ Υἱῷ σου κραυγάζοντα· Πᾶσι παράσχου Χριστὲ τὰ ἐλέη σου.
Τοῦ Προφήτου. Ὡδὴ δ´. Εἰσακήκοα Κύριε.
Ῥιζοτόμον ἀνέδειξε, πάσης σε κακίας Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, φυτοκόμον Ἐλισσαῖε δέ,
ἀρετῆς ἀπάσης παμμακάριστε.
Ὁ προγνώστης τοῦ μέλλοντος, καὶ καλῶν ὡς ὄντα τὰ μὴ ὑπάρξαντα, Ἐλισσαῖε σὲ
ἐπάξιον, προειδὼς Προφήτα προωρίσατο.
Ἥκολούθει τῷ βίῳ σου, ἡ τῶν ἀρετῶν Προφήτα ὁμήγουρις· ὅθεν νῦν πανηγυρίζουσιν,
οἱ λαοὶ καὶ δῆμοι ἐν τῇ μνήμῃ σου.
Θεοτοκίον.
Τὸν Θεὸν ὃν ἐκύησας, ἄχραντε Παρθένε τοῦτον δυσώπησον, τοῖς ἰκέταις σου
δωρήσασθαι, τῶν πλημμελημάτων τὴν συγχώρησιν.
Τοῦ Ἱεράρχου. Ὑμῶ σε, ἀκοῆ γὰρ Κύριε.

Ἰδρῶσι, τοὺς ἀγῶνας ἔσπειρας, ἐν τῇ χώρᾳ τῆς μετανοίας, καὶ θερίσας ἄσταχυν Μεθόδιε, τῆς ἀπαθείας ἐν γῆ, τῶν πραέων κατεσκήνωσας· καὶ σὺν τοῖς Ἀσωμάτοις ἐορτάζεις ἀεὶ.

Ὁρθρίσας, προσευχαῖς συνέλαβες, θεῖον φόβον ἐν τῇ γαστρί σου, καὶ τέτοκας Πνεύματι τῇ ποιμνῇ σου, δογμάτων ὄρους, δι' ὧν τὰς αἱρέσεις ἀποφράττουσα, εἰς γῆν ὀρθοδοξίας ἐμπλατύνεται.

Ἀνάψας, τὴν σαυτοῦ προαίρεσιν, τῷ ἐλαίῳ τῆς εὐποιίας, ἀνύστακτος γέγονας, τοῖς πένησι λαμπὰς Παμμάκαρ· διὸ τοῦ νυμφῶνός σοι τὴν εἴσοδον, Χριστὸς σὺν ταῖς παρθένοις προεξένησεν.

Θεοτοκίον.

Ἀσπόρως, χωρηθεὶς Πανάμωμε, θεῖος Λόγος ἐν τῇ γαστρί σου, προέρχεται σύμμορφος, ἀτρέπτως τοῦ βροτείου γένους· διὸ καὶ τῆς πλάσεως ἀνάπλασιν, δι' οἶκτον θειοτέραν προεξένησεν.

Τοῦ Προφήτου. Ὡδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Τίς τὰς πρακτικὰς, ἀρετὰς σου διηγῆσεται; τὰς ἀναβάσεις δὲ τοῦ Πνεύματος, τίς καταγγεῖλαι Προφήτα, Θεοῦ δυνήσεται;

Ἄβυσσον εὐρών, Ἐλισσαῖε χαρισμάτων Θεοῦ, τοῖς προσιοῦσί σοι ἐπήγασας, προρρήσεις θείας, ἰάσεις ψυχῆς καὶ σώματος.

Τάφος τὰ τῶν σῶν, ἀρετῶν οὐκ ἐπεκάλυψεν, Ἐλισσαῖε νῦν κατορθώματα, ἀλλ' ὑπὸ πάντων ὑμνούμενα καταγγέλλεται.

Θεοτοκίον.

Δυσώπησον ἀεὶ, τὸν Υἱόν σου καὶ Θεὸν ἡμῶν, ἀπειρόγαμε Μαρία ἀγνή, τοῦ καταπέμψαι τοῖς πιστοῖς τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός.

Ῥάβδῳ τῇ τῆς πίστεως, τὰ τῶν αἱρέσεων σοβεῖς θήρατρα, καὶ τῷ δεσμῷ, συζεύξας τὴν ποιμνῆν, τῆς θείας ἀγάπης, ἐλπίδι καὶ πίστει φυλάττεις ἀκλόνητον.

Ἀποσεισάμενος, τῇ ἐγκρατεῖᾳ τὴν τρυφὴν ἔθρεψας, σοῦ τὴν ψυχὴν ὀψώνιον ἔχων, συντόνους προσευχὰς, μελέτην τε θεῖαν, ὑποῦσαν ταπεινώσιν.

Σὺ τὸν χιτῶνα σοφέ, τῆς Ἐκκλησίας πρακτικῶς ὕφανα, ἐν ᾧ Χριστοῦ σεπτὸν χαρακτῆρα, στηλώσας τῇ πίστει, τῆς ὀρθοδοξίας ἐτράνωσας δόγματα.

Θεοτοκίον.

Σὲ προστασίαν Ἀγνή, καὶ τῆς ἐλπίδος ἀσφαλῆ ἄγκυραν, καὶ συνοχὴν καὶ σκέπην καὶ τεῖχος, κεκτήμεθα πάντες, καὶ πρὸς βασιλείαν εἰσάγουσαν γέφυραν.

Τοῦ Προφήτου. Ὡδὴ ς'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ὁ νοῦς σου εἰλικρινής, ὁ λόγος σου διειδέστατος· πηγῆς γὰρ ἐκ καθαρᾶς, ἀθόλωτοι βρύουσι, Προφήτα μακάριε, προχοαὶ ὑδάτων, θριαμβεῦσαί σου τὰ κρύφια.

Ἐπέστης μὴ χωρισθεῖς, τοῦ διδασκάλου πανεύφημε, καὶ ξένην ἑωρακῶς, πορείαν ποιούμενος, ὑψώθης τῷ ἔρωτι, Ἐλισσαῖε μάκαρ, συμμετέωρος γενόμενος.

Θροῖ μὲν Ἐλισσαιέ, ὀρώμενος τὸν διδάσκαλον, τεθρίππῳ τῶν ἀρετῶν, πυρίνῳ τῷ ἄρματι, καὶ ἵπποις αἰρόμενον· ἀλλ' ἐδέξω κληρὸν, μηλωτὴν σὺν τοῖς χαρίσμασιν.

Θεοτοκίον.

Ῥυσθεῖημεν τῶν δεινῶν, πταισμάτων ταῖς ἱκεσίαις σου, Θεογεννήτορ ἀγνή, καὶ τύχοιμεν πάναγνε, τῆς θείας ἐλλάμψεως, τοῦ ἐκ σοῦ ἀφράστως, σαρκωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ἱερεῖον καὶ θύτης γενόμενος, ἔσπειρας σαυτὸν τῷ Θεῷ διὰ πίστεως, καὶ συντηρεῖς ἐν ἅπασι, τῆς λατρείας αὐτῷ τὴν τελείωσιν.

Νῦν εἰς αὔλον δόξαν ἀπάρας ἐκ γῆς, τὴν ὑλομανοῦσαν τοῖς πάθεσιν Ὅσιε, τῇ ἐμμελεῖ καθάρσει σου, τῆς πρεσβείας ψυχὴν μου θεράπευσον.

Ἀποξέσας τὸν ὄγκον τοῦ γράμματος, τῇ τῶν νοημάτων σου θεία λαμπρότητι, τῆς Ἐκκλησίας γέγονας, ὀξυγράφος Μεθόδιε κάλαμος.
Θεοτοκίον.

Ἀπορία καλύπτει τὸν τόκον σου· ξένως γὰρ Παρθένε θηλάζεις τὸν ἄποσον, καὶ γαλουχεῖς τὸν ἄυλον, καὶ ἀγκάλαις συνέχεις τὸν κτίσαντα.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλοῦμενος, τὴν ἀνεξι-

» χνίαστον τῆς εὐσπλαγγνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄ-

» βυσσον· ἐκ φθορᾶς, ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον. ᾠχος πλ. δ´. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Διπλῆν τὴν χάριν εἰληφὼς παρὰ τοῦ Πνεύματος, Προφήτης ὄφθης θαυμαστὸς πᾶσι τοῖς πέρασι, τοὺς ὑμνοῦντάς σε λυτρούμενος ἐκ κινδύνων, καὶ δωρούμενος τὴν χάριν τῶν θαυμάτων σου, τοῖς προστρέχουσιν ἐν ταύτῃ μετὰ πίστεως, καὶ βοῶσί σοι·
Χαίροις Προφήτα θεσπέσιε.

Ὁ Οἶκος.

Ἥλιος καταλάμψας, ὁ τῆς δικαιοσύνης, ἐν τῇ πεφωτισμένη ψυχῇ σου, ἀπεδίωξε πᾶσαν ἀχλὺν ἀμαρτίας ἐξ αὐτῆς, καὶ Θεοῦ ἔδειξε Προφήτην σε φαιδρότατον ἐντεῦθεν καὶ ἡμεῖς κράζομεν οὕτως·

Χαῖρε, Θεοῦ ὁ μηδὲν προτιμήσας· χαῖρε βοῶν κατασφάζας τὰ ζεύγη.

Χαῖρε, ὁ καταλείψας τὸν βίον σου ἅπαντα· χαῖρε, ὁ πλουτήσας τὸν πλοῦτον τὸν ἄσυλον.

Χαῖρε, ὅτι ἠκολούθησας τῷ καλέσαντι Θεῷ· χαῖρε, ὅτι νῦν ἀπειλήφας παρ' αὐτοῦ τὰς δωρεάς.

Χαῖρε, ὅτι τὴν μηλωτὴν Ἥλιου ἐκομίσω· χαῖρε, ὅτι ἐν τάχει διασχίζεις τὸ ὕδωρ.

Χαῖρε, περῶν ἀβρόχως τὰ ὕδατα· χαῖρε, ψυχῶν πολλῶν ὁ ἐπίκουρος.

Χαῖρε, μαθὼν τὴν ἀπόκρυφον γνῶσιν· χαῖρε, θανῶν καὶ ὡς ζῶν ἐποπτεύων.

Χαίροις, Προφήτα θεσπέσιε.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΔ´ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἐλισσαίου.

Στίχ. Ἥλιαν ἵπποι, τὸν δὲ διπλοῦν Ἥλιαν,

Εἰς οὐρανοὺς ἀνήγον ὡς ἵπποι Νόες.

Πότμον Ἐλισσαῖος δεκάτῃ λάχεν ἠδὲ τετάρτῃ.

Οὗτος ἦν υἱὸς Σαφάτ, ἐξ Ἀελμούθ, ἐκ τῆς γῆς Ρουβὶμ. Καὶ ἐπὶ τούτῳ γέγονε τέρας· ὅτι ἠνίκα ἐτέχθη ἐν Γαλγάλοις, ἢ δάμαλις ἢ χρυσῇ, ἢ ἐκεῖ προσκυνουμένη, ὅξυ ἐβόησεν, ὥστε ἀκουσθῆναι ἐν Ἱερουσαλήμ. Εἶτα δὲ ὁ Ἱερεὺς διὰ τῶν δήλων, ὅτι προφήτης ἐτέχθη ἐν Ἱερουσαλήμ σήμερον, ὃς καθελεῖ τὰ γλυπτά, καὶ συντρίψει τὰ χωνευτά. Πολλὰ δὲ τεράστια ἐποίησεν ὁ Θεὸς διὰ χειρὸς Ἐλισσαίου τοῦ προφήτου. Θανῶν δὲ, ἐτάφη ἐν Σαμαρείᾳ ἐν Σεβαστουπόλει. Οὗτος προεφήτευσεν περὶ τῆς τοῦ Κυρίου παρουσίας, καὶ τὰ ὕδατα Ἱεριχώ, ἀτεκνοῦντα καὶ ἀλμυρὰ ὄντα, ἰάσατο· «Τάδε λέγει Κύριος, εἰπὼν· ἴαμαι τὰ ὕδατα ταῦτα»· καὶ ἰάθησαν. Ἀλλὰ καὶ νεκροὺς ἤγειρε· καὶ λεπρὸν ὄντα Νεεμὰν τὸν Σύρον ἐκαθάρισε τῆς λέπρας· καὶ Γιεζή, τὸν ἑαυτοῦ ὑπηρέτην, λεπρὸν ἐποίησε γενέσθαι, διὰ τὴν φιλαργυρίαν αὐτοῦ, καὶ τὴν παρακοήν· καὶ νεκρὸς ὢν, νεκρὸν ἤγειρε· καὶ τὰ Ἰορδάνεια ρεῖθρα τῇ τοῦ Ἥλιου μηλωτῇ πατάξας διέβρηξεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μεθοδίου, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχ. Μεθόδιον φωστήρα τῆς Ἐκκλησίας,

Τὸ τῆς τελευτῆς σβεννύει στυγνὸν νέφος.

Οὗτος ὁ Ἅγιος τὴν πλάνην τῶν αἰρέσεων καὶ Εἰκονομάχων σοφαῖς ἀποδείξεισι καὶ γραφικαῖς ῥήσεσι, παντοίως ἀνατρέψας καὶ καθελὼν, καὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ταῖς

τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαις βραβεύσας, καὶ πολλὰς κακώσεις παθὼν ὑπὸ τῶν αἰρετικῶν, ἐν τῷ προσκυνεῖν τὰς ἀγίας καὶ σεπτὰς εἰκόνας, ἀνεπαύσατο, αἰωνίως λύτρωσιν τῶν ἀνιαρῶν ἡμῖν ἐξαιτούμενος. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ Ἀγιωτάτῳ οἴκῳ, ἐν ᾧ τὸ τίμιον αὐτοῦ κατάκειται λείψανον, τῷ ὄντι ἔνδον τῶν Ἀγίων καὶ πανευφήμων Ἀποστόλων τῶν μεγάλων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Κυρίλλου, Ἐπισκόπου Γορτύνης τῆς Κρητῶν νήσου.

Στίχ. Εἰ καὶ γέρων Κύριλλος ἦν ὁ Γορτύνης,
Ἦβῶσαν εἶχε πρὸς ξίφος τὴν καρδίαν.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Προφήτου. Ὡδὴ ζ´. Παῖδες Ἑβραίων.

Εἴληφας μάκαρ Ἐλισσαῖε, ἐν τῷ Πνεύματι διπλᾶ τοῦ διδασκάλου, καὶ ἐν τούτῳ θεοφορούμενος ἐβόας· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὅλον τὸν βίον ἐκαρπώσω, καὶ τὴν ἄφθονον χάριν τοῦ διδασκάλου, παρθενίας δειχθεὶς κειμήλιον καὶ μέλπων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὑδωρ διήλθες Ἰορδάνου, ὃ ἐπάταξας μνησθεὶς τοῦ διδασκάλου, καὶ διέβης ἀνίκμοις ἴχνεσι κραυγάζων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Χαίροις πανάμωμε Παρθένε, ὅτι ἔτεκες Θεὸν σαρκὶ τῷ κόσμῳ· τὸν ἐκ πλάνης ἀγνή λυτρούμενον τοὺς πίστει, σὲ Θεοτόκον Δέσποιναν, ἀληθῆ δοξολογοῦντας.

Τοῦ Ἱεράρχου. Εἰκόνοσ χρυσῆς.

Σοφίας κρατήρ, ἀνεδείχθης ἀρεταῖς σοφῆ πληρούμενος, καὶ συγκαλέσας τῷ κηρύγματι, τῆς ὑψηλῆς πολιτείας σου, ἴθυνας τὴν ποίμνην θεόφρον, καὶ σὺν αὐτῇ

Πάτερ ἔκραξες· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μονὰς τὰς ἐκεῖ, καὶ τὰς λήξεις ἐν τιμῇ Πάτερ προέφθασας, καὶ συναγάλλη τῷ Κυρίῳ σου, καὶ συνευφραίνῃ καὶ γέγηθας· Ὅθεν σε τιμῶμεν παμμάκαρ, τῷ δοξάζοντι κράζοντες· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἀνδρεία φρενῶν, ἐξωσμένος τὴν ὄσφυν Πάτερ Μεθόδιε, καὶ διὰ βίου στολισάμενος, τὴν ἀμπεχόνην τῆς πίστεως, ἐν τῇ εὐωχίᾳ τῆς ἄνω, βασιλείας εἰσέδραμες, Εὐλογητὸς εἶ ἐκβοῶν, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Θεοτοκίον.

Ἀπάτωρ ἐκ σοῦ, ὁ ἀμήτωρ ἐκ Πατρὸς Ἀγνή προέρχεται, καὶ τῆς ἀγνεΐας σου τὰ σήμαντρα, διατηρήσας ἀλώβητα, ἔδειξεν ἀλόχευτον τόκον, καὶ παρθενίαν ἀμόλυντον· καινοτομοῦνται γὰρ ἐν σοί, νόμοι τῆς φύσεως.

Τοῦ Προφήτου. Ὡδὴ η´. Τὸν ἐν ὄρει, ἅγιω.

Ἄλας θεῖον, ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, Ἐλισσαῖε ὑπῆρξας θεοφόρε, καὶ ἐν ἀλσὶ ἰάσωνάματα ἄτεκνα, Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, βοῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νέων παίδων, τὴν ἄτακτον κακίαν, ἀναστέλλων θηρσὶ τοῖς αἰμοβόροις, Ἐλισσαῖε Προφήτα βορὰν δέδωκας, Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, βοῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Λελουμένος, Νεεμὰν δι´ Ἐλισσαίου, καὶ τῆς λέπρας πλυθεὶς ἐν Ἰορδάνῃ, τὴν τοῦ Βαπτίσματος ἐδήλου θεῖαν κάθαρσιν, Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, βοῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἐν κόλποις, Πατρὸς ἀκαταλήπτου, καὶ ἀγκάλαις Μητρὸς ἀπειρογάμου, ἀνερμηνεύτως ἐμφανισθέντα ἅπασι, Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἱεράρχου. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Σὺ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, ὡς κατάκαρπος σοφῆ δειχθεὶς ἐλαία, εὐποιΐας ἐλαίῳ καὶ ἐγκρατείας τρυφῇ, πενήτων καρδίας ἐλίπανας, καὶ φαιδρὰν ἀνήψας, τῇ σῇ ψυχῇ λαμπάδα.

Ἱεραρχίας τὴν στολὴν, τῷ τῶν ἔργων σου φωτὶ λαμπρύνας ὥφθης, σωφροσύνης κλειδοῦχος, τῆς ἐγκρατείας τρυφή, τῆς ὄντως προσευχῆς διδάσκαλος, καὶ τῆς μετανοίας ὁδὸς καὶ νόμος βίου.

Μεταμελείας ὁ καιρὸς, μετανοίας τὸν καρπὸν προβάλλεται σοι, καὶ συκῆς τῆς ἀκάρπου, τὴν ἐκτομὴν ἀπειλεῖ· ψυχὴ μου τὴν ἀρὰν πτοήθητι, θρέψον δὲ Χριστὸν ἀρετῶν τῆ εὐκαρπία.

Θεοτοκίον.

Μὴ ἐπιλάθη τῆς φωνῆς, προστασία φοβερὰ τῶν ἱκετῶν σου, ἀλλ' ἐκ πάσης ὀδύνης, ταῖς μεσιτείας ταῖς σαῖς καὶ πάσης ἀπειλῆς ἐξάρπασον· κάμπτει γὰρ ἡ σὴ μητρικὴ Θεὸν πρεσβεία.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐκ καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων τοῖς Παισὶ
» συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον, μεταβα-
» λόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερ-
» υψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Προφήτου. Ὡδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Βοῶσαν κατοικτεῖρας, καὶ ὀδυνωμένην, τὴν Σωμανῖτιν τὸν παῖδα ἀνέστησας, μετὰ τὴν στεῖρωσιν λύσας, μάκαρ τὴν νέκρωσιν.

Ἰθύνητο ὁ βίος, λόγῳ ἀληθείας· ἐνδυναμοῦτο ὁ λόγος δὲ Πνεύματι, δι' ἐναρέτου σου βίου, Προφήτα ἔνδοξε.

Ἐν λήξει πανολβίῳ, μάκαρ Ἐλισσαῖε, ἀναπαυόμενος νῦν καθικέτευε, τῆς τῶν ψυχῶν σωτηρίας, ἀζιωθῆναι ἡμᾶς.

Θεοτοκίον.

Ἐνήρησας ἀφράστως, Δέσποτα Σωτήρ μου, καθ' ἑκατέρας τῶν δύο σου φύσεων, αὐτεξουσίῳ θελήσει, τὴν σωτηρίαν μου.

Τοῦ Ἱεράρχου. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Ἐναπεμάρανας Πάτερ, μεθοδείας καὶ βέλη, πυρὶ τῆς ἐγκρατείας τοῦ ἐχθροῦ, καὶ τῆς ἀγνείας τῷ ἄνθρακι, τῆς σαρκὸς τὴν ὑλώδη, μανίαν πυρπολήσας ἀληθῶς, τῆς ἐκεῖ φωταυγίας, Μεθόδιε ἠξίωσαι.

Λιποτακτῆσας οὐδόλως, ἀσθενεῖα σαρκὸς σου, τοῖς θείοις ἐνετρύφας δαμιλῶς· οὐδὲ τὸ γῆρας προέκρινας, τὴν καθέδραν προβλέπων, ὡς ἔφη Δανιὴλ τοῦ Παλαιοῦ, ἀλλ' ὑπερεῖδες Πάτερ, ἐν κόποις τὴν ἀσθένειαν.

Πατριαρχῶν ἐν χορείᾳ αὐλιζόμενος μέλπεις, τὸ ἄσμα τῶν Ἀγγέλων σὺν αὐτοῖς, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, ὁ Πατὴρ ὁ γεννῆτωρ, Υἱὸς ὁ γεννηθεὶς, καὶ τὸ Πνεῦμα, προῖον ἀμερίστως. Τριάς Ἁγία δόξα σοι.

Θεοτοκίον.

Νύμφη καὶ Μήτηρ Παρθένε, τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη, τὸν σὸν καθικετεύουσιν Υἱόν· δέξαι καμὲ ἢ ἐλπίς τῶν πιστῶν, καὶ εἰρήνην τῷ κόσμῳ, νίκας τῷ φιλοχρίστῳ Βασιλεῖ καὶ ἡμῖν σωτηρίαν, τοῖς σὲ ὑμνοῦσι βράβευσον.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀρρήτῳ σοφία, ἤκο-
» ντα καινουργῆσαι τὸν Ἀδάμ, βρώσει φθορᾶ πεπτω-
» κότα δεινῶς, ἐξ ἀγίας Παρθένου, ἀφράστως σαρ-
» κωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν ὕμνοις
» μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Ἐξ ἀροτῆρος ὥφθης, προφήτης ὧ Ἐλισσαῖε· καὶ Ἡλιοῦ δεδεγμένος, τὴν μηλωτὴν καὶ τὸ αὐτοῦ, πνεῦμα δισσῶς ἐπεσπάσω, καὶ σὺν αὐτῷ σε τιμῶμεν.

Ἐτερον τοῦ Ἱεράρχου. Τῶν μαθητῶν.

Ὡς ἥλιος ἀνίσχων ἐκ τῆς ἑφας ἔδυς εἰς τὰ ἑσπέρια τῆ ἀθλήσει· νῦν δὲ κατεφώτισας τὸν κόσμον, σοῖς πάνσοφε διδάγμασι· Πάτερ Μεθόδιε θεοφόρε, διὸ ἡμῶν ὑπερεύχου. Θεοτοκίον.

Ἡμεῖς ἐν σοὶ καυχώμεθα Θεοτόκε, καὶ εἰς Θεὸν σὲ ἔχομεν προστασίαν· ἔκτεινον τὴν χεῖρά σου τὴν ἄμαχον, καὶ θραῦσον τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν· σοῖς ἐξαπόστειλον δούλους, βοήθειαν ἐξ Ἁγίου.

Εἰς τὸν Στίχον τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Φωτίου Πατριάρχου.

Ἀστήρ ἀνέτειλεν εὐσεβείας, ἀπὸ δυσμῶν ἡλίου τοῦ φαινομένου, ὁ μέγας ἐν Ἱεράρχαις Μεθόδιος· καὶ τὴν ἀγλὴν διατμήξας τῶν κακοδόξων, κατέπαυσεν εἰς τὴν ὄντως ἀνατολήν, τοῦ τῆς δικαιοσύνης ἡλίου, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· κάκεισε ταῖς ἀσωμάτοις συναυλιζόμενος χορείαις, καὶ πρὸς τῷ θρόνῳ παρεστῶς τῆς Τριάδος, ὡς Ὅσιος, ὡς Μάρτυς, ὡς Ἱερεὺς, ὡς Πατριάρχης, πράξει καὶ θεωρία, ἡμῖν αἰτεῖται τοῖς ἐν πίστει τελοῦσι, τὴν ἱεράν αὐτοῦ μνήμην, τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Μετάνοιαν οὐ κέκτησαι, ψυχὴ ἀμετανόητε· τί βραδύνεις; τοῦ θανάτου ἢ τομῆ, ἐγγίζει καὶ τὸ τέλος, ἐφέστηκεν ὡς κλέπτῃς· τῆ Θεοτόκῳ δράμε πρόσπεσον.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ὁρῶσά σε σταυρούμενον, Χριστέ ἢ σὲ κηύσασα, ἀνεβόα· Τί τὸ ξένον ὁ ὄρω, μυστήριον Υἱέ μου; πῶς ἐπὶ ξύλου θνήσκεις, σαρκὶ κρεμάμενος ζωῆς χορηγέ; Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἢ Α' Ὠρα, Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Ἰε' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἀμῶς.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Εὐρεν, ἢ τοῦ Πνεύματος αὐγῆ, τῆς σῆς διανοίας Προφήτα, τὴν καθαρότητα, στίλβουσαν ὡς ἔσοπτρον, διαφανέστατον· καὶ τὸν κόσμον κατηύγασε, τῆς θεογνωσίας, φέγγος ἀπαστράψασα, καὶ προτυπώσασα, θείων μυστηρίων εἰκόνας, χάριν τε τὴν πᾶσιν ἀνθρώποις, μέλλουσαν δοθήσεσθαι θεσπέσιε.

Στόμα, χρηματίσας τοῦ Θεοῦ, τοὺς τῆς ἀσεβείας ἐργάτας, σαφῶς διήλεγξας, δίκην ἀναπόδραστον, αὐτοῖς καὶ ἄφυκτον, ἀπαρτήσας πανόλβιε, τῆς δικαιοσύνης, δόγμασιν ἐπόμενος, καὶ θείοις κρίμασιν· ὅθεν τῶν σοφῶν σου ῥημάτων, βλέποντες τὴν ἐκβασιν μάκαρ, ὕμνοις ἐπαξίοις εὐφημοῦμέν σε.

Μύστης, τῶν ἀρρήτων τοῦ Θεοῦ, γέγονας κριμάτων Προφήτα, θεομακάριστε, ἔθνη γὰρ ἐφώτισας, καὶ κατελάμπρυνας, καὶ Τριάδα ἐκήρυξας, Ἀμῶς θεηγόρε· ὅθεν σου τὴν ἔνδοξον μνήμην γεραίρομεν. Ῥῦσαι ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, πάντας τοὺς πιστῶς εὐφημοῦντας, καὶ πανηγυρίζοντάς σε ἔνδοξε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦ Ὑδωρ, ὡς τεκοῦσα τῆς ζωῆς, τῆς ἀθανασίας τὸ νέκταρ, Χριστὸν τὸν Κύριον, πότισόν με Πάναγνε, ὕδωρ ἀφέσεως, καὶ τὸν νοῦν μου χαρίτωσον, νοήμασι θείοις, ὅπως τὰ σωτήρια, πράττω προστάγματα· ἵνα σωτηρίας πρὸς ὄρμον, διὰ τῆς αὐτῶν ἐργασίας, φθάσω καὶ δοξάζω σε τὴν ἄχραντον.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Πόνους, ὑπομείνασα πολλούς, ἐν τῇ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, σταυρώσει Ἄχραντε, ἔστενες δακρύνουσα, καὶ ὀλολύζουσα· Οἴμοι! τέκνον γλυκύτατον, ἀδίκως πῶς πάσχεις, πάντας θέλων ρύσασθαι, τοὺς ἐξ Ἀδάμ γηγενεῖς! Ὅθεν Παναγία Παρθένε, σὲ παρακαλοῦμεν ἐν πίστει, ἴλεων ἡμῖν τοῦτον ἀπέργασαι.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ. Γερασίμου.

Προφήτην σε πιστόν, καὶ τῶν ἄνω ἐπόπτην, ἀνέδειξεν Ἀμώς, ἐκ ποιμνίου ὁ Λόγος, τοῦ βίου σου δεξάμενος, εὐμενῶς τὴν χρηστότητα· ὅθεν ἤλεγξας, τοὺς ἀσεβοῦντας ἀνδρείως, καὶ τὸν θάνατον, μαρτυρικῶς δεδεγμένος, ζωῆς θείας ἔτυχες.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἦ συνήθης Στιχολογία, ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Προφήτου ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ἀμώς σε μέλπω τὸν Προφήτην τὸν μέγαν.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος βαρύς. Τῷ ἐκτινάξαντι.

Ἀνακαθάρας μου τὸν νοῦν, τοῦ τῶν παθῶν ἀχλυώδους λογισμοῦ, τὸν Προφήτην σου Ἀμώς, Δέσποτα μέλπειν καταύγασον.

Μυσταγωγὸς ἀναδειχθεῖς, τῶν ὑπὲρ νοῦν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ, ἠξιώθης προορᾶν, ἔνδοξε τὰ γενησόμενα.

Ὡς ἀκηλίδωτον Θεοῦ, καὶ καθαρὸν οἰκητήριον φανείς, τὴν τοῦ Πνεύματος Ἀμώς, εἴληφας θείαν ἐνέργειαν.

Θεοτοκίον.

Σὺ τὴν πεσοῦσαν τοῦ Ἀδάμ, προφητικῶς ἐξανέστησας σκηνήν, τὸν Σωτῆρα καὶ Θεόν, Ἄχραντε κυφορήσασα.

Ῥδὴ γ΄. Ἐστερεώθη τῇ πίστει.

Σὺ παρανόμους ἐλέγχων, Ἀμώς τὴν τοῦ Κυρίου, δικαιοσύνην ἐδείκνυς, βοῶν θεοφάντορ· Ἅγιος εἶ Κύριε, ὁ σφάζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἐτέθης στύλος Προφήτα, τῆς καινῆς διαθήκης, ἀνέχων ταύτης τὴν στέγην, καὶ πίστει κραυγάζων· Ἅγιος εἶ Κύριε, καὶ σὲ ὑμνεῖ τὸ πνεῦμά μου.

Μεμνημένος τὰ θεῖα, Προφήτα θεηγόρε, Ἀμώς ἐνθέως φωτίζων, λαοὺς ἐμελώδεις· Ἅγιος εἶ Κύριε, ὁ σφάζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἐστερεώθην τὸν θεῖον, τόκον ἐπεγνωκῶς σου, καὶ προστασίαν Παρθένε, πλουτῶ σε κραυγάζων· Ἅγιος εἶ Κύριε, ὁ σφάζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐστερεώθη τῇ πίστει, Χριστοῦ ἡ Ἐκκλησία· καὶ
» γὰρ ἀπαύστως ἐν ὕμνοις, βοᾷ καυχωμένη· Ἅγιος εἶ
» Κύριε, καὶ σὲ ὑμνεῖ τὸ πνεῦμά μου.

Κάθισμα. Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Θεῖον ὄργανον, τοῦ Παρακλήτου, ἐχηματίσας, ταῖς τούτου μάκαρ, διηνεκέσι πνοαῖς ὑπηχούμενον· ἀναφωνεῖς γὰρ ἀδήλων τὴν δήλωσιν, καὶ καταυγάζεις τοὺς πίστει προστρέχοντας, Ἀμώς ἔνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν αἰτούμενος, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θείας φύσεως, οὐκ ἐχωρίσθη, σὰρξ γενόμενος, ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρωπήσας μεμένηκεν, ὁ μετὰ τόκον Παρθένον Μητέρα σε, ὡς πρὸ τοῦ τόκου

φυλάξας Πανάμωμε, μόνος Κύριος. Αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἦ ἀμίαντος ἀμνὰς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνηδοῦσα ἐκραύγαζεν, Οἴμοι! τέκνον μου πῶς πάσχεις, θέλων ρύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον!

Ῥδὴ δ´. Ἀκήκοα τὴν ἀκοήν σου.

Λατρεύοντα κωφοῖς εἰδώλοις, τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ ἤλεγξας· ὄθεν αἰχμάλωτον γενέσθαι, τοῦτον ἔφησ' ἀξιάγαστε.

Προφήτην σε τὸν πρὶν ποιμένα, ἔδειξεν ὁ Θεὸς ἀναλαβῶν, ἱεροφάντορ Ἀμώς· διό σε πάντες πίστει μακαρίζομεν.

Ὡς ἔσοπτρον τὰς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δεδεγμένος ἀστραπάς, τὰς φωτοβόλους Ἀμώς, πᾶσι προφαίνεις, χαίρων τὴν εὐσέβειαν.

Τὴν ἄμεμπτόν σου πολιτείαν ἔνδοξε, θεασάμενος Θεός, κήρυκα δόξης αὐτοῦ προβάλλεται σε, θείας τε σαρκώσεως.

Θεοτοκίον.

Ὁ Λόγος σοὶ κατασκηνώσας Ἄχραντε, τὴν οὐσίαν τὴν ἐμήν, ἀνεμορφώσατο διαπεσοῦσαν, ταῖς πρὶν παραβάσεσιν.

Ῥδὴ ε´. Πρὸς σὲ ὀρθρίζω.

Νενεκρωμένους, τρυφῆς βολίσι μάκαρ ὠνειδίσας, ὡς λογιζομένους, πεπηγέναι τὰ ῥευστά, τὰ τρεπτὴν κεκτημένα, καὶ φθειρομένην τὴν ἀπόλαυσιν.

Πλουσιωτάταις, φωτοχυσίαις περιχεόμενος, ὥφθης θεορρήμον καὶ συνόμιλος Θεοῦ, διαγγέλλων τοῖς πᾶσι, τῆς ἀσεβείας τὰ ἐπίχειρα.

Ῥυσθῆναι πάντας, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας Μάκαρ δυσώπησον, τῶν δελεασμάτων, καὶ τῶν βρόχων τοῦ ἐχθροῦ, καὶ φωτὶ λαμπρυνθῆναι, τῆς οὐρανοῦ προφητείας σου.

Θεοτοκίον.

Οἱ Θεοτόκον, ὁμολογοῦντές σε Μητροπάρθενε, τῆς ἀδιαδόχου, βασιλείας καὶ τρυφῆς, διὰ σοῦ Θεομητορ ἐπιτυχεῖν ἀξιοθείημεν.

Ῥδὴ ς´. Ὁ Ἰωῆς, ἐκ κοιλίας.

Φωτιστικαῖς, ἀληθείας ἀκτίσιν ἐκλάμπων, ἐρράπισας τὸν τοῦ ψεύδους προφήτην, εὐτόνως διελέγχων, καὶ προλέγων τὴν αὐτοῦ ἐξολόθρευσιν.

Ἠμαύρωσας, τῆς ἀπάτης τὴν φλόγα προφήτα, ὡς ἥλιος εὐσεβείας τὴν αἴγλην, τοῖς πᾶσιν ἀνατέλλων, ὡς τοῦ Πνεύματος αὐγὴν εἰσδεξάμενος.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἄχραντον, παρθενίαν ὑμῶν σου Παρθένε, τὸν ἄφθαρτον καὶ σεβάσμιον τόκον, τιμῶ σου Παναγία, δι' οὗ σέσωσμαι φθορᾶς καὶ νεκρώσεως.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ Ἰωῆς ἐκ κοιλίας ἄδου ἐβόα· Ἀνάγαγε ἐκ φθο-
» ρᾶς τὴν ζωὴν μου· ἡμεῖς δὲ σοὶ βοῶμεν· Παντοδύ-
» ναμε Σῶτερ ἐλέησον ἡμᾶς.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΕ´ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἀμώς.

Στίχ. Ἀμώς, ὁ συκάμινα κνίζων αἰπόλος,

Ἐδέμ τρυγᾷ τὰ δένδρα κνίζων οὐκέτι.

Πέμπτη ἐκ βιότοιο Ἀμώς δεκάτη τε ἀπέπτη.

Οὗτος ἦν πατὴρ Ἡσαΐου τοῦ Προφήτου, καὶ ἐγεννήθη ἐν Θεκουέ, ἐν γῆ Ζαβουλών, καὶ προεφήτευσεν ἔτη πενήκοντα. Ἀμεσίας δέ, ὁ ἱερεὺς Βαιθήλ, συχνῶς αὐτὸν τυμπανίσας, ἐνήδρευεν αὐτὸν καὶ ἐλοιδόρει. Εἰς τέλος δὲ ἀνεῖλεν αὐτὸν ὁ υἱὸς Ἀμεσίου, ῥοπάλῳ πλήξας αὐτὸν κατὰ τοῦ κροτάφου, ὅτι ἤλεγχε περὶ τῆς ἐνέδρας τῶν

δαμάλεων τῶν χρυσῶν. Ἦλθε δὲ ἔτι ἐμπνέων εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ, καὶ μετὰ δύο ἡμέρας ἐκοιμήθη, καὶ ἐτάφη μετὰ τῶν πατέρων αὐτοῦ. Τὸ δὲ Ἀμῶς, ἐρμηνεύεται καρτερός. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Δουλαῖ.

Στίχ. Δουλαῖς, ξοάνοις δουλικὸν μὴ δοὺς σέβας,

Ἦνεγκε σαρκός, ὡς Θεοῦ δοῦλος, ξέσεις.

Οὗτος ἦν ἐκ τῆς Ζεφυρίου Πραιτωριάδος, Ἐπαρχίας τῆς Κιλικίας· διὰ δὲ τὸ τὸν Χριστὸν σέβειν καὶ προσκυνεῖν, ἤχθη πρὸς τὸν Ἡγεμόνα Μάξιμον, καὶ τύπτεται ῥάβδοις. Διεξελθὼν δὲ τὰ κατὰ τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Δάφνην, ὅτι ἐρασθεὶς αὐτῆς καὶ καταδιώξας, οὐκ ἐπέτυχε τῆς ἐπιθυμίας, ἐξεκαλέσατο εἰς πλείονα θυμὸν τὸν Ἡγεμόνα καὶ ὀργήν. Ὅθεν πάλιν τύπτεται κατὰ τῆς γαστρὸς ὑπτίος· καὶ ἐν ἐσχάρᾳ πυρὸς ἐπιτεθεὶς, καὶ αὐθις ἐν ἐτέρᾳ ἐξετάσει ἀχθεὶς, ἐλαίῳ τὴν κεφαλὴν διαβρέχεται, καὶ ἄνθρακας πυρὸς ἐπ' αὐτὴν ἐπιχέεται, καὶ ὄξει καὶ ὀστράκῳ κατατρίβεται καὶ σίνηπι κατὰ τῶν μυκτῆρων ἐγγέεται, καὶ σιδήροις τὰ νῶτα χαράσσεται, καὶ τὰς σιαγόνας καὶ τὰ σκέλη συντριβεται.

Ἐρωτηθεὶς δὲ παρὰ τοῦ Ἡγεμόνος, περὶ τοῦ Χριστοῦ, πῶς ἐν σαρκὶ Θεὸς νομίζεται, πᾶσαν τὴν καθ' ἡμᾶς οἰκονομίαν ἐν ἐπιτόμῳ διηγήσατο. Ἀχθεὶς δὲ εἰς τρίτην ἐξέτασιν, καὶ τῶν εἰδωλοθύτων ἀναγκαζόμενος ἀπογεύσασθαι, ὡς ἐκὼν οὐχ ὑπήκουσεν, ἀλλὰ τὴν ἐπενεχθεῖσαν βία σπονδὴν τῷ αὐτοῦ στόματι ἀπέπτυσεν, ἀναρτηθεὶς ξέεται ἐπὶ τοσοῦτον, ὥς τε τὰς μὲν παρεΐας αὐτῷ καὶ τὰ ὀστᾶ τῶν σαρκῶν γυμνωθῆναι, τὰ δὲ ἔγκατα προελθεῖν. Εἶτα ἐλασθεὶς ἕως εἰκοστοῦ μιλίου, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέδωκεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Νερσῆ.

Στίχ. Νερσῆς ἀπῆλθε διὰ τοῦ μαρτυρίου,

Ὅπου Ἀθλητῶν αἰ χορεῖται ἐν πόλῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ σύναξις τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, πέραν ἐν τοῖς Μαρανακίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἱερωνύμου καὶ Αὐγουστίνου ἐπισκόπου Ἰππῶνος.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Οἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Ἦν προηγόρευσας θεῖαν σωτηρίαν, ἐφανερῶθη, Ἀμῶς προφήτα θαυμάσιε, φωτισμοῖς εὐσεβείας λάμπουσα κόσμῳ· Εὐλογητὸς εἶ κρᾶζοντι, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νευρωμένος τῇ θεῖᾳ δυναστείᾳ, τοῖς ἀντιθέοις, ἐχθροῖς ἀνάλωτος γέγονας, καρτερῶς ὡς ἀδάμας μείνας κραυγάζων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων. Θεοτοκίον.

Τὸν ἀκατάληπτον τόκον τῆς Παρθένου, δοξολογοῦμεν, δι' οὗ θανάτου ἐρρῦσθημεν, δι' αὐτοῦ γεννηθέντες εἰς ἀφθαρσίαν· Εὐλογητὸς εἶ κρᾶζοντες, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ῥδὴ η'. Τὸν μόνον ἄναρχον.

Ὅλος ἀνέδραμες εἰς αἰθέριον ὕψος, καὶ ἐμνήθης τῶν ἀρρήτων τὴν γνῶσιν, καὶ γέγονας μηνυτὴς τῆς τοῦ Λόγου, σαρκώσεως Ἀμῶς, διό σε ἀνυμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νοδὸς ὀξύτητι τὸν τῶν ὄλων Δεσπότην, κατανοεῖν ὡς ἐφικτὸν ἠξιώθης, μουρντά σε τῶν ἀρρήτων τὴν γνῶσιν κραυγάζων εὐσεβῶς· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μακαριότητος καὶ χαρᾶς ἀνεκφράστου, καὶ βασιλείας οὐρανῶν ὡς προφήτης, ἐπέτυχες οὐρανίων ἐπόπτα, κραυγάζων εὐσεβῶς· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἐν δύο φύσει τῆς Τριάδος, τὸν ἕνα θεοπρεπῶς ἄνευ σπορᾶς Θεομητορ, ἐγέννησας τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου· διό σε οἱ πιστοί, πόθῳ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν μόνον ἄναρχον, Βασιλέα τῆς δόξης, ὃν εὐλο-
» γοῦσιν οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις, καὶ φρίττουσι τῶν
» Ἀγγέλων αἱ τάξεις, ὑμνεῖτε ἱερεῖς, λαὸς ὑπερ-
» υψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ´. Πανύμνητε τῶν οὐρανῶν.

Γενόμενος προφητικῆς ἐκφαντορίας, θεοκίνητος γλῶσσα, τὰ θεῖα φθεγγόμενος, πᾶσιν ἀναγγέλλεις Ἀμώς, τὴν θεῖαν εὐσπλαγχνίαν. Διὸ πάντες σε ἀεὶ μακαρίζομεν.

Ἀνεκφραστος τῶν Προφητῶν ἡ εὐδοξία· τὸ γὰρ Ἅγιον Πνεῦμα, ἐν τούτοις κατοικῆσαν, τῆς φωτοχυσίας αὐτοῦ, ἀνέδειξε μετόχους, ἐξ ὧν πάντες οἱ πιστοὶ φωτιζόμεθα.

Θεοτοκίον.

Νεκρώσεως καὶ φθορᾶς μου, τοὺς χιτῶνας περιεῖλες Παρθένε, σωτήριον χιτῶνα, τὸν σεσαρκωμένον Θεόν, τεκοῦσα τοῖς ἀνθρώποις. Διὸ πάντες σε ἀεὶ μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Πανύμνητε τῶν οὐρανῶν εἰ πλατυτέρα, ὡς τὸν
» ἄναρχον Λόγον, ἀσπύρωσ συλλαβοῦσα, καὶ σεσαρ-
» κωμένον Θεόν, τεκοῦσα τοῖς ἀνθρώποις· Διὸ πά-
» ντες σε ἀεὶ μεγαλύνομεν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἢ Α´ Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆς Ἰς' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Πατρὸς ἡμῶν Τύχωνος,

Ἐπισκόπου Ἀμαθοῦντος τῆς Κύπρου.

Εἰς τὸν ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ´. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν.

Ἔχων πολιτείαν ἰσάγγελον, ἀποχῆ τῶν ἡδονῶν, σκεῦος ἐδείχθης τοῦ Θεοῦ· διὰ τοῦτο σε σοφέ, Ἀρχιερέα τοῦ λαοῦ, τὸ Θεῖον ἀρμοζόντως προχειρίζεται, καὶ στῦλον, καὶ ἐδραῖωμα τῆς πίστεως, Τύχων δεικνύει θεόπνευστε, ὀρθοδοξίας ἐφ' ὕδατα, ποιμαίνοντα, σοῦ τὴν ποιμνὴν ἱερώτατε.

Θείας πεπλησμένος συνέσεως, ποιμνῆς ὠφθῆς λογικῆς, ταύτην ἐκτρέφων λογικῶς, ἐπὶ γλῶσση ἀληθῶν, δογμάτων πάνσοφε ποιμνῆ· διό σου, τὴν ἀγίαν νῦν πανήγυριν, τιμῶμεν τὸν δοξάσαντά σε Κύριον, μεγαλοφώνως δοξάζοντες. Τύχων θεόφρον πανόλβιε, ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θαύμασι Θεός σε ἐδόξασεν, ὁ δοξάζων τοὺς αὐτόν, Πάτερ δοξάζοντας πιστῶς, ἐν καιρῷ γὰρ τῆς σεπτῆς, καὶ θείας μνήμης σου σοφέ, ὁρᾶται, βότρυς πέπειρος γενόμενος, ὑμνοῦντων, τῶν παρόντων τὰ παράδοξα, ἐξ οὗ πίστει οἱ μετέχοντες, ἀγιασμόν καὶ ὠφέλειαν, εἰσδέχονται, ἐπαξίως σε γεραίροντες.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς ὁ προσφυγὼν ἐν τῇ σκέπῃ σου, Θεοτόκε ἀειπάρθενε ἀνύμφευτε ἀγνή, οὐ λαμβάνει τὴν ταχεῖαν, τῶν κακῶν ἀπαλλαγὴν; εὐρίσκει βοηθόν σε ἀκαταίσχυτον, προστάτην τε καὶ πύργον ἀρράγέστατον. Θεογεννήτορ πανάμωμε, Χριστιανῶν ἢ ἀντίληψις, μεσίτευσον, τοῦ σωθῆναι τοὺς τιμῶντάς σε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἄρνα ἢ ἀμνάς ὡς ἐώρακε, τὸν Υἱὸν τὸν ἑαυτῆς, καθηλωμένον ἐν Σταυρῷ, ἐτιτρώσκετο τῆς λύπης, τῇ ῥομφαίᾳ τὴν ψυχὴν, τὰ σπλάγχνα ἐδονεῖτο θρήνους πλέκουσα, καὶ λύπης τὴν καρδίαν ἐνεπίπλατο. Οἴμοι! Υἱέ μου γλυκύτατε, πῶς ταῦτα πάσχεις μακρόθυμε; Δοξάζω σου τὸ μακρόθυμον φιλόανθρωπε.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος γ'. Θεΐας πίστεως. Γερασίμου.

Θεΐας ἔτυχες, ἱερατείας, νεύσει κρείττονι, ἐκλελεγμένος, ὡς θεράπων τῆς Τριάδος ἐπάξιος· σὺ γὰρ τῶν ἔργων ἐκλάμπων ταῖς χάρισι, τὴν Ἐκκλησίαν ἐστήριξας θαύμασι. Τύχων Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἦ συνήθης Στιχολογία, ὁ Ν' Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς·

Τῷ θαυματουργῷ προσλαλήσω ποιμένι. Ἰωσήφ.

Ἦδὴ α'. Ἦχος δ'. Τριστάτας κραταιούς.

Τῷ θρόνῳ τοῦ Θεοῦ, παρεστῶς στεφηφόρος, ὡς βιώσας ἐπὶ γῆς, ὀσίως καὶ φωτί, ἀνεσπέρῳ λαμπόμενος, φώτισόν μου τὴν καρδίαν, καὶ τὸν νοῦν ἀνυμνήσαί σου, τὸν ἰσάγγελον βίον μακάριε.

Ἦράθης εὐκλεοῦς, μακαρίας τε ρίζης, ἐκβλαστάνων ἱερῶς, ὡς κλάδος ἀληθῶς, εὐκαρπίας πληρούμενος πίστεώς τε καὶ ἐλπίδος, καὶ ἀγάπης καὶ χάριτος, παραδόξων θαυμάτων θεόπνευστε.

Θυσίαν σεαυτὸν, καθαρὰν καὶ τελείαν, τῷ τυθέντι δι' ἡμᾶς, προσήγαγες Χριστῷ, τὴν ψυχὴν ἀποκτείνοντα, πάθῃ ἐναπονεκρώσας, διὰ πόνων ἀσκήσεως, ἐπιμόνου τε Πάτερ δεήσεως.

Θεοτοκίον.

Ἀνῶρθωσας ἡμᾶς, ἀπωλείας εἰς βάθη, πεπτωκότας τὸν Χριστὸν, κυήσασα Ἄγνή, ἐξ ἀχράντων λαγόνων σου· τοῦτον οὖν ὡς παρῆρσίαν, κεκτημένη ἰκέτευε, λυτρωθῆναι κινδύνων τοὺς δούλους σου.

Ἦδὴ γ'. Οὐκ ἐν σοφία.

Ἦ γλῆν κακίας, ἐκτεμὼν τῆς καρδίας σου πρόρριζον, τῇ δρεπάνῃ τῶν εὐχῶν, ὡς γῆ κατάκαρπος Ὅσιε, στάχυν ἐγεώργησας, ἑκατοστεύοντα.

Μόνα ποθήσας, τὰς πρὸς θεῖαν ζωὴν ὀδηγοῦντά σε, τρίβους Πάτερ δεξιᾶς, ἀνεπιστρόφως διώδευσας, ἔχων ὀδηγοῦσάν σε, χάριν τοῦ Πνεύματος.

Ἄγιων βίους, ἐμιμήσω θεόφρον ὡς Ἅγιος, καὶ ἀπάθειαν ψυχῆς, ἐκτήσω Τύχων θεόπνευστε, οἶκος θείου Πνεύματος, ἀποδεικνύμενος.

Θεοτοκίον.

Τὸν τῆς Τριάδος, ἀπεκύησας ἕνα Πανάμωμε, ἀναπλάττοντα ἡμᾶς, τοὺς συντριβέντας τὸ πρότερον, κακία τοῦ ὄφους, τοῦ πολεμήτορος.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἐν σοφία, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ καυχώμε-

» θα, ἀλλ' ἐν σῆ τῇ τοῦ Πατρός, ἐνυποστάτῳ σοφία

» Θεοῦ· οὐ γὰρ ἔστιν Ἅγιος, πλὴν σοῦ φιλόανθρωπε.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Τῷ θείῳ μύρω σε, ἔχρισεν Ὅσιε, Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, Ἀρχιερέα σαφῶς, λαὸν ποιμάναντα καλῶς, ἐν πάσῃ ὁσιότητι· ὄθεν σε καὶ θαύμασιν, ἱερῶς κατεκόσμησε, νόσους γὰρ ἐκάστοτε, θεραπεύεις τῶν πίστει σου, τῷ ζῶντι προσιόντων λειψάνῳ, Τύχων ἀιμακάριστε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν νεκρωθεῖσάν μου, ψυχὴν τοῖς πάθεσι, ζῶωσον Πάναγνε, μόνη πανάμωμε, ὡς παρρήσιαν μητρικὴν, πρὸς τὸν Υἱόν σου ἔχουσα· σὺ γὰρ μόνη ἔτεκες, ὑπὲρ νοῦν καὶ διάνοιαν, Λόγον τὸν συνάναρχον, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν, τῷ κόσμῳ διδόντα, ἀεὶ καὶ μέγα ἔλεος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἐπονείδιστον, οἰκτίρμον θάνατον, διὰ σταυρώσεως, ἐκὼν ὑπέμεινας· ὃν ἡ τεκοῦσά σε Χριστέ, ὀρῶσα ἐτιτρώσκετο, σπλάγχνα κοπτομένη τε, μητρικῶς ἐπωδύρετο. Ἦς ταῖς παρακλήσεσι, διὰ σπλάγχνα ἑλέους σου, οἰκτεῖρησον καὶ σῶσον τὸν κόσμον, ὁ αἴρων τὴν τούτου ἁμαρτίαν.

Ῥδὴ δ´. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Τὸν ἐνάρετόν σου βίον, τὰ περιδοξα θαύματα, τὴν βεβαίαν πίστιν, τὴν ὑπομονὴν τὴν πραότητα, οἱ εὐσεβεῖς καθορῶντες, ἱερέα σε, καὶ ποιμένα σαφῶς προχειρίζονται Ὅσιε.

Οὐκ ἠλάττωται ὁ σῖτος, ἐνδεέσι διδόμενος, τῇ χειρὶ σου μάκαρ, μᾶλλον δὲ πλείονως ἠυλόγηται, τῶν κενωθέντων δοχείων, θεία χάριτι, πληρουμένων σαφῶς πανασοίδιμε. Ὑπανοίγων τὴν καρδίαν, συμπαθῶς Τύχων ἔνδοξε, πενομένοις πλοῦτος, καὶ περιβολὴ γυμνητεύουσι, τῶν ὀρφανῶν τε προστάτης, ἐχρημάτισας, θεραπεύων ἐν τούτοις, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ῥαθυμία συσχεθέντα, καὶ παθῶν ἀμαυρότητι ὄλον σκοτισθέντα, καὶ τῇ ἁμαρτία δουλεύσαντα, τὸν ἀναμάρτητον Λόγον, ἡ κύησασα, φωταγωγήσον, καὶ πρὸς ζωὴν χειραγωγήσον.

Ῥδὴ ε´. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄνονται.

Γεωργὸς ὡς ἄριστος, ἐνέωσας ψυχὰς, χερσωθείσας Πάτερ σοφέ, καὶ ὡς σπῶρον ἄριστον, ἐνθεῖς τὸν λόγον σου, γεωργεῖν οὐράνια, παρεσκεύασας νοήματα.

Ὡς τοῦ θεοῦ Πνεύματος, δοχεῖον γεγονῶς, τῶν πνευμάτων τῶν πονηρῶν, Ἰεράρχα πέφυκας φυγαδευτήριον, καὶ παθῶν καθάρσιον, καὶ νοσοῦντων ἰατήριον.

Ποταμὸς πληρούμενος, ναμάτων μυστικῶν, ἐγνωρίσθης Ἰεουργέ, καὶ πηγὰς ἐξήρανας, παθῶν ἐν χάριτι, καὶ ψυχὰς κατήρδευσας, βλαστανούσας τὴν εὐσέβειαν.

Θεοτοκίον.

Ῥυομένη φάνηθι, ἐχθρῶν ἐπαγωγῆς, καὶ βαρβάρων ἐπιδρομῆς, τοὺς σοὺς δούλους Ἄχραντε, τοὺς κεκτημένους σε, κραταιὰν ἀντίληψιν, καὶ πρεσβείαν ἀκαταίσχυντον.

Ῥδὴ ς´. Ἦλθον εἰς τὰ βάθη.

Οὐκ ἔσεισε Πάτερ τῆς ψυχῆς σου, ὁ πονηρὸς τὸν οἶκον· ἐν τῇ πέτρᾳ γὰρ τῆς ἀληθείας, ὡς ἀληθῶς ἴστασο θεόπνευστε, θείῳ σθένει κρατυνόμενος.

Σοφία Θεοῦ κεκοσμημένος, καὶ ἀρετῶν εἰς ὕψος Ἰερώτατε φθάσας καθεῖλες, τοῦ πονηροῦ τὰς ἐπάρσεις χάριτι, τὴν καρδίαν ταπεινούμενος.

Λειμὸν εὐανθῆς Τύχων ὠράθης, τῶν ἀρετῶν τὰ ἄνθη, τῶν θαυμάτων τε τὴν εὐωδίαν, πᾶσι πιστοῖς Ἰεράρχα ὄσιε, θεοκρίτως προβαλλόμενος.

Θεοτοκίον.

Ἄγια Παρθένε τὴν ψυχὴν μου, ἣν ὁ ἐχθρὸς δολίως, κατεσπίλωσε τῇ ἁμαρτία, ὡς ἀγαθὴ, δυσωπῶ ἀγάθυνον, καὶ φωτὶ σου καταλάμπρυνον.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ κατεπόντισέ
» με, καταγιγίς πολλῶν ἀμαρτημάτων, ἀλλ' ὡς Θεός, ἐκ
» φθορᾶς ἀνάγαγε, τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Συναξάριον.

Τῆς ἸΣ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Τύχωνος, Ἐπισκόπου Ἀμαθοῦντος τῆς Κύπρου.

Στίχ. Βλάβην ὀλοθρευόντος ἐκφυγῶν Τύχων,
Ζωῆς τυχῶν γέγηθε τῆς ἀνωλέθρου.

Ἐκτη καὶ δεκάτη κατερύκακε γαῖα Τύχωνα.

Οὗτος, εὐσεβεῖς καὶ φιλοχρίστους ἔχων γονεῖς, ἀφιερωθείς τῷ Θεῷ παρ' αὐτῶν, καὶ τὰ ἱερά μεμαθηκῶς γράμματα, καὶ ταῖς γραφαῖς ἱκανῶς ἐμμελετήσας, πρῶτον μὲν ὑπαναγινώσκειν τῷ λαῷ ἐτάχθη λόγια καὶ διδάγματα· ἔπειτα δὲ διὰ τὴν ἐν πᾶσιν αὐτοῦ ἀξιοσύνην, καὶ τὸ τοῦ βίου καθαρὸν τε καὶ ἀνεπίληπτον, παρὰ Μνημονίου, τοῦ Ἀγιωτάτου Ἐπισκόπου Ἀμαθοῦντος, χειροτονεῖται Διάκονος. Ἐκείνου δὲ τὸν βίον ἀπολιπόντος, αὐτὸς εἰς τὸν τῆς ἐπισκοπῆς ἀνάγεται θρόνον παρὰ τοῦ μεγάλου Ἐπιφανίου. Ἐπιστρέψας δὲ πολλοὺς ἀπὸ τῆς τῶν εἰδώλων πλάνης καὶ ματαιότητος πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν καὶ Θεὸν ἡμῶν πίστιν, καὶ πολλοὺς ναοὺς τῶν εἰδώλων καθελὼν καὶ ἀνατρέψας, καὶ θείους ναοὺς ἀνεγείρας, καὶ ἀναθήμασι θείοις κατακοσμήσας, καὶ τούτους καθαγιάσας, πρὸς Κύριον μετετέθη, θαυματουργίας πολλὰς ἔτι τε τῷ βίῳ καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν ἐργασάμενος· ὧν ἐν ἡ δύο, δεῖγμα τῆς ἀρετῆς τοῦ ἀνδρός, ἐκθέσθαι ἐπάξιον.

Ἐτι γὰρ ἐν ἀρχῇ τοῦ βίου, παρὰ τοῦ ἰδίου πατρὸς ἄρτους πρὸς τὸ διαπωλῆσαι ἐν τῇ ἀγορᾷ εἰληφῶς (τοῦτο γὰρ ἦν αὐτῷ τὸ ἐπιτήδευμα), τοὺς ἄρτους αὐτοὺς τοῖς ἐνδεέσι παρεῖχε. Μαθόντος δὲ τοῦτο τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ χαλεπῶς φέροντος, ὠνειδίξεντο παρ' αὐτοῦ· αὐτὸς δὲ τῷ Θεῷ τοὺς ἄρτους ἔφη δανείζειν, καὶ γραμματεῖον παρ' αὐτοῦ κατέχειν τῆς ἀπολήψεως. Καὶ εὐθὺς τῶν λόγων ἐναργῶς περιίσταται ἡ ἀπόδειξις, τῶν σιτώνων πλήρων εὐρεθέντων μᾶλλον, ἢ ὅτε τὴν συγκομιδὴν τοῦ σίτου, πρὸ τῆς ὀπωσοῦν ἐξαγωγῆς, ὁ πατὴρ ἐποιήσατο. Καὶ τοῦτο μὲν τοσοῦτον ἦν· ὁμοῦς ἔχει λόγον τινὰ τὸ καὶ ἑτέρους τοιοῦτον πεποιηκέναι, καὶ ὡς ἂν τὸ τῆς εὐποΐας εἶη δαψιλές, τοῦ Θεοῦ τὸν σῖτον ἐπιμετροῦντος καὶ ἐπιβάλλοντος. Ἐκεῖνο δὲ περιφανῶς εἰς δόξαν αὐτοῦ, καὶ αἰτίαν ἢ σύγκρισιν μὴ δεχόμενον.

Κληματίδα γὰρ ξηρὰν τῇ γῆ παραθεῖς εὐθέως ρίζωθῆναι, εἶτα καὶ βλαστῆσαι πρὸ καιροῦ· ποῦ γὰρ κατὰ τὴν ἐκκαίδεκάτην τοῦ Ἰουνίου μηνός, ἐν ἧ ἡ τοῦ Ἁγίου μνήμη τελεῖται, ὄριμος βότρυς; Ἡ δὲ, τέως τῷ καιρῷ προσφόρους ἔχουσα τοὺς καρπούς, τῆς θείας ὑμνωδίας καὶ λειτουργίας ἀρχομένης, περκάζοντας ἀποδείκνυσι. Τελειουμένης δὲ τῆς ἱερᾶς θυσίας, πεπείρους καὶ τελειοφόρους καὶ εὐχαρίστους ἀποδείκνυσι πρὸς μετάληψιν, εἰς δόξαν Πατρὸς καὶ Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Νέοι τρεῖς ἐν Βαβυλῶνι.

Λόγοις θείοις κατηρδεύθη, ἄμπελος ὡς ἀληθής, Τύχων ἡ καρδία σου, καὶ καρποφορήσασα βότρυν, θεογνωσίας ἔβλυσε, γλυκασμὸν ἰαμάτων ἡμῖν.

Ἦνθησας καθάπερ ῥόδον, ἔλλαμψας ὡσπερ ἀστήρ, ἔφανας ὡς ἥλιος Πάτερ, τοὺς βοῶντας φωτίζων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Στέφανος χαρίτων Πάτερ, σοῦ τῆς θείας κορυφῆς, ἐτέθη ὡς γέγραπται, νίκην κατ' ἐχθρῶν ἀραμένον, καὶ μελωδοῦντος· Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ῥφθη σου τὸ θαῦμα μέγα, Τύχων πάτερ θαυμαστέ, χρόνοις λαμπρυνόμενον· ἄμπελος γὰρ σοῦ ἐν τῇ μνήμῃ, περκάζει βότρυν φέροντα, γλυκασμὸν εὐφροσύνης πιστοῖς.

Θεοτοκίον.

Πάντων ὄφθης ἀσωμάτων, οἷα Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, ὄντως ὑπερέχουσα, ὃν ἐκδυσωποῦσα Παρθένε, ὑπέρτερόν μου δεῖξον, τὸν λογισμὸν σαρκικῶν ἡδονῶν.

Ῥδὴ η´. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Οὐδαμῶς ἡδοναῖς ἀπενύσταξας· ἐγρηγόρως δὲ μᾶλλον παρέδραμες, νύκτα τοῦ βίου
Ῥσιε· καὶ κοιμίσας τὰ πάθη σαρκός, πρὸς φέγγος ἀπαθείας, ἐνθέως κατήντησας.

Ἰατρεῖον παθῶν ἀναδέδεικται, ἢ σορὸς τῶν ἀγίων λειψάνων σου, ἦν περ κυκλοῦντες
μέλπομεν, ἱερώτατε Τύχων· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Μεγαλύνεις Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἐπακούσας φωνῆς πρὸς τὰ ἄνω σε, περιφανῶς
βασιλεία, παναοίδιμε Πάτερ, προσκαλουμένης, ὡς καλῶς καὶ ὀσίως βιώσαντα.

Ἐγνωρίσθη σοι Πάτερ ἡ ἔξοδος, ἡ τοῦ βίου· Θεὸς γὰρ ὁ δίκαιος, δικαιοσύνη
λάμποντα, τοῖς δικαίοις σε πᾶσι, Τύχων συνάπτει, ὑπὲρ πάντα αὐτὸν ἱκετεύοντα.

Νηπιῶδες ἐξέκλινας φρόνημα, ἐκ παιδὸς καὶ τελείοις νοήμασι, τὸν παλαιὸν
κατέβαλες εὐρετὴν τῆς κακίας, Τύχων κραυγάζων· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ἐρεῖς καὶ λαοὶ εὐφημοῦσί σε, παντευλόγητε Κόρη πανάμωμε, τὴν εὐλογίαις ἅπαντας,
στεφανώσασαν πίστει, τοὺς μελωδοῦντας· Εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Λυτρωτὰ τοῦ παντός παντοδύναμε, τοὺς ἐν μέσῳ

» φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκαταβάς ἐδρόσισας, καὶ

» ἐδίδαξας ψάλλειν· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε

» τὸν Κύριον.

Ῥδὴ θ´. Εὖα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ἴδού σοι τὸν δρόμον τὸν καλὸν τελέσαντι, καὶ τὴν πίστιν νῦν τηρήσαντι, Πάτερ
θεόφρον ἱεράρχα, οὐράνια ἠνοίχθη σκηνώματα, καὶ τόπος φωταυγῆς σε ἐδέξατο,
ἀγιωσύνη διαλάμποντα.

Ὡς μύστης ὡς θεῖος ἱερεὺς ὡς ἄριστος, ποιμενάρχης ὡς ἐδραῖωμα, τῆς Ἐκκλησίας ὡς
θαυμάτων, Παμμάκαρ αὐτουργὸς μεμακάρισαι, καὶ δήμοις ἱεροῖς συνηρίθμησαι,
πάντων ἀγίων ἀγαλλόμενος.

Σήμερον ἡ μνήμη σου ἡμῖν ἀνέτειλε, τοῦ ἡλίου τηλαυγέστερον, φέγγει ἐνθέων
χαρισμάτων, φωτίζουσα πιστῶν τὴν διάνοιαν, καὶ σκότος τῶν παθῶν ἐκδιώκουσα,
Τύχων θεόφρον ἱερώτατε.

Ἡ Κύπρος τὸ σῶμά σου σοφὸν τὸ ἅγιον, ἱαμάτων κρήνην κέκτηται· πᾶσα δὲ πόλις τε
καὶ χώρα, κηρύττει σου τὸν βίον, τὰ θαύματα, καὶ τὴν πρὸς τὸν Δεσπότην οἰκείωσιν,
Τύχων παμμάκαρ ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς οἰκητήριον ἡ σὴ πανάμωμε, Παναγία μήτρα γέγονεν, ᾧ φωτιζόμενοι τοῦ
σκότους, λυτρούμεθα τῆς πλάνης ὑμνοῦντές σε, καὶ πόθῳ ἀληθεῖ μακαρίζοντες, μόνη
ἀνθρώπων ἐπανόρθωσις.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὖα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν

» εἰσῳκίσατο· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυο-

» φορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήν-

» θησας· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου,

ὡς σύνηθες, Α´ Ὡρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ἱζ´ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἰσαύρου,
Βασιλείου, Ἰννοκεντίου, Ἑρμείου,
Φήλικος καὶ Περεγρίνου·
καὶ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Μανουήλ,
Σαβὲλ καὶ Ἰσμαήλ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ς´ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια, τοῦ Ἁγίου Ἰσαύρου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Ἦχος δ´. Ἦδωκας σημεῖωσιν.

Πόνους συντριβόμενοι, καὶ κακουχίαις στενούμενοι, καὶ εἰρκτῇ συγκλειόμενοι, ξίφεσι κοπτόμενοι, καὶ βιαιοτάτῳ, θνήσκοντες θανάτῳ, οὐκ ἀπηνήσασθε Χριστόν, οὐ τοῖς ξοάνοις σέβας ἐνείματε· διὸ καὶ ἠξιώθητε, τῆς οὐρανοῦ λαμπρότητος, δυσωποῦντες τὸν Κύριον, ὑπὲρ πάντων μακάριοι.

Ἰσαυρος ὁ ἔνδοξος, καὶ ὁ στερρὸς Ἰννοκέντιος, καὶ ὁ θεῖος Βασιλείος, Φῆλιξ ὁ θαυμάσιος, ὁ κλεινὸς Ἑρμείας, καὶ ὁ Περεγρίνος, οἱ οὐρανώσαντες τὴν γῆν, ταῖς τῶν θαυμάτων θεῖαις λαμπρότησι, πιστῶς μακαριζέσθωσαν, ὡς τοῦ Κυρίου θεράποντες καὶ τὰ πάθη διώκοντες, τῶν ψυχῶν ἡμῶν πάντοτε.

Κρήνη ἀναβλύζουσα, τῶν ἰαμάτων χαρίσματα, ἡ σορὸς ὑμῶν δέδεικται, ἐξ ἧς ἀρυόμεθα, τῶν παθῶν ὑγείαν, καὶ τῶν νοσημάτων, τὴν παντελῆ ἀπαλλαγὴν, ἀνευφημοῦντες ὑμᾶς ἐκάστοτε, σεπτοὶ Μεγαλομάρτυρες, τῶν Ἀσωμάτων ἐφάμιλλοι, τοῦ Κυρίου θεράποντες, πρεσβευταὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τοῦ Ἁγίου Μανουήλ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Ὡς ἀστερές πολύφωτοι, Ἀθλοφόροι πανεύφημοι, θεϊκαῖς λαμπρότησι καταυγάζετε, τῆς οἰκουμένης τὰ πέρατα, δαιμόνων σκοτόμαιναν, καὶ παθῶν φθοροποιῶν, καὶ κινδύνων ἐξαίροντες· ὅθεν σήμερον, τὴν φαιδρὰν καὶ φωσφόρον καὶ ἁγίαν, συνελθόντες ἐκτελοῦμεν, ὑμῶν πανήγυριν ἔνδοξοι.

Μανουήλ ὁ θαυμάσιος, καὶ Σαβὲλ ὁ μακάριος, Ἰσμαήλ ὁ πάνσοφος μελωδήμασιν, ἱερωτάτοις τιμάσθωσαν, Τριάδα τὴν ἄκτιστον, ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν, ἱερῶς προκηρύξαντες, καὶ πολύθεον, ἀποσβέσαντες πλάνην, τῶν αἱμάτων, ταῖς προσχύσεσι καὶ δόξαν, ἀπειληφότες ἀμάραντον.

Βασιλέα παράνομον, παρανόμως προστάττοντα, ὑποκύπτειν σέβας τε νέμειν ἄλογον, θεῖον ἀψύχοις μακάριοι, ἐμφρόνως ἠσχύνετε, Μανουήλ καὶ Ἰσμαήλ, καὶ Σαβὲλ μεγαλώνυμοι· καὶ ἀθλήσαντες, καρτερῶς καὶ νομίμως τοὺς στεφάνους, ἀνεπλέξασθε τῆς νίκης, ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύοντες.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ´. Ἀνατολίου.

Εἰλικρινῶς ποθήσαντές σε Λόγε Θεοῦ, οἱ ἔνδοξοι Μάρτυρες, τὸ πυρσολατρεῖν ἔασαντες, λιπόντες καὶ τὴν τῶν Χαλδαίων χθόνα, τῷ σῷ φωτὶ κατηργάσθησαν· θεωρακισθέντες δὲ ὄπλοις τῆς πίστεως, ἠσχυναν Ἰουλιανὸν τὸν τύραννον, Μανουήλ ὁ ἔνδοξος, καὶ Σαβὲλ ὁ ἀείμνηστος, καὶ Ἰσμαήλ ὁ τρισόλβιος, σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι ὑμνοῦντές σε, καὶ πρεσβεύουσι τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Χαίροις οἰκουμένης καύχημα. Χαῖρε Κυρίου ναέ. Χαῖρε ὄρος κατάσκιον. Χαῖρε καταφύγιον. Χαῖρε λυχνία χρυσῆ. Χαῖρε τὸ κλέος, τῶν ὀρθοδόξων σεμνή. Χαῖρε Μαρία Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ. Χαῖρε Παράδεισε. Χαῖρε θεία τράπεζα. Χαῖρε σκηνή. Χαῖρε στάμνε πάγχρυσε. Χαῖρε ἡ πάντων χαρά.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τί τὸ ὀρώμενον θέαμα, ὃ τοῖς ἐμοῖς ὀφθαλμοῖς, καθορᾶται ὃ Δέσποτα; Ὁ συνέχων ἅπασαν, κτίσιν ξύλῳ ἀνήρησαι, καὶ θανατοῦσαι, ὃ πᾶσι νέμων ζωὴν; Ἦ Θεοτόκος

κλαίουσα ἔλεγεν, ὅτε ἐώρακεν, ἐν Σταυρῷ ὑψούμενον τὸν ἐξ αὐτῆς, ἀρρήτως ἐκλάμπαντα, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα. Γερασίμου.

Ὡς ἐννεάριθμον, τοῦ Λόγου σύνταγμα, ἐχθρῶν τὰς φάλαγγας, κατετροπώσαντο, Ἰσαυρος Φῆλιξ σὺν αὐτοῖς, Ἑρμείας καὶ Περεγρῖνος, ἅμα Ἰννοκέντιος, Μανουὴλ καὶ Βασίλειος, Ἰσμαὴλ ὁ ἐνδοξος, καὶ Σαβὲλ ὁ μακάριος· διὸ καὶ τὰ βραβεῖα τῆς νίκης, εὗρον ὡς Μάρτυρες Κυρίου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, ὁ Ν' Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων, ὁ παρῶν, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς·

Ἰσαυ(ρε Μ)άρτυς, εὐμενής, φάνηθί μοι.

Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις· Γ(ρ)ηγορίου.

Ῥοδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Ἰλέωσαι Μάρτυς τὸν εὐμενῆ, Θεὸν καὶ Σωτῆρα, ἐλεῆσαί με καὶ δεινῆς, ἐπηρείας μάκαρ ῥύσασθαί με, τὸν προσφυγόντα πιστῶς ἐν τῇ σκέπῃ σου.

Στενούμενος πταίσμασι χαλεποῖς, καὶ πλήθει κινδύνων, πιεζόμενος ἐκβοῶ, Ἰσαυρε θεόφρον πρόσθηθί μου, τῆς συνεχούσης ἀνάγκης καὶ λύτρωσαι.

Ἀθλήσας νομίμως ὑπὲρ Χριστοῦ, ἀνύστακτος φύλαξ, ἐχαρίσθης πόλει τῇ σῆ· γενοῦ δὲ καὶ σκέπη καὶ προστάτης, τῶν προσφυγόντων σοι ἐνδοξε Ἰσαυρε.

Θεοτοκίον.

Γυμνὸν ἀρετῶν με καταστολῆς, εὐρῶν ὁ Βελίαρ, βέλει ἔτρωσεν ἡδονῶν· ἢ τὸν ἱατρὸν Θεὸν τεκοῦσα, τὰ τῆς ψυχῆς μου θεράπευσον τραύματα.

Ῥοδὴ γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ἄνωθεν τοῖς δούλοις σου, τὴν σὴν βοήθειαν δώρησαι, σφύζων ἡμᾶς, πάσης ἐπηρείας, καὶ κινδύνων καὶ θλίψεων.

Ῥεῖθρα τῶν ἰάσεων, ἢ σὴ σορὸς ἀναβρύουσα, παντοδαπά, παύει τῶν ἀνθρώπων, ἀρρώσθημα Ἰσαυρε.

Τίμιος γεγένησαι, τὸ τοῦ Χριστοῦ τιμῶν ὄνομα· διὸ βοῶ· Λύτρωσαί με πάσης, ἀτιμίας πρεσβείας σου.

Θεοτοκίον.

Ἦνωται ὁ Κτίστης μου, ὑπερφυῶς ἐν σοὶ Δέσποινα, ὅλον ἐμέ, θέλων ἀναπλάσαι, διὰ σοῦ ὡς ἠυδόκησεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοὶ Κύριε,

» σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὑμνεῖ σε τὸ

» πνεῦμά μου.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Θεῖον φρόνημα, ἀνειλημμένοι, ᾧ ὑπέρμαχοι, τοῦ Δυρραχίου, καὶ τοῦ Χριστοῦ ὀπλῖται στερρόψυχοι, Ἀπολλωνίου τὸ θράσος καθείλετε, καὶ Τριποντίου τὸ σέβας ἡσχύνετε, νίκης ἔπαθλα, φαιδρῶς ἐκ Θεοῦ δεξάμενοι, δωρεῖσθε τοῖς πιστοῖς παθῶν ἰάματα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεῖα γέγονας, σκηνὴ τοῦ Λόγου, μόνη πάναγνε, Παρθενομῆτορ, τῇ καθαρότητι Ἀγγέλους ὑπεράρασα· τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμέ γοῦν γενόμενον, ῥερυπωμένον σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρον, πρεσβειῶν σου ἐνθέοις νόμασι, παρέχουσα σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἀμίαντος, ἀμνάς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος, Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ
θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς
θρηνηδοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἶμοι! τέκνον μου, πῶς πάσχεις θέλων ῥύσασθαι, παθῶν
τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον.

Ῥδὴ δ´. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἵψωθεὶς ἀπονοία μου, ὀλισθήσας πάθεσι κατενήνεγμαι· ἔγειρόν με κατακείμενον, ἐν
βυθῷ θεόφρον ἀπογνώσεως.

Σὲ πανένδοξε κέκτημαι, ἀσφαλῆ φρουρόν μου καὶ καταφύγιον· πρόστηθί μου μὴ
παρίδης με, ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως καὶ σῶσόν με.

Ἐν ὀδύνη καρδίας μου, τὸν ἐμὸν προστάτην σε τὸν θερμότατον, δυσωπῶ· Μὴ
καταλίπης με, ἐχθρῶν ἐπηρείαις ἀπολλύμενον.

Θεοτοκίον.

Γηγενῶν ἀκαταίσχυντε, σκέπη καὶ βοήθεια σύ μου πρόστηθι καὶ παντοίας με
ἐξάρπασον, συμφορᾶς Παρθένε τὸν οἰκέτην σου.

Ῥδὴ ε´. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Υἱὸς ὄφθης ἡμέρας, ἔχων ἐν καρδίᾳ σου λάμπον φῶς ἄδυτον, δι´ οὗ σκοτομήνη, τῆς
ἀπάτης μειοῦται καὶ ἅπασι, δαδουχεῖται γνῶσις, θείου φωτός· διὸ βοῶ σοι· Φώτισόν
με τὸν γνώμη τυφλώττοντα.

Μὴ παρίδης με Μάρτυς, πίστει σοι προστρέχοντα, μηδὲ ἀπόση με· γλώσση γὰρ
δολία, κατ´ ἐμοῦ οἱ μισοῦντές με φθέγγονται, πολεμοῦντες μάτην, τοῦ ἀπολέσαι τὸν
σὸν δοῦλον· ἀλλὰ πρόφθασον σῶσόν με Ἄγιε.

Ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ, σὲ ἐπικαλοῦμαι τὸν μέγαν προστάτην μου, ἐν παντί με τόπω, καὶ
καιρῷ διαφύλαξον Ἄγιε, ἀπὸ πάσης βλάβης, καὶ ἐπηρείας ἐναντίων, τὸν εἰς σὲ τὴν
ἐλπίδα μου θέμενον.

Θεοτοκίον.

Ὅλον ἐμὲ μορφοῦται, ἐκ σοῦ Ἀπειρόγαμε Θεὸς ὁ πλάστης μου· ὃν αἰεὶ δυσώπει,
οἰκτειρῆσαι λαὸν ἁμαρτάνοντα, διασῶσαι κόσμον, δαιμονικῆς ἀπάσης βλάβης, τὸν
εἰς σὲ Θεοτόκε ἐλπίζοντα.

Ῥδὴ ς´. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Νοός μου τὰς ἐκτροπὰς θεραπεύσας, καὶ καρδίας μου τὰ πάθη θεόφρον, σωματικῶν,
ἀλγηδόνων με ῥῦσαι, καὶ ἐπηρείας ἀπάσης καὶ θλίψεως, καὶ δεῖξόν με ταῖς σαῖς
λιταῖς, τοῦ ἐχθροῦ τῶν παγίδων ὑπέρτερον.

Ἵγιασέ σε ἀθλήσαντα Μάρτυς, ὁ πανάγιος Θεὸς ὃν δυσώπει, ἀγιασμόν, τοῖς σοῖς
δούλοις ἐκπέμψαι, καὶ φωτισμόν καὶ πταισμάτων τὴν λύτρωσιν· προστάτης γὰρ παρὰ
Θεοῦ, ἐχαρίσθης ἡμῖν ἀκαταίσχυντος.

Συνεῖναί με τὸν πολλά σε ποθοῦντα, πολυπόθητε εὐδόκησον Μάρτυς, σὲ δυσωπῶ,
τὸν καλόν μου προστάτην, καὶ πίστει κράζω σοι ἅγιε Ἰσαυρε· Γενήθητί μοι βοηθός,
καὶ παντοίας ἀνάγκης με λύτρωσαι.

Θεοτοκίον.

Ῥανίσι τῆς σωστικῆς σου πρεσβείας, κατασβέσασα παθῶν μου τὴν φλόγα, τὰς τοῦ
νοός, ἐκτροπὰς σαῖς πρεσβείαις, ὑπεραγία Παρθένε θεράπευσον, καὶ κόπασον τὸ
χαλεπόν, τῶν παθῶν μου κλυδώνιον πάναγνε.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγ-
» γελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν, ἡ ψυχὴ μου ἐπλή-
» σθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ ἄδη προσήγγισε, καὶ δέομαι
» ὡς Ἰωνᾶς, ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΖ´ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἰσαύρου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ,
Βασιλείου, Ἰννοκεντίου, Φήλικος, Ἑρμείου, καὶ Περεγρίνου.

Στίχ. Τμηθεὶς Ἰσαυρος σὺν συνάθλων πεντάδι,

Σαύρας νοητῆς καρδίαν τέμνει μέσον.

Ὁ Ἅγιος Ἰσαυρος, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ Βασίλειος καὶ Ἰννοκέντιος, ὄρμητο ἐξ Ἀθηνῶν. Ἀπαναστάντες δὲ τῆς πατρίδος, καὶ ἐν τινι σπηλαίῳ τῆς Ἀπολλωνίας γενόμενοι, Φήλικι καὶ Περεγρίνῳ καὶ Ἑρμείᾳ περιτυγχάνουσιν, οὓς καὶ ἐδίδαξεν ὁ Ἅγιος Ἰσαυρος μὴ πρὸς τὰ παρόντα ἐπιποιεῖσθαι· οἱ δὲ ἔργοις τοῦ αὐτοῦ λόγους ἐπεβεβαίωσαν. Ἀποστρεφόμενοι γὰρ τὴν τῶν συγγενῶν ὁμιλίαν, ἀπίστων ὄντων, πρὸς αὐτῶν Τριποντίῳ τῷ Ἐπάρχῳ διαβάλλονται· οὓς καὶ συλλαβῶν, καὶ τοῦ Χριστοῦ ἀποστῆναι μὴ δυνηθεὶς, ξίφει τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ἀποτηθηῖναι προστάττει. Ἰσαυρος δὲ ὁ τοῦ Χριστοῦ διάκονος, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ Ἀπολλωνίῳ τῷ υἱῷ τοῦ Ἐπάρχου ἐκδίδονται. Ὑφ' οὗ πυρὶ καὶ ὕδατι δοκιμασθέντες καί, ἐν τῷ παραδόξῳ, ἐκ τούτων ῥυσθῆναι, πολλοὺς πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν μεταθέντες πίστιν, ὧν καὶ οἱ πρῶτοι τῆς πόλεως Ροῦφος καὶ Ρουφίνος οἱ αὐτάδελφοι, τελευταῖον τὴν ἀπόφασιν δεξάμενοι, τέμνονται τὰς κεφαλὰς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Μανουήλ, Σαβέλ, καὶ Ἰσμαήλ.

Στίχ. Σαβέλ, Μανουήλ, Ἰσμαήλ, Πέρσαι γένος,

Τὸ δ' ἀξίωμα, Μάρτυρες διὰ ξίφους.

Ἐβδομάτῃ δεκάτῃ κασιγνήτους τρεῖς τάμε χαλκός.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐκ Περσίδος, ἀποσταλέντες παρὰ τοῦ Βασιλέως Περσῶν Βαλτάνου (ἢ Βαλάνου), καὶ τὰ πρὸς εἰρήνην πρεσβεύοντες, κατὰ τοὺς χρόνους Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου. Ὄν θύοντα τοῖς εἰδώλοις πέραν ἐν Χαλκηδόνι θεασάμενοι, καὶ πολλοὺς τῆ αὐτοῦ πλάνη καθυπαγομένους, αὐτοὶ ὑπάρχοντες θεοσεβεῖς καὶ τῷ Χριστῷ λατρεύοντες, ὠλοφύροντο, καὶ τὸν Χριστὸν καθικέτευον διαφυλαχθῆναι αὐτοὺς τῇ πίστει τῇ εἰς αὐτόν, καὶ μὴ κοινωνῆσαι τῇ πλάνῃ τῶν εἰδωλολατρῶν. Γνωσθέντες δέ, καὶ ἀχθέντες τῷ δυσσεβεῖ Ἰουλιανῷ, τύπτονται καὶ ἥλοις περονῶνται τοὺς ἀστραγάλους, καὶ λαμπάσι πυρὸς τὰς μασχάλας καταφλέγονται. Καὶ ταῦτα μὲν κοινῇ· ἰδίᾳ δὲ ὁ Ἅγιος Μανουήλ, ὑποσχέσεις δεξάμενος παρὰ τοῦ μιαιοῦ βασιλέως Ἰουλιανοῦ καὶ παραινέσεις, καὶ μὴ πεισθεὶς θυσίαν προσενεγκεῖν τοῖς εἰδώλοις καθηλοῦται τὴν κεφαλὴν καὶ ἀμφοτέρα τὰ νῶτα, καὶ καλάμοις εἰληφεὶς κατασφίγγεται, καὶ ἑτέροις ὀξέσι κατακεντᾶται βέλεσι· καὶ οὕτως ἅμα τοῖς δυσὶν ἀδελφοῖς αὐτοῦ Σαβέλ καὶ Ἰσμαήλ, ἐν τῷ πρὸς Θράκην τείχει τῷ ἐπιλεγόμενῳ Κωνσταντίνου, ἐν τόπῳ κρημνῶδει ἀπαχθέντες, τὰς κεφαλὰς ἀπετημήθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ὑπατίου, τοῦ ἐν Ρουφιαναῖς.

Στίχ. Κεῖται θαλάσσης Ὑπάτιος πλησίον,

Ὅς ὑπακούει σὺν Θεοῦ φίλοις ἄνω.

Ὁ πατὴρ ὑπῆρχε Φρυγία, καὶ γονεῖς θεοσεβεῖς ἐπὶ τῶν χρόνων Ὀνωρίου καὶ Ἀρκαδίου τῶν Βασιλέων. Γράμματα δὲ ἱκανὰ παιδευθεὶς, καὶ τὸν ὀκτωκαιδέκατον χρόνον πληρώσας, πάντα καταλιπὼν, τὸν μονήρη βίον ὑπέδω. Καὶ πάσῃ ἀρετῇ κοσμηθεὶς, τὴν τοῦ Πρεσβυτέρου χειροτονίαν δέχεται. Καὶ πληρώσας τὸν ὀγδοηκοστὸν χρόνον, μακαρίως ἀνεπαύσατο. Ὅποσα δὲ δι' αὐτοῦ θαύματα τελοῦνται, ἀδύνατον γράψαι.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Φωτὶ ἀστραπτόμενος, τῷ τρισηλίῳ ἔνδοξε Ἰσαυρε, Ἰννοκέντιε θεῖε, Φήλιξ Ἑρμεία καὶ Περεγρίνε σοφέ, σὺν Βασιλείῳ θαυμάτων λαμπρότησι, καταφωτίσατε τοὺς εὐφημοῦντας ὑμᾶς.

Ἀστέρες πολύφωτοι, ζόφον τῆς πλάνης μειοῦντες ὤφθητε, ἀθλοφόροι Κυρίου· διὸ ψυχὴν μου γνώμη τυφλώττουσαν, θεογνωσίας φωτὶ καταλάμψατε, τῆς ἀγνωσίας ἀχλὺν ἀποδιώκοντες.

Νοσοῦσαν ἀνιάτα, τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν ἰάσασθε, τὰ τοῦ σώματος πάθη,
Μάρτυρες θεῖοι ἐξαφανίσατε, ὧ Περεργίνε Ἰσαυρε Βασίλειε, Φῆλιξ Ἑρμεία κλεινὴ
καὶ Ἰννοκέντιε.

Θεοτοκίον.

Ἰσχύς μου καὶ ὕμνησις, καὶ σωτηρία Χριστὸς ὁ Κύριος, ὁ ἐκ σοῦ ἀνατείλας,
Παρθενομήτορ διὰ χρηστότητα, ἐκ τῆς ἀρχαίας ἡμᾶς λυτρωσάμενος, προγονικῆς
ἀπειλῆς καὶ ἀποφάσεως.

Ῥδὴ ἡ´. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ἠγλαῖσμένος κάλλεσι, μαρτυρίου θεόληπτε, καὶ κεκοσμημένος, τοῖς ἐξ ἄθλων
στίγμασι, πορφύραν ἐξ αἵματος, ἐνδεδυμένος τῆς σῆς σφαγῆς, καὶ ἱερωσύνης,
καλλυνόμενος δόξῃ, παρέστης τῷ Κυρίῳ, ὃν αἰεὶ ἐκδυσώπει, κοσμηῆσαι σωτηρίου,
ἡμᾶς περιβολαίῳ.

Θανατωθεὶς ὁ δαίλιος, ἡδονῶν τῶν ἐκπτώματι, ἔρριμμα εἰς γῆν, θέαμα θρήνων
ἄξιον· πανένδοξε Ἰσαυρε, νῦν ἐπ' ἐμὲ ἐπίβλεψον· δεῖξον ἐν ἐμοί, τὴν τῶν θαυμάτων
σου χάριν· βροτῶν ιδέτω γένος, ὅτι σύ μου προστάτης, καὶ σῶζεις ἐκ θανάτου τοὺς
σοὺς ἀχρεῖους δούλους.

Ἰερωσύνη πρότερον, κοσμηθεὶς Ἰερώτατε, καὶ διακονήσας, εὐλαβῶς εἰς ὕστερον,
αὐθαίρετον γέγονας, σὺ ἱερεῖον ἄμωμον, ἱερουργηθεὶς, Χριστῷ διὰ μαρτυρίου· διὸ
κάμοῦ τὸν ὕμνον, ὡς θυμίαμα Μάρτυς, προσκόμισον τῷ Κτίστη, καὶ σῶσόν με λιταῖς
σου.

Θεοτοκίον.

Ὁ τῶν φωστήρων κάλλεσιν, οὐρανὸν καλλωπίσας Θεός, ἄλλον οὐρανὸν σε, Θεοτόκε
ἔδειξεν· ἐκ σοῦ γὰρ ὡς ἥλιος, ἐξανατείλας πᾶσαν τὴν γῆν, τῆς θεογνωσίας,
κατελάμπρυνε φέγγει· διὸ οὐδεὶς προστρέχων, ἐν σοὶ κατησχυμμένος, πορεύεται τῶν
θεῶν, μὴ τυχὼν δωρεῶν σου.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραν-
» νος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει
» δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, τὸν Δημι-
» ουργόν, καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογοῖτε,
» ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς
» αἰῶνας.

Ῥδὴ θ´. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Μεγάλων χαρισμάτων ἀξιοθεὶς, ἐκ Θεοῦ παναιοῖδιμε Ἰσαυρε, ἀποσοβεῖς, δαίμονας
καὶ νόσους παντοδαπάς, καὶ πειρασμοὺς καὶ θάνατον, πᾶσι τὰ αἰτήματα χορηγῶν· διὸ
κάμοι παράσχου, εἰρήνην καὶ ὑγείαν, καὶ τῶν πταισμάτων ἀπολύτρωσιν.

Ὁ θεῖος καὶ σεβάσμιός σου ναός, τὸ πολύτιμον ἅγιον σῶμά σου, ὡς θησαυρόν, ἔχων
ἀναφαίρετον τοὺς πιστοὺς, καταπλουτίζει πάντοτε, ταῖς τῶν χαρισμάτων διανομαῖς·
διὸ κἄγὼ τῶν θεῶν, τύχοιμι δωρεῶν σου, ὁ προσφυγὼν τῷ θεῖῳ τάφῳ σου.

Ἴδου Μάρτυς Κυρίου καλῶς καμών, τὸν μισθὸν ἐκομίσω τῶν πόνων σου. Πρόστηθι
οὖν, πάντοτε θεόφρον τοῦ σοῦ λαοῦ, τὴν σὴν πατρίδα φύλαττε, σῶζε τοὺς
προστρέχοντάς σοι πιστῶς, καὶ βράβευσον εἰρήνην, πάση τῇ οἰκουμένῃ, κάμοῦ τοῦ
σοῦ οἰκέτου μέμνησο.

Θεοτοκίον.

Ἐπέρφωτε νεφέλη Μήτηρ Θεοῦ, τοὺς ἡμῖν πολεμοῦντας πολέμησον, τῇ κραταιᾷ, καὶ
παντοδυνάμῳ σου δεξιᾷ, τοῖς ἐν ἀνάγκαις πρόστηθι, τῶν ἀδικουμένων ἀντιλαβοῦ,
πταισμάτων λυτρουμένη, ταῖς σαῖς ἱκετηρίαις· ὅσα γὰρ θέλεις πάντα δύνασαι.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατεπλά-
» γη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη τοῖς ἀνθρώποις σω-

» ματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυχωροτέρα
» τῶν οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώ-
» πων, ταξιαρχία μεγαλύνουσιν.
Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἡ Α΄ Ὦρα,
Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ἱε' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Λεοντίου.

Εἰς τὸν ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν.

Τί σε ὀνομάσωμεν ἔνδοξε; τῆς Ἑλλάδος προσφοράν, ὡς ὠρμημένον ἀπ' αὐτῆς; τῆς
Φοινίκης καθαρμόν, ὡς τεθυμένον ἐν αὐτῇ; φωστῆρα, ὡς ἐν σκότει ἐξαστράψαντα·
γενναῖον, ὡς ἀήττητον τοῖς πλήττουσι. Πολύτροπός σου ἡ εὐκλεία, Λεόντιε
παμμακάριστε. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε ἀθλοφόρε προσεῖπωμεν; στρατιώτην τοῦ Χριστοῦ, ὡς καθαιρέτην τῶν ἐχθρῶν·
βασιλέα τῶν παθῶν, ὡς εὐσεβείας ἀθλητὴν· τροφέα, τῶν πεινῶντων ὡς φιλόπτωχον·
δικαίων, ἔραστην ὡς οὐρανόφρονα. Ποικίλα σου τὰ παθήματα, λαμπρότερα τὰ
παλαίσματα. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τίς σε οὐ θαυμάσει Λεόντιε; ὅτι ἔνοικον λαβών, τῆς ἀληθείας τὴν πηγὴν, ποταμοὺς
εὐεργεσίας, ἀναβλύζεις τοῖς πιστοῖς, καὶ πᾶσιν ἀναργύρως ἀνεπίφθονα, προσφέρεις,
τοῖς διψῶσι τὰ δωρήματα, εὐφραίνεις δὲ τοὺς μετέχοντας, ὑδάτων τῶν τῆς
χρηστότητος. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίνι ὁμοιώθης ταλαίπωρε, πρὸς μετάνοιαν οὐδόλως, ἀνανεύουσα ψυχὴ, καὶ τὸ πῦρ
μὴ δειλιῶσα, τῶν κακῶν ἐπιμονῇ; Ἀνάστα, καὶ τὴν μόνην πρὸς ἀντίληψιν, ταχεῖαν,
ἐπικάλεσαι καὶ βόησον. Τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν ἡμῶν, μὴ διαλίπης πρεσβεύουσα,
ῥυσθῆναι με, τῶν παγίδων τοῦ ἀλάστορος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἄρνα ἡ ἀμνάς ὡς ἐώρακεν, ἐπὶ ξύλου ἠπλωμένον, ἐκουσίως σταυρικοῦ, ἀνεβόα
μητρικῶς, ὀδυρομένη ἐν κλαυθμῷ. Υἱέ μου, τί τὸ ξένον τοῦτο θέαμα; ὁ πᾶσι, τὴν
ζωὴν νέμων ὡς Κύριος, πῶς θανατοῦσαι μακρόθυμε, βροτοῖς παρέχων ἀνάστασιν;
Δοξάζω σου, τὴν πολλὴν Θεέ μου συγκατάβασιν.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος γ'. Θεῖας πίστεως. Γερασίμου.

Ῥώμην ἔνθεον, διεζωσμένος, ἐθριάμβευσας, ἐν τοῖς ἀγῶσιν, Ἀθλοφόρε τοῦ Σωτῆρος
Λεόντιε· σὺ γὰρ ὡς λέων πρὸς ἄθλησιν ὠρμησας, καὶ πολεμίων τὸ κράτος κατέβαλες.
Μάρτυς ἔνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν ὄρθρον

Ἦ συνήθης Στιχολογία, ὁ Ν' Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ
ἀκόλουθος, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς (ἄνευ τῶν Θεοτοκίων).

Νίκη Θεός σ[ο]ι καὶ γέρας Λεόντιε.

Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ὡδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἄσομαί σοι Κύριε.

Νόμοις ἐγκώμιων ἢ ἀρετῆ σου, οὐχ ὑποπίπτει τοῦ Χριστοῦ, θεράπον Λεόντιε· αὐτὸς γάρ σοι ἐγκώμιον, καὶ ὄλβος ἀναφαίρετος.

Ἰέμενος μάκαρ τῶν ὑπὲρ φύσιν, τὴν ἀκηλίδωτον ψυχὴν, παρθένῳ τῷ σώματι, κοσμήσας πρὸς τὴν ἄνοδον, εὐσταλῆ κατασκευάσας.

Κράτος ἀπηνέγκω κατὰ τῆς πλάνης, τῇ εἰς τοὺς Μάρτυρας τιμῇ, γεραίρων ὀσίως, αἰοίδιμε Λεόντιε, τὸν αἰεὶ σοι ποθοῦμενον.

Θεοτοκίον.

Πῶς σε μακαρίσωμεν Θεοτόκε, τὴν ὑπερτέραν οὐρανοῦ, καὶ πάσης τῆς κτίσεως; Υἱὸν γὰρ ἐγέννησας, τὸν πλάστην καὶ Θεὸν ἡμῶν.

Ὡδὴ γ΄. Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε.

Ἦθος εὐσταθὲς καὶ φρόνημα, χάριν τε θεόθεν κεκτημένος Λεόντιε, ἀνεδείχθης τῆς ἀληθείας, ἀθλητῆς καὶ Μάρτυς ἄριστος.

Θέσθε τὰς ψυχὰς τῷ ζῶντι Θεῷ, τοῖς συστρατιώταις ἀνεφώνεις Λεόντιε, Βασιλεῖ τε τῷ αἰωνίως, διαμένοντι στρατεύεσθε.

Ἐρῆρι εὐσεβείας ῥήματα, ἢ μελισταγῆς καὶ φιλόθεος γλῶσσά σου, τοῖς δὲ δούλοις τῆς ἀσεβείας, βλασφημεῖν ἐνδιεβάλλετο.

Θεοτοκίον.

Χαίροις Μήτηρ ἀπειρόγαμε, ἢ τὸν Θεὸν Λόγον ἐν γαστρὶ σου χωρήσασα, καὶ τεκοῦσα σεσαρκωμένον, ὡς Θεὸν ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπον.

Ὁ Εἰρμός.

» Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες, πε-

» ριεζώσαντο δύναμιν· διὰ τοῦτο ἐστερεώθη, ἐν Κυ-

» ρίῳ ἢ καρδίᾳ μου.

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Σταυρὸν ὡσπερ θώρακα, ἀναλαβόμενος, πρὸς πάλιν ἐχώρησας, τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν, γενναίως τε ἠθλησας· ὅθεν ἐξαφανίσας, τὴν αὐτῶν δυναστείαν, ἐπαθλον ἐκομίσω, τῶν θαυμάτων τὴν χάριν, πρεσβεύων τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς, Μάρτυς Λεόντιε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐχθροῖς ἀντιτάθητι, τοῖς πολεμοῦσιν ἡμῖν· δεινῶς γὰρ ἐπέθεντο, τῇ κληρουχίᾳ τῇ σῆ, πανάχραντε Δέσποινα· ὄλεσον σαῖς πρεσβείαις, τῶν βαρβάρων τὰ θράση· γνώτωσαν τὴν ἰσχύν σου, φιλοπόλεμα ἔθνη· τῷ νεύματί σου τούτους πάντας ἀφάνισον.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ῥομφαία διήλθέ σου, τὴν παναγίαν ψυχὴν, ἠνίκα σταυρούμενον, ἔβλεψας ἐκουσίως, τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν σου· ὃν περ εὐλογημένη, δυσωποῦσα μὴ παύσῃ, συγχώρησιν πταισμάτων, ἡμῖν δωρήσασθαι.

Ὡδὴ δ΄. Τοὺς οὐρανοὺς ἢ ἀρετῆ σου.

Ὁ τῷ θυμῷ τῷ δεισιδαίμονι ὑπόσπονδος, σὲ τὸν πόθῳ τῷ θείῳ πληρούμενον Χριστοῦ, ἀνηλεῶς ἠκίζετο, Μάρτυς ἀθλοφόρε Λεόντιε.

Συνεκροτεῖτο παρρησία σοι Λεόντιε, ὑπὲρ τῆς ἀληθείας κινδυνεύοντι· μεθ' ἧς τομῆς καὶ καύσεως, πάσης κατετόλμας αἰοίδιμε.

Σὲ σαγηνεῦειν καὶ ζωγραεῖν πρὸς τὴν ἀλήθειαν, θαρσαλέως ἀντέφης, ὡς μακαριστὸν τὸν ἀπειλοῦντα ἠγῆμαι, Μάρτυς ἀθλοφόρε Λεόντιε.

Θεοτοκίον.

Χερουβικῶν ταγμάτων ὑπερέχουσα, καὶ Θεὸν ἐν ἀγκάλαις ἐποχοῦμενον, μετὰ σαρκὸς βαστάσασα, χαῖρε Θεοτόκε πανύμνητε.

Ὡδὴ ε΄. Ὁ κτησάμενος ἡμᾶς.

Ἰερεῖον πρὸς σφαγὴν, ἐτοιμότατον ἀχθείς, Λεόντιε πανένδοξε, τυραννικοῦ πρὸ βήματος, ὑπὲρ Χριστοῦ αὐθαιρέτως παρίστασο.

Καθελεῖν σου τὸ στερρόν, ἐπειρᾶτο τῆς ψυχῆς, τῆς πλάνης ὁ ὑπεύθυνος, τὸν σταυρωθέντα Κύριον, ὡσπερ κακοῦργον βροτὸν λοιδορούμενος.
Ἀπολέσθωσαν θεοί, οἱ τὴν γῆν καὶ οὐρανόν, σαφῶς μὴ τεκτεινάμενοι· ὁ σταυρωθεὶς ἀπάντων γάρ, Δημιουργός ἐστι Μάρτυς ἀντέλεγες.

Θεοτοκίον.

Ἡ Θεὸν ὑπερφυῶς, συλλαβοῦσα ἐν γαστρὶ, Παρθενομητορ ἄχραντε, τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν, τοῖς Θεοτόκον σε ὕμνοις δοξάζουσιν.

Ῥδὴ ς´. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Ἰλαρὸς μὲν, τοῖς προστρέχουσι πίστει Λεόντιε, καὶ τὸν λόγον, ἠρτυμένος τῷ θείῳ σου ἅλατι, ἰταμώτατος δέ, τοῖς ἐχθροῖς τοῦ Χριστοῦ ἀνεδείκνυσο.

Γεγηθὼς μὲν, ὁ πιστός σου θεράπων Λεόντιος, ἀπεδίδου, τὸ μαρτύριον τῆς βασιλείας σου· ἀλλ´ οὐκ ἔφερον, οἱ ἐχθροὶ σου Χριστὲ τὴν ἀλήθειαν.

Ἐξήπτοντο, τῷ θυμῷ ὡσπερ θῆρες, οἱ ἄνομοι, καὶ τὰς χεῖρας, ἐπετίθουν ὡς ἀρνίῳ τῷ Μάρτυρι, ἐπειγόμενοι, διασπᾶν ἀφειδῶς τὸν ἀήττητον.

Θεοτοκίον.

Δεόμεθα, ὑπὲρ τῶν ἰκετῶν σου ἀλόχευτε, Θεοτόκε, τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα δυσώπησον· ὅτι σὲ καὶ μόνην, προστασίαν ἡμῶν ἐπιστάμεθα.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, ὁ
» προφήτης Ἰωνᾶς, ἐν τῷ κήτει δεόμενος· Ἐκ φθορᾶς
» με ῥῦσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν Δυνάμεων.

Κοντάκιον. Ἦχος γ´. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τῶν τυράννων ἠλεγξας, τὰς πονηρὰς ἐπινοίας, καὶ Ἑλλήνων ἥσχυνας, τὴν ἀθεώτατον πλάνην· ἠψφρανας τὰς τῶν Ἀγγέλων χοροστασίας· ἴασιν τῶν νοσημάτων πιστοῖς παρέχεις· διὰ τοῦτό σου τὴν μνήμην, τιμῶμεν πόθῳ, σοφὲ Λεόντιε.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΗ´ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Λεοντίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, Ὑπατίου καὶ Θεοδούλου.

Στίχ. Ἄκμων τὸ σῶμα τοῦ Λεοντίου τάχα,

Ἄκμων σιδηροῦς πρὸς σφύρας, τὰς αἰκίας.

Ὀγδοάτη δεκάτη πληγῆσι Λεόντιος ἐκπνεῖ.

Οὗτος τὴν μὲν γέννησιν ἔσχεν ἐξ Ἑλλάδος· μεγέθει δὲ σώματος συναυξηθεῖσαν ἔχων ἀλκὴν καὶ ῥώμην, τοῖς στρατιωτικοῖς καταλόγοις ἐτάχθη. Ἐν δὲ τῷ πολεμεῖν, καὶ τοῖς ἐναντίοις ἐμπλέκεσθαι, ἀνδρείος φανείς, καὶ πολλάκις τρόπαια στήσας, δόξαν δὲ καὶ σύνεσιν ἔχων, καὶ λογισμὸν ἔμφρονα τῇ στρατηγικῇ στολῇ, καὶ τοῖς παρασήμοις κατεκοσμήθη. Διατρίβων δὲ ἐν Τριπόλει τῇ κατὰ τὴν Ἀφρικὴν ταῖς βασιλικαῖς σιτήσεσι καὶ φιλοφροσύναις ἐδεξιοῦτο τοὺς πένητας καὶ γνησίως καὶ εἰλικρινῶς ἐλάτρευε τῷ Θεῷ.

Περὶ τούτου μαθὼν ὁ ἡγεμὼν τῆς Φοινίκης Ἀνδριανός, ὃς ἦν κατὰ τοὺς καιροὺς Οὐεσπεσιανοῦ, ἀποστέλλει πρὸς αὐτὸν Ὑπάτιον Τριβοῦνον, μεθ´ ἐτέρων δύο στρατιωτῶν, ὧν ὁ ἕτερος Θεόδουλος ἐκαλεῖτο. Ἐν δὲ τῷ πορεύεσθαι, πυρετῷ λαύρῳ ὁ Ὑπάτιος συσχεθείς, ἄνωθεν ἐνεχθείσης φωνῆς, Ἀγγέλου τε ἐπιφανέντος αὐτῷ, ἤκουσεν· «Εἰ βούλει τῆς νόσου ἀπαλλαγῆσεσθαι, τρίτον ἐπικαλέσασθαι εἰς βοήθειαν τὸν τοῦ Λεοντίου Θεόν». Τῆς δὲ φωνῆς ταύτης ἐν αἰσθήσει καὶ ὁ Θεόδουλος γέγονε. Καὶ δὴ τυχὼν τῆς ἰάσεως ὁ Τριβοῦνος, ἐπεὶ κατέλαβε τὸν Ἅγιον ἅμα τοῖς σὺν αὐτῷ, τὸ μὲν πρῶτον, Λεόντιον ἀγνοῶν, ὃς τις ἐστι, παρ´ αὐτοῦ ἐξενίσθη. Ἐπιζητοῦντι δὲ αὐτόν, καὶ λέγοντι κατὰ προσποίησιν, ὅτι ἐστὶ φίλος ἑαυτοῦ τε καὶ τῶν θεῶν, ὁ Ἅγιος εἶπεν, ἑαυτὸν μὲν εἶναι τὸν ζητούμενον Λεόντιον, εἶναι δὲ τοῦ Χριστοῦ δοῦλον, τοὺς δὲ λεγομένους θεοὺς ἀποβδελύττεσθαι. Ἀκούσαντα δὲ ταῦτα τὸν Τριβοῦνον καὶ τὸν Θεόδουλον, προσπεσεῖν τῷ Ἁγίῳ, καὶ αἰτεῖσθαι παρ´ αὐτοῦ τὴν χάριν τῆς ἐν Χριστῷ

οικειώσεως. Εὐξαμένου δὲ τοῦ Ἁγίου ὑπὲρ αὐτῶν, ἐξ οὐρανοῦ νεφέλην ὕδατος λέγεται ἔλθειν, καὶ φωτίσαι αὐτούς, καὶ λευκὰς ἐνδύσαι στολάς· ἐφ' ᾧ τοὺς ἀπίστους ταραχθέντας, μνηύσαι πάντα τῷ ἡγεμόνι Ἀνδριανῷ.

Ὁ δὲ τούτους παραστησάμενος, ἐπεὶ νουθετῶν ἀποστῆναι τῆς τοῦ Χριστοῦ πίστεως οὐκ ἔπεισε, τὸν μὲν Ἅγιον Ὑπάτιον ἀναρτηθῆναι καὶ ξέεσθαι ἐκέλευσε, καὶ τὸν Ἅγιον Θεόδουλον σπαθίζεσθαι, καὶ οὕτω τὰς κεφαλὰς ἐκτμηθῆναι. Ὁ δὲ Μεγαλομάρτυς Λεόντιος, πρῶτα μὲν τύπτεται βάλκλοις· εἶτα ταῖς παρακλήσεσι τοῦ τυράννου καὶ κολακείαις μὴ προσχῶν, ἀλλὰ καταγελάσας αὐτόν, τύπτεται σφοδρῶς. Μετὰ ταῦτα κρεμασθεὶς, ἐπὶ πολὺ ξέεται καὶ λίθῳ τῷ τραχήλῳ βαρυνθεὶς, καὶ τυπτόμενος, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Αἰθερίου.

Στίχ. Πολλῶν βασάνων, Αἰθέριε λαμβάνεις

Τὰς ἀνταμείψας ἐν πλάτει τοῦ αἰθέρος.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ. Διαβληθεὶς οὖν, παρέστη Ἐλευσίῳ τῷ Ἄρχοντι, καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας, τείνεται καὶ λαμπάσι πυρὸς καταφλέγεται, καὶ τριβόλοις σιδηροῖς πυρωθεῖσι τὰς μασχάλας διακαίεται καὶ κατὰ τὸν νῶτον καὶ τὰ στέρνα καὶ τοῖς μυκτῆρσιν ὀγκίνους εἰσδέχεται, καὶ ἐν χαλκῷ τάπητι πυρωθέντι ἀπλοῦται, καὶ ἐκ τούτων πάντων Ἀγγέλου ἐπιστασία λυτροῦται, εἶθ' οὕτω τὴν κεφαλὴν τέμνεται.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ διασώσας ἐν πυρὶ.

Ῥωμαεότητι φρενῶν, ὥσπερ οἱ αἰχμάλωτοι Παῖδες, σὺν τῇ φλογὶ τῶν πειρασμῶν, καὶ τὴν πλάνην ἐπάτει Λεόντιος, ἀναμέλπων σοὶ Κύριε· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ἀπροσπαθείᾳ τῆς σαρκός, ἐπιλελησμένος εὐτόνως, τοὺς αἰκισμοὺς ὑπὲρ Χριστοῦ, ὡς ἀήττητος Μάρτυς ὑπέφερες, μελωδῶν σου τῷ κτίσαντι· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Σοφία πόθῳ τε Χριστοῦ, φύσεως βιαίως κρατήσας, τῆς ἐπικήρου βιοτῆς, ζωηφόρον προέκρινας θάνατον, ἀναμέλπων Λεόντιε· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Τριαδικόν.

Λόγον καὶ Πνεῦμα σὺν Πατρὶ, μίαν τρισυπόστατον φύσιν, θεολογῶν ὁ ἀκλινής, καὶ ἀήττητος Μάρτυς ἐκραύγαζεν· Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἀλοχεύτως ἐν γαστρὶ, καὶ ὑπερφυῶς δεξαμένην, τὸν ἀναλλοίωτον Θεόν, εὐσπλαγχνία βροτοῖς ὁμιλήσαντα, εὐσεβῶς ἀνυμνήσωμεν, ὡς μητέρα γενομένην τοῦ πάντων Κτίστου.

Ῥδὴ η'. Τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ προσηλωθέντα.

Ἐφερε σαρκὸς πληγὰς ὁ Μάρτυς, καὶ τὸν ἀσώματον ἐχθρόν, σφοδρότερον ἡνία, μέλπων· Ὑπερυψοῦτε Χριστόν, τὸν Θεὸν ἡμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὅρθιον τὸν νοῦν πρὸς τὸν Δεσπότην, ἐν ταῖς βολαῖς τῶν ἀκανθῶν, ἀνέτεινας τῷ πόθῳ, Μάρτυς· Ὑπερυψοῦτε βοῶν, τὸν Θεὸν ἡμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νίκη σοὶ Χριστὸς ὑπάρχει Μάρτυς, ὃν ταῖς αἰκίας τῆς σαρκός, ἐδόξασας κραυγάζων· Πάντες ὑπερυψοῦτε Χριστόν, τὸν Θεὸν ἡμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἐκ τῆς Ἀγνῆς τεχθέντα Λόγον, καὶ δωρησάμενον ζωὴν, τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, Παῖδες ὑπερυψοῦτε Χριστόν, τὸν Θεὸν ἡμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ σαρκὶ προσηλωθέντα, καὶ ὑπο-
» δείζαντα ἡμῖν, ὄπλον εἰς σωτηρίαν, Παῖδες ὑπερυ-
» ψοῦτε Χριστόν, τὸν Θεὸν ἡμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.
Ὡδὴ θ'. Ὁ τόκος σου ἄφθορος.

Τριάδος θεράπων ἀνεδείχθης, λατρεύσας Λεόντιε ἀμέμπτως, ᾧ καὶ πᾶν γόνυ κάμπτει,
οὐρανίων ἐπιγείων καταχθονίων· ὃν ἀνυμνοῦντες, ὡς Σωτῆρα μεγαλύνομεν.

Ἴδεῖν ἐφιέμενος ἀύλω, προσώπῳ ἀνακεκαλυμμένῳ, τοῦ Κυρίου τὴν δόξαν, τὰς
ἀρχὰς ἀπεξεδύσω καὶ ἐξουσίας, μίαν κηρύξας, Τρισυπόστατον Θεότητα.

Εὐφράνθη τῇ σῆ ὁμολογία, καὶ σὲ ὡμολόγησεν ἀξίως, τοῦ Πατρὸς ἐναντίον, ὁ
Σωτὴρ· ὃν ἐξιλέωσαι ἀθλοφόρε, πᾶσι τοῖς πίστει, μεγαλύνουσι τὴν μνήμην σου.
Θεοτοκίον.

Φανεῖσα τῶν Ἀγγέλων ἀνωτέρα, ὡς πάντων τεκοῦσα τὸν Σωτῆρα, Παναγία Παρθένε,
σῶσον οἰκτεῖρησον λαὸν ἡμαρτηκότα, καὶ τῇ σκέπῃ τῶν πτερυγῶν σου
προστρέχοντα.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ τόκος σου ἄφθορος ἐδείχθη, Θεὸς ἐκ λαγόνων
» σου προῆλθε, σαρκοφόρος ὡς ὄφθη ἐπὶ γῆς, καὶ
» τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη· σὲ Θεοτόκε, διὸ πά-
» ντες μεγαλύνομεν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἢ Α' Ὡρα,
Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ἸΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἰούδα.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ἰούδα μακάριε Χριστοῦ, Μαθητῆς γεγένησαι, τοῦ σαρκωθέντος Θεοῦ ἡμῶν, ὑφ' οὗ
ὡς πρόβατον, μέσον λύκων ὄντως, ἀπεστάλης λόγῳ σου, τὴν τούτων μεταπλάττων
δυσσέβειαν, πρὸς τὴν εὐσέβειαν, καὶ τὴν ἐνθεον ἐπίγνωσιν, τῆς Τριάδος· ὅθεν
εὐφημοῦμέν σε.

Ἰούδα θαυμάσιε βολίς, ἀπεστάλης πλήττουσα, καὶ παντελῶς ἀφανίζουσα, δαιμόνων
φάλαγγας, καὶ τοὺς ὑπ' ἐκείνων, πληγωθέντας χάριτι, τοῦ μόνου θεραπεύων Θεοῦ
ἡμῶν· ὃν νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.
Ἰούδα θεόπνευστε ἀκτίς, τοῦ ἡλίου γέγονας, τοῦ ἐκ Παρθένου ἐκλάμψαντος, καὶ
κατεφώτισας, εὐσεβῶν καρδίας, καὶ τὸν ἐπικείμενον, τῇ κτίσει σκοτασμὸν ἀπεδίωξας·
καὶ νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ἰούδα, οἱ ἀδελφοί σου σὲ ἐπαινέσουσιν, ἀδελφὸν φανέντα Λόγου τοῦ πρὸ αἰώνων, ἐξ
αἰδίου ἀναλάμψαντος τοῦ Γεννήτορος, καὶ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων, ἀφράστως
σαρκωθέντος, ἐκ τῆς Ἁγίας Παρθένου, καὶ ἐνανθρωπήσαντος· ὃν Ἀπόστολε ἐκτενῶς
ἰκέτευε, δωρηθῆναι εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ἡμῖν τοῖς τιμῶσί σε, τῶν πταισμάτων
ἰλασμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἢ ἀληθινή, ἢ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς· σὲ ἱκετεύομεν· Πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἦ Πάναγνος ὡς εἶδέ σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, θρηνηδοῦσα ἀνεβόα μητρικῶς·
Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον;
Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ΄.

Ἀπόστολε Ἅγιε Ἰούδα, πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχη ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἦ συνήθης Στιχολογία, ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἀποστόλου ὁ ἀκόλουθος, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς·

Μέλπειν Ἰούδαν τὸν θεόπτην σπουδάσω.

Θεοφάνους.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος πλ. α΄. Ἦππον καὶ ἀναβάτην.

Μύστα τῶν οὐρανῶν, Ἰούδα πάνσοφε, μαθητὰ τοῦ Σωτῆρος, καὶ κοινωνὸν τῆς ζωῆς, τὴν γλῶσσάν μου κίνησον, καὶ τὸν λόγον ἴθυνον, πρὸς τοὺς ὕμνους σου παμμακάριστε.

Ἔλκων τὸν τοῦ Σωτῆρος, ζυγὸν Ἀπόστολε, καὶ τὴν αὔλακα τέμνων, καὶ νεουργῶν τῇ χάριτι, τὸν σπὸρον κατέβαλες, καὶ πολύχουν ἤνεγκας, τῷ καλέσαντι παμμακάριστε.

Λόγον τὸν σαρκωθέντα, εὐρῶν διδάσκαλον, καὶ ταῖς τούτου Θεόπτα μαρμαρυγαῖς πυρούμενος, ἐγένου φῶς δεύτερον, ταῖς τοῦ πρώτου λάμπησι, συμμορφούμενος ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Πίστις ἠγείσθω μόνη, καὶ μὴ ἀπόδειξις, τῶν ὑπὲρ νοῦν θαυμάτων, θεογεννητορ πάναγνε· τὸν γὰρ ἀκατάληπτον, Θεὸν Λόγον τέτοκας, ἐνδυσάμενον τὸ ἀνθρώπινον.

Ῥδὴ γ΄. Ὁ πήξας ἐπ' οὐδενός.

Ἐπῆρθη τῶν Μαθητῶν, Χριστοῦ ἢ εὐπρέπεια, ὑπεράνω πάσης μεγαλειότητος· οὔτοι γὰρ γεγόνασιν αὐτοῦ, φίλοι τε καὶ οἰκεῖοι, καὶ συμφυλέται καὶ συνέσθιοι, καὶ τῶν μυστηρίων ἐκφάντορες.

Ἰούδα οἱ ἀδελφοί σου ἐπαινέσουσιν, ἀδελφὸν φανέντα καὶ νομιζόμενον, τοῦ φανερωθέντος ἐν σαρκί, Λόγου τοῦ πρὸ αἰώνων, συναϊδίου ἀναλάμπαντος, ἐκ τοῦ αἰδίου Γεννήτορος.

Νεκρώσας τὰ ἐπὶ γῆς σου μέλη συνώκησας, τῇ ζωῇ τῶν ὅλων Χριστῷ πανόλβιε, καὶ τῆς ζωηφόρου βιοτῆς, πάση τῇ οἰκουμένῃ, καταγγελεὺς σὺ ἐχρημάτισας, ῥήματα ζωῆς προϊέμενος.

Θεοτοκίον.

Ἴδου σὺ ὑπὲρ πάσας Ἀγνὴ κεχαρίτωσαι, ὑπερέβης πάσας τῇ ἀγιότητι, πάσας ὑπερῆρας καὶ πασῶν, ὄφθης ὑψηλοτέρα, τῶν οὐρανίων σαφῶς δυνάμεων, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ χρηματίσασα.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ πήξας ἐπ' οὐδενός τὴν γῆν τῇ προστάξει σου, καὶ

» μετεωρίσας ἀσχέτως βρίθουσιν, ἐπὶ τὴν ἀσάλευτον

» Χριστέ, πέτρων τῶν ἐντολῶν σου, τὴν Ἐκκλησίαν

» σου στερέωσον, μόνε ἀγαθὲ καὶ φιλόανθρωπε.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τοῦ τεχθέντος Δεσπότης καὶ ἀδελφοῦ, χρηματίσαντος πάντων τῶν ἐκλεκτῶν, Ἰούδα μακάριε, ἀδελφὸς ἐχρημάτισας, καὶ ὑπ' αὐτοῦ Ἀπόστολος, εἰς πάντα τὰ πέρατα, ἀπεστάλης πανεύφημε, τὸν λόγον τῆς πίστεως, πᾶσι κατασπείρων, καὶ φωτίζων τοὺς σκότει, ἀγνοίας δουλεύοντας, πονηρῶ κοσμοκράτορι. Διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πειρασμοῖς πολυπλόκοις περιπεσών, ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων καὶ ὀρατῶν, τῷ σάλῳ συνέχομαι, τῶν ἀμέτρων πταισμάτων μου· καὶ ὡς ἔχων ἀντίληψιν, καὶ σκέπην σε Ἄχραντε τῷ λιμένι προστρέχω, τῆς σῆς ἀγαθότητος. Ὅθεν Παναγία, τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, ἀσπύρως ἰκέτευε, ὑπὲρ πάντων τῶν δούλων σου, τῶν ἀπαύστως ὑμνούντων σε, πρεσβεύουσα αὐτῷ ἐκτενῶς, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, τὸν τόκον σου ἄχραντε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἢ ἀμνάς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυξε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἐκβοῶσα· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἢ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος· σπλαγχνίσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίστει, τὰ θεῖα παθήματα.

Ῥοδὴ δ'. Τὴν θεῖαν ἐννοήσας σου.

Ὁ μέγας τοῦ Κυρίου Ἀπόστολος, τῆς ἐμφανείας τοῦ Θεοῦ ἠξιομένος ἠγάπηται, καὶ τῆς αὐτοῦ θεωρίας, τὴν αἴγλην καὶ τὸ κάλλος τεθέεται.

Ἐπὶ τῶν χαρισμάτων ἀνάπλεως, καὶ δωρεῶν τῶν ἐκ Θεοῦ, δεδωρημένων Ἀπόστολε, πρὸς σωτηρίας λιμένα, τοὺς σὲ ὑμνολογοῦντας ὀδήγησον.

Δυναμει ἀπηττήτῳ τοῦ Πνεύματος, τοῦ παναγίου λειτουργέ, τῶν ἀπορρήτων φραζάμενος, τῆς πονηρίας διώκεις, πνεύματα τῷ λόγῳ τῆς χάριτος.

Θεοτοκίον.

Ἀφράστως συλλαβοῦσα πανάμωμε, τὸν Ποιητὴν σου καὶ Θεόν, δυσώπει σῶσαι κινδύνων ἡμᾶς, καὶ ψυχικὴν σωτηρίαν, βραβεῦσαι τοῖς ὑμνοῦσί σε Δέσποινα.

Ῥοδὴ ε'. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Νόμου παρωσάμενος, τὰ προσκιάσματα, τὸν χαρακτῆρα τῆς ἀληθείας, τηλαυγῶς ἐκήρυξας, αὐτὴν κεκτημένος, ὀδηγὸν τὴν ἀλήθειαν.

Τὸ τοῦ νόμου πρόσταγμα, πληρῶν Ἀπόστολε, τὰ ἔθνη πάντα ταῖς διδασκαλίαις σου, μαθητεύων ἔδραμες, καὶ ταῦτα βαπτίζων, Τριάδος ἐπικλήσειςιν.

Ὅμβρος ὡς οὐράνιος, ὡς δρόσος ἄνωθεν, ὁ θεῖος φθόγγος σου θεοκήρυξ, τὸν αὐχμὸν διέλυσε, τῆς πολυθεΐας, ἐνὸς Θεοῦ κηρύγματι.

Θεοτοκίον.

Νέκρωσον τὰ πάθη μου, Θεογεννήτρια, καὶ τὴν ψυχὴν μου τὴν νεκρωθεῖσαν, ἀμαρτίας δήγματι, ἀνάστησον Μήτηρ, τῆς ὄντως ἀναστάσεως.

Ῥοδὴ ς'. Μαινομένην κλύδωνι.

Θεωρίας δόγματι, πολιτείας πράξει φαιδραῖς, τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολε λαμπόμενος, τοὺς ἐν βυθῷ τῆς ἀγνωσίας ἐφώτισας.

Ἐπιστέλλεις ἅπασιν, τοῖς ἀνθρώποις τὴν φωτιστικὴν, καὶ δογμάτων ἔμπλεων τοῦ Πνεύματος, ἐπιστολὴν Ἱεροφάντα θεσπέσιε.

Ὁ Θεόπτης φθέγγεται, οὐρανός τις ὡς περ λογικός, τοῦ Θεοῦ τὴν δόξαν διηγούμενος, τοῦ δι' ἡμᾶς σαρκὶ φανέντος τὰ θαύματα.

Θεοτοκίον.

Παναγία Δέσποινα, Θεοτόκε ρῦσαί με φθορᾶς, καὶ παθῶν τὸν τάραχον κατεύνασον, ἢ τὴν πηγὴν τῆς ἀπαθείας κύησασα.

Ὁ Εἰρμός.

» Μαινομένην κλύδωνι, ψυχοφθόρῳ Δέσποτα Χρι-
» στέ, τῶν παθῶν τὴν θάλασσαν κατεύνασον, καὶ ἐκ
» φθορᾶς, ἀνάγαγέ με ὡς εὐσπλαγχνος.

Κοντάκιον. Ἦχος α΄. Χορὸς Ἀγγελικός.

Ἐκ ρίζης εὐκλεοῦς, θεοδώρητον κλῆμα, ἀνέτειλας ἡμῖν, τοῦ Κυρίου αὐτόπτα,
Ἀπόστολε Θεάδελφε, τοῦ Χριστοῦ κήρυξ πάνσοφε, τρέφων ἅπαντα, κόσμον καρποῖς
σου τῶν λόγων, τὴν ὀρθόδοξον πίστιν Κυρίου διδάσκων, ὡς μύστης τῆς χάριτος.
Συναξάριον.

Τῇ 10' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἰούδα.

Στίχ. Καὶ συγγενεῖα καὶ χορῶ ἀυχεῖν ἔχεις,

Χριστοῦ μαθητῶν, ὧ Ἰούδα, καὶ πάθει.

Ἐννεακαιδεκάτῃ βελέεσιν Ἰούδας θνήσκει.

Οὗτος, ἐν μὲν τῷ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγελίῳ καὶ ταῖς Πράξεσιν, Ἰούδας Ἰακώβου
ἐπονομάζεται· παρὰ δὲ Ματθαίῳ καὶ Μάρκῳ, Θαδδαῖος, καὶ Λεββαῖος, ἀδελφὸς κατὰ
σάρκα χρηματίζων τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ υἱὸς Ἰωσήφ τοῦ
Μνήστορος, ἀδελφὸς δὲ γνήσιος Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, ὁ καὶ τὴν φωτιστικὴν καὶ
δογματικὴν ἔμπλεων τοῦ Πνεύματος ἅπασιν ἐπιστεῖλας ἐπιστολήν.

Οὗτος παρ' αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου ἀποσταλεῖς, καὶ ὡς
ἀδελφὸς καὶ μυσταγωγός, πυρωθεὶς ταῖς αὐτοῦ λαμπρότησιν ὡς ἄνθραξ, πᾶσαν
πλάνην κατέφλεξε, καὶ τοὺς πιστοὺς κατεφώτισεν· ἔλκων γὰρ τὸν ζυγὸν τοῦ
Σωτῆρος, καὶ τὴν αὐλακα τέμνων, καὶ σπείρας τὸν σπόρον τῆς εὐσεβείας εἰς πᾶσαν
τὴν οἰκουμένην, πολὺν ἤνεγκε τὸν καρπὸν. Διὸ τῇ τε μέσῃ τῶν ποταμῶν (τῇ
Μεσοποταμίᾳ δηλ.) καὶ τὰ ὄμορα ἔθνη καταφώτισας τῷ λόγῳ, καὶ κηρύξας τὸ
Εὐαγγέλιον, τῇ Ἐδεσσηνῶν πόλει ἐνδημήσας, καὶ πρὸς Αὐγαρον τὸν Τοπάρχην
πορευθεὶς τοῦ θεραπεῦσαι αὐτόν, ὕστερον κατέλαβεν ἐν Ἀραρᾷ τῇ πόλει· καὶ ὑπὸ τῶν
ἀπίστων ἀναρτηθεὶς, καὶ τοξευθεὶς, τὸ πνεῦμα αὐτοῦ τῷ Θεῷ παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ζωσίμου.

Στίχ. Ψυχὴν ὑπὲρ σοῦ Ζώσιμος θεὶς φιλάτην,

Εἴφει θανῶν, ζῆ ψυχικὴν ζωὴν, Λόγε.

Οὗτος ὑπῆρχε στρατιώτης, ἐπὶ Τραϊανοῦ τοῦ βασιλέως, ἐξ Ἀπολλωνιάδος τῆς ἐν
Σωζοπόλει, ἡγεμονεύοντος τῆς ἐν Πισσιδεῖα Ἀντιοχείας Δομετιανοῦ. Ρίνας δὲ αὐτοῦ
τὰ ὄπλα, καὶ προσφυγὼν τῇ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, τοῦ ἐν Χριστῷ κατηξιώθη
Βαπτίσματος. Ὅθεν ἀχθεὶς πρὸς τὸν Ἡγεμόνα, καὶ ἑαυτὸν εἶναι Χριστιανὸν
ὁμολογήσας, ἐπὶ κραββάτῳ χαλκῷ πυρωθέντι ἐπιτίθεται, ἐκ τεσσάρων ταθείς.
Μεταβληθέντος οὖν τοῦ πυρὸς εἰς δρόσον, πολλοὶ τῶν παρόντων, καταπλαγέντες τὸ
θαῦμα προσῆλθον τῷ Χριστῷ· ὁ δὲ Ἅγιος Ζώσιμος, κρηπίσι καθηλωθεὶς, καὶ πώλοις
προσδεθεὶς, συνδραμεῖν ἠναγκάσθη τῷ Ἡγεμόνι, ἐπὶ τὴν Κανανιτῶν πόλιν ἐλαύνοντι,
ἐπὶ τρισὶν ἡμέραις ἄσιτος διαμένων. Θεόθεν δὲ δύο παίδων ἐπιφανέντων αὐτῷ, καὶ
τοῦ μὲν ἄρτον, τοῦ δὲ ἐν ἀγγείῳ ὕδωρ κομίζοντος, εὐχαριστήσας τῷ Θεῷ, τούτων
μετέλαβεν. Ἀχθεὶς δὲ εἰς ἐξέτασιν, πάλιν κρεμασθεὶς ξέεται, καὶ λαμπάσι πυρὸς
κατακαίεται, καὶ σιδήροις ὀξέσι κατακεντᾶται τὸν νῶτον, καὶ ξυρῷ τέμνεται τὰ
νεῦρα, καὶ τὰ ὀστά συντριβεται σιδηραῖς σφαίραις· καὶ οὕτω τὸν αὐχένα τμηθεὶς, τὸν
τοῦ Μαρτυρίου κομίζεται στέφανον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ζήνωνος.

Στίχ. Ζήνων, τί καινόν σοι τε καὶ θνητῷ βίῳ;

Πρὸς Ἀγγέλους ἄπελθε τοὺς ὑπὲρ βίον.

Οὗτος, ἀποταξάμενος τὸν κόσμον, καὶ μαθητεύσας τῷ μεγάλῳ γέροντι Σιλουανῷ, διὰ
τῆς ὑπερβαλλούσης αὐτῷ ὑπακοῆς καὶ ἄκρας ἀσκήσεως καὶ ἀκτημοσύνης, γέγονε
σημειοφόρος· καὶ γὰρ πολλοὺς ἐξ ἀνθρώπων ἀπήλασε δαίμονας. Οὕτως ὀσίως

βιώσας τοῖς ἀγγελικοῖς ἀγωνίσμασιν, ἐπὶ χρόνοις δυσὶ καὶ ἐξήκοντα, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Παΐσιου τοῦ Μεγάλου.

Στίχ. Ἐγὼ σε, Παῖσιε, ἄγγελον λέγω

Φύσει μὲν οὐχί, ἀλλὰ τῷ ξένῳ βίῳ.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ´. Ὁ ὑπερυψούμενος.

Τὸν θεοειδέστατον, μεθέξει Θεότητος, γενόμενον ἅπαντες, Ἰούδα ὑμνήσωμεν, ἐνθέως μελωδοῦντες· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἡ πνευματοκίνητος, καὶ θεόπνους γλῶσσά σου, τὸν κόσμον ἐπέστρεψε, Χριστοῦ τῷ κηρύγματι, ᾧ πάντες μελωδοῦμεν· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Νέμει σοι οὐράνιον, κληρουχίαν Κύριος, καὶ θρόνον ὑπέρλαμπρον, ἐν ᾧ καθευδόμενος, ἐνθέως μελωδήσεις· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Στόματι καὶ γνώμη σε, Θεοτόκον ἅπαντες, κηρύττομεν πάναγνε· Θεὸν γὰρ ἐγέννησας, ᾧ πάντες μελωδοῦμεν· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥδὴ η´. Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Πλοῦτον τῶν ἐθνῶν, καὶ βασιλέων γέρα, εὐκλειαν ἀπέιληφας, βοῶν Ἀπόστολε·

Πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὅλην τὴν αὐγὴν, τοῦ Παρακλήτου μάκαρ, ἐδέξω φοιτήσασαν, κραυγάζων ἐνδοξε·

Πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὑμνοὶς οἱ πιστοί, τὴν σοὶ δοθεῖσαν αἴγλην, Ἰούδα γεραίρομεν, προθύμως ψάλλοντες·

Πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Δεῦτε καλλονὴν, τοῦ Ἰακῶβ ὑμνῶμεν, Μαρίαν τὴν ἄχραντον, συμφώνως κράζοντες·

Πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Σοὶ τῷ Παντουργῷ, ἐν τῇ καμίνῳ Παῖδες, παγκό-

» σμιον πλέξαντες, χορεῖαν ἔψαλλον· Πάντα τὰ ἔργα

» τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας

» τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ´. Ἡσαΐα χόρευε.

Ἀπαστράπτων ἐνδοξε, φωτοχύτῳ Πνεύματος αὐγῇ, θαυμάτων τὰς ἀστραπὰς, τῶν ὑπερφυῶν, τοῖς πᾶσιν ἀπέπεμπες, ὡς μαθητῆς τοῦ Ἐμμανουήλ· ὄν μεγαλύνοντες, σὲ θεόπτα μακαρίζομεν.

Σὺν Ἀγγέλων τάξεσι, παρεστῶτες οἱ θεοειδεῖς, αὐτόπται καὶ θεωροί, τοῦ μονογενοῦς, τοῦ σάρκα πτωχεύσαντος, ὑπὲρ ἡμῶν, τοῦτον ἐκτενῶς, νῦν ἱκετεύσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ὡς τεκοῦσα Πάναγνε, τῶν κτισμάτων τὸν Δημιουργόν, κατὰ παντὸς γεννητοῦ, φέρεις τὴν ἀρχὴν, ἀσύγκριτον ἔχουσα, ὑπεροχὴν καὶ ὑπερφερῆ· ὅθεν τὸν τόκον σου, προσκυνοῦντες σὲ δοξάζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἡσαΐα χόρευε, ἡ Παρθένος ἔσχεν ἐν γαστρὶ, καὶ

» ἔτεκεν υἱὸν τὸν Ἐμμανουήλ, Θεόν τε καὶ ἄνθρω-

» πον, Ἀνατολὴ ὄνομα αὐτῷ, ὄν μεγαλύνοντες, τὴν

» Παρθένον μακαρίζομεν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἡ Α´ Ὡρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ Κ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Μεθοδίου,
Ἐπισκόπου Πατάρων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Μέθοδον ἡ μνήμη σου, ἡμῖν σωτήριον φέρουσα, Ἱεράρχα Μεθόδιε, λαμπρῶς ἐπεδήμησεν· ἐν αὐτῇ διό σε, ἀνυμνολογοῦμεν, ἀνακηρύττοντες τοὺς σοὺς, φαῖδρους ἀγῶνας καὶ τὰ παλαίσματα, δι' ὧν τὸν πολυμήχανον, καὶ πονηρὸν κατεπάλαισας, καὶ τῆς νίκης διάδημα, ἀνεπλέξω γηθόμενος.

Λόγοις κατεφώτισας, τῆς Ἐκκλησίας τὸ πλήρωμα, θεοφάντορ Μεθόδιε· ἄθλων δὲ λαμπρότητι, τῆς πολυθεΐας, ἐμείωσας ζόφον, καὶ μεταβέβηκας πρὸς φῶς, ἱεροφάντα νῦν τὸ ἀνέσπερον· διό σου τὴν πανέορτον, καὶ φωτοφόρον πανήγυριν, ἐορτάζομεν σήμερον, εὐσεβεῖα λαμπόμενοι.

Αἵμασιν ἐπέχρωσας, τὴν ἱερὰν διπλοῖδα σου, θεοφάντορ Μεθόδιε, μεθ' ἧς εἰς τὰ ἅγια, τῶν ἁγίων μάκαρ, ἐχώρησας χαίρων, καὶ κατοπτεῦεις τηλαυγῶς, τὴν τῆς Τριάδος θεῖαν λαμπρότητα, μουόμενος τρανότερον, τὰ ὑπὲρ νοῦν καὶ διάνοιαν, καὶ θεοῦμενος ἄριστα, Ἱεράρχα πανόλβιε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὸ καθαρώτατον, τοῦ Βασιλέως παλάτιον, δυσωπῶ πολυῦμνητε· τὸν νοῦν μου καθάρισον, τὸν ἐσπλωμένον, πάσαις ἁμαρτίαις, καὶ καταγώγιον τερπνόν, τῆς ὑπερθέου Τριάδος ποιήσον, ὅπως τὴν δυναστείαν σου, καὶ τὸ ἀμέτρητον ἔλεος, μεγαλύνω σφζόμενος, ὁ ἀχρεῖος οἰκέτης σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρούμενον βλέπουσα, καὶ τὴν πλευρὰν ὀρυττόμενον, ὑπὸ λόγχης ἡ πάναγνος, Χριστὸν τὸν φιλόφωτον, ἐκλαίε βοῶσα· Τί τοῦτο Υἱέ μου; τί σοι ἀχάριστος λαός, ἀνταποδίδωσιν ὧν πεποίηκας, καλῶν αὐτοῖς καὶ σπεύδεις με, ἀτεκνωθῆναι παμφίλτατε; Καταπλήττομαι ἔνδοξε, σὴν ἐκούσιον σταύρωσιν.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος γ'. Θεΐας πίστεως. Γερασίμου.

Θεῖαν μέθοδον, τῆς εὐσεβείας, ἐθησαύρισας, τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὡς Ἱεράρχης καὶ Μάρτυς Μεθόδιε· σὺ γὰρ σοφίας τὸν πλοῦτον δρεψάμενος, ἀθλητικῶς τὸ σὸν τάλαντον ηὔξησας· Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, ὁ Ν' Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τῆς ἀρετῆς μέθοδόν με, πανόλβιε μύστα, δίδαξον.

Θεοφάνους.

Ῥδὴ α'. Ἦχος βαρὺς. Νεύσει σου πρὸς γεῶδη.

Τρίβου συντονωτάτης, πρὸς τὸν Θεὸν με φερούσης, δεικνύων τὴν μέθοδον, Ἱερομύστα δίδαξον, ὅπως τῆς ἀτελευτήτου, τύχοιμι ζωῆς, ταῖς πρεσβείαις σου πάνσοφε.

Ἦστραπας φωτοφόρος, ἐν τῇ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, διτταῖς λαμπρυνόμενος,

Ἱεροφάντα χάρισιν· ὅθεν διπλοῖς σε στεφάνοις, ἱεροπρεπῶς ὁ Χριστὸς ἐστεφάνωσεν.

Στέφει τοῦ μαρτυρίου, ἱερωσύνης τε μύρω, Παμμάκαρ κοσμούμενος, δι' ἀμφοτέρων ἤστραψας· ὄθεν τῆς ἀληθεστάτης, καὶ θεοειδοῦς κληρουχίας τετύχηκας.

Ἄμωμος ὡς θυσία, καὶ ἱερὰ τῷ Δεσπότῃ, καὶ ζῶσα καὶ ἔμψυχος, ἱερουργήτης ἔνδοξε· ὄθεν θυσιαστηρίῳ, τῷ ἐν οὐρανοῖς προσεδέχθη Μεθόδιε.

Θεοτοκίον.

Ῥύστην βροτείου γένους, καὶ λυτρωτὴν καὶ Σωτῆρα, Χριστὸν ἡμῖν τέτοκας, Παρθενομήτορ ἄχραντε· ὄθεν σαφῶς σε εἰδότες, πρόξενον ζωῆς αἰωνίου δοξάζομεν.

Ῥδὴ γ'. Ὁ κατ' ἀρχὰς τοὺς οὐρανοὺς.

Ἐπιπολάζουσιν ἰδῶν, τὴν τοῦ Ὁριγένους ἀπάτην, ὡς ὑπάρχων ἄριστος ποιμὴν, τῷ θείῳ πυρὶ συντόμως ἐφλεξας, πᾶσαν ἐκείνου τὴν ἀχλύν, τὴν ἀπαστράπτουσιν αἴγλην, ἄψαυ τῆς σοφίας σου θεόληπτε.

Τῆς παρθενίας τὸ σεπτόν, καὶ τῆς ἀγνείας τὸ κάλλος, διὰ πείρας ἔνδοξε μαθῶν, σοφία τῇ σῆ καὶ λόγων χάριτι, πᾶσι τὴν τούτων καλλονήν, ὑποδεικνύεις θεόφρον, καὶ τὴν αἰωνίζουσιν φαιδρότητα.

Ἡ τῶν σῶν λόγων ἀστραπή, καὶ ἡ τῆς γνώσεως σάλπιγξ, καὶ δογμάτων εὐσημος φθογγή, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν Ὅσιε, πάντας καλοῦσα τοὺς πιστοὺς, πρὸς μετουσίαν παμμάκαρ, τῶν ἐπουρανίων ἀπολαύσεων.

Στερεωτέρας ἐδωδῆς, πνευματικῶν συμποσιῶν, οἱ πλησθέντες πάνσοφε τῶν σῶν, τὴν ὄντως τρυφὴν ἐκείθεν τρέφονται, τὴν διαμένουσιν αἰεὶ, συμφυομένην ἀρρέυστως, καὶ συναυξομένην τοῖς μετέχουσι.

Θεοτοκίον.

Μετὰ τοῦ θεοῦ Γαβριήλ, εὐλογημένη τὸ Χαῖρε, σοὶ Παρθένε κράζομεν αἰεὶ· χαρᾶς γάρ ἡμῖν αἰτία γέγονας, καὶ εὐφροσύνης ἀληθοῦς, τὸν Λυτρωτὴν καὶ Σωτῆρα, πάντων μετὰ σώματος κυήσασα.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ κατ' ἀρχὰς τοὺς οὐρανοὺς, παντοδυνάμω σου
» λόγῳ, στερεώσας Κύριε Σωτήρ, καὶ τῷ παντουργῷ
» καὶ θείῳ Πνεύματι, πᾶσαν τὴν δύναμιν αὐτῶν, ἐν
» ἀσαλεύτῳ με πέτρα, τῆς ὁμολογίας σου στερέωσον.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς.

Θυσιαστήριον τερπνὸν τὴν καρδίαν, ἀποτελέσας ἐν αὐτῷ ἀναιμάκτους, ἱεουργεῖ προσήγαγες θυσίας Θεῷ· ἀθλήσας δὲ στερρότατα, καὶ τυθεὶς προσηνέχθης, θυσία ᾧ Μεθόδιε, δι' ἡμᾶς τῷ τυθέντι· ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευε αἰεὶ, πάντας σωθῆναι, τοὺς πόθῳ ὑμνοῦντάς σε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς νῦν προσδράμωμεν, ἀμαρτωλοὶ καὶ ταπεινοὶ καὶ προσπέσωμεν, ἐν μετανοίᾳ κράζοντες, ἐκ βάθους ψυχῆς· Δέσποινα βοήθησον, ἐφ' ἡμῖν σπλαγχνισθεῖσα· σπεῦσον ἀπολλύμεθα, ὑπὸ πλήθους πταισμάτων· μὴ ἀποστρέψῃς σοὺς δούλους κενούς, σὲ γὰρ καὶ μόνην, ἐλπίδα κεκτήμεθα.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ παναμώμητος ἀμνὰς καὶ Παρθένος, ὃν ἀπεκύησεν Υἱὸν ἠπλωμένον, ἐπὶ Σταυροῦ ὡς ἔβλεπεν ὀδύναις τὴν ψυχὴν, καιρίαις κατεπλήττετο, καὶ ἐβόα θρηνοῦσα· Ποῦ σου τέκνον φίλτατον, δωρεῶν καὶ θαυμάτων, μνήμη ᾧν ἀπήλαυσεν, ὁ ἀχάριστος δῆμος; ἀλλ' εἰς τὸ σῶσαι γένος τῶν βροτῶν, ταῦτα νῦν πάσχεις· Ὑμῶ σου τὸ εὐσπλαγχνον. Ῥδὴ δ'. Ὁ πατρικὸς κόλπος.

Εἰς ἀρετῶν σὺ περιωπὴν, μαρτυρικῶς τελειωθεὶς διέδραμες, μεγαλόδωρον ἀντίδοσιν, τῆς ἱεουργίας σου, κομισάμενος Παμμακάριστε.

Θρόνον λαχὼν ἱεραρχικόν, ἱερωτάτην γὰρ ζωὴν ἐκέκτησο, τὴν ὀρθόδοξον ἐκήρυξας, πίστιν πανσεβάσμιε, καὶ ἐδίδαξας σοῦ τὸ ποιμνιον.

Ὁ γλυκασμὸς ὁ ψυχοφελής, τῶν σῶν δογμάτων ὡς πηγὴ προέρχεται, τοὺς μετέχοντας εὐφραίνουσα, καὶ καταγλυκαίνουσα τὰ τῆς ψυχῆς ἡμῶν αἰσθητήρια.

Διαφανὲς ὡς ἔσοπτρον Θεοῦ, θείας ἐμφάσεις ἀπλανῶς δεχόμενος, ἀναδέδειξαι Μεθόδιε· δι' εὐτονωτέρας γάρ, σεαυτὸν σπουδῆς ἀπεστίλβωσας.

Θεοτοκίον.

Ὁ πατρικοὺς κόλπους μὴ λιπών, καὶ ἐκ Παρθένου σαρκωθεὶς, Χριστὸς ὁ Θεός, διαφύλαξον τὴν ποιμνὴν σου, τῆς οἰκονομίας σου προσκυνούσαν τὰ θεῖα σύμβολα.

Ῥδὴ ε'. Κύριε ὁ Θεός μου.

Νέκρωσιν ζωηφόρον, ἐνεδύσω Πάτερ πρὸ τελευτῆς σου, καὶ ξίφει τεμνόμενος, τῷ τοῦ μαρτυρίου σου, πρὸς ζωὴν ἀπειροπλασίως, μετετέθης ἔνδοξε κρείττονα.

Μύστα τῶν ἀπορρήτων, κοινωνῆς τῆς ἄνω χοροστασίας, τοὺς πόθῳ τιμῶντάς σε, σῶσον παναοίδιμε, πειρασμῶν δεινῶν τὰς ἐφόδους, διαλύων ταῖς ἰκεσίαις σου.

Ἔχων πρὸς τὸν Δεσπότην, παρρήσιαν Πάτερ οὗ καὶ τὸ πάθος, προθύμως ἐζήλωσας, διὰ τῶν ἀγώνων σου, τοῖς πιστοῖς τὴν θεῖαν εἰρήνην, καὶ γαλήνην αἰτήσαι πάνσοφε.

Πρῶτον ἱερουργήσας, τὸν ἀμνὸν Θεοῦ τὸν τὰς ἀμαρτίας, τοῦ κόσμου καθαίροντα, ὕστερον θυόμενος, λογικὴ καὶ ζῶσα θυσία, προσηνέχθης τούτῳ Μεθόδιε.

Θεοτοκίον.

Ἄχραντε Θεοτόκε, τὴν ἐμὴν ψυχὴν τὴν ἐσκοτισμένην, δοχεῖον ὑπάρξασα, τοῦ ἀκαταλήπτου φωτός, καὶ ναὸς τῆς θείας ἀκτίνος, φωτὶ σου λάμπρυνον δέομαι.

Ῥδὴ ς'. Ναυτιῶν τῷ σάλῳ.

Νυσταγμὸν βλεφάροις, καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς δέ σου ὕπνον, παμμάκαρ οὐκ ἔδωκας ἕως πάντων, τῶν παθημάτων σαυτὸν ἠλευθέρωσας, καὶ χωρητικὸν ναὸν εἰργάσω, τῆς ἀκτινοβόλου ἀστραπῆς τοῦ Πνεύματος.

Ὀλικῶς τῇ θεῖα, καὶ θεοειδεῖ λαμπηδόνη, θεόφρον ἐνούμενος τῆς ἐνθέου, ἱερωσύνης κανὼν ἐχρημάτισας, καὶ πρὸς τὸν Θεὸν μεσίτης ὤφθης, πάσης Ἐκκλησίας τῶν πιστῶν Μεθόδιε.

Λαμπροτάτῳ βίῳ, ἢ φωτιστικῇ συνελθοῦσα, τῶν ὄντων κατάληψις θεορῆμον, φωτὸς λαμπτήρα τῷ κόσμῳ σε ἔδειξε, τὴν αἰρετικὴν ἀδολεσχίαν, καὶ τῆς ἀθείας τὴν ἀχλὺν διώκοντα.

Θεοτοκίον.

Βασιλίδα πάντων, σὲ τῶν γεγονότων εἰδότες, Θεὸν ὡς γεννήσασαν, Θεομητορ τὸν ἐκ μὴ ὄντων, τὰ πάντα ποιήσαντα, τὴν χαρμονικὴν ὕμνολογίαν, μετὰ τοῦ ἀγγέλου

Γαβριὴλ σοὶ κράζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ναυτιῶν τῷ σάλῳ, τῶν βιωτικῶν μελημάτων, συμ-

» πλόις ποντούμενον ἀμαρτίαις, καὶ ψυχοφθόρῳ

» θυρὶ προσριπτούμενον, ὡς ὁ Ἰωνᾶς Χριστέ βοῶ

» σοι, ἐκ θανατηφόρου με βυθοῦ ἀνάγαγε.

Συναξάριον.

Τῇ Κ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Μεθοδίου, Ἐπισκόπου Πατάρων.

Στίχ. Μέθοδον Μεθόδιος βίου πρὸς βίον,

Μεθεὶς ὀδεύει, οὗ μέθοδος οὐ πέλει.

Εἰκάδι ἀρχιθύτην Μεθόδιον ἄορ κατέπεφνεν.

Οὗτος ὁ μακάριος, ἐκ παίδων ἑαυτὸν τῷ Θεῷ ἀναθείς, σκεῦος θεῖον καὶ δοχεῖον θεοῦ

Πνεύματος γέγονεν. Ὅθεν καὶ ὑπὸ τῆς θείας χάριτος τὴν ἱερωσύνην ψήφῳ Θεοῦ

λαβὼν, καλῶς καὶ θεοφιλῶς ἐποίμανε τὸ ἐμπιστευθὲν αὐτῷ ποιμνιον, λόγοις

προσηνέσι καταφωτίσας τὸ τῆς Ἐκκλησίας πλήρωμα. Διὸ καὶ τὴν Ὠριγένους πλάνην

ἐπιπολάζουσιν ἰδὼν, ὡς ἄριστος ποιμὴν, πυρὶ θεῖῳ ταύτην κατέφλεξε, πᾶσαν τὴν

ἀχλὺν καὶ σκοτόμαιναν ἐκμειώσας, σοφίᾳ λόγων καὶ θεῖα χάριτι. Ἡ δὲ τῶν λόγων

αὐτοῦ ἀστραπή, καὶ ἡ τῆς γνώσεως σάλπιγξ εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξελέλυθεν. Ὅθεν μὴ φέρον ὁ ἐχθρὸς τὴν παρρησίαν καὶ ἔνστασιν τοῦ μεγάλου, ὀπλίζει τοὺς ἑαυτοῦ ὑπουργοὺς πρὸς τὴν τούτου ἀναίρεσιν. Ὁ δέ, πρὸ τῆς μαρτυρίας νέκρωσιν ζωηφόρον ἐνδυσάμενος, ξίφει τὴν κεφαλὴν τμηθεὶς, πρὸς τὴν κρείττονα ζωὴν μετετέθη· πρῶτον μὲν ἱερουργῶν τὸν ἀμνὸν τοῦ Θεοῦ, ὕστερον δὲ θυόμενος, προσήχθη τῷ Χριστῷ θυσία ζῶσα· ὅθεν καὶ διπλοῖς στεφάνοις κατεκοσμήθη ὁ γενναῖος πρόμαχος τῆς ἀληθείας· καὶ αἵμασι μαρτυρικοῖς τὸ τέλος ἀπενεγκάμενος, ἀνεπαύσατο αἰωνίως. Οὗτος ὁ θεῖος τῶ ὄντι τοῦ Θεοῦ Ἱερεύς τε καὶ Μάρτυς κατέλιπεν ἡμῖν συγγράμματα τῆς αὐτοῦ φιλοπονίας, πάσης γνώσεως καὶ ὠφελείας τυγχάνοντα. Ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν μελλόντων σαφέστατα προεθέσπισε, καὶ προηγόρευσε εὐκρινέστατα περὶ τε τῶν βασιλειῶν ἐναλλαγᾶς, καὶ μεταβολᾶς καὶ μεταποιήσεις, καὶ ἐθνῶν ἐκδρομάς, καὶ χωρῶν καὶ τόπον ἐρημώσεις καὶ ἀφανισμοῦς· περὶ τε ὀρθοδόξων καὶ αἰρετικῶν βασιλέων, καὶ περὶ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, καὶ περὶ τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ τῆς αὐτοῦ βασιλείας, καὶ τοῦ ἀφανισμοῦ καὶ πανωλεθρίας πάσης σαρκὸς ἀνθρωπίνης. Ταῦτα πάντα σαφέστατα ὁ θεῖος οὗτος προεθέσπισε.

Ὁ Ὅσιος πατὴρ ἡμῶν Κάλλιστος, ὁ Κωνσταντινουπόλεως, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ´. Οἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Ἱερωμένος θεόφρον, καὶ Μαρτύρων τῆς ἀληθείας, φαιδρῶς ἐκλάμπων ἐν αἵματι, σὺν αὐτοῖς τῷ Δεσπότη μέλπεις ἀπαύστως· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐστηριγμένους τῇ πίστει, τῶν εἰδώλων ἔσβεσας φλόγα, ῥοαῖς ἀγίων αἱμάτων σου, διὰ τῆς μαρτυρίας οὕτω κραυγάζων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Μεμνημένος τὰ θεῖα, θεωρία τῇ ἀνωτάτῳ, τὸν νοῦν πανσόφως ἐτράνωσας, τοῖς πιστῶς μελωδοῦσι συνανακράζων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Ῥμολογίαις δοξάζει, τὸν σὸν τόκον πᾶσα κτίσις, Θεὸν Παρθένε γινώσκουσα, καὶ σεπτῶς προσκυνοῦσα τούτῳ κραυγάζει· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ῥδὴ η´. Τὸν μόνον ἄναρχον.

Σὲ τὸν ἀόρατον, ὡς ὄρων ἐκαρτέρει, τοὺς τυράννων αἰκισμοὺς ὁ θεόφρων, καὶ στέφανον ἀνεδήσατο μέλπων· Ὑμνεῖτε ἱερεῖς, λαὸς ὑπερυψοῦτε, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὴν ἀδιάδοχον, τοῦ Χριστοῦ βασιλείαν, εἰλικρινῶς ἐπιποθῶν Ἱεράρχα, τὴν ταύτην σοὶ προξενοῦσαν ὀδεύεις τρίβον, κραυγάζων τῷ Χριστῷ· Λαὸς ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀπειροπλάσιον, ὁ Χριστὸς σοὶ παρέσχε, τῶν σῶν καμάτων τὸν μισθὸν θεοφόρε, διάνοιαν ὑπερβαίνοντα πᾶσαν, ὑμνοῦντι εὐσεβῶς, αὐτοῦ τὴν βασιλείαν, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Δογμάτων πέλαγος, καὶ πυξίον δογμάτων, καὶ θεωρίας ὑψηλὸν θησαυρὸν σε, γινώσκομεν καὶ αἰσθήσεως θρόνον, ὑμνοῦντες εὐσεβῶς· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἰκέτης Πάναγνε, σοὶ προσέρχομαι πίστει, τῇ συλλαβούσῃ τὸν τῶν ὄλων Δεσπότην. Νῦν σῶσόν με διωγμῶν καὶ κινδύνων, ὑμνοῦντα εὐσεβῶς, Θεὸν τὸν σαρκωθέντα, ἐκ σοῦ ἀνερμηνεύτως.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν μόνον ἄναρχον, Βασιλέα τῆς δόξης, ὃν εὐλο-

» γοῦσιν οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις, καὶ φρίττουσι τῶν

» Ἀγγέλων αἱ τάξεις, ὑμνεῖτε ἱερεῖς, λαὸς ὑπερυ-
» ψοῦτε, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ῥοδὴ θ'. Μήτηρ Θεοῦ καὶ Παρθένος.

Διὰ παντὸς τὸν Χριστὸν ἰκέτευε, θεομακάριστε Πάτερ, τῶν αἰρέσεων παῦσαι, τὰ καθ' ἡμῶν μηχανουργήματα, καὶ τὸν νῦν ζῶφον ἐκ μέσου ποιῆσαι· ὡς γὰρ Ἱεράρχης, δυνατὸς πρέσβυς πέφηνας.

Ἀπὸ τῆς γῆς πρὸς τὴν ἐπουράνιον, διαγωγὴν μετετέθης, λειτουργίας γέρας, τοῦτο λαβών, καὶ τῆς ἀθλήσεως, ἔνθα ζωῆς ἀκηράτου μετέχων, συνδιαιωνίζειν, τῷ Χριστῷ κατηξίωσαι.

Εὐλοῦ ζωῆς τὸν καρπὸν ἐτρέψης, τῆς ἀθανάτου παμμάκαρ, τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων, τὸν ἀρχηγὸν ἐμπορευσάμενος· οὗ τῆς χαρᾶς ἀπολαύων πλουσίως, ὑπὲρ τῶν ὑμνούντων σε, πιστῶς ἐκδυσώπησον.

Ὅλον τὸν νοῦν ἀνατείνων Ὅσιε, διὰ χρηστότητος βίου, τῆς Χριστοῦ θεωρίας, καὶ τῆς τερπνῆς ἀγαλλιάσεως, κατηξιώθης ὡς Ἱερομάρτυς, ὡς ὑφηγητῆς τῆς εὐσεβείας καὶ πρόμαχος.

Θεοτοκίον.

Νόμου καινοῦ κιβωτὸν καλοῦμέν σε, καὶ θεοχάρακτον πλάκα, ἐν ἧ ὁ Λόγος ἐγράφη, ὁ τοῦ Θεοῦ βροτὸς γενόμενος, διὰ τὸ σῶσαι τὸν κόσμον ἐκ πλάνης, κεχαριτωμένη Θεοτόκε πανύμνητε.

Ὁ Εἰρμός.

» Μήτηρ Θεοῦ καὶ Παρθένος τίκτουσα, καὶ παρθε-
» νεύουσα πάλιν, οὐχὶ φύσεως ἔργον, ἀλλὰ Θεοῦ συ-
» γκαταβάσεως· ὅθεν ὡς μόνην τῶν θείων θαυμάτων,
» καταξιωθείσάν σε ἀεὶ μεγαλύνομεν.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, ἢ Α' Ὁρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆς ΚΑ' τοῦ Αὐτοῦ Μηνός

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἰουλιανοῦ,
τοῦ Ταρσέως.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Φωταυγῆ σε ὡς ἥλιον, τὰ τοῦ κόσμου πληρώματα, νοηταῖς λαμπρότησι καταυγάζοντα, καὶ ἀθειᾶς ἐξαίροντα, τὴν νύκτα μακάριε, Μάρτυς Ἰουλιανέ, ἐγνωκότες τὴν μνήμην σου, ἐορτάζομεν, τὴν φωσφόρον καὶ θείαν· καὶ τὴν κόνιν, τῶν λειψάνων προσκυνούμεν, ῥῶσιν ψυχῶν ἀρυόμενοι.

Καὶ τυπτόμενος μᾶστιξι, καὶ δεινῶς πτερνιζόμενος, καὶ φρουρᾷ μακάριε καθειργνύμενος, τόπους ἀμείβων θλιβόμενος, θηρσί συγκλειόμενος, καὶ βυθῷ προσομιλῶν, καὶ θαλάσση ποντούμενος, καὶ δεξάμενος, τὸ μακάριον τέλος, οὐκ ἠρνήσω, τὸν Δεσπότην τῶν ἀπάντων, κλέος Μαρτύρων πανόλβιε.

Θαλαττίων ἐκ κόλπων σε, πρὸς τῇ χέρσῳ γενόμενον, κυβερνήσει Πνεύματος ὡς ἑώρακε, τὸ ἱερώτατον γύναιον, πιστῶς ἐπεδέξατο, Μάρτυς Ἰουλιανέ, καὶ ταφῇ παραδέδωκε, σοῦ τὸ ἄμωμον, καὶ πολυάθλον σῶμα, τὸ νικῆσαν, διαβόλου τυραννίδα, τῇ συνεργίᾳ τῆς χάριτος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πεπτωκότων ανόρθωσις, τεθνεώτων ανάστασις, σὺ ἐδείχθης τέξασσα, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν τῷ Πατρὶ συννοούμενον, τὴν θείαν τε γέννησιν, ἀνασχόμενον ἐκ σοῦ, ἐν σαρκὶ καθ' ὑπόστασιν, ὃν ἰκέτευε, πειρασμῶν λυτρωθῆναι καὶ κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει Παναγία, εἰλικρινῶς σε δοξάζοντας.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ὡς ἐώρακε Κύριε, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ σου, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον ἐξεπλήττετο, καὶ ἀτενίζουσα ἔλεγε. Τί σοι ἀνταπέδωκαν, οἱ πολλῶν σου δωρεῶν ἀπολαύσαντες Δέσποτα; Ἀλλὰ δέομαι· Μὴ με μόνην ἐάσης ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλὰ σπεῦσον ἀναστῆναι, συνανιστῶν τοὺς προπάτορας.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον. Γερασίμου.

Μητρικαῖς ὑποθήκαις μυσταγωγούμενος, πανευκλεῖς στρατιώτης ὄφθης Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, παντευχίαν μυστικὴν περιζωσάμενος· ὄθεν καθεῖλες τὸν ἐχθρόν, ὡς γενναῖος ἀριστεύς, καὶ ἤθλησας θεοφρόνως, Ἰουλιανὲ θεόφρον, ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ πρεσβεύων Θεῷ.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἦ συνήθης Στιχολογία, ὁ Ν' Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς, ἄνευ τῶν Θεοτοκίων·

Ἰουλιανὸν ὕμνοισι Μάρτυρα στέφω.

Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ῥδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Ἰεροῖς εὐφημείσθω, ὕμνοις Ἀθλητά σου ἡ αἰδίδιμος, καὶ ὑπέρτιμος μνήμη, ἀπροσίτω γὰρ δόξη δεδόξασται.

Ὀλισθὸν οὐχ ὑπέστης, διηγωνισμένος τὸ μαρτύριον, τοῦ Χριστοῦ στρατιῶτα, ἀσθενεῖα σαρκὸς μέχρις αἵματος.

Ἦ ὑπὲρ αἴγλην χρυσοῦ, τοῖς μαρτυρικοῖς ἐναγλαΐζεται, αἰκισμοῖς ἀπαστράπτων, καὶ πολύτιμον λίθον ὁ Ἅγιος.

Θεοτοκίον.

Ἄχραντε Θεοτόκε, ἡ σεσαρκωμένον τὸν αἰδίδιον, καὶ ὑπέρθρον Λόγον, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα, ὕμνοῦμέν σε.

Ῥδὴ γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Λίθοις οὐ προστέταγμαί, θεολατρῆν χειρῶν ἔργοις, Ἰουλιανός, τῷ φρενοβλαβοῦντι, δικαστῇ ἀπεφθέγγετο.

Ἦ ἴστασο πρὸ βήματος, τυραννικοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, Ἰουλιανέ, ὡς Κριτῆ τῶν ζώντων, καὶ νεκρῶν παριστάμενος.

Ἦ ἄφρων οὐ γεγένημαι, ὁμολογῶν Θεὸν ἔφη, Ἰουλιανός, ἕνα ἐν Τριάδι ἀμερίστως ὕμνούμενον.

Θεοτοκίον.

Δὸς ἡμῖν βοήθειαν, ταῖς ἰκεσίαις σου Πάναγνε, τὰς προσβολάς, ἀποκρουομένη, τῶν δεινῶν περιστάσεων.

Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε,

» σὺ εἶ τὸ φῶς τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὕμνεῖ σε τὸ

» πνεῦμά μου.

Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἰδάτων πνιγμονῆ, τὸ μακάριον τέλος, δεξάμενος σοφέ, τὸν πολύμορφον ὄφιν, ἐν τούτοις ἐναπέπνιζας, καὶ τὴν νίκην ἀπειλήφας· ὄθεν πόθῳ σου, τὴν ἀξιέπαινον μνήμην, ἐορτάζοντες, ὑπὲρ ἡμῶν σε πρεσβεύειν, Χριστῷ ἱκετεύομεν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐλπίς Χριστιανῶν, Παναγία Παρθέने, ὃν ἔτεκες Θεόν, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἀπαύστως ἰκέτευε, σὺν ταῖς ἄνω Δυνάμεσι, δοῦναι ἄφεσιν, ἁμαρτιῶν ἡμῖν πᾶσι, καὶ διόρθωσιν, βίου τοῖς πίσται καὶ πόθῳ, ἀεὶ σε δοξάζουσι.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἦ ἄσπιλος ἀμνάς τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα κρεμάμενον, νεκρόν, ἐπὶ ξύλου ὄρῳσα, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο, μητρικῶς ὀλολύζουσα· Πῶς ἐνέγκω σου, τὴν ὑπὲρ λόγον Υἱέ μου, συγκατάβασιν, καὶ τὰ ἐκούσια πάθη, Θεὲ ὑπεράγαθε;

Ἦ δὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Νιφετώδεσι μάστιξιν, Ἰουλιανὸς τὸ σῶμα προδίδωσιν· ἀνεπαίσθητος τῶν πόνων γάρ, τοῦ Χριστοῦ τῷ πόθῳ ἐφυλάττετο.

Οὐρανόσι ὑπέριτε, Ἰουλιανὲ χλιδῆς ἐφιέμενος, τοῖς διώκταις τὴν ἐπίγειον, ὡς Χριστοῦ θεράπων καταλέλοιπας.

Νικητὴν δεισιδαίμονος, πλάνης οὐ σαρκὸς ἢ ῥώμης πανέντιμε, ἀλλὰ πόθος ὁ ἀήττητος, τῶν Χριστοῦ παθῶν σε ἀπειργάσατο.

Ἰσχυρὸς ὡς πτέρυξι, τοὺς τῆς ἀσεβείας βρόχους στερόντητι, καὶ τοῦ Πνεύματος τῆ χάριτι, πρὸς σκηνὰς Μαρτύρων ἐπαγόμενος.

Θεοτοκίον.

Θεοτόκον σε Πάναγνε, οἱ πεφωτισμένοι πάντες κηρύττομεν, τὸν γὰρ Ἥλιον ἐκύησας, τῆς δικαιοσύνης ἀειπάρθενε.

Ἦ δὴ ε'. Ὁρθίζοντες βοῶμέν σοι.

Μιμούμενος ἐν πᾶσι πανεύφημε, τὸν Δεσπότην, ἔστης ἐπὶ βήματος, παρανομούντων κρινόμενος.

Νομίμως ἠγωνίσω καὶ τέθυσαι, τῷ Δεσπότη, ὡς ἀρνίον ἄκακον, χερσὶν ἀνόμων μακάριε.

Ὅσιμα μαρτυρήσας ἀοίδιμε, ἐπεγνώσθης, Ἰουλιανὲ μακάριε, ὑπὸ Θεοῦ παντοκράτορος.

Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Θεοτόκε· σὺ γὰρ τὸν Θεὸν Λόγον, σαρκὶ τῷ κόσμῳ ἐκύησας.

Ἦ δὴ στ'. Χιτῶνά μοι παράσχου.

Ἰκρίῳ προσταγέντος σου Χριστέ, ὁ κλεινὸς θεράπων σου, οὐκ ἐπαισχύνεται, ἀλλ' ὡς δόξης κοινωνὸς ἐναβρύνεται.

Σεσίγηται τῆς πλάνης τὰ αἰσχροῦ, θεηγόρων γλώσση δέ, θεῖα μυστήρια, τῶν Μαρτύρων τοῦ Χριστοῦ ἐκκαλύπτεται.

Ἰάματα παθῶν παντοδαπῶν, καὶ πταισμάτων ἄφεσιν, αἰτησαι ἔνδοξε, Ἀθλητὰ τοῦ Σωτῆρος τοῖς ὑμνοῦσί σε.

Θεοτοκίον.

Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ σε τοῖς βροτοῖς, Θεοτόκε ἔδειξεν, οὐράνιον κλίμακα· διὰ σοῦ γὰρ πρὸς ἡμᾶς καταβέβηκε.

Ὁ Εἰρμός.

» Χιτῶνά μοι παράσχου φωτεινόν, ὁ ἀναβαλλόμενος

» φῶς ὡς ἱμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΑ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἰουλιανοῦ, τοῦ ἐν Κιλικίᾳ.

Στίχ. Φέρων τι χρῆμα σάκκος ἄξιον πόλου,

Ἰουλιανὸν βάλλεται πόντου μέσον.

Σάκκω Ἰουλιανὸς βυθὸν εἰσέδου εἰκάδι πρώτη.

Οὗτος ἦν ἐκ τῆς Ἀναζαρβέων πόλεως, τῆς δευτέρας τῶν Κιλικῶν Ἐπαρχίας, υἱὸς τινος βουλευτοῦ, μητρὸς δὲ χριστιανῆς. Παρ' ἧς τὴν κατὰ Χριστὸν εὐσέβειαν μεμαθηκῶς καὶ τῇ μελέτῃ τῶν θείων γραφῶν σχολάσας, ἐν τῷ ὀκτωκαιδεκάτῳ ἔτει τῆς αὐτοῦ ἡλικίας διαβληθεὶς, προσήχθη Μαρκιανῷ τῷ Ἡγεμόνι· καὶ μὴ καταδεξάμενος θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, ἐν διαφόροις μέρεσι τοῦ σώματος αἰκίζεται. Εἶτα ἐν τῇ φρουρᾷ τεθείς, καὶ τῇ μητρὶ συμβούλῳ χρησάμενος, ἐμμένειν εἰπούση αὐτῷ καὶ ἐναποθνήσκειν τῇ εἰς Χριστὸν πίστει, ἐν σάκκῳ βληθεὶς, μεστῷ ψάμμου, καὶ ἐρπετῶν ἰοβόλων καὶ λοιπῶν ὄφρων, μέσον τοῦ πελάγους ἀφίεται, καὶ οὕτω τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον δέχεται. Τοῦτον καὶ ὁ μέγας Χρυσόστομος ἐγκωμίοις ἐτίμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀφροδισίου.

Οὗτος ἦν ἐκ τῆς Κιλικῶν χώρας, τὸν Χριστὸν ἄνωθεν σεβόμενος καὶ προσκυνῶν. Συσχεθεὶς δὲ καὶ Διονυσίῳ τῷ ἄρχοντι προσαχθεὶς, καὶ τὸν Χριστὸν εἶναι Θεὸν ἀληθινὸν ὁμολογήσας, πεπυρωμένοις σιδήροις τὰ νῶτα καταφλέγεται, καὶ εἰς λέβητα μολύβδου πλήρη κοχλάζοντα ἐμβάλλεται, καὶ κατὰ κεφαλῆς κρεμάται· καὶ παραδόξως ἐκ πάντων ῥυσθέντι, ἐπιφανεῖσα ἐν τῷ θεάτρῳ λέαινα αὐτῷ ἀπολύεται καὶ ἀνθρωπίνη φωνῇ φθεγξαμένη, πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ἐπεσπάσατο· οἱ καὶ τὸν Χριστὸν παρρησίᾳ κηρύξαντες, τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν. Τοῦτο δὲ ὁ τύραννος θεασάμενος, κελεύει πέτραν μέσον διαιρεθῆναι, καὶ ἅμα τῇ διαιρέσει τὸν Ἅγιον ἀπλωθῆναι· ἄνωθεν δὲ τοῦ τμήματος ἐπιτεθέντος, παρὰ πέντε καὶ πενήκοντα στρατιωτῶν, παρευθὺς ὁ Ἅγιος τὴν ψυχὴν ἀφείξ, τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον ἀνεδήσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Τερεντίου, Ἐπισκόπου Ἰκονίου.

Στίχ. Γῆς Τερέντιος τὴν ἀρὰν γενναιόφρων,

Τέλους ἀφορμὴν εὗρεν εὐλογημένην.

Ὁ ἅγιος Νεομάρτυς Νικήτας ὁ Νισύριος, ὁ ἐν τῇ Χίῳ μαρτυρήσας κατὰ τὸ ἔτος 1732, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Τμηθεὶς, Νικήτα, τὸν σὸν ἀνχένα ξίφει,

Τέτμηκας ἐχθροῦ τὰς πανουργίας πάσας.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Μύρων εὐὼδες ἀποστάζει, ἢ αἰοίδιμος καὶ ἐνδοξός σου μνήμη, στρατιῶτα Χριστοῦ, τοῖς ψάλλουσιν ἀπαύστως· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄρρητος δόξα περιστέφει, τοὺς πρὸς αἴνεσιν τὴν σὴν συνειλεγμένους, στρατιῶτα Χριστοῦ, καὶ ψάλλοντας ἀπαύστως· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ῥῆσει τυράννου ἀπειθήσας, οὐκ ἐλάτρευσας αἰοίδιμε τῇ κτίσει, ἀλλ' ἢ μόνῳ Θεῷ, τῷ ζῶντι ἀναμέλπων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τύφον κατέβαλες τυράννου, στηλιτεύσας τὴν ἀνόμων ἀφροσύνην, καὶ τὴν δόξαν Χριστοῦ, ἐκήρυττες κραυγάζων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Χαίροις πανάμωμε Παρθένε, ὅτι ἔτεκες Θεὸν σαρκὶ τῷ κόσμῳ, τὸν ἐκ πλάνης ἀγνή, λυτρούμενον τοὺς πίστει, σὲ Θεοτόκον Δέσποινα, ἀληθῆ δοξολογοῦντας.

Ῥδὴ η'. Μουσικῶν ὀργάνων.

Ἐπεθώπευε μὲν ὁ ἀλάστωρ, καὶ βασάνοις σε ἐξεκαλεῖτο, πρὸς πλάνην Ἰουλιανέ· αὐτὸς δὲ ἀνεβόας· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥωμαιοτέρως ὥσπερ λέων, μετὰ τὰς αἰκίας τοῖς τυράννοις, προβάλλεις Ἰουλιανέ, κραυγάζων νηφαλέως· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀρετῆς ἀπάσης ἔμπνους στήλη, ἀσεβείας θρίαμβος ὠράθης, ἐν πόλεσι περιαχθεὶς ἐβόας, ἀναμέλπων· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σοβαροῦ πυρὸς οὐκ ἀπειλή με, οὐδ' ἀκμή τοῦ ξίφους ἀποστήσει, τοῦ
πλαστουργήσαντος Θεοῦ, ἐβόας ἀναμέλων· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὡς τῶν ὄλων Κύριον τεκοῦσα, καὶ Παρθένος μείνασα Μαρία, καὶ μετὰ τόκον οἱ
πιστοί, ἀξίως ἀνυμνοῦντες, τὸ Χαῖρέ σοι βοῶμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Μουσικῶν ὀργάνων συμφωνούντων, καὶ λαῶν
» ἀπείρων προσκυνούντων, εἰκόνι τῇ ἐν Δεηρᾷ, τρεῖς
» Παῖδες μὴ πεισθέντες, τὸν Κύριον ἀνύμουν, καὶ
» ἐδοξολόγουν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Τὴν Ἀγνὴν ἐνδόξως.

Τοῦ τυράννου τύφον κατέβαλες, Χριστοῦ στρατιῶτα, καὶ ἀνδρείως ἠγώνισαι κατὰ
κράτος, ἐκνευρίσας τοῦτον· διό σε μακαρίζομεν.

Ἐπηρμένον ὄμμα κατέβαλες, Θεοῦ στρατιῶτα, ἀσωμάτου ἀλάστορος, προσπαλαίσας
μετὰ σαρκὸς ἀνδρείως, Χριστὸν μεγαλύνων ἀεί.

Φωλεοὺς ἐξέφυγες δράκοντος, ἐχθροῦ ἀρχεκάκου, θαλαττίους μακάριε κενεῶσιν,
ἐμβεβλημένος· ὅθεν σε ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Ὡς καλῶς τοῖς ἄθλοις ἠγώνισαι, ὑπὲρ τοῦ Δεσπότη! ὡς ὠραίως κατέστεψαι, δεξιᾷ
δεσποτικῇ! διό σε ἀξίως μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Ὁ Μωσῆς ἐν βάτῳ κατεῖδέ σε, Ἀγνὴ ἐν τῷ ὄρει, δεχομένην τὸ ἄστεκτον, τῆς
Θεότητος πῦρ ἀφλέκτως· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν Ἀγνὴν ἐνδόξως τιμήσωμεν, λαοὶ Θεοτόκον,
» τὴν τὸ πῦρ τῆς Θεότητος δεξαμένην, ἐν γαστρὶ ἀφλέ-
» κτως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνοντες.

Ἡ λουπητὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἢ Α' Ὡρα,
Καὶ Απόλυσις.

Τῆ ΚΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Εὐσεβίου,
Ἐπισκόπου Σαμοσάτων.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν.

Τί σε ὀνομάσωμεν ἐνδοξε; Ἱεράρχην ἀληθῆ, καὶ ἱερὸν δογματιστὴν· ὀρθοδόξων
στηριγμόν, καὶ Ἐκκλησίας ὀφθαλμόν· φωστῆρα, νοητὸν φῶς ἀπαστρέπτοντα·
Μαρτύρων, εὐκληρία διαπρέποντα· τῆς ἀληθείας ὑπέρμαχον· μέγαν τοῦ ψεύδους
κατήγορον. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε Ἱεράρχα προσφθέγξωμαι; ποταμόν τῆς νοητῆς, ἐκπορευόμενον Ἐδέμ,
καταρδεύοντα τὴν γῆν, ἐπιρροαῖς πνευματικαῖς· κρατῆρα, θείου νόματος,
πληρούμενον, Ἀρείου, τοὺς ὁμόφρονας βυθίζοντα· στῦλον πυρὸς προηγούμενον, νέου
λαοῦ θεία χάριτι. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε ὀνομάσω Εὐσέβιε; εὐσεβείας ποριστήν, καὶ ἀσεβείας μειωτήν· ἀθλοφόρων καλλονήν, καὶ ἱερέων χαρμονήν· δρεπάνην, τὰ ζιζάνια ἐκτέμνουσαν, τὸν σῖτον, τὸν οὐράνιον συνάγουσαν· πηγὴν θαυμάτων ἀένναον, νόσων ἐξαίρουσαν καύσωνα. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίνι ὁμοιώθης ταλαίπωρε, πρὸς μετάνοιαν οὐδόλως, ἀνανεύουσα ψυχὴ, καὶ τὸ πῦρ μὴ δειλιῶσα, τῶν κακῶν ἐπιμονῇ; Ἀνάστα, καὶ τὴν μόνην πρὸς ἀντίληψιν, ταχεῖαν ἐπικάλεσαι καὶ βόησον· Τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν ἡμῶν, μὴ διαλίπης πρεσβεύουσα, ῥυσθῆναί με τῶν παγίδων τοῦ ἀλάστορος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἄρνα ἢ ἀμνάς ὡς ἐώρακεν, ἐπὶ ξύλου ἠπλωμένον, ἐκουσίως σταυρικοῦ, ἀνεβόα μητρικῶς, ὄδυρομένη ἐν κλαυθμῷ· Υἱέ μου, τί τὸ ξένον τοῦτο θέαμα; ὁ πᾶσι, τὴν ζωὴν νέμων ὡς Κύριος, πῶς θανατοῦσαι μακρόθυμε, βροτοῖς παρέχων ἀνάστασιν; Δοξάζω σου, τὴν πολλὴν Θεέ μου συγκατάβασιν.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Σοφίας τοῦ Πνεύματος, καταυγασθεὶς τῷ φωτί, τὸν λόγον ἐτράνωσας, τῆς εὐσεβείας ἡμῖν, Εὐσέβιε ἐνδόξε· σὺ γὰρ ἱεραρχήσας, εὐσεβῶς τῇ Τριάδι, ἤθλησας θεοφρόνως, καὶ τὴν πλάνην καθεῖλες. Καὶ νῦν Πάτερ δυσώπησον, σώζεσθαι ἅπαντας.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου καὶ τοῦ Ἁγίου, ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τῆς εὐσεβείας τὸν φερώνυμον σέβω. Ἰωσήφ.

Ῥοδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἡ κεκομμένη.

Τῷ ἀκροτάτῳ φωτὶ ἐλλαμπόμενος, καὶ Ἱερέων χοροῖς, μάκαρ συνταπτόμενος, καὶ ταῖς μαρτυρικαῖς εὐκλείαις ἐγκοσμούμενος, τοὺς πίστει ἐορτάζοντας τὴν σὴν, Εὐσέβιε μακάριε, μνήμην περιφύλαττε, Χριστὸν ἐξιλεούμενος.

Ἦδη τῷ πόθῳ Χριστοῦ πυρπολούμενος, ἀπὸ νεότητος σὴν, σάρκα καθυπέταξας, παμμάκαρ τῆς ψυχῆς ταῖς ἱεραῖς δυνάμεσι, καὶ σκεῦος ἱερὸν ἀποδειχθεὶς, λαὸν ἐν ὀσιότητι, Ὅσιε ἐποίμανας, χρισθεὶς μύρω τῆς χάριτος.

Σὲ ποιμενάρχην τὸ Πνεῦμα προβάλλεται, αἰρετιζόντων ἀγλύν, λόγοις σελασφόροις σου, σκεδάζοντα σοφέ, καὶ προφανῶς δεικνύοντα, τὴν τρίβον τὴν ὀρθήν, τοῖς ἐν αὐτῇ ὀσίως ἐπιβαίνουσι, μέγιστε Εὐσέβιε, φωστήρ τῶν καρδιῶν ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Εὐλογημένη Θεὸν ἢ κυήσασα, τοὺς εὐλογοῦντάς σε νῦν, Ἄχραντε εὐλόγησον, καὶ πρὸς τὰς ἀγαθὰς εἰσόδους χειραγώγησον, καὶ ἔμπλησον ἐνθέων ἀρετῶν, καὶ ψάλλειν, ἐνδυνάμωσον· Τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Ῥοδὴ γ΄. Τὸν φόβον σου Κύριε.

Ἐπὶ ἤρως πρᾶος καὶ ἀνεξίκακος, ταπεινόφρων καὶ μέτριος, καὶ ἀγάπης θείας ἔμπλεως, Μαρτύρων ἐπὶ τέλει, κοσμηθεὶς στεφάνῳ.

Στολαῖς ταῖς ἐξ αἵματος Εὐσέβιε, ἱερώτατε λαμπόμενος, εἰς τὰ Ἅγια ἀνέδραμες, φαιδρῶς τὰ τῶν Ἁγίων, δόξη ἐστεμμένως.

Ἐλέγχων Ἀρείου τοὺς ὁμόφρονας, διωγμοὺς Μάκαρ ὑπήνεγκας, βιαιότατόν τε θάνατον· διὸ τῆς ἀθανάτου, δόξης ἠξιώθης.

Θεοτοκίον.

Βουλήσει Πατρὸς τὸν Λόγον τέτοκας, ἐπελεύσει Πνεύματος, Παναγία

Μητροπάρθενε, Ἀρχιερέων δόξα· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν φόβον σου Κύριε, ἐμφύτευσον ταῖς καρδίαις
» τῶν δούλων σου, καὶ γενοῦ ἡμῖν στερέωμα, τοῖς σέ
» ἐν ἀληθείᾳ ἐπικαλουμένοις.

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Φαιδρύνας τὸν βίον σου, τῶν ἀρετῶν καλλοναῖς, Ποιμὴν ἀνηγόρευσαι, καὶ Ἱεράρχης
σεπτός, παμμάκαρ Εὐσέβιε· αἵματι δὲ Μαρτύρων, σεαυτὸν ώραΐσας, ἄνω πρὸς τὰς
ἀύλους, μετετέθης χορείας· μεθ' ὧν ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Χριστὸν Πάτερ ἰκέτευε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐλπίς ἀκαταίσχυντε, τῶν πεποιθότων εἰς σέ, ἡ μόνη κυήσασα, ὑπερφυῶς ἐν σαρκί,
Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· τοῦτον σὺν τοῖς Ἁγίοις, Ἀποστόλοις δυσώπει, δοῦναι τῇ
οἰκουμένη, ἰλασμὸν καὶ εἰρήνην, καὶ πᾶσιν ἡμῖν πρὸ τέλους, βίου διόρθωσιν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Παρθένε πανάμωμε, Μῆτερ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ῥομφαία διηλθέ σου, τὴν παναγίαν
ψυχὴν, ἡνίκα σταυρούμενον, ἔβλεψας ἐκουσίως, τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν σου· ὃν περ
εὐλογημένη, δυσωποῦσα μὴ παύση, συγχώρησιν πταισμάτων, ἡμῖν δωρήσασθαι.

Ῥοδὴ δ΄. Ἐξ ὄρου κατασκίου.

Ἔστησας σοφέ, τῆς πλάνης σηπεδόνα ἄλατι τῶν σῶν, νοστήμων διδαγμάτων, καὶ τοὺς
νοσοῦντας αἰρέσει κακοπιστίας, μάκαρ ὑγείωσας Εὐσέβιε.

Ἰθυνας λαόν, πρὸς ὄρμον σωτηρίας, ἀρειανικὴν, βυθίσας ἀπιστίαν, τῇ τῶν αἱμάτων
πλημμύρᾳ ποιμὴν καὶ μάρτυς, Ἀρχιερέων ἐγκαλλώπισμα.

Ἄστρον φαεινόν, ἀνέτειλας ἐν κόσμῳ, φέγγει ἱερῶν, δογμάτων καταυγάζων, τὰς
διανοίας παμμάκαρ τῶν ὀρθοδόξων· ὅθεν πιστῶς σε μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Στόματι Ἁγνή, καὶ γλῶσση καὶ καρδία καθομολογῶ, τοῦ Κτίστου σε Μητέρα, καὶ
δυσωπῶ σε· Καταύγασον τὴν ψυχὴν μου, ἐσκοτισμένην πλημμελήμασιν.

Ῥοδὴ ε΄. Ὁ ἐκ νυκτὸς ἀγνοίας.

Ταῖς διδασκαίς σου Μάκαρ, τῶν ὀρθοδόξων στηρίζων τὸ φρόνημα, ὑπὲρ τῆς
εὐσεβείας, τὰς ὑπερορίας ὑπήνεγκας.

Ὀρθοδοξίας στήλην, καὶ ἰαμάτων πηγὴν σε γινώσκομεν, πάνσοφε Ἱεράρχα, καὶ τῆς
Ἐκκλησίας ἐδραῖωμα.

Νομοθεσίαις θείαις, τοὺς ἀνομοῦντας στηρίζων ἐν χάριτι, ὑπὸ χειρὸς ἀνόμου, ἄδικον
ὑπέμεινας θάνατον.

Θεοτοκίον.

Φωτιστικὴ λυχνία, Θεοκυῆτορ τὸ θεῖον λαμπάδιον, φέρουσα ἐγνωρίσθης, πάντα
καταυγάζων τὰ πέρατα.

Ῥοδὴ ς΄. Τὴν δέησιν, ἐκχεῶ.

Ἐκήρυξας, ὁμοούσιον Λόγον, καὶ συνάναρχον Πατρὶ τὸν Σωτῆρα, τῆς βδελυρᾶς, τοῦ
Ἀρείου μανίας, ἐξαφανίσας τὸ μάταιον φρόνημα, Εὐσέβιε τῶν εὐσεβῶν, ἀρράγες καὶ
στερρὸν περιτείχισμα.

Ῥαντίσματι, τῶν σεπτῶν σου αἱμάτων, πορφυρίδα σεαυτῶ ἐπιχρώσας, βασιλικὴν,
προσεχώρησας Πάτερ, μετ' εὐφροσύνης εἰς θεῖα βασίλεια, παρίστασθαι τῷ Βασιλεῖ,
τῶν αἰῶνων παμμάκαρ Εὐσέβιε.

Ὡς ῥόδον, ὡς εὐωδέστατον κρίνον, ὡς παράδεισος Θεοῦ ἀνεδείχθης, μέσον ζωῆς,
κεκτημένος τὸ ξύλον, τὸν φυτουργὸν τῶν ἀπάντων καὶ Κύριον, Εὐσέβιε καὶ νῦν ἡμᾶς,
εὐωδίας πληροῖς θεοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Νοήσαντες, θεηγόροι Προφῆται, μυστηρίου σου τὸ ἄπειρον βάθος, τοῦτο σαφῶς,
προεδήλωσαν Κόρη, δι' αἰνιγμάτων καὶ θείων προρρήσεων· τὸν Λόγον γὰρ τὸν τοῦ
Πατρὸς, ὑπὲρ λόγον Ἁγνή ἐσωμάτωσας.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν δέησιν, ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγ-
» γελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν, ἢ ψυχῆ μου ἐπλή-
» σθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ ἄδῃ προσήγγισε, καὶ δέομαι
» ὡς Ἰωνᾶς, ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΒ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Εὐσεβίου, Ἐπισκόπου Σαμοσάτων.

Στίχ. Κέραμος, Εὐσέβιε Μάρτυς Κυρίου,

Εὐθὺς δὲ καὶ στέφανος ἐν τῇ σῆ κάρᾳ.

Εἰκάδι δευτερὴν κεφαλὴν θλάσαν Εὐσεβίῳ.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως, ζηλωτὴς διάπυρος τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. Τοσοῦτον δὲ ἦν αὐτῷ ἀνδρεία ψυχῆς, καὶ τῶν παρόντων ὑπεροψία, καὶ διὰ σπουδῆς ἐποίει, ὅπως τὰ τῆς εὐσεβείας καὶ ὀρθοδοξίας εἰς ἐπίδωσιν ἔλθοι, καὶ περὶ τοῦ βασιλέως ἀντιδοξοῦντος, ὡς οὐχ ἕτερός τις. Καὶ ποτε Κωνσταντίνου τὴν δεξιὰν αὐτοῦ χεῖρα τεμῆν ἀπειλήσαντος, εἰ μὴ τὸ ὑπὸ τοῦ μεγάλου Μελετίου ψήφισμα, κατέχων αὐτός, προὔτειντο καὶ προδῶ, ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας ἐπαινεῖται, ὡς ἡδέως αὐτῶν δεξάμενος ἐκτομῆν, ἢ τὸ ζητούμενον προδοῦναι, καὶ σὺν αὐτῷ τὴν εὐσέβειαν. Τοῦτον τὸν Ὅσιον Πατέρα ἡμῶν, μετὰ Κωνσταντίνου καὶ Ἰουλιανόν, Οὐάλης τὴν ἀρειανικὴν κακοπιστίαν νοσῶν, τοῦ θρόνου ἐξήλασε, καὶ διάγειν ὑπερόριον παρὰ τὸν Ἰστρον ποταμὸν καταδικάζει· οὗ μετὰ τὴν τελευτὴν, πρὸς τὴν λαχοῦσαν πόλιν ὁ Ἅγιος ἐπανιών, μετὰ τοὺς πολλοὺς ἀγῶνας, καὶ τὰς ἐπ’ αὐτοῖς νίκας μαρτυρικῆς ἔτυχε τελευτῆς, γυναικὸς κακοδόξου καὶ τὰ Ἀρείου φρονούσης, κέραμον ἀπὸ στέγους τινὸς ἐπὶ κεφαλὴν τοῦ Ἁγίου βαλοῦσης· ἦν καὶ συγγνώμης ἠξίωσε, τὸν ἴδιον Δεσπότην, καὶ τὸν Πρωτομάρτυρα μιμησάμενος Στέφανον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ζήνωνος καὶ Ζηνᾶ.

Στίχ. Δοῦλος σὺναθλος τῷ συνάθλῳ Δεσπότη,

Ἄμφω δὲ δοῦλοι τοῦ Θεοῦ τετμημένοι.

Οὗτοι ὑπῆρχον τῆς Ἀράβων γῆς. Ὦν ὁ μὲν Ζήνων στρατιώτης τὴν τάξιν ὑπῆρχεν, ὁ δὲ Ζηνᾶς οἰκέτης αὐτοῦ τοῦ Ζήνωνος. Καταλαβόντες δὲ Μάξιμον τὸν ἡγεμόνα τοῖς εἰδώλοις θύοντα, καὶ ἑαυτοὺς προσαγγείλαντες, καὶ οἱ τινες εἶναι φανερωθέντες, τύπτεται βουνεύροις ὁ Ζήνων. Πλησίον δὲ τοῦ βωμοῦ ἰστάμενος, λάξ ἐντείνας κατ’ αὐτοῦ, καταστρέφει. Ἐπὶ τούτῳ κρεμασθεὶς, ἀφειδῶς ζέεται, καὶ ὄξει καὶ ἄλατι τὰς πληγὰς κατατρίβεται. Εἶτα τίθεται ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ, ἀσφαλισθεὶς τοὺς πόδας κεντήμασι τοῦ ξύλου τέσσαρσιν· ἔνθα τοῦ Ζηνᾶ εἰσελθόντος, καὶ τὰ δεσμὰ τούτου καταφιλοῦντος καὶ μακαρίζοντος, ἐγκλείεται καὶ αὐτός, τοῦτο τοῦ Ἡγεμόνος μαθόντος.

Ἐπεὶ δὲ εἰς ἐρώτησιν ἤχθησαν, καὶ τὸν Χριστὸν ἀρνήσασθαι οὐκ ἐπέισθησαν, τύπτονται σφοδρῶς, καὶ ὀβελίσκοις πεπτρωμένοις ὁ Ἅγιος Ζήνων τοῖς στέρνοις καὶ τῇ καρδίᾳ ἐμπίρεται· καὶ ἄμφω ἰμάσι τὰς μασχάλας διαληφθέντες, ἀναρτῶνται ἐπὶ ξύλου, καὶ τοὺς πόδας λίθοις βαρύνονται. Μετὰ ταῦτα ἐν βόθρῳ πυρὸς ἀκοντίζονται, τῆς φλογὸς ἐλαίῳ συχνῶ τρεφομένης. Ἐπεὶ δὲ παραδόξως ἀβλαβεῖς διέμειναν, ξίφει τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνονται. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σὺναξις ἐν τῷ Ἁγίῳ Μαρτυρείῳ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἐν τῷ Κυπαρισσίῳ.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ΄. Παῖδες Ἑβραίων.

῎Υμνοις σχολάζων Ἱεράρχα, καὶ δεήσεσιν, ἐκοίμησας τὰ πάθη, καὶ ἡμῶν τῶν πιστῶν, ἄγρυπνος ὄφθης φύλαξ, τῶν εὐσεβῶς ὑμνούντων σε, καὶ τελούντων σου τὴν μνήμην. Μάρτυς δειχθεὶς καὶ Ἱεράρχης, τὰ οὐράνια, ἐνθέως ἐκκληρώσω, καὶ τῷ θρόνῳ βοῶν, παρίστασαι τοῦ Κτίστου· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁρθρος ἀνέτειλας κηρύττων, τὸν ἐκλάμπαντα, Πατρὸς πρὸς ἑωσφόρου, Ἰησοῦν τὸν Χριστόν, φωστήρ τῆς Ἐκκλησίας, Ἱεραρχῶν ἀγλαΐσμα, ἀθλοφόρων ὠραιότης.
Θεοτοκίον.

Νόμους τῆς φύσεως Παρθένε, τῇ κυήσει σου, καινίζεις παραδόξως· καὶ φθαρέντας ἡμᾶς, κακίστη παραβάσει, ἀναχωνεύεις ὅθεν σε, κατὰ χρέος εὐφημοῦμεν.

Ῥδὴ η´. Οἱ θεορρήμονες Παῖδες.

Σὺν Ἱεράρχαις καὶ Μάρτυσι δυσώπει, ὡς Ἱεράρχης καὶ Μάρτυς, ἱεροκήρυξ Εὐσέβιε, τὸν Σωτήρα τῶν ὅλων, εὐρεῖν ἡμᾶς ἔλεος.

Ἐν ἀγαθῇ συνειδήσει διαπρέπων, καὶ βακτηρία τῶν λόγων, τὸ ἱερὸν νέμων ποιμνιον, τῆς αἰρέσεως θῆρας, Παμμάκαρ ἀπήλασας.

Βεβαρυμένους τῇ μέθῃ τῆς ἀπάτης, τοὺς αἰρετίζοντας μάτην, σὺ διελέγχων Εὐσέβιε, ὑπ' αὐτῶν ἀνηρέθης, ἀθλήσας στερρότατα.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἀνωτέρα τῶν θείων ὑψωμάτων, ὕψιστον ἔτεκες Λόγον, τὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἀνυψώσαντα, τὴν πεσοῦσαν οὐσίαν, ἀνθρώπων Πανύμνητε.

Ὁ Εἰρμός.

» Οἱ θεορρήμονες Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, σὺν τῷ πυρὶ

» καὶ τὴν πλάνην, καταπατοῦντες ἐκραύαζον· Εὐλο-

» γεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Ῥδὴ θ´. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἴδεῖν κατηξιώθης, Πάτερ τὰ μακρόθεν, τῇ ἱερᾷ σου ψυχῇ ἐλπιζόμενα, καὶ πρὸς ἀνέσπερον φέγγος, χαίρων ἐσκήνωσας.

Ὁραῖος ἀπεφάνθης, ταῖς θεηγορίαις, καὶ ἀγαθαῖς ἐργασίαις Εὐσέβιε, καὶ ταῖς παντίμοις τῶν ἄθλων, μάκαρ λαμπρότησιν.

Στησώμεθα χορείαν, ἐν ἀγαλλιᾷσει, τὸν ἱερὸν εὐφημοῦντες Εὐσέβιον, τῆς εὐσεβείας τῷ κάλλει ἀγλαΐζομενον.

Ἡ θήκη σου μυρίζει, χάριν ἱαμάτων, ἡ δὲ ἀγία σου μνήμη Εὐσέβιε, κατα φωτίζει τὸν κόσμον ὡς μέγας ἥλιος.

Θεοτοκίον.

Φιλάγαθε Παρθένε, τὴν κεκακωμένην, τῇ ἁμαρτίᾳ ψυχὴν μου ἀγάθυνον, ἢ τὸν πανάγαθον Λόγον, σαρκὶ κυήσασα.

Ὁ Εἰρμός.

» Κυρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ σοῦ

» σεσωσμένοι Παρθένε ἀγνή, σὺν ἄσωμάτοις χο-

» ρεΐαις, σὲ μεγαλύνοντες.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, ἢ Α´ Ὁρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ ΚΓ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἀγριπίνης.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ´. Ἦδωκας σημείωσιν.

Ῥώμη σε προβάλλεται, ὥσπερ λειμῶν ῥόδον εὖοσμον, Ἀγριππίνα πολυάθλε, πιστῶν τὴν διάνοιαν, κατευωδιάζον, ὁσμαῖς ἐναρέτοις καὶ τὸ δυσῶδες τῶν παθῶν, ἀποδιῶκον

χάριτι πάντιμε, Μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα, τῆς Ἐκκλησίας ἐδραΐωμα, τῶν παρθένων τὸ καύχημα, τῶν θαυμάτων τὸ πέλαγος.

Ὅλβον ὡς πολύτιμον, τῇ Σικελίᾳ σὲ δίδωσιν, ἐν τῇ Ῥώμῃ ἀθλήσασαν, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἔνθα γενομένη, ἀοίδιμε Μάρτυς, τὴν τῶν δαιμόνων πονηράν, πληθὺν διώκεις ἐπιστασία σου· διό σε μακαρίζομεν, καὶ τὴν ἁγίαν σου σήμερον, ἐορτάζομεν ἄθλησιν, Ἀγριππίνα πολυάθλε.

Ἐφερον ἐπ' ὤμων σε, Βάσσα καὶ Παῦλα προστάξεσι, τοῦ τὰ σύμπαντα φέροντος, τόπους διαμείβουσαι, καὶ μακρὰ πελάγη, Μάρτυς Ἀγριππίνα, θαυματουργίας φοβεράς, ἐπιτελοῦσα τῇ θείᾳ χάριτι· κατέπαυσας ἐν τόπῳ δέ, ἐν ᾧ Θεὸς ὠκονόμησε, κεκηκότων ἀνάπαυσις, γενομένη πανεύφημε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὸ καθαρῶτατον, τοῦ Βασιλέως παλάτιον, δυσωπῶ πολυῦμηγε· Τὸν νοῦν μου καθάρισον, τὸν ἐσπλωμένον, πάσαις ἁμαρτίαις, καὶ καταγώγιον τερπνόν, τῆς ὑπερθέου Τριάδος ποιήσον, ὅπως τὴν μεσιτείαν σου, καὶ τὸ ἀμέτρητον ἔλεος, μεγαλύνω σφῶζόμενος, ὁ ἀχρεῖος ἱκέτης σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Σὲ ὡς ἐθεάσατο, ἐπὶ σταυροῦ ἀνυψούμενον, ἡ τεκοῦσα φιλόνητο, κραυγάζουσα ἔλεγε· Πῶς ἐθελουσίως, πάθος ὑπομένεις, ὁ ἀπαθῶς ἐκ τῆς ἐμῆς, γαστρὸς ἐκλάμψας ὡς παντοδύναμος, καὶ λύσας τὴν κατάκριτον, φύσιν βροτῶν κατακρίσεως; Ἀνυμῶ σου τὴν ἄμετρον, νῦν Υἱὲ συγκατάβασιν.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος γ'. Θεΐας πίστεως. Γερασίμου.

Θεῖω Πνεύματι, κραταιωθεῖσα, ἠνδραγάθησας, γενναιοφρόνως, Ἀγριππίνα παρθενίας ὀσφράδιον· ὅθεν Χριστοῦ δοξασθεῖσα τῇ χάριτι, πηγὰς θαυμάτων βλυστάνεις τοῖς πέρασι. Μάρτυς ἔνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῆς Ἁγίας ὁ παρών, οὔ ἢ Ἀκροστιχίς, ἄνευ τῶν Θεοτοκίων·

Τὴν Χριστονύμφην Ἀγριππίνην αἰνέσω*.

Ῥδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Τῷ φέγγει τῆς χάριτος, τῆς ἀστραψάσης σοι ἄνωθεν, τὸν ζόφον ἀπέλασον τῆς ἀγνωσίας μου, καὶ παράσχου μοι, εὐχαῖς σου Ἀγριππίνα, χάριν ἀνυμνήσαί σου, Μάρτυς τὰ θαύματα.

Ἡλίου φαιδρότερον, ὡς ἀληθῶς ἐξανέτειλας, ἐν τῷ στερεώματι τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, καὶ κατηύγασας, ἀκτίσι τῶν ἀγώνων, Μάρτυς καὶ θαυμάτων σου, κόσμου τὰ πέρατα.

Νυμφίον ἀθάνατον, τὸν ζωοδότην ποθήσασα, ὡς μνηστρα τὴν ἄθλησιν, τούτῳ προσήνεγκας, καὶ ἀντέλαβες, οὐρανῶν Βασιλείαν, καὶ στέφανον ἄφθαρτον, Μάρτυς ἀοίδιμε.

Χειρὶ τοῦ Δεσπότη σου, κυβερνωμένη διέπλευσας, τὴν ἄστατον θάλασσαν, τῆς ἀσεβείας σεμνῆ, καὶ προσώρμισας, λιμένι Ἀγριππίνα, τῆς ἄνω λαμπρότητος, θεομακάριστε.

Θεοτοκίον.

Παρθένε πανάμωμε, ἡ τὸν Σωτῆρα κυήσασα, καὶ τοῦτον ἀγκάλαις σου, θείαις κατέχουσα, κυριώνυμε, διάλυσον τὸν γνόφον, ψυχῆς μου καὶ φώτισον, ταύτην γεραίρειν σε.

Ῥδὴ γ'. Τόξον δυνατῶν.

Ῥάβδοις τυπτομένη ἔχαιρε, τούτοις τὰ ὀστᾶ τῆς ἀσεβείας συντριβούσα, καὶ βοῶσα·
Τῆς σῆς οὐδέν με, ἀγαπήσεως χωρίσει Χριστέ.

Ἵνα τῶν ἐχθρῶν τὴν γύμνωσιν, Μάρτυς στηλιτεύσης, τοῦ χιτῶνος γεγύμνωσαι· διὰ
τοῦτο τῆς ἀφθαρσίας, τὴν στολὴν Χριστός σοι δίδωσιν.

Στόμα τὸ λαλοῦν παράνομα, τῆς εὐνομοωτάτης, κατὰ σοῦ Χριστομάρτυρος, ἐνεφράγη,
τὰ μεγαλεῖα τοῦ Σωτῆρος κηρυττούσης σου.

Τείνας ἐπὶ γῆς τὸ σῶμά σου, ὁ τῆς ἀσεβείας, ὑπουργὸς μεματαίωται, τεταμένην πρὸς
τὸν Δεσπότην, τὴν διάνοιαν ἐχούσης σου.

Θεοτοκίον.

Ῥῆσις εὐσεβῆς πεπλήρωται, ἢ τοῦ Ἥσαϊου, Παρθένος γὰρ τέτοκε, σαρκωθέντα τὸν
ζωοδότην, καὶ Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός.

» Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες, πε-
» ριεζώσαντο δύναμιν· διὰ τοῦτο ἐστερεώθη, ἐν Κυ-
» ρίῳ ἡ καρδία μου.

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν ὠραιότατον Χριστὸν ἀγαπήσασα, καὶ παρθενία τὴν ψυχὴν ὠραΐσασα, διὰ
παντοίων πόνων τε καὶ θλίψεων, τούτῳ κατηγγύησαι, ὡς Παρθένος καὶ Μάρτυς· ὅθεν
σε ἠξίωσεν, οὐρανίων θαλάμων, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσαν αὐτῷ, τῶν σὲ τιμώντων
σεμνὴ παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς νῦν προσδράμωμεν, ἀμαρτωλοὶ καὶ ταπεινοὶ καὶ προσπέσωμεν,
ἐν μετανοίᾳ κράζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς· Δέσποινα βοήθησον, ἐφ' ἡμῖν
σπλαγχνισθεῖσα· σπεῦσον ἀπολλύμεθα, ὑπὸ πλήθους πταισμάτων· μὴ ἀποστρέψης
σοὺς δούλους κενούς· σὲ γὰρ καὶ μόνην ἐλπίδα κεκτήμεθα.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἢ ἐπ' ἐσχάτων σε σαρκὶ τετοκυῖα, ἐπὶ
Σταυροῦ κρεμάμενον ὀρωσά σε Χριστέ, Οἴμοι! ποθεινότητα, Ἰησοῦ ἀνεβόα· πῶς ὁ
δοξαζόμενος, ὡς Θεὸς ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νῦν βροτῶν Υἱέ, θέλων
σταυροῦσαι, Ὑμῶ σε μακρόθυμε.

Ὡδὴ δ΄. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ὁ τὸ θέλημα τῶν τοῦτον, φοβουμένων ποιούμενος, δι' Ἀγγέλου Μάρτυς, λύει σε
δεσμῶν καὶ στρεβλώσεων, τὴν διαλύσασαν πᾶσαν τὴν ἀσέβειαν, τῷ δεσμῷ τῆς
ἀγάπης Χριστοῦ τοῦ νυμφίου σου.

Νεκρωθεῖσα δι' ἀγάπην, τοῦ νεκρώσαντος ἅπασαν, τὴν ἰσχὴν θανάτου, χάριν
ἀναβλύζεις ἀείζωον, τοὺς ἐκ παθῶν νεκρωθέντας θεραπεύουσα, Ἀγριππίνα,
Μαρτύρων Χριστοῦ ἐγκαλλώπισμα.

Ἵπερβᾶσα τῇ ἀγάπῃ, τοῦ νυμφίου σου ἅπαντα, τῆς σαρκὸς τὸν πόθον, ἔφερες
στερρῶς ἐν τῷ τύπτεσθαι, τὰς ἀλγηδόνας βοῶσα· Οὐ χωρίσει με, τῆς στοργῆς σου
Χριστέ, τῶν παθῶν ἢ ἐπίτασις.

Μακαρίας ξυνωρίδος, τῆς Τριάδος τῷ ἔρωτι, ὑπεραθλησάσης, Βάσσης Ἀγριππίνης τε
σώφρονος, τίς τὴν ἀνδρείαν ἐξείποι; ὅπως ἔδειξαν, ἀδρανῆ τῶν εἰδώλων ἰσχὴν
κραταιότατα.

Θεοτοκίον.

Ἡ Βασίλισσα Παρθένος, διαchrύσῳ στολίσματι, ὠραΐζομένη, Υἱῷ Βασιλεῖ νῦν
παρίσταται, ἢ ἀσυγκρίτως Ἀγγέλους ὑπερβαίνουσα, τοὺς κραυγάζοντας· Δόξα Χριστέ
τῇ δυνάμει σου.

Ὡδὴ ε΄. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Φῶς ἄδυτον τῷ σῶ, ἐνσκηνῶσαν σκηνώματι, ἐδείκνυ σε τοῖς ὀρωσιν, ἐν νυκτὶ ὡς
ἡμέραν, βολὰς θαυμάτων πέμπουσαν.

Ἡ ἄσπιλος ἀμνάς, τοῦ ποιμένος τοῖς ἴχνεσι, βαδίζουσα ἱερεῖον, ὥσπερ ἄμωμον τούτῳ, ἐνθέως προσενήνεκται.

Νοῦν ἔχουσα φωτός, προφητείας ἀνάπλεων, τὰ μέλλοντα ὡς παρόντα, ἡ αἰοίδιμος Βάσσα, προλέγειν κατηξίωται.

Θεοτοκίον.

Ἦ Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὴν κάκωσιν, θεράπευσον ἢ τεκοῦσα, τὸν πανάγαθον Λόγον, τὸν πάντας ἀγαθύνοντα.

Ἦδὴ ς´. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Ἀστράψαν, ἐκ τῆς Ῥώμης ὡς ἄδυτον ἥλιον, ἡ Σικελία τὸ σῶμα, τῆς Ἁγίας Μάρτυρος δεξαμένη, τῆς ζοφώδους, τῶν δαιμόνων λυτροῦται δεινότητος.

Γενναίως, αἱ τρισόλβιοι Ἁγίαι Μάρτυρες, αἱ πρὸ θανάτου θανοῦσαι, ἐν τῇ προσδοκίᾳ τοῦ μαρτυρίου, νεκρωθέν σου, ζωφόρον τὸ σῶμα κομίζουσιν.

Ῥομφαῖαι, τοῦ ἐχθροῦ ἐπὶ σὲ ἐξησθένησαν· καὶ γὰρ ὡς πόλεις καθεῖλες, ἀθεμελιώτους τούτου τὰ θράση, Ἀγριππίνα, τῷ μοχλῷ τῶν ἐνδόξων ἀγώνων σου.

Ἰᾶται τῇ, προσπαύσει αἰμόρρους τοῦ σκῆνους σου· λεπροὶ καθαίρονται πίστει· δραπετεύει ἄλλη δὲ πᾶσα νόσος, τῇ προσκλήσει, τοῦ Ἁγίου σου Μάρτυρος ὀνόματος.

Θεοτοκίον.

Ῥήμασι τοῦ Γαβριὴλ Παρθένε πανάμωμε, νῦν κεχηρμένοι βοῶμεν· Χαῖρε Μήτηρ μόνη εὐλογημένη· Χαῖρε πύλη, δικαιοσύνης ἥλιον ἔχουσα.

Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλη-

» σία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ

» δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΓ´ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἀγριππίνης.

Στίχ. Πλησθεῖσα δεινῶν τραυμάτων ἐκ τυμμάτων,

Πολλῶν μετέσχε στεμμάτων Ἀγριππίνα.

Εἰκάδι θειομένη τριτάτη θάνεν Ἀγριππίνα.

Αὕτη ἡ Ἁγία, γέννημα καὶ θρέμμα τῆς περιδόξου Ῥώμης ἦν, ἐξ ἀπαλῶν ὀνόχων, ὥσπερ ἐν λειμῶνι ρόδον εὖοσμον, κατευδιάζουσα πιστῶν τὰς καρδίας, καὶ τὸ δυσῶδες τῶν παθῶν ἀποδιώκουσα· παρθενία γὰρ καὶ ἀνδρεία τὴν ψυχὴν ὠραίσασα, καὶ τῷ Θεῷ νυμφευθεῖσα, θαρσαλέως καὶ ἀνδρείως πρὸς τὸ μαρτύριον χωρεῖ· καὶ διὰ τὸν ἔρωτα καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ ἑαυτῆς νυμφίου Χριστοῦ, πολλαῖς βασάνοις ἑαυτὴν ἐκδίδωσι. Ῥάβδοις οὖν τὸ σῶμα τυπτομένη, τὰ ὀστά τῆς ἀσεβείας συνέτριψε· καὶ τοῦ χιτῶνος γυμνωθεῖσα, τοῦ ἐχθροῦ τὴν γύμνωσιν ἐστηλίτευσεν· καὶ δεσμοῖς πεδηθεῖσα, καὶ στρέβλαις καθυποδηθεῖσα, διὰ θείου τε Ἀγγέλου λυθεῖσα, πᾶσαν δυσσέβειαν διέλυσεν. Ὅθεν καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς βασάνοις τὴν ἑαυτῆς ψυχὴν τῷ θεῷ παρατίθεται. Βάσσα δὲ καὶ Παῦλα καὶ Ἀγαθονίκη, λάθρα λαβοῦσαι τὸ σῶμα τῆς Μάρτυρος ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων πόλεως καὶ τόπον ἐκ τόπου διαμεΐβουσαι καὶ μακρὰ πελάγη, τὴν Σικελῶν ἐπαρχίαν καταλαμβάνουσι, κάκεῖσε τοῦτο διαναπαύουσιν. Ἐπεὶ δὲ ἡ Σικελῶν τοῦτο ἐδέξατο, παραυτίκα τῆς ζοφώδους τῶν δαιμόνων λυτροῦσαι δεινότητος. Ἀγαρηνοὶ δὲ τολμήσαντες συλῆσαι τὸ φρούριον τοῦ ταύτης ναοῦ, ἀπωλεία παντελεῖ παρεδόθησαν. Ἐκτοτε δὲ καὶ μέχρι τῆς σήμερον, καθαρίζονται προσερχόμενοι πίστει, καὶ λοιπὴ πᾶσα νόσος τῇ ταύτης πρεσβείᾳ δραπετεύει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀριστοκλέους Πρεσβυτέρου,

Δημητριανοῦ Διακόνου καὶ Ἀθανασίου Ἀναγνώστου.

Στίχ. Ἀριστοκλῆς ἄριστος ὄντως ὀπλίτης,

Πάντως γὰρ ἠρίστευσε τμηθεὶς κάραν.

Εἰς τὸν Δημητριανὸν καὶ Ἀθανάσιον.

Ἀθανάσιος εὗρεν ἀθανασίαν,

Δημητριανῶ συνθανὼν ἀπὸ ξίφους.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ´. Ὁ διασώσας ἐν πυρί.

Περιστερὰ οἶα χρυσῆ, ὄπλῳ τοῦ Σταυροῦ φραπτομένη, Ἀγαρηνοὺς τοὺς ἐν νυκτί, τῷ φρουρίῳ τῷ σῶ προσεγγίσαντας, ἐξηφάνισας σόσασα, τοὺς πιστοὺς, μαιφονίας, τῆς τούτων Μάρτυς.

Πολυειδεῖς διὰ Χριστόν, πόνους ὑπομείνασα Μάρτυς, ἄπονον εὔρες ἐν αὐτῷ, καὶ ἀθάνατον λῆξιν κραυγάζουσα· Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ἰερουργὸς ὁ θαυμαστός, καὶ θαυματουργίας ἐκλάμπων, σοῦ τὰ θαυμάσια ὄρων, Ἀγριππίνα Θεὸν ἐμεγάλυνε, καὶ γηθόμενος ἔψαλλεν· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Νευρωμένῳ λογισμῷ, σοῦ τὸ ῥωστικὸν παθημάτων, διακομίζουσαι σῶμα, γυναικείας οὐδόλως ἠσθάνοντο, ἀσθενείας κραυγάζουσαι, αἱ παρθένοι τῷ Δεσπότη· Εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Κυοφορήσασα Θεόν, μένεις μετὰ τόκον παρθένος, καὶ γαλουχεῖς μητροπρεπῶς, τὸν τροφέα τοῦ κόσμου Πανάμωμε· ὄν ὑμνοῦντες κραυγάζομεν· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ῥδὴ η´. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ἡ νύξ ὡς ἡμέρα καθωρᾶτο, τοῖς φέρουσι Μάρτυς σου τὸ λείψανον· τόπος εὐωδίαστος, ἅπας σε δεχόμενος, δαιμονικὴ παράταξις, σφοδρῶς ἠλαύνετο, ἰάσεων ἀπερῖρει πλημμύρα, τοῖς ὑπερυψοῦσι, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νυμφίον ἀθάνατον ποθοῦσα, ὀπίσω τῶν μύρων τούτου ἔδραμες, τούτου τὰ παθήματα, Μάρτυς καὶ τὸν θάνατον, ἐκμιμουμένη ἔνδοξε, καὶ ἀνακραύζουσα· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀνύστακτον ἔχουσα τὴν πίστιν, ἐλαίῳ τε φαιδρυνθεῖσαν τῶν αἱμάτων σου, Μάρτυς τὴν λαμπάδα σου, ἔνδον εἰσελήλυθας, εἰς τὸν νυμφῶνα χαίρουσα, τῆς οὐρανόυ χαρᾶς, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοᾶσα, καὶ ὑπερυψοῦτε, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἴδεῖν τὴν τερπνότητα Κυρίου, τὸν τούτου ναὸν τε ἐπισκέψασθαι, ποθοῦσα ὡς ἄρματι, αἷματι οικεῖῳ σύ, ἐποχουμένη ψάλλουσα, πρὸς τοῦτον ἔφθασας· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἡ βάτος τὸ πρὶν προδιετύπου, τὸ ξένον τοῦ τόκου σου μυστήριον, ἄκαυστος τῷ φλέγεσθαι, μένουσα πανάμωμε· καὶ γὰρ τὸ πῦρ ἐκήησας, τὸ τῆς Θεότητος· καὶ ἄφλεκτος διέμεινας Κόρη· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, πιστοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτό-
» κου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνε-
» γούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, ἀγείρει ψάλ-
» λουσαν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυ-
» ψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ´. Λίθος ἀχειρότμητος.

Νεύσει τοῦ τὰ πάντα ποιοῦντος, τοῦ μαρτυρίου πρὸς τὸ πέρας, ἡ Ἀγαθονίκη σὺν Βάσσα, ὁμοῦ καὶ Παῦλα προθύμως σπεύδουσαι, ὡς ἀληθῶς κατάλληλον, εὔρον τοῦ πόθου τὸ συμπέρασμα.

Ἐν ἐπουρανόυσι θαλάμοις, κατασκηνώσασα παρθένε, καὶ τῶν ἀθεάτων τὰ κάλλη, κατανοοῦσα καὶ ἀπολαύουσα, τῆς τοῦ Θεοῦ λαμπρότητος, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας καταφαίδρυνον.

Στέφανος ἐτέθη χαρίτων, τῆ κορυφῇ σου Ἀγριππίνα, ὡς τελειωσάσης τὸν δρόμον, καὶ τηρησάσης τὴν πίστιν ἄσυλον· καὶ τῶν δικαίων τάγματα, περιχαρῶς σε ὑπεδέξαντο. Ὡς παρισταμένη τῷ θρόνῳ, ἐν παρρησίᾳ τοῦ Δεσπότη, μάρτυς Ἀγριππίνα σὺν πᾶσι, τοῖς ἀπ' αἰῶνος Ἁγίοις αἴτησαι, ἀμαρτιῶν τὴν λύτρωσιν, τοῖς σὲ ὑμνοῦσι καλλιπάρθενε.

Θεοτοκίον.

Ὡς τὸν τοῦ παντὸς δεδραγμένον, μητροπρεπῶς ταῖς σαῖς ἀγκάλαις, φέρουσα Παρθένε Μαρία, χειρός με ρῦσαι τοῦ πολεμήτορος, ὅπως τὴν σὴν σωζόμενος, ἀνευφημῶ μεγαλειότητα.

Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου
» Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτήθη, Χριστὸς συνάψας
» τὰς διεστῶσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεο-
» τόκε μεγαλύνομεν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἡ Α΄ Ὦρα,
Καὶ Απόλυσις.

Τῆ ΚΑ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Τὸ Γενέσιον τοῦ τιμίου ἐνδόξου Προφήτου,
Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους δ΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τὰ ἐξῆς τρία, δευτεροῦντες τό α΄.

Ἦχος δ΄. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Ἐκ στεριουούσης γεγέννηται νηδύος, ὁ λύσας τὴν στείρωσιν τῶν καρδιῶν ἡμῶν, καὶ εὐτεκνίαν ἐν πίστει τε καὶ ἀληθείᾳ, ψυχαῖς ἀκάρποις λόγον δωρούμενος, ὁ ἐνδοξος Πρόδρομος τῆς παρουσίας Χριστοῦ, φωνὴ τοῦ Λόγου ἢ εὐσημος, τῆς μετανοίας, ὁ προσημάντωρ ὁ μεγάλωφνος, καὶ Παλαιᾶς τε καὶ τῆς Νέας, θεῖος μεσίτης σαφῶς γνωριζόμενος, οὗ τὴν γέννησιν πόθῳ, ἐορτάσωμεν γηθόμενοι. (δίς)

Ὁ σιτευτὸς νῦν τῆς ἐγκρατείας μόσχος, ἐκ στείρας γεγέννηται, ὑποδεικνύων ἡμῖν, τὸν ἐκ Παρθένου νεάνιδος, ἀμνὸν τεχθέντα, καὶ τὰ τοῦ κόσμου αἶροντα πταίσματα· τρυγῶν ἢ φιλέρημος, σαφῶς ἐπέφανε, τὸ θεῖον ἔαρ μηνύουσα, δι' οὗ ἐπαύθη, τῆς ἀθείας χειμῶν βαρύτατος· καὶ τοῦ νυμφίου φίλος γνήσιος, περιφανῶς ἐπεδήμησεν, Ἰωάννης πρεσβεύων, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ κατὰ θεῖαν τεχθεὶς ἐπαγγελίαν, ὅτε ὁ παμμέγιστος θεῖος Ἀρχάγγελος, ἐν τῷ ναῷ τῷ γεννήτορι, σοῦ δεομένῳ, εὐηγγελίσαστο τὴν σὴν γέννησιν, τότε ἀπιστήσαντι καὶ ἀντιλέξαντι, τῷ ἱερεῖ καθὼς γέγραπται, τὴν ἀφωνίαν, ὁ Γαβριὴλ ἐπήγαγε καὶ τὴν κώφευσιν, ἄχρι τοῦ τόκου· σὺ δὲ Πρόδρομε, τὸν πατέρα ταχθεὶς τῶν τῆς γλώττης δεσμῶν, ἠλευθέρωσας μάκαρ, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Πρέπει τῷ Ἰωάννῃ ἡ εὐωδία· πρέπει τῷ Βαπτιστῇ, τῶν ἁσμάτων ἡ τερπνότης· οὗτος γὰρ ἐκήρυξε τὴν ἀπαρχὴν τῆς ἡμῶν σωτηρίας, ὁ σκιρτῶν ἐν κοιλίᾳ, καὶ βοῶν ἐν ἐρήμῳ· Μετανοεῖτε· τοῦ Βασιλέως ὁ στρατιώτης, ὁ Πρόδρομος τῆς χάριτος, ὁ τὸν ἀμνὸν προμηνύων, καὶ τὸν Σωτῆρα πρεσβεύων, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Τράνωσόν σου λαμπρῶς, τὴν γλῶσσαν Ζαχαρία, Προφήτης τὸ παιδίον, Ὑψίστου ἔσται λέγων, καὶ Θεοῦ Λόγου Πρόδρομος.

Στίχ. Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεός...

Ἦρθης ἐκ μητρικῶν, λαγόνων Ἰωάννη, Θεῷ ἡγιασμένος· ἐγήγερται γὰρ μείζων, βροτῶν οὐδεὶς σου πώποτε.

Στίχ. Καὶ σὺ παιδίον Προφήτης...

Λύεις τὴν τοῦ πατρός, παμμακάρι ἀφωνίαν, ὡς ἀπαιδίας κλειῖθρα, διέλυσας τεκούσης, τεχθεὶς ἐκ θείας χάριτος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μόνη Χριστιανῶν, ἐλπίς καὶ προστασία, Ἀγνή σὺν τῷ Προδρόμῳ, δυσώπει τὸν Υἱόν σου, ὑπὲρ οἰκείων δούλων σου.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Προφήτα καὶ Πρόδρομε, τῆς παρουσίας Χριστοῦ, ἀξίως εὐφημησαί σε, οὐκ εὐποροῦμεν ἡμεῖς, οἱ πόθῳ τιμῶντές σε· στείρωσις γὰρ τεκούσης, καὶ πατὴρ ἀφωνία, λέλνται τῇ ἐνδόξῳ, καὶ σεπτῇ σου γεννήσει, καὶ σάρκωσις Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, κόσμῳ κηρύττεται.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Στιχολογοῦμεν τὴν α΄ στάσιν τοῦ, Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους η΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τὰ ἐξῆς, δευτεροῦντες τὸ α΄.

Ἦχος δ΄. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Λύει τοῦ Ζαχαρίου τὴν σιωπὴν, γεννηθεὶς ὁ Ἰωάννης· καὶ γὰρ οὐδὲ ἔπρεπε, τὸν πατέρα σιωπᾶν, προελθούσης τῆς φωνῆς· ἀλλ' ὥσπερ ἀπιστηθεῖσα πρῶην, τὴν γλῶτταν ἔδησεν, οὕτω φανερωθεῖσαν, δοῦναι τῷ πατρὶ τὴν ἐλευθερίαν· ἧ καὶ εὐηγγελίσθη, καὶ ἐγεννήθη φωνὴ τοῦ Λόγου, καὶ φωτὸς Πρόδρομος, πρεσβέων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. (δίς)

Ὁ αὐτός.

Σήμερον ἡ φωνὴ τοῦ Λόγου, τὴν φωνὴν δι' ἀπιστίαν κρατουμένην, λύει τὴν πατρικὴν, καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐμφαίνει τὴν εὐτεκνίαν, δεσμὰ τῆς στειρώσεως λύουσα μητρικά· ὁ λύχνος τοῦ φωτὸς προέρχεται· ἡ αὐγὴ τοῦ ἡλίου τῆς δικαιοσύνης, μηνύει τὴν ἔλευσιν, εἰς ἀνάπλασιν πάντων, καὶ σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀνατολίου. Ὁ αὐτός.

Θεοῦ Λόγου μέλλοντος ἐκ Παρθένου τίκτεσθαι, Ἄγγελος ἐκ στειρωτικῶν ὠδίνων προέρχεται, ὁ μέγας ἐν γεννητοῖς γυναικῶν, καὶ Προφήτου περισσότερος· ἔδει γὰρ θείων πραγμάτων, παραδόξους εἶναι τὰς ἀρχάς· παρ' ἡλικίαν τὸ γόνιμον, καὶ ἄνευ σπορᾶς σύλληψις. Ὁ ποιῶν θαυμάσια, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν δόξα σοι.

Ἀνδρέου Κρήτης. Ὁ αὐτός.

Ἐπέφανε σήμερον ὁ μέγας Πρόδρομος, ἐξ ἀγόνων λαγόνων, τῆς Ἐλισάβετ προελθῶν, ὁ μείζων πάντων τῶν Προφητῶν Προφήτης, οὗ ἕτερος οὐκ ἔστιν, οὐδὲ ἐγήγερται· ὅτι τῷ Προδρόμῳ λύχνῳ, τὸ φῶς ἀκολουθεῖ τὸ ὑπέρλαμπρον, καὶ τῇ φωνῇ ὁ Λόγος, καὶ τῷ νυμφαγωγῷ ὁ νυμφίος, κατασκευάζοντι Κυρίῳ λαὸν περιούσιον, καὶ προκαθαίροντι ἐπὶ τὸ Πνεῦμα διὰ τοῦ ὕδατος· τοῦ Ζαχαρίου ὁ βλαστός, καὶ τῆς ἐρήμου τὸ κάλλιστον θρέμμα, τῆς μετανοίας ὁ κήρυξ· ἡ κάθαρσις τῶν

ἀμπλακημάτων· ὁ τοῖς ἐν ἄδη εὐαγγελιζόμενος, τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, καὶ πρεσβέων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Προφήτης καὶ Πρόδρομος, ἀπὸ γαστρὸς ἀνεδείχθης τοῦ Χριστοῦ Ἰωάννη, σκιρτῶν καὶ ἀγαλλόμενος, ἐν τῇ νηδύϊ τῆς μητρός, ὁρῶν τὴν Βασιλίδα ἐλθοῦσαν πρὸς τὴν δούλην, φέρουσαν τὸν ἄχρονον, καὶ ἐκ Πατρὸς ἀμήτορα, πρὸς σὲ τὸν ἐκ στείρας, καὶ τοῦ πρεσβύτου κατ' ἐπαγγελίαν ἀνατείλαντα. Αὐτὸν ἰκέτευε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος· ὁ τῷ λόγῳ τοῦ Ἀγγέλου μὴ πεισθεὶς, λέγοντος, Ὅτι συλλήψεται ἡ Ἐλισάβετ, καὶ τέξεται υἱόν· ὁ λέγων, Πῶς αὕτη τέξεται; ὅτι κἀγὼ προέβην, κἀκείνης τὰ μέλη νενέκρωται· ὁ καταδικασθεὶς σιωπᾶν διὰ τὴν ἀπιστίαν, σήμερον ὁρᾷ τικτόμενον τὸ ἐπαγγελθέν· καὶ σιωπῆς λυθεὶς, εὐφροσύνην εἰσοικίζει, Εὐλογητὸς βοῶν Κύριος, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ὅτι ἐπεσκέψατο, καὶ ἐποίησε λύτρωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Ἰωάννη πανεύφημε, καὶ οἰκουμενικῆ Ἀπόστολε, τὸ τοῦ Γαβριὴλ εὐαγγέλιον, καὶ τῆς στείρας τὸ βλάστημα, καὶ τῆς ἐρήμου τὸ κάλλιστον θρέμμα, καὶ γνήσιε φίλε τοῦ νυμφίου Χριστοῦ, αὐτὸν ἰκέτευε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Βυζαντίου.

Σήμερον τοῦ φωτὸς ὁ λύχνος, προοδοποιεῖται τὴν ἔλευσιν Θεοῦ τοῦ Λόγου, ὡς ἀστήρ φαεινός· Σήμερον Ζαχαρίας γλωτταν ἐτράνωσε, σιωπὴν ἐξασκήσας, Ἀγγέλου προστάξαντος· ἔπρεπε γὰρ οὕτω, τὸν πατέρα τῆς φωνῆς, μὴ σιωπὴν φυλάττειν, προελθούσης ἐκ γαστρὸς στερητικῆς, καὶ παντὸς τοῦ κόσμου τὴν λύτρωσιν εὐαγγελιζομένης, ἐν παρρησίᾳ πολλῇ.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Ἡ Ἐλισάβετ συνέλαβε τὸν Πρόδρομον τῆς χάριτος, ἡ δὲ Παρθένος τὸν Κύριον τῆς δόξης. Ἠσπάσαντο ἀλλήλας αἱ μητέρες, καὶ τὸ βρέφος ἐσκίρτησεν· ἔνδοθεν γὰρ ὁ δοῦλος ἦνει τὸν Δεσπότην. Θαυμάσασα ἡ μήτηρ τοῦ Προδρόμου, ἤρξατο βοᾶν· Πόθεν μοι τοῦτο, ἵνα ἡ Μήτηρ τοῦ Κυρίου μου ἔλθῃ πρὸς με; ἵνα σώσῃ λαὸν ἀπεγνωσμένον. Ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος, δόξα σοι.

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν.

Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ιζ' 15, ιη' 11, κα' 1).

Εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς τῷ Ἀβραάμ. Σάρα ἡ γυνὴ σου, οὐ κληθήσεται τὸ ὄνομα αὐτῆς Σάρα, ἀλλὰ Σάρρα ἔσται τὸ ὄνομα αὐτῆς. Εὐλογήσω δὲ αὐτήν, καὶ δώσω σοι ἐξ αὐτῆς τέκνον· καὶ εὐλογήσω αὐτό, καὶ ἔσται εἰς ἔθνη, καὶ βασιλεῖς ἐθνῶν ἐξ αὐτοῦ ἔσονται. Καὶ ἔπεσεν Ἀβραάμ ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ ἐγέλασε, καὶ εἶπεν ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτοῦ, λέγων· Εἰ τῷ ἑκατονταετεί γεννήσεται υἱός; καὶ εἰ ἡ Σάρρα ἐνενηκοντα ἐτῶν οὔσα τέξεται; Εἶπε δὲ ὁ Θεὸς τῷ Ἀβραάμ· Ναί· ἰδοὺ Σάρρα ἡ γυνὴ σου τέξεται σοι υἱόν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰσαάκ· καὶ στήσω τὴν διαθήκην μου πρὸς αὐτὸν εἰς διαθήκην αἰώνιον. Ἀβραάμ δὲ καὶ Σάρρα πρεσβύτεροι προβεβηκότες ἡμερῶν. Ἐγέλασε δὲ Σάρρα ἐν ἑαυτῇ λέγουσα· Οὐπω μὲν μοι γέγονεν ἕως τοῦ νῦν· ὁ δὲ κύριός μου πρεσβύτερος. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς Ἀβραάμ· Τί ὅτι ἐγέλασε Σάρρα ἐν ἑαυτῇ λέγουσα· Ἄρα γε ἀληθῶς τέξομαι; ἐγὼ δὲ γεγήρακα. Μὴ ἀδυνατήσῃ παρὰ τῷ Θεῷ ῥῆμα; Καὶ Κύριος ἐπεσκέψατο τὴν Σάρραν, καθὰ εἶπε, καὶ ἐποίησε Κύριος τῇ Σάρρᾳ καθὰ ἐλάλησε· καὶ συλλαβοῦσα, ἔτεκε τῷ Ἀβραάμ υἱόν εἰς τὸ γῆρας, εἰς τὸν καιρόν, καθὰ ἐλάλησεν αὐτῷ Κύριος. Περιέτεμε δὲ Ἀβραάμ τὸν Ἰσαάκ τῇ ἡμέρᾳ τῇ ὀγδόῃ, καθὰ ἐνετείλατο αὐτῷ Κύριος ὁ Θεός. Καὶ Ἀβραάμ ἦν ἐτῶν ἑκατόν, ἠνίκα ἐγένετο αὐτῷ Ἰσαάκ ὁ υἱὸς αὐτοῦ. Εἶπε δὲ Σάρρα· Γέλωτά μοι

ἐποίησε Κύριος· ὃς γὰρ ἂν ἀκούσῃ συγχαρεῖται μοι. Καὶ εἶπε· Τίς ἀναγγελλεῖ τῷ Ἀβραάμ, ὅτι θηλάζει παιδίον Σάρρα, ὅτι ἔτεκεν υἱὸν ἐν τῷ γήρα μου! Καὶ ηὐξήθη τὸ παιδίον, καὶ ἀπεγαλακτίσθη, καὶ ἐποίησεν Ἀβραάμ δοχὴν μεγάλην, ἥ ἡμέρα ἀπεγαλακτίσθη Ἰσαὰκ ὁ υἱὸς αὐτοῦ.

Κριτῶν τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ιγ' 2).

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐγένετο ἀνὴρ ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Δάν, καὶ ὄνομα αὐτῷ Μανωέ· καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ στεῖρα, καὶ οὐκ ἔτικτε. Καὶ ὤφθη Ἄγγελος Κυρίου πρὸς τὴν γυναῖκα, καὶ εἶπε πρὸς αὐτήν· Ἴδου σὺ στεῖρα, καὶ οὐ τέτοκας, καὶ συλλήψῃ υἱόν. Καὶ νῦν φύλαξαι δὴ, καὶ μὴ πίης οἶνον καὶ μέθυσμα, καὶ μὴ φάγῃς πᾶν ἀκάθαρτον. Ὅτι ἰδοὺ σὺ ἐν γαστρὶ ἔχεις, καὶ τέξῃ υἱόν, καὶ σίδηρος ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ οὐκ ἀναβήσεται, ὅτι Ναζὶρ Θεοῦ ἔσται τὸ παιδάριον ἀπὸ τῆς κοιλίας. Καὶ εἰσηλθεν ἡ γυνή, καὶ εἶπε τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς, λέγουσα· Ἄνθρωπος Θεοῦ ἦλθε πρὸς με, καὶ εἶδος αὐτοῦ ὡς εἶδος Ἀγγέλου Θεοῦ, φοβερὸν σφόδρα· καὶ εἶπε μοι· Ἴδου σὺ ἐν γαστρὶ ἔχεις, καὶ τέξῃ υἱόν· καὶ νῦν μὴ πίης οἶνον καὶ μέθυσμα καὶ μὴ φάγῃς πᾶν ἀκάθαρτον, ὅτι Θεοῦ ἅγιον ἔσται τὸ παιδάριον ἀπὸ γαστροῦ, ἕως ἡμέρας θανάτου αὐτοῦ. Καὶ προσ-ἠύξατο Μανωέ πρὸς Κύριον, καὶ εἶπεν· Ἐν ἐμοί, Κύριε, τὸν ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ, ὃν ἀπέστειλας, ἐλθέτω δὴ ἔτι πρὸς ἡμᾶς, καὶ συμβιβάσάτω ἡμᾶς, τί ποιήσωμεν τῷ παιδίῳ τῷ τικτομένῳ. Ἦλθε δὲ ὁ Ἄγγελος πρὸς Μανωέ, καὶ εἶπεν· Ἀπὸ πάντων, ὧν εἶπον πρὸς τὴν γυναῖκα φυλάσσεται. Ἀπὸ παντός, ὃ ἐκπορεύεται ἐξ ἀμπέλου, οὐ φάγεται· καὶ οἶνον καὶ μέθυσμα μὴ πιέτω. Καὶ εἶπε Μανωέ πρὸς τὸν Ἄγγελον Κυρίου· Τί τὸ ὄνομά σοι; ὅτι ἔλθοι τὸ ρῆμά σου, καὶ δοξάσομέν σε. Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἄγγελος Κυρίου. Εἰς τί τοῦτο ἐρωτᾷς τὸ ὄνομά μου; καὶ αὐτὸ ἐστὶ θαυμαστόν. Καὶ οὐ προσέθηκεν ἔτι ὁ Ἄγγελος Κυρίου ὀφθῆναι πρὸς Μανωέ, καὶ πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. μ' 1, 9. μα' 17. με' 8. μη' 20. ιδ' 1).

Τάδε λέγει Κύριος· Παρακαλεῖτε, παρακαλεῖτε τὸν λαόν μου, λέγει ὁ Θεός. Ἱερεῖς λαλήσατε εἰς τὴν καρδίαν Ἱερουσαλήμ, παρακαλέσατε αὐτήν, ὅτι ἐπλήσθη ἡ ταπεινώσις αὐτῆς, λέλυται αὐτῆς ἡ ἀμαρτία· ὅτι ἐδέξατο ἐκ χειρὸς Κυρίου διπλᾶ τὰ ἀμαρτήματα αὐτῆς. Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ· Ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Πᾶσα φάραγξ πληρωθήσεται, καὶ πᾶν ὄρος καὶ βουνὸς ταπεινωθήσεται, καὶ ἔσται πάντα τὰ σκολιὰ εἰς εὐθείαν, καὶ ἡ τραχεῖα εἰς ὁδοὺς λείας· καὶ ὀφθήσεται ἡ δόξα Κυρίου, καὶ ὄψεται πᾶσα σὰρξ τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ· Ἐπ' ὄρος ὑψηλὸν ἀνάβηθι ὁ εὐαγγελιζόμενος Σιών· ὑψώσον ἐν ἰσχύϊ τὴν φωνὴν σου, ὁ εὐαγγελιζόμενος Ἱερουσαλήμ· ὑψώσατε, μὴ φοβεῖσθε. Ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός, ἐγὼ ἐπακούσομαι, ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, καὶ οὐκ ἐγκαταλείψω αὐτούς. Ἀλλὰ ἀνοίξω ἐπὶ τῶν ὀρέων ποταμούς, καὶ ἐν μέσῳ πεδίων πηγὰς· ποιήσω τὴν ἔρημον εἰς ἔλη, καὶ τὴν διψῶσαν γῆν ἐν ὑδραγωγοῖς. Εὐφρανθήτω ὁ οὐρανὸς ἄνωθεν, καὶ αἱ νεφέλαι ῥανάτωσαν δικαιοσύνην· ἀνατειλάτω ἡ γῆ, καὶ βλαστησάτω ἔλεος, καὶ δικαιοσύνην ἀνατειλάτω ἅμα. Φωνὴν εὐφροσύνης ἀναγγείλατε καὶ ἀκουστὸν γενέσθω τοῦτο· ἀπαγγείλατε ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς, λέγετε, ἐρρύσατο Κύριος τὸν δοῦλον αὐτοῦ Ἰακώβ. Καὶ ἐὰν διψήσωσι δι' ἐρήμου, ἄξει αὐτούς, ὕδωρ ἐκ πέτρας ἐξάξει αὐτοῖς. Εὐφράνθητι στεῖρα ἢ οὐ τίκτουςα, ῥῆξον καὶ βόησον ἢ οὐκ ὠδίνουσα, ὅτι πολλὰ τὰ τέκνα τῆς ἐρήμου μᾶλλον ἢ τῆς ἐχούσης τὸν ἄνδρα.

Εἰς τὴν Λιτὴν. Στιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Σταλάξατε τὰ ὄρη γλυκασμόν, καὶ οἱ βουνοὶ ὡς ἄρνια σκιρτήσατε· ὅτι ἐτέχθη ἐκ τῆς Ἑλισάβετ, ὁ μέλλων ἐφ' ὑμᾶς αὐλίξεσθαι, ὁ τοῦ Κυρίου Πρόδρομος, ὁ λύσας ἐν τῷ τίκτεσθαι, τοῦ πατρὸς τὴν ἀφωνίαν· διὸ καὶ ἡμεῖς βοῶμεν αὐτῷ· Βαπτιστὰ τοῦ Χριστοῦ πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Ἡ θεοσήμαντος φωνή, τοῦ φωτός ὁ λύχνος, ὁ τοῦ Κυρίου Πρόδρομος, ὁ χριστομαρτύρητος πρῶτος τῶν Προφητῶν, τὰς ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβείας ποιούμενος, ἐξαιρέτως τὴν ποιμνὴν σου, ἰκέτευε τοῦ σῶζεσθαι ἄτρωτον.

Ὁ αὐτός.

Κήρυξ γέγονας τοῦ ἀμνοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ Λόγου, Ἰωάννη Προφήτα, καὶ Πρόδρομε. Προφητεύεις τὰ μέλλοντα, καὶ προλέγεις τοῖς πέρασιν· Ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ αἴρων τοῦ κόσμου τὴν ἁμαρτίαν, καὶ παρέχων τοῖς πᾶσι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄. Ἀνδρέου Κρήτης.

Τὸν ἐν Προφήταις ὄρον, καὶ ἀρχὴν Ἀποστόλων· τὸν ἐπίγειον ἄγγελον, καὶ οὐράνιον ἄνθρωπον· τὴν φωνὴν τοῦ Λόγου, τὸν στρατιώτην καὶ Πρόδρομον Χριστοῦ, τὸν ἐξ ἐπαγγελίας προσκιρήσαντα, καὶ προκηρύξαντα πρὸ τόκου τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, σήμερον ἡ Ἐλισάβετ τίκτει καὶ χαίρει· καὶ θαυμάζεται Ζαχαρίας, παρὰ τῆς γερουσίας, τὴν σιωπὴν ὡς κλοιὸν ὑποθέμενος, καὶ ὡς γεννήτωρ τῆς φωνῆς προφητεύει σαφέστατα· Σὺ γάρ, παιδίον, Προφήτης Ὑψίστου κληθήσῃ, καὶ προπορεύσῃ ὁδοῦς ἐτοιμάσαι αὐτῷ. Διὸ Ἄγγελε, Προφήτα, Απόστολε, Στρατιῶτα, Πρόδρομε, Βαπτιστά, καὶ Κήρυξ τῆς μετανοίας, καὶ ὁδηγὲ τοῦ φωτός, ὡς φωνὴ τοῦ Λόγου, ἀπαύστως πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν πιστῶς σου τελούντων τὸ μνημόσυνον. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἀρρήκτον, τὴν ἀρράγῃ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος β΄.

Τὸν ἐκ Προφήτου Προφήτην, καὶ τῆς στεῖρας τὸ βλάστημα· τὸν ἐν γεννητοῖς γυναικῶν ὑπὲρ ἅπαντας, τὸν τῆς ἐρήμου πολίτην, Ἰωάννην τὸν ἔνδοξον, ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς εὐφημήσωμεν, βοῶντες πρὸς αὐτόν· Βαπτιστά τοῦ Σωτῆρος καὶ Πρόδρομε, ὡς ἔχων παρρησίαν, ἐν τῇ σεπτῇ σου γεννήσει, δυσώπησον Χριστόν, δωρηθῆναι εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος

Στίχ. Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ...

Ἦλθεν ἡ φωνὴ τῆς χάριτος τοῦ Λόγου, ὁ τοῦ ἡλίου κήρυξ, γεννηθεὶς σήμερον, ἐκ στεῖρας τῆς ἀγόνου ἐξ ἐπαγγελίας, Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος· λαοὶ ἀγαλλιᾶσθε. Ἦλθεν εὐπρεπίσαι τὴν ὁδὸν ἡμῖν τῆς σωτηρίας· ὃν καὶ σκιρήσας προσεκύνησεν, ἐν τῇ νηδύϊ ὄντα τῆς μητρός, τὸν ἀμνὸν τὸν αἴροντα, τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου, καὶ παρέχοντα ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Καὶ σὺ παιδίον, Προφήτης Ὑψίστου κληθήσῃ...

Ὁ ἐκ κοιλίας μητρὸς ἁγιασθεὶς, καὶ τῆς προφητείας δεξάμενος τὸ πλήρωμα, σήμερον ἐκ στεῖρας γεγέννηται, τοῦ Κυρίου τὴν ἔλευσιν κηρύττων τρανῶς· Μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄. Κασσίας Μοναχῆς.

Ἡσαΐου νῦν τοῦ Προφήτου ἡ φωνή, σήμερον ἐν τῇ τοῦ μείζονος Προφητῶν κηύσει Ἰωάννου πεπλήρωται· Ἴδου γὰρ φησὶν ἀποστελῶ τὸν Ἄγγελόν μου πρὸ προσώπου σου, ὃς κατασκευάσει τὴν ὁδὸν σου. Οὗτος οὖν ὁ τοῦ ἐπουρανίου Βασιλέως στρατιώτης προδραμών, ὡς ἀληθῶς εὐθείας ἐποίει, τὰς τρίβους τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἄνθρωπος μὲν τῇ φύσει, Ἄγγελος δὲ τὸν βίον ὑπάρχων· ἀγνεῖαν γὰρ παντελεῖ, καὶ σωφροσύνην ἀσπασάμενος, εἶχε μὲν τὸ κατὰ φύσιν, ἔφυγε δὲ τὸ παρὰ φύσιν, ὑπὲρ φύσιν ἀγωνισάμενος. Αὐτὸν ἅπαντες πιστοὶ, ἐν ἀρεταῖς μιμούμενοι, πρεσβεύειν ὑπὲρ ἡμῶν δυσωπήσωμεν, εἰς τὸ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Βλέπε τὴν Ἐλισάβετ, πρὸς τὴν Παρθένον Μαριάμ διαλεγομένην· Τί παραγένοντας πρὸς με, ἡ Μήτηρ τοῦ Κυρίου μου; σὺ Βασιλέα βαστάζεις, καὶ γὰρ στρατιώτην· σὺ τὸν

νομοδότην, κάγω τὸν νομοθέτην· σὺ τὸν Λόγον, κάγω τὴν φωνήν, τὴν κηρύξασαν τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

Ἄπολυτίκιον. Ἦχος δ΄.

Προφήτα καὶ Πρόδρομε, τῆς παρουσίας Χριστοῦ, ἀξίως εὐφημησαί σε οὐκ εὐποροῦμεν ἡμεῖς, οἱ πόθῳ τιμῶντές σε· στείρωσις γὰρ τεκούσης, καὶ πατρὸς ἀφωνία, λέλνται, τῇ ἐνδόξῳ καὶ σεπτῇ σου γεννήσει, καὶ σάρκωσις Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, κόσμῳ κηρύττεται.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε, τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται· Θεός, ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος· δι' οὗ ἀναστήσας τὸν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Νῦν ἐβλάστησεν ἡμῖν, τοῦ Ζαχαρίου ὁ βλαστός, καὶ εὐφραίνει νοητῶς, τὰς διανοίας τῶν πιστῶν, τὸ τῆς ἐρήμου καλλώπισμα, καὶ Προφητῶν ἢ κρηπὶς· ὅθεν τοῦ Χριστοῦ, ἐδείχθη Πρόδρομος, καὶ Μάρτυς ἀψευδῆς, τῆς παρουσίας αὐτοῦ. Πνευματικοῖς οὖν ἄσμασι, συμφώνως, τῷ Βαπτιστῇ ἐκβοήσωμεν· Προφήτα Κήρυξ, τῆς ἀληθείας, πρέσβευε τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ, τὸ ὑπὲρ φύσιν θεωρῶν, καὶ ἐλάμβανεν εἰς νοῦν, τὸν ἐπὶ πόκον ὑετόν, ἐν τῇ ἀσπόρῳ συλλήψει σου Θεοτόκε, βᾶτον ἐν πυρὶ ἀκατάφλεκτον, ράβδον Ἀαρὼν τὴν βλαστήσασαν, καὶ μαρτυρῶν ὁ Μνήστῳρ σου καὶ φύλαξ, τοῖς Ἱερεῦσιν ἐκραύγαξε· Παρθένος τίκτει, καὶ μετὰ τόκον, πάλιν μένει Παρθένος.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῆς Χριστοῦ παρουσίας ἢ ἀπαρχῆς, παραδόξως ἐτέχθης ὡς ἀληθῶς, Ἰωάννη πανεύφημε, τῶν Προφητῶν τὸ κεφάλαιον, καὶ ὡς φωνὴ τοῦ Λόγου ὑπάρχων ἐκραύγαξες· Μετανοεῖτε, ἤγγικεν, οὐρανῶν τὸ Βασιλείον· ὅθεν ἐτοιμάσας τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου, τῆς χάριτος Πρόδρομος ἀνεδείχθης τοῖς πέρασι, Βαπτιστὰ καὶ Ἀπόστολε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη τὰ χαλεπά, ἴασαι δέομαι, καὶ συγγνώμην παράσχου μοι, τῶν ἐμῶν πταισμάτων, ἀφρόνως ὧν ἔπραξα, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, μολύννας ὁ ἄθλιος. Οἶμοι! τί ποιήσω, ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ἠνίκα οἱ Ἄγγελοι, τὴν ψυχὴν μου χωρίζουσιν, ἐκ τοῦ ἀθλίου μου σώματος; τότε Δέσποινα βοήθειά μοι γενοῦ, καὶ προστάτης θερμότατος· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δοῦλός σου.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Ἀγαλλιάσθῳ ὁ πατήρ, μήτηρ εὐφραίνου, ὅτι Προφήτην ἐπὶ γῆς, ἔτεκες σήμερον, τὸν θεόκλητον Πρόδρομον ἐξ ἐπαγγελίας. Ἡ στεῖρα βρέφος θηλάζει τὸν Βαπτιστὴν, καὶ χαίρει ὁ Ζαχαρίας τῷ τοκετῷ, λέγων· Γλῶσσά μου λέλνται, τῇ σῇ προόδῳ ἐν γῇ, Λύχνε τοῦ μεγάλου φωτός· Ὦντως θαῦμα παράδοξον!

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς λαβὼν ἐν γνώσει, ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ Ἰωσήφ σπουδῇ ἐπέστη, ὁ Ἀσώματος λέγων τῇ Ἀπειρογάμῳ· Ὁ κλίνας τῇ καταβάσει τοὺς οὐρανοὺς, χωρεῖται ἀναλλοιώτως ὅλος ἐν σοί· ὄν καὶ βλέπων ἐν μήτρᾳ σου, λαβόντα δούλου μορφὴν, ἐξίσταμαι κραυγάζειν σοι· Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ Α΄ Ἀντίφωνον τοῦ δ΄ Ἦχου.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄.

Καὶ σύ, Παιδίον, Προφήτης Ὑψίστου κληθήσῃ· προπορεύσῃ γὰρ πρὸ προσώπου Κυρίου, ἐτοιμάσαι ὁδοὺς αὐτοῦ.

Στίχ. Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ...

Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν·

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, συνέλαβεν Ἐλισάβετ.

Ὁ Ν΄ Ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Προδρόμου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἶτα· Ἐλέησόν με ὁ Θεός, καὶ τὸ Στιχηρόν.

Ἦχος β΄. Ὁ ἐκ κοιλίας μητρὸς ἁγιασθεῖς.

(Ζήτηι εἰς τὸν Στίχον, σελ. 102).

Εἶτα οἱ Κανόνες. Ὁ παρῶν, ποίημα Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, φέρων Ἀκροστιχίδα·

Τῷ Προδρόμου γέγηθα νῦν Γενεθλίῳ.

Ἦχος δ΄. Ὤδη α΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τριστάτας κραταιοὺς, ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου ἀπα-

» θείας ἐν βυθῷ, ψυχῆς τὸ τριμερὲς καταπόντισον δέ-

» ομαι, ὅπως σοι ὡς ἐν τυμπάνῳ, τῇ νεκρώσει τοῦ σώ-

» ματος, ἐπινίκιον ἄσω μελώδημα.

Ὡς ὄρθρος εὐπρεπῆς, τοῦ ἡλίου προτρέχων, στειρευούσης ὁ βλαστός, κηρύττει ἐμφανῶς, τῆς Παρθένου τὸ κῆμα, πάσῃ νῦν τῇ οἰκουμένη, ἀναλάμπειν τοῖς πέρασι, φωτισμὸν εὐσεβείας καὶ χάριτος.

Προφήτης ἀληθῶς, τοῦ Ὑψίστου κληθήσῃ· προπορεύσῃ γὰρ Χριστοῦ, βοᾷ σοι τῷ υἱῷ, Ἰωάννη πανεύφημε, Πνεύματι ὁ Ζαχαρίας, παναγίῳ φερόμενος, τὴν ὁδὸν ἐτοιμάσαι τοῦ κτίσαντος.

Ῥημάτων Γαβριήλ, Ζαχαρίας ἀκούσας ἀγγελίας θεϊκῆς, ἐδείχθη ἀπειθῆς, καὶ σιγὴν κατακρίνεται· λυεταὶ δὲ ἄφνω ταύτης· ἡ φωνὴ γὰρ γεγέννηται, Ἰωάννης τοῦ Λόγου ὁ Πρόδρομος.

Θεοτοκίον.

Ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ, τὸ τοῦ παμβασιλέως, θεοδόχον εὐαγές, κειμήλιον σεπτόν, Θεοτόκε πανάμωμε, φρούρησον σὴν κληρουχίαν, τὴν αἰεὶ εὐφημοῦσάν σε καὶ γεραίρουσαν πίστει τὸν τόκον σου.

Ἄτερος Κανών.

Ἦχος ὁ αὐτός, οὔ ἢ Ἀκροστιχίς·

Κο(ι)νῆς χ(α)ρᾶς (Π)ρόδρομον (ε)ὕφη(μ)ῶ πό(θ)ῳ.

Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις· Γεωργίου.

Ὤδη α΄. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Κοσμεῖται τὴν χάριν νῦν, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Πνεύματος, καὶ καταφαιδρύνεται καὶ ὠραῖζεται, τὴν γενέθλιον, ἡμέραν τοῦ Προδρόμου, εὐφροσύνως ἄγουσα, καὶ ἀναμέλπουσα.

Ὁ κήρυξ τῆς χάριτος, καὶ ἐωσφόρου φαιδρότερος, τῆς δόξης τὸν Ἥλιον, μηνύει σήμερον, καὶ τὴν ἔλλαμψιν, αὐτοῦ νῦν προκηρύττει, ἐν πᾶσι τοῖς πέρασιν, αὐγάζειν μέλλουσαν.

Νῦξ τῆς ἀθεότητος, ἐν τῇ γεννήσει σου Πρόδρομε, ἐκ γῆς ἀπελαύνεται, καὶ αἰ τῆς χάριτος, ἐν τοῖς πέρασιν, ἀκτῖνες ἐφαπλοῦνται· σὺ γὰρ τὸν ἀνέσπερον, μηνύεις ἥλιον.

Θεοτοκίον.

Γνωσιν τῆς συλλήψεως τῆς σῆς δεικνύει ἡ κύησις, τῆς στείρας Πανάχραντε,
προκαταγγέλλουσα, καὶ μηνύουσα, τὸν ἄσπορόν σου τόκον· καρπὸν ἐξ ἀκάρπου γάρ,
νηδύος ἤνεγκε.

Καταβασία· Ἀνοίξω τὸ στόμα μου

(ἢ τῆς τυχούσης ἑορτῆς).

Ῥδὴ γ´. Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ καυχώμε-

» θα, ἀλλ´ ἐν σῇ τῇ τοῦ Πατρός, ἐνυποστάτῳ σοφίᾳ

» Θεοῦ· οὐ γάρ ἐστιν Ἅγιος, πλὴν σου φιλόανθρωπε.

Δεσποτικὴ μὲν, ἐκ Παρθένου τελεῖται ἡ γέννησις· ἀλλ´ οἰκέτου προσφιλοῦς, ἐκ
γηραλέας καὶ στείρας μητρός· εἰκότως προτρέχει γάρ, θαῦμα τοῦ θαύματος.

Ῥυσσὴ καὶ στείρα, τὴν Παρθένον μητέρα ἀσπάζεται, ἐπιγνοῦσα ἀψευδῶς, τῷ ταύτης
τόκῳ ὡς λέλυται, δεσμὰ τῆς στειρώσεως, θείῳ βουλήματι.

Θεοτοκίον.

Ἄπειρογάμῳς, ἡ Θεὸν σαρκωθέντα κυήσασα, τῶν παθῶν ταῖς προσβολαῖς,
κλονούμενόν με στερέωσον· οὐ γάρ ἐστιν Ἄχραντε, πλὴν σου βοήθεια.

Ἔτερος. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Ἦχος τῆς ἐκ στείρας σου προόδου, δεσμὰ διαλύσας πατρικῆς, φωνῆς κηρύττει

Ἐνδοξε, λαμπρῶς τῆς ὑπὲρ ἔννοιαν, Χριστοῦ συγκαταβάσεως, τὰ θεῖα νῦν
προμηνύματα.

Στείρας ἐξ ἀκάρπου ἐκβλαστήσας, ὁ τῆς εὐκαρπίας μηνυτῆς, τῆς ἐν Χριστῷ ἐξέτεμε,
τὴν ἄγονον καὶ ἄκαρπον, ἀξίνη τοῦ κηρύγματος, ἀγνωμοσύνην Ἰουδαίων λαοῦ.

Χάριτος τῆς νέας αἰ ἀκτῖνες, ἐξέλαμψαν σήμερον φαιδρῶς, τῇ σῇ γεννήσει

Πρόδρομε, καὶ παλαιὰ αἰνίγματα, καὶ οἱ σκιῶδεις γράμματος, μεταχωρεῖν τύποι
ἀπήρξαντο.

Θεοτοκίον.

Ἐλυσεν ὁ τόκος σου Παρθένε, δεσμὰ καταδίκης τῶν βροτῶν, καὶ ἑαυτῷ συνέδησεν,
ἡμᾶς διὰ τῆς χάριτος, ἐπευλογήσας ἅπαντας, τοὺς Θεοτόκον σε γεραίροντας.

Καταβασία· Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους

(ἢ τῆς τυχούσης ἑορτῆς).

Κάθισμα. Ἦχος δ´. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ὡσπερ ἥλιος φαιδρός, τῆς Ἐλισάβητ ἐκ γαστρός, ἐξανέτειλεν ἡμῖν, τοῦ Ζαχαρίου ὁ
υἱός, καὶ τοῦ πατρὸς διαλύει τὴν ἀφωνίαν, καὶ πᾶσι τοῖς λαοῖς, ἐν παρῆρσι πολλῇ,
Εὐθύνατε βοᾶ, τὰς τοῦ Κυρίου ὁδοῦς· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐλεύσεται, καὶ σώσει τοὺς πρὸς
αὐτὸν ἐπιστρέφοντας· ὃν προκηρύξας, ὧ Ἰωάννη, ἰκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κατεπλάγησαν Ἄγνη, πάντες Ἀγγέλων οἱ χοροί, τὸ μυστήριον τῆς σῆς, κυοφορίας τὸ
φρικτόν· πῶς ὁ τὰ πάντα συνέχων νεύματι μόνῳ, ἀγκάλαις ὡς βροτός, ταῖς σαῖς
συνέχεται, καὶ δέχεται ἀρχὴν ὁ Προαιώνιος, καὶ γαλουχεῖται σύμπασαν, ὁ τρέφων
πνοὴν ἀφάτῳ χρηστότητι! καὶ σὲ ὡς ὄντως, Θεοῦ Μητέρα, εὐφημοῦντες δοξάζουσι.

Ῥδὴ δ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνου Θεότητος, ἐν νε-

» φέλι κούφῃ, ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος, τῇ ἀκηράτῳ

» παλάμῃ καὶ διέσωσε, τοὺς κραυγάζοντας· Δόξα

» Χριστῷ τῇ δυνάμει σου.

Μυστηρίων ἀπορρήτων, προοδεύει μυστήριον, τῇ καινοτομίᾳ, τῆς θεσμοθεσίας τῆς
φύσεως· τῆς ἀβρώστιας ἡ λύσις προμηνύουσα, τὴν διόρθωσιν, ταύτης Χριστῷ καὶ τὴν
θέωσιν.

Ὁ Ἡσαΐας πατρόθεν, τῷ Υἱῷ προεφήτευσε, σαρκωθησομένῳ, Ἄγγελον βροτὸν τὸν ἰσαγγελον· Ἴδου ἐγὼ ἀποστέλλω πρὸ προσώπου σου, προκραυγάζοντα· Δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει σου.

Ἐπηρετῆσαι ὡς δοῦλος, τῷ Δεσπότη γεγέννημαι· εἰς αὐτὸ γὰρ ἦκω, τούτου καταγγεῖλαι τὴν ἔλευσιν, ὡς τῆς Παρθένου τὸν τόκον προπιστώσῃται, παραδόξως, στερεῦουσα γραῦς ἐκβλαστήσασα.

Θεοτοκίον.

Ἡ Ἁγία Θεοτόκος, ἦν οἰκῆσαι ἠυδόκησεν, ὡς εὐώδη οἶκον, Λόγος τοῦ Πατρὸς ὁ ὑπέρθεος, οὐ διεφθάρη τὴν μήτραν, οὐκ ὠδίνησε· καὶ γὰρ τέτοκεν Ἐμμανουὴλ τὸν Θεάνθρωπον.

Ἔτερος. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Ῥεῖθρα ἐτοιμάζουσιν οἱ ποταμοί, καὶ ὁ Ἰορδάνης τὰ νάματα, προευτρεπίζει, τῷ Δεσπότη ἑαυτοῦ, τὸν Βαπτιστὴν θεώμενος, τοῦτον νῦν ἐκ στεῖρας τικτόμενον.

Αἱ τῆς ἀγαθότητος τοῦ Ποιητοῦ, δωρεαὶ προκύπτουσιν ἄνωθεν, τοῦ ἑωσφόρου, διανίσχοντος ἐν γῆ, καὶ τὴν αὐτοῦ ἐπίλαμψιν, καὶ ἐπιδημίαν κηρύττοντος.

Σάλπιγξ μεγαλόφωνος ἐπὶ τῆς γῆς, σήμερον ἐκ στεῖρας προέρχεται, ὁ Ἰωάννης, καὶ μηνύει τοῖς βροτοῖς, τὸν Βασιλέα Κύριον, ἐξ Ἀγνῆς ἀφράστως τικτόμενον.

Θεοτοκίον.

Ὡς οὖσαν ἐκπλήρωμα τῶν ἐν σκιᾷ, τύπων καὶ συμβόλων Πανάχραντε, πάντες Προφηταί, σὲ ἀνύμνησαν φωναῖς, προμηνυούσαις ἅπανσι, τὰ σὰ μεγαλεῖα καὶ θαύματα.

Καταβασία· Τὴν ἀνεξιχνίαστον θεῖαν...

(ἢ τῆς τυχούσης ἑορτῆς).

Ὡδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Νῦν ἀναστήσομαι, προφητικῶς ἔφη· ὁ Θεός, νῦν

» δοξασθήσομαι, νῦν ὑψωθήσομαι τὸν πεσόντα

» προσλαβών, ἐκ τῆς Παρθένου, καὶ πρὸς φῶς τὸ

» θαυμαστόν, ἀνυψῶν τῆς ἐμῆς Θεότητος.

Γῆ ἐξανέτειλε, παναληθῆ κήρυκα φωνήν, πᾶσι κηρύττουσαν, γλώσση τοῦ Πνεύματος, τῆς Παρθένου τὸν Υἱόν, δικαιοσύνην οὐρανόθεν ἐφ' ἡμᾶς, διακύπτουσαν ὕλη σώματος.

Ἔθετο Κύριος, παναληθῆ λύχνον σε Χριστοῦ, πάντας φωτίζοντα· μόνους ἐνδύοντα, τοὺς ἐχθραίνοντας αὐτῷ ὡς διπλοῖδα, τὴν αἰσχύνην ἀψευδῶς, Θεοῦ Λόγον Υἱὸν κηρύττοντα.

Γήθεται ἅπανσα, κτίσις τῷ σῶ τῷ τόκῳ θεϊκῶς· σὺ γὰρ ἐπίγειος, ἄγγελος Πρόδρομε, καὶ οὐράνιος βροτὸς ἀναδειχθήσῃ, τὸν οὐράνιον Θεόν, προμηνύων ἡμῖν σαρκούμενον.

Θεοτοκίον.

Σοῦ τὰ θαυμάσια, προφητικαὶ ἔφησαν φωναί, ὄρος καλοῦντές σε, καὶ πύλην ἄχραντε, καὶ λυχνίαν φαεινήν, ἐξ ἧς τὸ φέγγος ἀληθῶς τὸ θαυμαστόν φρυκτωρεῖ, Ἀγνὴ κόσμον ἅπαντα.

Ἔτερος. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ῥώννυται ἢ πρότερον, φύσις ἐξασθενήσασα, πρὸς τὴν τῶν καλῶν καρπογονίαν, ἐκ τῆς ἀκάρπου μήτρας τεχθέντος σου, καὶ βροτοῖς κηρύττεται ζωὴ, ἐν τῇ ἀποτεξεί σου, παναοίδιμε Πρόδρομε.

Ὁ λύχνος ὁ ἄσβεστος, ἐκ στεῖρας προερχόμενος, μηνύει τὸν ἥλιον τῆς δόξης, ἐκ τῆς Παρθένου ἐξανατέλλοντα, πάντας τοὺς ἀνθρώπους τῷ φωτί, τῆς συγκαταβάσεως, καταυγάζοντα χάριτι.

Δεσμοῦνται πολύφθογγοι, γλῶσσαι τῆς ἀθεότητος, καὶ χεῖλη πλατύνονται εἰς δόξαν, τῆς παρουσίας τοῦ τῶν ἀπάντων Θεοῦ, τοῦ Προδρόμου ταύτην ἐν τῇ γῆ, σήμερον μηνύοντος, καὶ τρανῶς προκηρύττοντος.

Θεοτοκίον.

Ῥήμασι τὴν δόξαν σου, ἡ Ἐλισάβητ Ἄχραντε τοῖς προφητικοῖς δοξολογοῦσα, τὰ μεγαλεῖα τοῦ θεοῦ τόκου σου, χαίρουσα ἐκήρυττε τρανώς· σὺ ὑπάρχεις πάντων γάρ, εὐφροσύνη καὶ καύχημα.

Καταβασία· Ἐξέστη τὰ σύμπαντα

(ἢ τῆς τυχούσης ἑορτῆς).

Ῥοδὴ στ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ κατεπόντισέ
» με, καταιγὶς πολλῶν ἀμαρτημάτων, ἀλλ´ ὡς Θεὸς ἐκ
» φθορᾶς ἀνάγαγε, τὴν ζωὴν μου πολυέλεε.

Θεὸν Λόγον ἔγνωσ ὡς Προφήτης, ἐν μητρικῇ νηδύϊ, καὶ τῇ ταύτης χρησάμενος γλώττη, θεολογεῖς, σκοτεινῶ θεώμενος, ἐν θαλάμῳ φῶς ἀπρόσιτον.

Ἀσιγήτως ὡς φωνὴ βοῶντος, τὸν Λυτρωτὴν τοῦ κόσμου Βαπτιστά, ἱκετεύων μὴ παύσῃ, τὴν ψυχικὴν, διαλύσαι στείρωσιν, τῶν ὑμνούντων σου τὴν γέννησιν.

Θεοτοκίον.

Ἀστέκτου Θεότητος χωρίον, ἡ καθαρὰ νηδύς σου, ἀναδέδεικται ὃ Θεοτόκε, ἧ ἀδεῶς, οὐρανῶν τὰ τάγματα, ἀτενίζειν οὐ δεδύνηται.

Ἔτερος. Τὴν θείαν ταύτην.

Ῥομφαίαν Πρόδρομε δίστομον, τὴν γέννησιν τὴν σὴν ὁ πολέμιος, ἐχθρὸς ἐδέξατο· σὺ γάρ τὴν τοῦτου ἀναίρεσιν, καὶ τὴν ἀνθρώπων ζώωσιν ἀνεκήρυξας.

Ὁ θεῖος πλοῦτος διέκυψεν, ἐξ ὕψους θεϊκοῦ εἰς τὰ σύμπαντα, τῆς τῶν βροτῶν ἐμφανῶς, υἰοθεσίας καὶ χάριτος, τοῦ ταύτης τικτομένου σήμερον κήρυκος.

Μύρα εὐώδη ἢ ἔρημος, ἐκβλύζει νοητῶς τὰ μηνύματα, ἐν τῇ γεννήσει σου, τῇ ἐκ τῆς στείρας Πανεύφημε, τοῦ ἀκενώτου μύρου εἰσδεχομένη Χριστοῦ.

Θεοτοκίον.

Γνωρίσας μόνην σε Δέσποινα, Μητέρα τοῦ Θεοῦ προεσκίρτησεν, ὁ θεῖος Πρόδρομος, ἐν τῇ μητρῷ νηδύϊ Ἀγνή, καὶ τὰ σὰ μεγαλεῖα προανεκήρυξεν.

Καταβασία· Τὴν θείαν ταύτην

(ἢ τῆς τυχούσης ἑορτῆς).

Κοντάκιον. Ἦχος γ´. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἡ πρὶν στεῖρα σήμερον, Χριστοῦ τὸν Πρόδρομον τίκτει, καὶ αὐτὸς τὸ πλήρωμα, πάσης τῆς προφητείας· ὃν περ γάρ, προανεκήρυξαν οἱ Προφῆται, τοῦτον δὲ, ἐν Ἰορδάνῃ χειροθετήσας, ἀνεδείχθη Θεοῦ Λόγου, Προφήτης Κήρυξ ὁμοῦ καὶ Πρόδρομος.

Ὁ Οἶκος.

Εὐφημήσωμεν νῦν τὸν τοῦ Κυρίου Πρόδρομον, ὃν περ τῷ ἱερεῖ ἡ Ἐλισάβητ ἔτεκεν, ἐκ μήτρας ἀκάρπου, ἀλλ´ οὐχὶ ἀσπόρου· Χριστὸς γάρ μόνος χώραν διώδευσεν ἀδιόδευτον, ἄσπορον· τὸν Ἰωάννην στεῖρα ἐγέννησεν, ἄνευ δὲ ἀνδρὸς τοῦτον οὐκ ἔτεκε· τὸν δὲ Ἰησοῦν ἐπισκιάσει Πατὴρ καὶ Πνεύματος θεοῦ, Παρθένος ἔτεκεν ἄγνη· ἀλλὰ τῷ ἐκ Παρθένου ἀνεδείχθη ὁ ἐκ στείρας, Προφήτης Κήρυξ ὁμοῦ καὶ Πρόδρομος.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΔ´ τοῦ αὐτοῦ μηνός, τὸ Γενέθλιον ἑορτάζομεν τοῦ τιμίου καὶ ἐνδόξου Προφήτου, Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.

Στίχ. Ζαχαρία χόρευε σὺν τῇ συζύγῳ,

Οὐ πολλὰ μὲν τίκτοντες, ἐν δὲ καὶ μέγα.

Πρόδρομον ἀμφὶ τετάρτην εἰκάδα γείνατο μήτηρ.

Οὗτος ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μαρτυρεῖται ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ὑπὲρ ἅπαντας, καὶ Προφήτου περισσότερον· ὁ προσκιρήσας ἀπὸ γαστρός, καὶ τοῖς ἐν γῆ τὴν τοῦ Σωτῆρος κηρύξας παρουσίαν, καὶ προδραμῶν ἐν τῷ ἄδη τὴν Ἀνάστασιν

εὐαγγελίσασθαι. Οὗτος γέγονεν υἱὸς Ζαχαρίου Ἀρχιερέως, καὶ Ἐλισάβητ τῆς στείρας, τεχθεὶς ἐξ ἐπαγγελίας· ὃς τὴν τοῦ πατρὸς σιωπὴν ἐν τῷ γεννᾶσθαι ἐπιλυσάμενος, πάντα τὸν κόσμον χαρᾶς ἐπλήρωσε. Διὸ καὶ Ἄγγελοι τοῖς ἀνθρώποις σήμερον συναγάλλονται, καὶ πᾶσα κτίσις χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης πεπλήρωται. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σὺνάξις ἐν τῷ ἀγιωτάτῳ αὐτοῦ εὐκτηρίῳ, τῷ ὄντι ἐν τοῖς Φωρακίῳ.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Νέοι τρεῖς ἐν Βαβυλῶνι, πρόσταγμα τυραννικόν,

» εἰς φλήναφον θέμενοι, ἐν μέσῳ πυρὸς ἀνεβῶν·

» Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐπῆρχε τὸ πρὶν ἐσκοτισμένη, ἅπασα τῶν γηγενῶν, ἡ φύσις ᾧ Πρόδρομε, ἀλλ' ὄρθρος βοῶν ἀνεφάνης· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νοσοῦσαν ἰάσατο τὴν φύσιν, ἅπασαν ἡ εὐκλείης, ἐκ στείρας σου γέννησις, διδάξασα Πρόδρομε μέλπειν· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Γεγέννησαι Πρόδρομε ἐκ στείρας· ἦλθε γὰρ παναληθῶς, τοῦ νόμου στειρευόντος, ἡ χάρις Χριστῶ μελωδοῦσα· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Παρθένε ἀγνή εὐλογημένη, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἰκετευόντων σε, εἰς σὲ γὰρ ἐλπίζομεν πάντες, καὶ σοὶ βοῶμεν· Δέσποινα μὴ παρίδῃς τοὺς δούλους σου.

Ἔτερος. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Ὁ ποιῶν τὰ πάντα τῷ Πνεύματι ὡς Κύριος, καὶ Ποιητὴς τοῦ παντός, ἐκ στειρευούσης καρπὸν, παρήγαγε σήμερον, μητρὸς τὸν Πρόδρομον, προμηνύοντα, καρποφορεῖν τὸν ἄκαρπον, τῶν βροτῶν φύσιν τὰ θεῖα.

Νεκρωθεῖσαν τὴν μητρώαν ὡς ἐζώωσε, μήτραν τῷ τόκῳ σου, ὁ ζωοδότης Χριστός, διὰ τοῦ κηρύγματος τοῦ σοῦ ἀνέστησε, καὶ ἀνέτρόωσε, νεκρωμένας Πρόδρομε, τῶν βροτῶν τὰς προσδοκίας.

Ἐπὲρ ἥλιον ἡ ἔρημος φωστῆρά σε, θεῖον πανεύφημε, εἰσδεχομένη τερπνῶς, διὰ σοῦ φαιδρύνεται καὶ ὠραΐζεται, καὶ σὺν ἅπασιν, ὕμνολογεῖ τὸν Κύριον, καὶ Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἴδεῖν ἄκραντε τὴν δόξαν σου οἱ Δίκαιοι, πάλοι ἐζήτησαν, ἦν καθορῶμεν ἡμεῖς, καὶ πιστῶς γεραίρομέν σε καὶ κραυγάζομεν· Ὑπερένδοξε, εὐλογημένος Δέσποινα, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Καταβασία· Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει

(ἡ τῆς τυχοῦσης ἐορτῆς).

Ῥδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» Εὐεργέτα Χριστὲ Παντοδύναμε, τοὺς ἐν μέσῳ

» φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκαταβάς ἐδρόσισας, καὶ

» ἐδίδαξας ψάλλειν· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμεῖτε

» τὸν Κύριον.

Νομοθέτης οἰκέτης ὑπῆρχε Μωσῆς· Ἰησοῦς δὲ Θεὸς Διαθήκης καινῆς· νῦν δὲ ἀμφοῖν ὁ Πρόδρομος, μελωδεῖ ὡς μεσίτης· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμεῖτε τὸν Κύριον.

Ἐξ ἐρήμου γαστρὸς τρυγῶν πάρεστιν, ἦν θεόφυτον νῦν ἄλλος ἦγαγε, τῇ Ἐκκλησίᾳ Πρόδρομος, τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐπάδει· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοφόρος λαὸς ἔθνος ἅγιον, τὴν τρυγὸνα Χριστοῦ ἐκμιμήσασθε, καὶ μελιρρύτως ἄσατε, σωφροσύνη συζῶντες· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἀγνὴν καὶ παρθένον τιμήσωμεν, τὴν τὸν ἄναρχον Λόγον καὶ ἄκτιστον, ὑπερφυῶς κύησασαν, εἰς ἡμῶν σωτηρίαν, ᾧ καὶ βοῶμεν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ἔτερος. Παῖδας εὐαγεῖς.

Φίλος και Απόστολος τοῦ Κτίστου, καὶ κήρυξ καὶ Βαπτιστὴς καὶ θεῖος Πρόδρομος, μάρτυς καὶ διδάσκαλος, μεσίτης καὶ ἄγγελος, καὶ λειτουργὸς καὶ πρεσβευτὴς ἡμῶν πανεύφημε, ὑπάρχων, ἐκ τῆς στείρας προῆλθες, ταῦτα προμηνύων, ἐν λόγοις τε καὶ ἔργοις.

Ἦνοικεται ταμεῖα τῶν χαρίτων, τῆς νέας τε Διαθήκης Χριστοῦ Πρόδρομε, καὶ θυσιῶν ἔθιμα, ἐν τῇ ἀποτέξει σου, τῶν παλαιῶν ἐκλείσθησαν καὶ ἀπεσπάσθησαν· ὁ νέος δὲ λαὸς ἀναμέλπει, καὶ ὑπερυψοῖ τὸν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡς ἄνθη τερπνὰ τοῦ θεοῦ λόγου, συμπλέξαντες ἐγκωμίων σοὶ τὸν στέφανον, σήμερον προσάγομεν, Πρόδρομε πανεύφημε, καὶ εὐχαρίστως κράζομεν τῷ στεφοδότῃ Χριστῷ· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὁ πρῶν δεσμὸς τῆς ἀφωνίας, ἐλύθη Παρθένε τῇ κυήσει σου, καὶ χεῖλη ἠνοιγήσαν, εἰς αἶνον τοῦ τόκου σου, αὐτίκα τῶν ποθούντων σε, καὶ ἐκβοώντων αὐτῷ· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία· Παῖδας εὐαγεῖς

(ἢ τῆς τυχούσης ἑορτῆς).

Ὡδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Λόγου Θεοῦ ἄφραστον, ἐν σοὶ τελεῖται, ἐμφανὲς
» Μυστήριον, Παρθένε ἄχραντε· καὶ γὰρ Θεός, ἐκ
» σοῦ σεσωμάτωται, δι' εὐσπλαγχνίαν, διὸ σε ὡς Θε-
» οτόκον μεγαλύνομεν.

Ἴδου φωνὴ πρόδρομος, ταῖς στειρευούσαις, καὶ ἐρήμοις πάρεστι, καρδίαις μέλπουσα· Ὁδὸν Χριστοῦ νυνὶ ἐτοιμάσατε, ὅτι ἐν δόξῃ ἔρχεται· ᾧ πειθαρχοῦντες μεγαλύνομεν. Ὡς πάλαι ἐν Πνεύματι, τῷ παναγίῳ ἐμφανῶς ἐκήρυξας, τὸν Υἱὸν Πρόδρομε, ἀμνὸν Θεοῦ, τοῦ κόσμου τὸν αἴροντα, τὴν ἁμαρτίαν τῇ ποιίμῃ σου τῶν πταισμάτων λύσιν αἴτησαι.

Θεοτοκίον.

Ἡ πάντων δεσπόζουσα, τῶν ποιημάτων, τῷ λαῷ σου δώρησαι, τὰ νίκης τρόπαια, τὸ δυσμενῆ τιθεῖσα ὑπόσπονδον τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἵνα σὲ ὡς Θεοτόκον μεγαλύνωμεν.

Ἔτερος. Ἄπας γηγενῆς.

Πύλαι τοῦ φωτός, τοῦ θεοῦ ἀνοίγεσθαι, σήμερον ἄρχονται, καὶ ἐναποκλείεσθαι, ταμεῖα σκότους προκαταγγέλλεται· ὁ κήρυξ γὰρ καὶ Πρόδρομος, Χριστοῦ εἰς φῶς προελθὼν, τὸ τοῦ βίου, ταῦτα ἀνεκήρυξε, καὶ πατρῶα φωνῇ ἐβεβαίωσεν.

Ὅμβρος νοητός, ἀνίκμου νεφέλης δέ, ῥαγεῖς ὁ Πρόδρομος, ῥεῖθρον τὸ οὐράνιον, τοῦ τῆς εἰρήνης πᾶσιν ἐκήρυξε, ποταμοῦ παραγίνεσθαι εἰς ἀνακαίνισιν, τῆς ἀνθρώπων, φύσεως ἐν Πνεύματι, τοὺς καρποὺς πληθυνούσης τῆς χάριτος.

Ὡσπερ οὐρανός, ἄστροις καταυγάζεται, καὶ ὠραίζεται, τοῦ Προδρόμου σήμερον, ἢ Ἐκκλησία ταῖς θεαῖς χάρισι, καὶ εὐφημεῖ τὴν γέννησιν αὐτοῦ δοξάζουσα, καὶ αἰνοῦσα, τὸν τῶν ὅλων Κύριον, δωρεῶν τῶν κρειττόνων ὡς πρόξενον.

Θεοτοκίον.

Ἦδωρ τῆς ζωῆς, ἐκ σοῦ Θεονύμφευτε, βλύσαν ὁ Κύριος, ἔπλυνεν ἡγίασεν, ἡμᾶς τοὺς πίστει εἰσδεξαμένους αὐτόν, καὶ κληρονόμους ἔδειξε τῆς βασιλείας αὐτοῦ, ἀνυμνοῦντας, τὴν αὐτοῦ χρηστότητα, καὶ σὲ πόθῳ θερμῶς μεγαλύνοντας.

Καταβασία· Ἄπας γηγενῆς

(ἢ τῆς τυχούσης ἑορτῆς).

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τὸ τοῦ Προδρόμου σήμερον, χαροποιὸν Γενέθλιον, τὸ σκυθρωπὸν διαλύει, τῆς τοῦ πατρὸς ἀφωνίας, καὶ τῆς τεκούσης στείρωσιν· μηνύει δὲ τὴν μέλλουσαν, χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν· διὸ καὶ πᾶσα ἢ κτίσις, αὐτὸ φαιδρῶς ἑορτάζει.

Θεοτοκίον.

Προφήται προεκήρυξαν, Απόστολοι ἐδίδαξαν, καὶ Μάρτυρες θεοφρόνως, τὸν σὸν Υἱὸν Θεοτόκε, τρανώς καθωμολόγησαν, Θεὸν τῶν ὅλων πάναγνε· μεθ' ὧν σε μεγαλύνομεν, οἱ διὰ σοῦ λυτρωθέντες, τῆς παλαιᾶς καταδίκης.

Εἰς τοὺς Αἴνους. Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἐκ γηραλέας μητρός, Θεοῦ Λόγου προάγγελος, Ἰωάννης σήμερον, προελθεῖν κατεπείγεται· τὴν δεσμευθεῖσαν γλῶσσαν τρανότατα, διὰ τοῦ τόκου εὐλαλον δείκνυσιν. Ὡ τῆς ἀφάτου σου, προμηθείας Δέσποτα! δι' ἧς Χριστέ, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὡς ὁ μόνος εὐσπλαγχνος.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἐν γεννητοῖς γυναικῶν, Προφητῶν τε ὑπέρτερος, μητρικῆς στειρώσεως, διαλύει τὸ ἐγκλημα, ὁ ἐν πνεύματι, καὶ δυνάμει ἐλθὼν Ἡλιοῦ, ὁδὸν Κυρίου ἐτοιμαζόμενος. Ὡ τῆς ἀφράστου σου, εὐσπλαγχνίας Δέσποτα! δι' ἧς Χριστέ, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὡς ὁ μόνος εὐσπλαγχνος.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὁ προκηρύξας Χριστοῦ, πρὸς ἀνθρώπους τὴν κένωσιν, ὑπεράνω δείκνυται, πάντων αὐτοῦ τῆ φωνῆ, καὶ τῆ τεκούση λύει τὴν στέρωσιν, δυνάμει θείᾳ καὶ Ζαχαρίου φωνῆν. Ὡ τῶν μεγάλων σου, θαυμασίων Δέσποτα! δι' ὧν Χριστέ, σῶσον τοὺς τιμῶντάς σου, τὸν μέγαν Πρόδρομον.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἐν γεννητοῖς γυναικῶν, ὁ Προφήτης καὶ Πρόδρομος, ὑπεράνω δείκνυται, Προφητῶν τε ὑπέρτερος καὶ παρουσίας Χριστοῦ προάγγελος, ὁ προσκιρτήσας ἐν τῇ νηδύϊ μητρός. Ὡ τῶν μεγίστων σου, δωρεῶν φιλόανθρωπε! δι' ὧν Χριστέ, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὡς παντοδύναμος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Ανατολίου.

Ἀστὴρ ἀστέρων Πρόδρομος, στειρωτικῆς ἐκ νηδύος, ἐπὶ γῆς τίκτεται σήμερον, Ἰωάννης ὁ θεοπόθητος, καὶ Χριστοῦ ἐπιφαίνει τὴν αὐγὴν, ἀνατολὴν τὴν ἐξ ὕψους, εἰς εὐθεῖαν πιστοῖς διάβασιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς· σὲ ἱκετεύομεν· Πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Δίδεται καὶ ἅγιον ἔλαιον τοῖς ἀδελφοῖς.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τυπικά, καὶ ἐκ τῶν κανόνων τοῦ Ἁγίου, Ὡδὴ γ' καὶ ζ'.

Ἀπόστολος, Εὐαγγέλιον καὶ Κοινωνικόν·

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος.

Τῆ κε' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῆς Ἁγίας Ὁσιομάρτυρος

Φεβρωνίας.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ζ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ ἰδιόμελα τοῦ Προδρόμου γ'.

Ἦχος δ'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Λύει τοῦ Ζαχαρίου τὴν σιωπὴν, γεννηθεὶς ὁ Ἰωάννης· καὶ γὰρ οὐδὲ ἔπρεπε τὸν πατέρα σιωπᾶν, προελθούσης τῆς φωνῆς· ἀλλ' ὥσπερ ἀπιστηθεῖσα πρῶην τὴν

γλῶτταν ἔδησεν, οὕτω φανερωθεῖσαν, δοῦναι τῷ πατρὶ τὴν ἐλευθερίαν· ᾧ καὶ εὐηγγελίσθη, καὶ ἐγεννήθη φωνὴ τοῦ Λόγου, καὶ φωτὸς Πρόδρομος, πρεσβέων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Σήμερον ἡ φωνὴ τοῦ Λόγου, τὴν φωνὴν δι' ἀπιστίαν κρατουμένην, λύει τὴν πατρικὴν, καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐμφαίνει τὴν εὐτεκνίαν, δεσμὰ τῆς στειρώσεως λύονται μητρικά· ὁ λύχνος τοῦ φωτὸς προέρχεται· ἡ αὐγὴ τοῦ ἡλίου τῆς δικαιοσύνης, μηνύει τὴν ἔλευσιν, εἰς ἀνάπλασιν πάντων, καὶ σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀνατολίου. Ὁ αὐτός.

Θεοῦ Λόγου μέλλοντος ἐκ Παρθένου τίκτεσθαι, Ἄγγελος ἐκ στειρωτικῶν ὠδίνων προέρχεται, ὁ μέγας ἐν γεννητοῖς γυναικῶν, καὶ Προφήτου περισσότερος· ἔδει γὰρ θείων πραγμάτων, παραδόξους εἶναι τὰς ἀρχάς· παρ' ἡλικίαν τὸ γόνιμον, καὶ ἄνευ σπορᾶς σύλληψις. Ὁ ποιῶν θαυμάσια, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν δόξα σοι.

Καὶ τῆς Ἁγίας προσόμοια γ'.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ἄθλησιν ὑπέμεινας, τῇ σῇ παλαιστρᾷ κατάλληλον, Φεβρωνία πανεύφημε, ἰδρῶσιν ἀσκήσεως, μαρτυρίου αἵμα, συγκερασασμένη· ὅθεν καὶ στέφανον διπλοῦν, ὁ εὐεργέτης σοι ἐχαρίσατο· πρὸς ὃν καὶ ἀνελήλυθας, πεποικιλμένη λαμπρότητι, ὡς Παρθένος πανάμωμος, καὶ ὡς Μάρτυς ἀήττητος.

Κάλλει τῷ τοῦ σώματος, ἡ ὠραιότης ἡ ἔνθεος, τῆς ψυχῆς σου συνέδραμεν· ὡς κρίνον γὰρ ἔλαμψας, ἐν μοναῖς ὀσίαις, ἐκλελευκασμένη, καὶ ταῖς τοῦ αἵματος ῥοαῖς, πεφοινιγμένη νύμφη πανάμωμε· διό σε καὶ οὐράνιος, τερπνὸς ἐδέξατο θάλαμος, καὶ παστὰς ἀκατάλυτος, ὡς Παρθένον καὶ Μάρτυρα.

Κύκλω παρενέβαλε, σοῦ Φεβρωνία πανεύφημε, ὁ ρυόμενος Ἄγγελος· ἐκ βρέφους γὰρ Κύριον, φοβουμένη ὄφθης, καὶ ἀνακειμένη, ὡς περ ἀνάθημα τερπνόν, τετηρημένον τῷ παντοκράτορι· ἐντεῦθεν κατεπάτησας, τὴν τοῦ Σελήνου παράνοιαν, καὶ στεφθεῖσα ἀνέδραμες, πρὸς Χριστὸν τὸν νυμφίον σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Ἡ Ἐλισάβετ συνέλαβε τὸν Πρόδρομον τῆς χάριτος, ἡ δὲ Παρθένος τὸν Κύριον τῆς δόξης. Ἡσπᾶσαντο ἀλλήλας αἱ μητέρες, καὶ τὸ βρέφος ἐσκίρτησεν· ἔνδοθεν γὰρ ὁ δοῦλος ἦνει τὸν Δεσπότην. Θαυμάσασα ἡ μήτηρ τοῦ Προδρόμου, ἤρξατο βοᾶν· Πόθεν μοι τοῦτο, ἵνα ἡ Μήτηρ τοῦ Κυρίου μου ἔλθῃ πρὸς με; ἵνα σώσῃ λαὸν ἀπεγνωσμένον. Ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Βλέπε τὴν Ἐλισάβετ, πρὸς τὴν Παρθένον Μαριάμ διαλεγομένην· Τί παραγέγονας πρὸς με, ἡ Μήτηρ τοῦ Κυρίου μου; σὺ βασιλέα βαστάζεις, κἀγὼ στρατιώτην· σὺ τὸν νομοδότην, κἀγὼ τὸν νομοθέτην· σὺ τὸν λόγον, κἀγὼ τὴν φωνήν, τὴν κηρύξασαν τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

Ἀπολυτίκια. Τοῦ Προδρόμου·

Προφήτα καὶ Πρόδρομε... (σελ. 102).

Τῆς Ἁγίας. Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα. Γερασίμου.

Ὡς τῆς ἀσκήσεως, ῥόδον ἠδύπνευστον, ὀσμὴν ἀ-θλήσεως, τῷ κόσμῳ ἔπνευσας, εἰς ὀσμὴν μύρων τοῦ Χριστοῦ, δραμοῦσα ἀσχέτῳ πόθῳ· ὅθεν ὡς Παρθένον σε, καὶ Ὄσιαν καὶ Μάρτυρα, θαυμαστῶς ἐδόξασε, Φεβρωνία ὁ Κύριος· ᾧ πρέσβευε ὑπὲρ τῶν βοώντων· χαῖρε σεμνὴ Ὁσιομάρτυς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τοῦ Προδρόμου εἶς, καὶ τῆς Ἁγίας ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

ῥΥμνοις σε μέλω προσφόρως Φεβρωνία.

Ποῖημα Θεοφάνους.

Ῥδὴ α΄. ῥΗχος πλ. δ΄. Ῥγρὰν διοδεύσας.

Ῥπέρμαχε δόξης τῆς τοῦ Χριστοῦ, παράσχου μοι χάριν, Φεβρωνία καὶ φωτισμόν, τὴν σὴν εὐφημῆσαι φωτοφόρον, καὶ σεβασμίαν πανήγυριν ἄσμασι.

Μελέτη θανάτου διηνεκεῖ, λαμπρύνασα Μάρτυς, Φεβρωνία σου τὴν ψυχὴν, ἔδραμες πρὸς ὕψος μαρτυρίου, διὰ βασάνων πολλῶν προσαχθεῖσα Χριστῷ.

Νεώσασα πόνοις ἀσκητικοῖς, τὴν ἄρουραν Μάρτυς, τῆς καρδίας σου τηλαυγῶς,

Μαρτύρων ἐδρέψω τοὺς στεφάνους, ἀθλητικῶς τῷ Θεῷ ἡμῶν ἄδουσα.

Θεοτοκίον.

Ὁ νεύματι πάντα δημιουργῶν, ἐκ σοῦ Θεομητορ, ἐσαρκώθη· ὄν εὐσεβῶς, ποθήσασα κόρη Φεβρωνία, μαρτυρικῶς ἐν αὐτῷ προσενήνεκται.

Ῥδὴ γ΄. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ῥσχυσας τῷ Πνεύματι, καταβαλεῖν ὄφρὸν ἔνδοξε, τυραννικὴν, καὶ πολυθειῖας, Φεβρωνία τὸ ἄθεον.

Σὺ νῦν ἐστερέωσας, τῇ κραταιᾷ χειρὶ Δέσποτα, μαρτυρικῶς, ἀγωνιζομένη, Φεβρωνίαν τὴν ἔνδοξον.

Σῶμά σου τεμνόμενον, ὑπὲρ Χριστοῦ ἀγνή πάνσοφε, μαρτυρικῶς, σὺ τοῦ Παραδείσου, ἐγεώργεις ἀπόλαυσιν.

Θεοτοκίον.

Εὗρέ σε βοήθειαν, τὴν Θεομήτορα Πάναγνε, ἡ εὐκλεῆς, Μάρτυς Φεβρωνία, καὶ τυράννουσ κατήσχυνε.

Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε·

» σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὕμνεῖ σε τὸ

» πνεῦμά μου.

Κάθισμα τοῦ Προδρόμου.

ῥΗχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὁ πάλαι ταῖς ῥοαῖς, Ἰορδάνου βαπτίσας, τὴν κάθαρσιν παντός, Ἰωάννη τοῦ κόσμου, πολλοῖς με βυθιζόμενον, πλημμελήμασιν ἔλκυσον, καὶ ἀπόπλυνον, ἀπὸ παντοίας κηλίδος, τὸν Φιλάνθρωπον, διὰ παντός ἱκετεύων, ὡς πρέσβυς εὐπρόσδεκτος.

Δόξα. Τῆς Ἁγίας.

Ποθήσασα Χριστόν, τὸν ὠραῖον ἐν κάλλει, ἐχώρησας τομῶς, πρὸς μεγίστους ἀγῶνας, δι' ὧν τὸν ἀρχέκακον, παντελῶς ἐθανάτωσας· οὗ με λύτρωσαι, τῶν πολυπλόκων παγίδων, ὀδηγοῦσά με, ταῖς σαῖς εὐχαῖς Φεβρωνία, πρὸς θεῖαν μετάνοιαν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Νηδύι μητρικῇ, Ἰωάννης σκιρτήσας, φερόμενον ἀγνή, τὸν Θεὸν ἐν γαστρὶ σου, ἐπέγνω θεῖα χάριτι, καὶ πιστῶς προσεκύνησεν· ἀλλὰ δέομαι, σὺν τῷ Προδρόμῳ Παρθένε, καθικέτευσον, ὄν ἐσωμάτωσας Λόγον, σωθῆναι τὸν δοῦλόν σου.

Ῥδὴ δ΄. Σὺ μου ἰσχὺς Κύριε.

Μῶμος ἐν σοί, ὅλως οὐκ ἔστι πανεύφημε, Φεβρωνία· σὺ γὰρ ἀμφοτέρωθεν, τῷ λυτρωτῇ σου καὶ ἐραστῇ, τῷ πεποθημένῳ, εὐαρεστήσαι ἐσπούδασας, ἀσκήσεως ἐν πόνοις, καὶ μαρτύρων ἐν ἄθλοις, κοσμουμένη θεόφρον πανόλβιε.

Ἐξ ἀπαλῶν, Μάρτυς ὀνύχων ἐπόθησας, τῆς ἀγάπης, πηγὴν τὴν ἀένναον, τὴν ἐφετὴν πᾶσι λογικοῖς· ἥς ὀρεγομένη, καὶ μελῶν στερουμένη, Φεβρωνία παρθένων τὸ καύχημα.

Λόγοις Θεοῦ, ἐντεθραμμένη θεόσοφε, τοῖς ποθοῦσι, λόγον τὸν σωτήριον, τὰς ἱεράς βίβλους ἱερῶς, ἐγχειριζομένη, ἐνθέως Μάρτυς ἐξήπλωσας, καὶ τῆς διδασκαλίας, τοὺς μισθοὺς ἐκομίσω, τῶν Μαρτύρων τὴν δόξαν πλουτήσασα.

Θεοτοκίον.

Πύλη φωτός, πᾶσιν ἐδείχθης Πανάμωμε, τοῖς ἐν σκότει, φῶς τὸ ἀπερίγραπτον, περιγραπτῶ σώματι Χριστόν, τῆς δικαιοσύνης, τὸν ἥλιον ἀπαστράψασα· οὗ νῦν ταῖς φρυκτωρίαις, Φεβρωνία ῥωσθεῖσα, τῶν Μαρτύρων τὸ κλέος ἐκτήσατο.

Ῥδὴ ε΄. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Ῥραιώθης πορφύρα, Μάρτυς ἐξ αἱμάτων σου ἐξυφανθείση σοι· ἐγυμνώθης σῶμα, καὶ παθῶν τὸν χιτῶνα ἀπέρριψας, πρὸ βημάτων στᾶσα, δικαστῶν ὧ Φεβρωνία, τοῦ Χριστοῦ μιμουμένη τὴν γύμνωσιν.

Πυρωθεῖσα τῷ πόθῳ, Μάρτυς τοῦ νυμφίου σου τοῦ νοητοῦ τὴν ψυχὴν, καὶ θελχθεῖσα τούτου, καλλοναῖς ἀκηράτοις ὑπέμεινας, τεμνομένη χειρᾶς, καὶ τῶν πληγῶν τὰς ἀλγηδόνας, Φεβρωνία Μαρτύρων τὸ καύχημα.

Ῥοὴ τῶν σῶν αἱμάτων, τῆς πολυθειᾶς τὴν φλόγα κατέσβεσεν· οἱ δὲ σοὶ ὀδόντες, ἐκριζούμενοι πᾶσαν ἀνέσπασαν, τῶν εἰδώλων πλάνην, καὶ τῆς τρυφῆς σοὶ Φεβρωνία, τὴν αἰώνιον τέρψιν εἰργάσαντο.

Θεοτοκίον.

Οἱ σοὶ πόδες τμηθέντες, θείων μαρτυρίων τὴν τρίβον διώδευσαν, καὶ πρὸς τὸν τεχθέντα, ἐκ Παρθένου ἀγίας μετέβησαν, ἐμπεριπατοῦντες, χαρμονικῶς ἐν Παραδείσῳ, Φεβρωνία παρθένε θεόνυμφε.

Ῥδὴ ς΄. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον.

Σελήνου τοῦ δυσσεβοῦς ἢ ἄθεος, καὶ θρασεῖα κατεβλήθη ὠμότης, τῆς τοῦ Θεοῦ, περὶ πάντων προνοίας, ἐκζητησάσης τὸ αἷμα σου ἔνδοξε, καὶ σέσωσται διὰ τῆς σῆς, καρτερίας, ὁ θεῖος Λυσίμαχος.

Φωστῆρα θεολαμπῆ σε ἔδειξεν, ἡ σοφὴ καὶ θεοφόρος Βρυαῖνη, ταῖς διδαχαῖς, ἐκβίβασα κόρη, καὶ τῆς ἐλπίδος οὐδόλως διήμαρτε· παρέστησε γὰρ τῷ Χριστῷ, Φεβρωνία σε νύμφην ἀμόλυντον.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἔμψυχος τοῦ Δεσπότης θάλαμος, ὁ λαμπραῖς τῆς παρθενίας ἀκτῖσι, φωτοειδῶς, ὡς περ κρίνον ἐκλάμπων, τῆς ἀκανθώδους ἐν μέσῳ συγχύσεως, ἢ πάναγνος καὶ εὐπρεπής, Θεοτόκος ἀζίως δοξάζεται.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγ-
» γελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν, ἡ ψυχὴ μου ἐπλή-
» σθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ ἄδη προσήγγισε, καὶ δέομαι
» ὡς Ἰωνᾶς, ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον τοῦ Προδρόμου.

Ἦχος γ΄. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἡ πρὶν στεῖρα σήμερον, Χριστοῦ τὸν Πρόδρομον τίκτει, καὶ αὐτὸς τὸ πλήρωμα, πάσης τῆς προφητείας· ὃν περ γάρ, προανεκήρυξαν οἱ Προφῆται, τοῦτον δὲ, ἐν Ἰορδάνῃ χειροθετήσας, ἀνεδείχθη Θεοῦ Λόγου, Προφήτης Κήρυξ ὁμοῦ καὶ Πρόδρομος.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΕ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῆς Ἁγίας Ὁσιομάρτυρος καὶ πολυάθλου Φεβρωνίας.

Στίχ. Προῖξ τῇ γυναικῶν καλλονῇ Φεβρωνία,
Τομὴ κεφαλῆς· ὡς καλὴ σοὶ προῖξ γύναι!
Δῶκε δὲ Φεβρονίη ξίφει ἀχένα εἰκάδι πέμπτη.

Αὕτη ἡ αἰοίδιμος καὶ Ὁσία ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας τὸν χρηστὸν τοῦ Κυρίου ζυγὸν ἀραμένη, καὶ ὀσιῶς βιοῦσα ὑπὸ τὸν κανόνα τῆς κατ' αὐτὴν Μονῆς, ἐν τοῖς μεθορίοις Περσῶν καὶ Ῥωμαίων διακειμένης, ἐν πόλει λεγομένη Νισίβει, ἣτις λέγεται Ἀντιόχεια τῆς Μυγδονίας, πάσας τὰς σὺν αὐτῇ, μεθ' ὧν ἦν, ὑπερήλασεν ἐν τῇ ἀσκήσει καὶ συνέσει, καὶ τῇ τῶν γραφῶν ἀναγνώσει. Ἐξῆρχε δὲ καὶ καθηγεῖτο πασῶν ἡ οὕτω καλουμένη Βρυαῖνη.

Κατὰ δὲ τοὺς καιροὺς Διοκλητιανοῦ, Σελήνου τοῦ Ἡγεμόνος διώκοντος τοὺς Χριστιανοὺς, αἱ μὲν λοιπαὶ τῶν μοναζουσῶν τοῦ Μοναστηρίου ἐξῆλθον, ἐκφυγεῖν τὸν ἐπικείμενον θάνατον σπεύδουσαι, ἡ δὲ μακαρία Φεβρωνία, νόσου τότε κατασχούσης αὐτὴν, μὴ δυναμένη τῷ σώματι χρῆσασθαι, ἐπὶ τινος κατέκειτο βάρθρου, παρακαθεζομένων αὐτῇ τῆς τε Βρυαίνης, καὶ τῆς οὕτω καλουμένης συγκλητικῆς Ἱερείας. Ἐπεὶ δὲ παρήσαν οἱ Σελήνου στρατιῶται, καὶ πελέκεσι τὰς θύρας καταρράξαντες εἰσῆλθον, εὐθὺς μὲν σπασάμενοι τὰς μαχαίρας, κατακόψαι ἐβούλοντο τὴν Βρυαῖνην. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν τὰ ἀνήκεστα παθεῖν αὐτὴν παρητήσατο Πρῖμος ὁ τοῦ Λυσιμάχου ἀνεπιός, τοῖς Χριστιανοῖς ἀεὶ ἐπιεικῶς καὶ συμπαθῶς προσφερόμενος. Τὴν οὖν Φεβρωνίαν ἀρπάσαντες, πρὸς τὸν ἡγεμόνα Σελήνον ἤγον, ἥ παρηκολούθουν Βρυαῖνη καὶ Ἱερεία καὶ Θωμαῖς, ἐπιστηρίζουσαι αὐτὴν τῇ πίστει, καὶ νουθετοῦσαι μὴ καταπλαγῆναι τὰς βασάνους, μηδὲ τὴν εἰς Χριστὸν προδοῦναι εὐσέβειαν, μνησθεῖσαν Λιβύης καὶ Λεωνίδος τῶν ἀδελφῶν, καὶ τῆς Εὐτροπίας· ὧν Λιβύη μὲν διὰ Χριστὸν ἐτμήθη τὴν κεφαλὴν, ἡ Λεωνίς δὲ παρεδέδοτο πυρὶ, τὸ δὲ παιδίον Εὐτροπία, ἀκούσασα παρὰ τῆς μητρὸς· «Μὴ φύγῃς τέκνον», τὰς χεῖρας αὐτῆς ὀπίσω ποιήσασα, τοῖς δημίοις τὸν ἀνχένα ὑπέθηκε. Καὶ ἡ μὲν Βρυαῖνη, μετὰ τὸ ἱκανῶς νουθετῆσαι αὐτὴν, ἐν τῷ Μοναστηρίῳ ὑπέστρεψεν, ὀλολύζουσα καὶ θρηνοῦσα καὶ τοῦ τέλους τὸ ἄδηλον φοβουμένη, καὶ νίκην αὐτῇ κατὰ τοῦ διαβόλου παρὰ Θεοῦ ἐξαιτοῦσα. Ἡ δὲ Θωμαῖς καὶ Ἱερεία, ἀνδρικὸν σχῆμα περιθέμεναι, συνηκολούθουν τῇ Ἁγίᾳ μετὰ τῶν οἰκετῶν ἑαυτὰς ἐγκαταμίξασαι.

Ἐπεὶ δὲ ἤχθη, πρῶτον μὲν ἐπὶ Λυσιμάχου τοῦ ἀνεπιοῦ Σελήνου τό τε ὄνομα, καὶ τὸ γένος καὶ τὴν θρησκείαν εἰπεῖν ἐρωτηθεῖσα, καὶ ἀντὶ πάντων Χριστιανὴν ἑαυτὴν ὀνομάσασα, ἔπειτα τὴν ἐξέτασιν ὑπέστη· ὅς αὐτὴν θωπείαις καὶ κολακείαις μεταθεῖναι ἀπὸ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως ἐπιχειρήσας, καὶ μὴ δυνηθεῖς, ταθῆναι ἐκ τεσσάρων ἐκέλευσε, καὶ κάτωθεν μὲν πυρὶ ὑποκαίεσθαι, ἄνωθεν δὲ ὑπὸ στρατιωτῶν τύπτεσθαι. Ὑπὸ δὲ τῶν πλιγῶν καὶ τοῦ πυρός, ἐλαίῳ ἐρεθιζομένου καὶ ἀναφλεγόμενου, διελύοντο καὶ κατέρρεον αἱ σάρκες αὐτῆς. Εἶτα κρεμασθῆναι ταύτην, καὶ σιδηροῖς ξέεσθαι πλήκτροις, καὶ πυρὶ καταφλεχθῆναι προστάττει, καὶ μετὰ ταῦτα τὴν γλῶτταν τμηθῆναι, ἣν προὔτεινεν εὐθαρσῶς· καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκριζωθῆναι, εἶτα ξίφει τοὺς δύο ἀφαιρεθῆναι μαστούς, κατὰ τῆς τομῆς πῦρ ἐπιγεθῆναι, καὶ ἐπὶ τούτοις τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας ἐκκοπῆναι, καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις ἀποτμηθῆναι τὴν κεφαλὴν.

Συγκομισθὲν δὲ τὸ τῆς Ἁγίας λείψανον παρὰ τῶν πιστῶν, τοῦ Λυσιμάχου προστάξαντος, διὰ Φίρμου τοῦ Κόμητος, ἀπήχθη ἐν τῇ Μονῇ στρατιωτῶν βασταζόντων αὐτὸ ἅμα τῷ Φίρμῳ· καὶ συνετέθη ἕκαστον ἐν τάξει τῶν μελῶν, τῶν ὀδόντων αὐτῆς ἐν τῷ ἑαυτῆς στήθει τεθέντων. Καὶ οὕτω μετὰ ψαλμῶν καὶ ὕμνων, συνδραμόντων Ἐπισκόπων καὶ Κληρικῶν ἅμα καὶ πλήθους πολλοῦ τῶν Χριστιανῶν, παννύχοις ὧδαῖς ἔτυχε τῆς ὀφειλομένης κηδείας.

Τῆς οὖν μνήμης αὐτῆς ἐτησίως τελουμένης ἐν τῇ Μονῇ, λέγεται ἡ Μάρτυς καθορᾶσθαι, συμπαροῦσα καὶ συμψάλλουσα ταῖς παρθένοις, καὶ τὸν ἑαυτῆς τόπον ἀναπληροῦσα μέχρι τῆς εὐχῆς· ἣν ἐπιχειρησάσης τῆς Βρυαίνης ποτὲ κατασχεῖν, εὐθέως ἀφανῆ γενέσθαι, τὴν ἐπιβολὴν μὴ ὑπομείνας τῆς χειρὸς. Τὸν δὲ Λυσίμαχον, βαρεῖαν συμφορὰν ἠγησάμενον τὸ συμβάν, διὰ τε τὸ ἐκ μητρὸς εἶναι Χριστιανῆς, καὶ διὰ τὸ ὡμῶς αὐτῇ καὶ θηριωδῶς τὸν Σελήνον χρῆσασθαι, καὶ

διαφθεῖραι τὸ τῆς παρθένου κάλλος κρεῖττον ἢ κατὰ ἄνθρωπον ὄν, τότε μὲν ἀπόσιτον γενέσθαι, καὶ τὸν τῆς Μάρτυρος θάνατον κόψασθαι, καὶ θρηνηῖσαι πικρῶς, μικρὸν δὲ ὕστερον μετὰ Πρίμου προσελθεῖν τῷ Χριστῷ, καὶ τὸ θεῖον δέξασθαι Βάπτισμα. Τὸν δὲ Σελήνον, ἔξω γενόμενον αὐτοῦ, ἀτενίσαι πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ὡς περ βοῦν μυκησάμενον μέγα, ἐνὶ τῶν κίωνων προσρῆξαι τὴν κεφαλὴν, καὶ οὕτω κακῶς τὴν ψυχὴν ἀπορρήξαι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ὁρεντίου, καὶ τῶν ἐξ γνησίων ἀδελφῶν αὐτοῦ, ὧν τὰ ὀνόματα Φαρνάκιος, Ἔρωσ, Φῖρμος, Φιρμίνοσ, Κυριακόσ, καὶ Λογγῖνοσ. Εἰς τὸν Ὁρέντιον.

Στίχ. Ἐκδὺς θαλάσσης ζῶν Ὁρέντιοσ βάθουσ,

Ἐν γῆ τελευτᾷ καὶ πρὸς οὐρανὸν τρέχει.

Εἰς τὸν Φαρνάκιον.

Ἄρασ ὁ Φαρνάκιοσ ἐκ γῆσ πηλίνησ,

Ἀνῆλθεν εἰς ἔδαφοσ οἴκου Κυρίου.

Εἰς τὸν Ἔρωτα.

Ἐρῶν ὑπῆρχεν οὐρανῶν κάλλουσ Ἔρωσ,

Πρὸς οὓσ μεταστάσ, ὡσ περ ἦρα χαιρέτω.

Εἰς τὸν Φῖρμον καὶ Φιρμίνον.

Θρόνοι νοητοὶ Φιρμίνοσ τε καὶ Φῖρμοσ,

Οἷσ ἐγκάθηται Βασιλεὺσ τῶν Ἀγγέλων.

Εἰς τὸν Κυριακὸν καὶ Λογγῖνον.

Κυριακὸν Λογγῖνον ὡσ ἰσαγγέλουσ,

Θεὸσ τίθησιν ἰσοτίμουσ Ἀγγέλοισ.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἑπτὰ Μάρτυρεσ ἀδελφοὶ ὑπῆρχον, ἐπὶ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ τῶν βασιλέων, ὁρμώμενοι τῶν ἀφ' ἡλίου ἀνατολῶν, στρατευόμενοὶ τε μετὰ χιλίων διακοσίων Τυρῶνων (νεοσυλλέκτων στρατιωτῶν) ὑπὸ Ῥόδωνα Κουβικουλάριον (θαλαμηπόλον) ἐν τῇ Ἀντιοχέων πόλει· οἱ καὶ ἦλθον ἐν τοῖσ Θρακώοισ μέρεσι, ταχθέντεσ εἰσ λεγεῶνα, καλούμενον Λεγεάνδρον. Ἐπαναστάσεωσ δὲ κατὰ τοὺσ τότε χρόνουσ γεγενημένησ, τῶν Σκυθῶν διαβάντων τὸν Ἴστρον, καὶ τὴν Θράκην ληϊζομένων, ἄρτι μετὰ τὴν τελευτὴν Διοκλητιανοῦ, Μαξιμιανὸσ τὴν βασιλείαν κατασχών, ἐν φροντίδι πολλῇ καὶ ἀμηχανία γέγονε, μάλιστα, διὰ τὸν Μαραθῶμ τὸν ἐξάρχοντα τῶν Σκυθῶν, μεγέθει σώματοσ καὶ ῥώμῃ τῶν πολλῶν διαφέροντα, προσκαλεῖσθαι αὐτόν, ἢ τινὰ τῶν μετ' αὐτοῦ διαγωνίσασθαι· καὶ παρ' οἷσ ἂν τὸ κρεῖττον γένηται, τούτοισ παραχωρῆσαι τοὺσ ἐτέρουσ τῆσ νίκησ.

Διὰ ταῦτα τοῖνον τοῦ βασιλέωσ ἐν πολλῇ ἀπορία καθεστηκότοσ, ὡσ μηδενὸσ θαρρόουντοσ ἀντεπεξίεναι καὶ συμπλακῆναι τῷ βαρβάρῳ, προετράπη ὁ ἅγιοσ Ὁρέντιοσ ἐξελθεῖν· πάσαισ γὰρ ψήφοισ ἐκρίθη, ὡσ εἶη ῥωμαλέοσ καὶ πολέμων ἔμπειροσ, καί, δι' εὐστροφίαν σώματοσ καὶ ἀνδρείαν, δεινὸσ ἐπιθέσθαι, καὶ τὸν ἐπεξίόντα καταβαλεῖν.

Ὅσ τὴν εἰσ Χριστὸν πίστιν προβαλλόμενοσ, καὶ πρὸς τὸν πόλεμον ἐξελθών, καὶ τῷ Σκύθῃ παραταξάμενοσ, ἀκοντίῳ τοῦτον διήλασε· καὶ ξίφει αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν ἐκτεμών, τῷ βασιλεῖ προσεκόμισε καὶ τὸ τρόπαιον ἔστησεν. Ἐφ' οἷσ τοῦ βασιλέωσ ὑπερθαυμάσαντοσ καὶ ἀγασθέντοσ, καὶ διὰ τοῦτο ἐπινικίουσ σπονδάσ τοῖσ εἰδώλοισ προσάγοντοσ, αὐτόσ τῇ τοῦ Χριστοῦ συμμαχία καὶ δυνάμει περιγενέσθαι τοῦ ἀλαζόνουσ, οὐ τῇ τῶν ψευδωνύμων θεῶν βοηθεία, παρῆρησία καθομολογεῖ.

Ἄλλὰ τότε μὲν καρποῦσθαι τὰσ βασιλικὰσ συνεχωρήθη τιμάσ, αἰδесθέντοσ, οἶμαι, τοῦ βασιλέωσ τὸ τοῦ κατορθώματοσ μέγιστον, καὶ τὴν ζώνην αὐτῷ προπαρασχομένου τοῦ καταβληθέντοσ βαρβάρου, πολυτελεῖ καὶ πολυτάλαντον οὔσαν. Ὑστερον δὲ, ἐπεὶ παραινῶν ἀποστῆναι τοῦ Χριστοῦ οὐκ ἔπειθεν, ἐκπέμπει αὐτόν μετὰ τῶν ἐξ ἀδελφῶν αὐτοῦ ἐν τῇ κατὰ Ἀρμενίαν πόλει τῶν Σατάλων, ἐπιστείλασ τῷ ἐκεῖ Δουκί, εἰ μὲν

ἐξεταζόμενοι πεισθῶσι θῦσαι τοῖς θεοῖς, ἀναπέμψαι τούτους πρὸς αὐτόν· εἰ δὲ οὐ πείθονται, ὑπερορίους ἐν ταῖς κατὰ Ἀβασγίαν καὶ Ζηκχίαν χώραις ποιήσαι. Κατὰ οὖν τὸ τοῦ βασιλέως πρόσταγμα, ἀπαγομένων αὐτῶν, καὶ τὴν οὕτω λεγομένην Κοινήν Παρεμβολὴν φθασάντων, Ἔρωσ, ὁ τῶν ἀδελφῶν πρῶτος, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε, μηνὶ Ἰουνίῳ εἰκοστῇ δευτέρᾳ. Ὁ δὲ ἅγιος Ὁρέντιος, τὸ Ῥίζιον καταλαβὼν, λίθῳ τῷ τραχήλῳ περιτεθείς, ἐρρίφθη ἐν τῇ θαλάσῃ· περὶ αὐτοῦ γὰρ καὶ τοῦτο ἐδέδοκτο. Ἐκεῖθεν δέ, δι' ἐπιστησίας Ἀγγέλου, ἀβλαβῆς ἐξῆλθε, κομίσαντος αὐτόν, καὶ κατὰ τὴν ξηρὰν ἐπὶ τινος πέτρας στήσαντος, καὶ εὐξάμενος, ἀφῆκε τὸ πνεῦμα, καὶ ἐκεῖ ἐτάφη, μηνὶ τῷ αὐτῷ εἰκοστῇ τετάρτῃ. Ὁ δὲ ἅγιος Φαρνάκιος, γενόμενος ἐν Κορδύλῃ, πρὸς Κύριον μετετέθη, τῇ τρίτῃ τοῦ Ἰουλίου μηνός. Τῇ δὲ ἑβδόμῃ, Φῆρμος καὶ Φιρμῖνος, καταλαβόντες τὴν Ἄψαρρον, τέλος εὐραντο τῆς προσκαίρου ζωῆς. Ὁ δὲ ἅγιος Κυριακός, ἀπαχθεὶς εἰς τὴν τῶν Λαζῶν χώραν, ἐν τόπῳ λεγομένῳ Ζυγάνεως, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ, τῇ τεσσαρεσκαίδεκάτῃ τοῦ μηνός. Ὁ δὲ μακάριος Λογγῖνος ὕστερος πάντων· ὅς, ἐν τῷ παραπλέειν ἀπὸ τῆς Ζυγάνεως ἐπὶ τὴν Λιβυκὴν, τρικυμίας ἐν τῇ θαλάσῃ γενομένης καὶ μεγάλου κλύδωνος, εὐξάμενος, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο, καὶ κατετέθη εἰς Πιτυοῦντα, μεθ' ἡμέρας τέσσαρας ἐκεῖσε τοῦ πλοίου ὀρμήσαντος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ ἀνάμνησις τῆς ὑπὲρ λόγον καὶ πᾶσαν ἐλπίδα δοθείσης ἡμῖν βοήθειας παρὰ τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς ἀσπόρως αὐτὸν τεκούσης, κατὰ τῶν διὰ γῆς τε καὶ θαλάσσης κυκλωσάντων τὴν καθ' ἡμᾶς Βασιλίδᾳ τῶν πόλεων καὶ πανωλεθρία παραδοθέντων καὶ τελείῳ ἀφανισμῷ.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων σου τῶν Ἁγίων πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς, Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ῥεῖθρα πηγάζεις ἰαμάτων, τοῖς προστρέχουσιν ἐν πίστει τῷ ναῷ σου, Φεβρωνία σεμνή, καὶ τῷ Χριστῷ βοῶσιν· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ῥ τῆς καλῆς σου πραγματείας! σαρκὸς αἵματος θεόφρον ἀντηλλάξω, βασιλείαν Θεοῦ, πανεύφημε βοῶσα· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Στίφει παρθένων συγχορεύεις, ἀξιάγαστε παρθένε Φεβρωνία, τῇ Παρθένῳ καὶ Θεομήτορι βοῶσα· Εὐλογημένος πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιτίας.

Ῥδὴ η'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Φωτοφανῶς ἡ μνήμη σου, Φεβρωνία τελεῖται νῦν, ταῖς φωτοειδέσιν, ἀστραπαῖς πυρσεύουσα· φωτὶ γὰρ ὠμίλησας, καὶ φωτοφόρος γέγονας, τὸν φωτοποιόν, καὶ φωτοδότην βοῶσα· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐθαυμαστώθης πρότερον, ἐν ἀσκήσει πανεύφημε, καὶ μαρτυρικῶς, κατεκοσμήθης ὕστερον· ὀπίσω γὰρ ἔδραμες, τοῦ ἐραστοῦ νεᾶνις φαιδρά, καὶ σοῦ τοὺς μαστοὺς, τοὺς ἀγαθοὺς ὑπὲρ οἶνον, ἐτμήθης Φεβρωνία, ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας· ὁσμῆ δέ σου τῶν μύρων, πιστοὺς εὐωδιάζεις.

Βεβαρυμένος πταίσμασι, Φεβρωνία πανεύφημε, καὶ ταῖς τρικυμίας, τῶν παθῶν κυκλούμενος, προσφεύγω τῇ σκέπῃ σου, τῶν ἀμφοτέρων λύσιν ζητῶν, ἀλλ' ὡς θαυμαστή, καὶ ἐκλεκτῇ τῷ Δεσπότῃ, βοῶντα μὴ παρίδης, ἀλλά με σαῖς πρεσβείαις, ἐξάρπασον θεόφρον, ἐκ βρόχων ψυχοφθόρων.

Θεοτοκίον.

Ῥητορευόντων γλῶσσαι σε, ἀνυμνήσαι οὐ σθένουσιν, ᾧ Θεογεννητορ, Μαριὰμ θεόνυμφε· Θεὸν γὰρ ἐγέννησας, τὸν ἐπὶ πάντων Κόρη ἀγνή, ἐκ παρθενικῆς, ἀπειρογάμου νηδύος· ᾧ νῦν ἡ Φεβρωνία, μελωδοῦσα κραυγάζει· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραν-
» νος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἔμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει
» δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, τὸν Δημι-
» ουργὸν καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογοεῖτε,
» ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
» αἰῶνας.

Ἦδὴ θ´. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Ἦ θεία τοῦ Δεσπότου περιστερά, περιηργυρωμένη λαμπρότητι, παρθενικῇ, σῶμα
λαμπρυνθεῖσα ἀσκητικῶς, κεχρυσωμένη πτέρυγας, ταῖς χλωροειδέσι μαρμαρυγαῖς,
τῆς σῆς ὁμολογίας, καὶ θείων σου αἱμάτων, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας καταφαίδρυνον.
Νοῖ προσομιλοῦσα γυμνῷ τῷ νῷ, Φεβρωνία θεόφρον κατέλαβες, τῶν ὀρεκτῶν,
ἔσχατον καὶ τέλους μακαριστοῦ, ἐπιτυχεῖν ἠξίωσαι, νῦν συμβασιλεύουσα τῷ Χριστῷ,
λαμπρῶς τῷ σῷ νυμφίῳ, ἀφράστοις ἐν θαλάμοις, ἐν εὐφροσύνῃ διαμένουσα.
Ἰάσεις ἀναβρύεις ὡς ποταμός, ροιζήδον τοῖς ἐν πίστει προστρέχουσι, σοῦ τῆ σεπτῆ,
θήκη Φεβρωνία θεοειδής, τῆς παρθενίας ἄγαλμα, ἄνθος τὸ τῆς φύσεως τὸ τερπνόν,
θυγάτηρ Βασιλέως, ἡ ἔνδον κεκτημένη, τῆς θείας δόξης τὸ ἀγλαΐσμα.
Θεοτοκίον.

Ἀνὼρθωσας, Παρθένε τῶν γυναικῶν, τὸ ὀλίστημα Λόγον κηύσασα, τὸν ἀνορθοῦντα,
τοὺς κατερράγμένους ὡς ἀγαθόν, καὶ κραταῖον δυνάμενον· ὃν ἡ Φεβρωνία ἡ εὐκλεής,
ποθήσασα συντόνως, Ὅπισω σου δραμοῦμαι, ἀγαλλομένη ἀνεβόησεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατεπλά-
» γη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη τοῖς ἀνθρώποις σω-
» ματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυχωρότερα
» τῶν οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώ-
» πων, ταξιαρχαὶ μεγαλύνουσι.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Προδρόμου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Τοῦ Προδρόμου. Ἦχος πλ. δ´.

Πρέπει τῷ Ἰωάννῃ ἡ εὐωδία· πρέπει τῷ Βαπτιστῇ, τῶν ἁσμάτων ἡ τερπνότης· οὗτος
γὰρ ἐκήρυξε τὴν ἀπαρχὴν τῆς ἡμῶν σωτηρίας, ὁ σκιρτῶν ἐν κοιλίᾳ, καὶ βοῶν ἐν
ἐρήμῳ· Μετανοεῖτε· τοῦ Βασιλέως ὁ στρατιώτης, ὁ Πρόδρομος τῆς χάριτος, ὁ τὸν
ἀμνὸν προμηνύων, καὶ τὸν Σωτῆρα πρεσβεύων, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης
ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆς Κς' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Δαυὶδ
τοῦ ἐν Θεσσαλονίκη.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ´. Ἦ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάτερ Δαυῖδ παμμακάριστε, δι' ἐγκρατείας τὸν νοῦν, λαμπρυνόμενος ἄριστα, πρὸς τὸ πρῶτον αἴτιον, τῶν καλῶν ἀνεπτέρωσας, καὶ στῦλος ὄφθης φωτοειδέστατος, φωτίζων πάντας, λόγοις καὶ θαύμασι, τοὺς προσιόντας σοι, διανοίᾳ πάντοτε θεοπρεπεῖ· ὅθεν σε γεραίρομεν, καὶ μακαρίζομεν.

Καθάπερ ὄρνις εὐκέλαδος, ἐν ἀναβάσει φυτοῦ, καλιὰν Πάτερ ἔπηξας, τῷ κρύει πηγνύμενος, καὶ τῷ θέρει φλεγόμενος· χρυσᾶς ἐντεῦθεν ἔλαβες πτέρυγας, τῆς ἀπαθείας, καὶ τελειότητος, καὶ πρὸς οὐράνιον, ὕψος κατεσκήνωσας, ὑπὲρ ἡμῶν, πάντοτε δεόμενος, τῶν εὐφημούντων σε.

Θεῖω ἀπαθείας ἄνθρακι, φλέξας σαρκὸς ἡδονάς, ἀκατάφλεκτος ἔμεινας, ἐν χερσὶ τοὺς ἄνθρακας, πρὸ προσώπου θεόπνευστε, τοῦ βασιλέως κατέχων Ὅσιε, ἐκπληττομένου τὴν σὴν λαμπρότητα· ὅθεν παρέσχε σοι, τὰς αἰτήσεις μέγιστον πρὸς τὸν Θεόν, πρέσβυν σε εὐράμενος, Δαυῖδ μακάριε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πάντοτε πράττων τὰ ἄτοπα, τὸν Ποιητὴν μου Θεόν, παροργίζω ὁ ἄθλιος, καὶ πτοοῦμαι πάναγνε, τὴν αἰώνιον κόλασιν, καὶ τοῦ πυρὸς τὴν φλόγα τὴν ἄσβεστον, καὶ τῶν σκολήκων τὴν ἀγριότητα· ὧν με ἐξάρπασον, Δέσποινα πανύμνητε, τὸν σὸν Υἱόν, λόγοις τὸν φιλόανθρωπον, καθικετεύουσα.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ὡς ἔβλεπέ σε σταυρούμενον, ἐν τῷ Κρανίῳ Σωτήρ, ἠλλοιοῦτο ἡ σύμπασα, κτίσις καὶ συνείχετο, δονουμένη μὴ φέρουσα, ἀδίκως πάσχοντα ὑπεράγαθε· ἡ δὲ Παρθένος, ἀγνή καὶ Μήτηρ σου, Οἴμοι! ἐφθέγγετο, τέκνον μου γλυκύτατον, τί τὸ καινόν, τοῦτο καὶ παράδοξον, καὶ ξένον θέαμα;

* Σημειώσαι, ὅτι τὰ πρῶτα ταῦτα Προσόμοια, τὰ Ἀπόστιχα, καὶ οἱ Αἶνοι ὁμοῦ φέρουσι Ἀκροστιχίδα· «Τοῦ Μαλαξοῦ», ἐξ οὗ δείκνυται ὁ τούτων ποιητὴς. Τοῦ αὐτοῦ Μαλαξοῦ ἐστὶν ἔτι καὶ ὁ α' Κανὼν, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῆς ἤδη πρῶτον σημειωθείσης Ἀκροστιχίδος τῶν Θεοτοκίων. Ἀλλὰ καὶ πᾶσαν τὴν ἐορτάσιμον Ἀκολουθίαν τοῦ Ἁγίου τούτου Μητροφάνους ὁ αὐτὸς ἐμελούργησε Μαλαξός, περὶ οὗ πλατύτερον ἐν τῷ Προλόγῳ τοῦ Πεντηκοσταρίου.

* Ἀντὶ τῆς τῶν Μαρτύρων τούτων Ἀκολουθίας, τὸ χειρόγραφον ἔχει τὴν τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Τιμοθέου, ἐπισκόπου Προύσης, τοῦ ἀναφερομένου μόνον ἐν τῷ Συναξαριστῇ. Ὁ δὲ εἰς αὐτὸν Κανὼν ἐστὶν Ἀρσενίου ποίημα, φέρων Ἀκροστιχίδα· Αἶνος Τιμοθέῳ λόγων Ἀρσενίου.

* Τῆς Ἀκροστιχίδος ταύτης μόλις φαίνονται ἵχνη τινὰ ἐν τοῖς Τροπαρίοις, καθότι ἐλλείπουσι μὲν τὰ ὑπ' αὐτῆς ἀπαιτούμενα, ἕτερα δὲ ἀντ' ἐκείνων τίθενται, καὶ μάλιστα ἐν τοῖς Θεοτοκίοις, ἀπὸ τῆς γ' μέχρις τῆς θ' Ὡδῆς, μηδεμίαν σχέσιν ἔχοντα πρὸς τὴν Ἀκροστιχίδα. Τινὰ δὲ ἐξ αὐτῶν καὶ κακόζηλα εἰσὶ, καὶ πρὸς τὸν ρυθμὸν βεβιασμένα. Σημειώσαι δέ, ὅτι τὸ Χειρόγραφον, ἀντὶ τοῦ παρόντος, ἔχει ἕτερον Κανόνα, ἀνακροστίχιστον μὲν, ἀρμονικώτερον ὅμως. Ὁμοίως καὶ εἰς τὸν Προφήτην Ἑλισσαῖον, ἕτερον ποίημα Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ ἐπιγραφόμενον καὶ ἐκεῖνον μετ' ἀκροστιχίδος· Ἄδω γεγηθῶς τὴν Ἑλισσαίου χάριν (ἄνευ τῶν Θεοτοκίων).

* Ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἰκδοσις (1843) ἐπιγράφει τὸν Κανόνα τοῦτον «Θεοφάνους».

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Ὡς φοῖνιξ ἐξήνησας, τῶν ἀρετῶν τοὺς καρπούς, ἀσκήσας ὡς ἄσαρκος, ἀμυγδαλῆς ἐν φυτῷ, Δαυῖδ Πάτερ Ὅσιε· ὅθεν Θεσσαλονίκη, τοῖς ὁσίοις σου πόνοις, χάριν παρὰ Κυρίου, δαυιλῆ καρπουμένη, γεραίρει ὡς μεσίτην σε, θερμὸν πρὸς τὸν Κύριον. Καὶ Απόλυσις.

Ἡ συνήθης στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ἦμνῶ μάκαρ σου τὸν βίον θείοις λόγοις. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος πλ. α΄. Ἰππον καὶ ἀναβάτην.

Ἦμνοις τὴν φωτοφόρον, καὶ θείαν μνήμην σου, συνελθόντες τιμῶμεν, Δαυῖδ, μακαριώτατε, φωτὸς ἐγνωκότες σε, καὶ ἡμέρας Ὅσιε, κληρονόμον ἐν θείῳ Πνεύματι. Μέλη νεκρώσας Πάτερ, ἐν γῆ τοῦ σώματος, τὴν ζωὴν ἐνοικοῦσαν, ἐν τῇ καρδίᾳ ἔσχηκας, Χριστὸν τὸν νεκρώσαντα, διαβόλου δύναμιν, τοῦ νεκρώσαντος τὸ ἀνθρώπινον.

Νόμοις τοῖς τοῦ Δεσπότη, ὑπείκων Ὅσιε, τὸν σταυρόν σου ἐπ' ὤμων, ἀνέλαβες τοῖς ἴχνεσι, τοῖς τούτου ἐπόμενος, καὶ καθεῖλες ἔπαρσιν, τοῦ ἀλάστορος ταπεινούμενος. Θεοτοκίον.

Ῥφθης ὠραῖσμένη, τῷ κάλλει τῶν ἀρετῶν, καὶ Χριστὸν τὸν ὠραῖον, Παρθένε ἀπεκύησας, βροτοὺς ὠραῖσαντα, τοῖς ὠραίοις κάλλεσι, τῆς Θεότητος ἀειπάρθενε.

Ῥδὴ γ΄. Ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενός.

Μαράνας δι' ἐγκρατείας κάλλος τοῦ σώματος, τὰς αὐγάς ἐδέξω τοῦ θείου Πνεύματος, καὶ τῆς ἀπαθείας φωταυγεῖς, ἀπήστραψας ἀκτίνας, καὶ ἰαμάτων τὰ χαρίσματα, Πάτερ τοῦ Προφήτου ὁμώνυμε.

Ἁγίων ἰχνηλατῶν τοὺς βίους μακάριε, ὅλος ἡγιάσθης ταῖς θεαῖς πράξεσιν· ὅθεν ἀγιάζεις μυστικῶς, τοὺς πίστει τὴν ἁγίαν ἐπιτελοῦντάς σου πανήγυριν, Πάτερ Θεοφόρε πανόλβιε.

Κοιμίσας τὰς ἡδονὰς τοῦ σώματος Ὅσιε, προσευχαῖς ἀγρύπνοις καὶ ἀγωνίσμασι, Πάτερ ἐν εἰρήνῃ, ἀληθῶς ὑπνώσας ἐκοιμήθης, ὅθεν σε ἀγρυπνον κεκτήμεθα, φύλακα οἱ πόθῳ τιμῶντές σε.

Θεοτοκίον.

Ἀγγέλων τιμιώτερα ὦφθης κύησασα, τὸν αὐτοὺς Παρθένε, δημιουργήσαντα· ὅθεν ἱκετεύω σε ἀγνή, ἁγίασον τὸν νοῦν μου, καὶ τὴν καρδίαν φωταγωγήσον, νέφη τῶν παθῶν ἐκδιώκουσα.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενός τὴν γῆν τῇ προστάξει σου,
» καὶ μετεωρίσας, ἀσχέτως βρίθουσαν, ἐπὶ τὴν ἀσά-
» λευτον Χριστέ, πέτρην τῶν ἐντολῶν σου, τὴν Ἐκκλη-
» σίαν σου στερέωσον, μόνε ἀγαθὴ καὶ φιλόανθρωπε.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἐγκρατεία τὰ πάθη τὰ τῆς σαρκός, τῇ ψυχῇ ὑποτάξας Πάτερ σοφέ, ὠράθης μακάριε, μετὰ σώματος Ἄγγελος· καλιὰν δὲ πῆξας, ὡς ὄρνις εὐκέλαδος, ἐν φυτῷ εἰς ὕψος, τὸν νοῦν ἀνεπτέρωσας· ὅθεν τῶν θαυμάτων, ἐνεργείας πλουτήσας, μετήλθες πρὸς Κύριον, ὃν ἐκ βρέφους ἐπόθησας· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου. Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη τὰ χαλεπά, ἴασαι δέομαι, καὶ συγγνώμην παράσχου μοι, τῶν ἐμῶν πταισμάτων, ἀφρόνως ὧν ἔπραξα, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα μολύννας ὁ ἄθλιος. Οἴμοι! Τί ποιήσω, ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ἡνίκα οἱ Ἄγγελοι, τὴν ψυχὴν μου χωρίζουσιν, ἐκ τοῦ ἀθλίου μου σώματος; Τότε Δέσποινα βοήθειά μοι γενοῦ, καὶ προστάτης θερμότητος· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δούλος σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἡ ἀμνὰς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυξε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἐκβοῶσα· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ

σπλάγγνα ἐλέους. Μακρόθυμε, Κύριε, τοῦ ἐλέους ἡ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος, σπλαγγνίσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν παισμάτων ἄφεςιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίστει, τὰ θεῖα παθήματα.

Ωδὴ δ΄. Τὴν θεῖαν ἐννοήσας σου.

Ῥημάτων ζωηρῶν τοῦ Πνεύματος, καθυπακούσας ἄλμυράν, τοῦ βίου θάλασσαν ἔλιπες, καὶ τοῖς κρουνοῖς τῶν δακρῶν, παθῶν ἐναπεξήρανας ῥεύματα.

Συνέσεως καὶ χάριτος ἔμπλεως, Πάτερ γενόμενος Δαυῖδ, ἐν ἡσυχίᾳ ἐζήτησας, τὸν εὐεργέτην τῶν ὄλων, καὶ τούτου τῆς ἐλλάμπυεως ἔτυχες.

Ὁ βίος σου τῆ βία τῆς φύσεως, περιφανῆς ἀναδειχθεῖς, καὶ συνεργία τοῦ Πνεύματος, βιαιοτάτης κακίας, ἀνθρώπους ἐλυτρώσατο Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Ὑμνοῦμέν σε Πανύμνητε Δέσποινα, τὸν ὑπερύμνητον Θεόν, ἀνερμηνεύτως κηύσασαν, τὴν τοὺς χοροὺς τῶν Ἀγγέλων, τῷ κάλλει ἀσυγκρίτως νικήσασαν.

Ωδὴ ε΄. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Τείνας σου τὰ ὄμματα, καὶ τὰ νοήματα πρὸς τὸν ἐν ξύλῳ ἀναρτηθέντα, φυτῷ ἐνεκαρτέρησας, φλεγόμενος Πάτερ, καὶ νιφετοῖς πηγνύμενος.

Ὅλος ἀστραπόμορφος ὠράθης Ὅσιε, τὸ πῦρ παλάμαις Δαυῖδ κατέχων, καὶ τὸν βασιλεύοντα θυμῶν συνθέτω, παμμάκαρ, θυμιάματι.

Νῦν οὐκ ἐν αἰνίγματι, οὐδὲ φαντάσματι, τὸ θεῖον κάλλος ὄρας Παμμάκαρ, πρόσωπον δὲ Ὅσιε, πρὸς πρόσωπον μᾶλλον, λυθισῶν τῶν ἐμφάσεων.

Βότρυς ὠραιότατος, τῆς θείας Ὅσιε, Δαυῖδ ἀμπέλου ἐφάνης βλύζων, οἶνον κατανύξεως, τοῖς ἐκ μέθης Πάτερ, παθῶν παραφρονήσασι.

Θεοτοκίον.

Ἴθυνον τὸν βίον μου, καὶ τὰ κινήματα, τῆς διανοίας ἀγνή Παρθένε, πρὸς τὸ θεῖον βούλημα, τοῦ ἐκ σοῦ ἀρρήτως, ἡμῖν ἐπιδημήσαντος.

Ωδὴ ς΄. Μαινομένην κλύδωνι.

Οἶκος θεῖου Πνεύματος, ἐγνωρίσθης Ὅσιε Δαυῖδ, ἐν μικρῷ οἰκίσκῳ συγκλειόμενος, καὶ τὴν στενὴν τῆς εὐρυχώρου ἐλόμενος.

Νόμοις καθυπέκλινας, τοῦ Δεσπότη Πάτερ τὴν ψυχὴν, καὶ φωτὸς ἀνάπλεως γεγένησαι, καὶ δεκτικὸς τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος.

Θαύμασιν ὁ βίος σου, θεοφόρε Πάτερ ἀληθῶς, καθωραϊζόμενος τοῖς πέρασι, διεδόθη· ὅθεν πιστῶς εὐφημοῦμέν σε.

Θεοτοκίον.

Ἐξ ἀγνῶν αἱμάτων σου, ἐξυφάνθη σὰρξ ὑπερφυῶς, τῷ δημιουργήσαντι τὸν ἄνθρωπον, Θεοτόκε· ὅθεν ἀξίως ὑμνοῦμέν σε.

Ὁ Εἰρμός.

» Μαινομένην κλύδωνι, ψυχοφθόρῳ Δέσποτα Χρι-

» στέ, τῶν παθῶν τὴν θάλασσαν κατεύνασον, καὶ ἐκ

» φθορᾶς ἀνάγαγέ με ὡς εὐσπλαγγνος.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΣ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Δαυῖδ, τοῦ ἐν Θεσσαλονίκη.

Στίχ. Δαυῖδ συνήφθης τῷ πάλαι Δαυῖδ νέε,

Ἄλλον Γολιάθ σαρκικὰ κτείνας πάθη.

Ἐκτη ἐξεπέρησε πύλας βίου εἰκάδι Δαυῖδ.

Οὗτος ὁ μακάριος, ἐξ Ἐφᾶς ἔλκων τὸ γένος, ὡς ἀστήρ πολύφωτος τὴν Ἐσπέραν κατηύγασεν. Ἐξ ἀπαλῶν γὰρ ὀνύχων ἐγκρατεία καὶ ἀγνεία τὰ πάθη τῆς σαρκὸς ὑποτάξας, ὠράθη μετὰ σώματος ἄγγελος. Καλιὰν γὰρ πηξάμενος ἐν ἀμυγδαλῆς φυτῷ, ὡς ὄρνις εὐκέλαδος, πάντας μὲν τοῖς λόγοις κατηύφρανεν, αὐτὸς δὲ τὸν νοῦν ἑαυτοῦ εἰς ὕψος ἐνθεον ἀνεπτέρωσεν. Ὅθεν τῶν θαυμάτων πλουτήσας τὴν ἐνέργειαν, στῦλος

ῶφθη φωτοειδέστατος, πάντας καταφωτίζων τοῖς θαύμασι. Κρύει γὰρ πηγνύμενος, καὶ τῷ θέρει φλεγόμενος, πρὸς ἀπάθειαν ἤλασε. Καὶ φλέξας σαρκὸς τὰς ἡδονάς, ἐν χερσὶ τοὺς ἄνθρακας λαβὼν, πρὸ προσώπου τοῦ Βασιλέως στάς, καὶ τοῦτον θυμιάσας, ἄφλεκτος ἔμεινε. Διὸ πᾶσαν ἀνθρωπίνην φύσιν τῷ βίῳ καὶ τοῖς θαύμασι καταπλήξας, πρὸς Κύριον, ὃν ἐκ βρέφους ἐπόθησε, μετετέθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, Ἐπισκόπου Γοθθίας.

Στίχ. Τῇ σαρκὶ τὸν νοῦν δοὺς ἐπιστάτην, Πάτερ,
Ἄρνῃ τὰ σαρκός, ἀλλὰ καὶ ταύτην τέλος.

Οὗτος ὄρμητο ἐκ τῆς τῶν Ταυροσκυθῶν χώρας, τῆς ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν Γότθων τελοῦσης, Λέοντος καὶ Φωτεινῆς υἱὸς γεγωνῶς· ἤκμασε δὲ ἐπὶ Λέοντος καὶ Ἰσαύρου, Κωνσταντίνου τε καὶ Εἰρήνης τῶν Βασιλέων. Ἁγιασθεὶς δὲ ἐκ βρέφους, ὡς Ἱερεμίας ὁ Προφήτης καὶ Σαμουὴλ ὁ μέγας, κατ' ἐπαγγελίαν γεννηθεὶς, εὐθέως τῷ Θεῷ ἀνετέθη. Ἐπεὶ δὲ εἰς μέτρον ἡλικίας ἔφθασε, τῆς τε πνευματικῆς καὶ τῆς σωματικῆς, καὶ ἔδει αὐτὸν εἰς τὸν τῆς Ἀρχιερωσύνης θρόνον ἀνελθεῖν, ὑπὸ τοῦ οἰκείου λαοῦ πρὸς τὸ καθολικὸν τῆς Ἰβηρίας ἐπέμφθη, κἀκεῖθεν τὴν χειροτονίαν ἐδέξατο. Ἐπεκράτει γὰρ ἐν τοῖς Ῥωμαϊκοῖς μέρεσιν ἢ τῶν Εἰκονομάχων αἵρεσις.

Μετὰ δὲ τὴν τελευταίαν Λέοντος, παρεγένετο πρὸς τὴν Βασιλεύουσαν πόλιν, καὶ πολλὰ περὶ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως πρὸς τὴν βασιλίссαν Εἰρήνην διαλεχθεὶς, πάλιν εἰς τὴν ἰδίαν χώραν ὑπέστρεψεν. Καὶ πολλοὺς κινδύνους ὑποστάς, διὰ τὸ ἐκδοθῆναι ὑπὸ τοῦ ἰδίου λαοῦ τοῖς Λαζῶν ἄρχουσιν, ἐν Ἀμάστριδι τῇ κατὰ Πόντον φυγὰς παραγενόμενος, τὸν βίον μετήλλαξε, καὶ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. Ἀπηνέχθη δὲ τὸ τίμιον αὐτοῦ λείμανον, πλοῖῳ τεθέν, ἐν τῇ Μονῇ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, καὶ ἐν αὐτῇ κατετέθη, πολλῶν θαυμάτων πηγὰς ἐκ τῆς τιμίας αὐτοῦ σοροῦ τοῖς προσιοῦσι προχέον, εἰς δόξαν καὶ ἔπαινον τοῦ δοξάζοντος αὐτὸν Θεοῦ.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ ὑπερυψούμενος.

Ἵστασο ἀκλόνητος, φυτοῦ κλώνοις Ὅσιε, ἀρδείαις δακρύων σου, συχνῶς ποτιζόμενος, καὶ μέλπων ἀσιγήτως· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὅλην σου τὴν ἔφεσιν, πρὸς Θεὸν ἀνέτεινας, ὅλην τὴν καρδίαν σου, δοχεῖον ἐτέλεσας, τῶν θείων χαρισμάτων, θεοφόρε εἰς αἰῶνας.

Ἵθυνας τὸν βίον σου, πρὸς τὸ θεῖον θέλημα, ἔφθασας ὡς ἤλπισας, τὴν ἄνω μητρόπολιν, ἐν ἣ τὸ σὸν ἐκτίσω, πολίτευμα θεόφρον.

Σὲ φωτοειδέστατον, Πάτερ χρηματίσαντα, ἄνθρακας κατέχοντα, παλάμαις ὡς ἔβλεψεν, ὁ ἄναξ κατεπλάγη, καὶ πεσὼν σοὶ προσεκύνει.

Θεοτοκίον.

Λέλυται τῷ τόκῳ σου, ἀρᾶς τὸ ἀνθρώπινον, μόνη παντευλόγητε· διὸ σε δοξάζομεν, ὡς κεχαριτωμένην, Θεοτόκε εἰς αἰῶνας.

Ῥδὴ η'. Σοὶ τῷ πανουργῷ.

Ὅρθρος φαεινὸς τοῖς ἐν τῷ σκότει ῶφθης, τοῦ βίου μακάριε, φῶς ἐπιγνώσεως, πᾶσιν ἀυγάζων, τοῖς πόθῳ σε ὑμνοῦσι, καὶ ὑπερυψοῦσι, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Γέγονας εὐθὺς καὶ ταπεινὸς καὶ πρᾶος, Δαυῖδ τὸν συνώνυμον, ἐξεικονίζων πιστῶς· ὄθεν σὺν τούτῳ τὴν γῆν τὴν τῶν πραέων, Πάτερ ἐκκληρώσω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ θεοφεγγὴς τῶν μοναζόντων στῦλος, Δαυῖδ ὁ μακάριος, Προφήτης ἔνθεος, ἄλλος ἐδείχθη, τὰ μέλλοντα προλέγων, θεία ἐπιπνοία, τοῦ Πνεύματος τοῦ θείου.

Ἱεροπρεπὴς ἱερωμένος ὅλως, ἡμερῶν τοῦ πνεύματος πλήρης γενόμενος, Πάτερ ἐν γῆρα ὁσίως βαθυτάτῳ, ἔλιπες τὸν βίον, καὶ ζῆς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν καλλονὴν τοῦ Ἰακώβ Παρθένε, Θεὸς ἦν ἠγάπησε, καὶ ἐξελέξατο, πάντες ὡς μόνην, ἀεὶ εὐλογημένην ἀνυμνολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Σοὶ τῷ παντουργῷ, ἐν τῇ καμίνῳ Παῖδες, παγκό-
» σμιον πλέξαντες, χορείαν ἔψαλλον· Πάντα τὰ ἔργα
» τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας
» τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ´. Ἡσαΐα χόρευε.

Ἰερὰν πανήγυριν, συνελθόντες σήμερον πιστῶς, τελέσωμεν ἱεροῦ ἅπαντες Πατρός,
ἀσκήσει ἐκλάμπαντος, καὶ ἑαυτὸν ὅλον τῷ Θεῷ, καθιερώσαντος, διὰ βίου
τελειότητος.

Ὡσπερ δένδρον τέθηλας, ἐφ´ ὑδάτων Ὅσιε ῥοαῖς, πνευματικῶν ἀρετῶν φέρων τοὺς
καρπούς, φυτῷ δὲ πηξάμενος, ὡς ἀετὸς Πάτερ καλιάν, πρὸς τὰ οὐράνια, τὰς σὰς
φρένας ἐξεπέτασας.

Σοῦ προφητικώτατα, θεωρήσας Ὅσιε Δαυῖδ, τὴν ἔξοδον προφωνεῖς ταύτην τοῖς
λαοῖς, ἠνίκα στελλόμενος, τὴν κατ´ αὐτῶν ἔστησας σοφέ, τοῦ βασιλεύοντος,
σφοδροτάτην ἀγανάκτησιν.

Ἡ ἀγία μνήμη σου, ἀγιάζει σήμερον ἡμᾶς, τελοῦντας ταύτην πιστῶς Ὅσιε Δαυῖδ·
ἀγίως γὰρ ἦνυσας τὴν σεαυτοῦ, Ἄγιε ζωὴν καὶ μετὰ κοίμησιν, τοῖς Ἁγίοις συναγάλλει
ἀεὶ.

Θεοτοκίον.

Φωτοφόρον πύλην σε, προεώρα, Ἰεζεκιήλ, δι´ ἧς διήλθε τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, Χριστὸς
ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὃν ἐκτενῶς αἴτησαι Ἀγνή, τῆς μετανοίας μοι, διανοῖξαι πύλας δέομαι.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἡσαΐα χόρευε, ἡ Παρθένος ἔσχεν ἐν γαστρί, καὶ
» ἔτεκεν υἱὸν τὸν Ἐμμανουήλ, Θεὸν τε καὶ ἄνθρω-
» πον, ἀνατολὴ ὄνομα αὐτῷ, ὃν μεγαλύνοντες, τὴν
» Παρθένον μακαρίζομεν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου,
ὡς σύνηθες, ἡ Α´ Ὡρα,
Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΚΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σαμψῶν
τοῦ Ξενοδόχου.

Εἰς ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α´. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Πάτερ πανεύφημε σαρκός, τὰς ὁρμὰς ἀσκήσεως, καταμαράνας πυρσεύμασιν, ἔρημον
ῶκησας, ὡς Ἡλίας πάλαι, τὸν νοῦν καθαιρόμενος, ἀπαύστοις πρὸς τὸ θεῖον
συννεύεσσι· καὶ νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα
ἔλεος.

Πάτερ θεόσοφε Σαμψῶν, ἀσκηταῖς ἠρίθμησαι, τῇ ἀπαθείᾳ κοσμούμενος, καὶ
κατεσκήνωσας, ἐν μοναῖς ὁσίαις, ἔνθα φῶς τὸ ἄδυτον, τὸ ξύλον τῆς ζωῆς ὅπου
πέφυκε· καὶ νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Πάτερ θεόπνευστε Σαμψῶν, φωστὴρ ἐχρημάτισας, φωταγωγῶν τὴν ὑφήλιον,
θαυμάτων λάμπησι, ψυχοφθόρων νόσων, ἀπελαύνων ζόφωσιν, δαιμόνων ἐκμειῶν
ἀμαυρότητα· καὶ νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα
ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ ἄμωμον καὶ νοῦν, πάντα ὑπερκείμενον, τῇ καθαρότητι ὄχημα,
περικρατούμενον, πολλαῖς ἁμαρτίαις, καὶ στενοχωρούμενον, πρὸς πλάτος μετανοίας
με ἴθυνον, πανσθενεστάτη σου, προστασία· καὶ γὰρ δύνασαι, οἷα Μήτηρ, τοῦ πάντα
ἰσχύοντος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἴδιον ἄρνα ἢ ἀμνάς, καὶ ἄμωμος Δέσποινα, ἐν τῷ Σταυρῷ, ὡς ἐώρακεν, εἶδος οὐκ
ἔχοντα οὐδὲ κάλλος, Οἴμοι! θρηνηδοῦσα ἔλεγε· τὸ κάλλος ποῦ σου ἔδου γλυκύτατε;
ποῦ ἢ εὐπρέπεια; ποῦ ἢ χάρις ἢ ἀστράπτουσα, τῆς μορφῆς σου, Υἱέ μου παμφίλτατε;
Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Ὁ φέρων τὴν μίμησιν, τῶν τοῦ Θεοῦ οἰκτιρμῶν, ἐνθέου χρηστότητος, ἀναβλυστάνεις
κρουνούς, Σαμψῶν ἱερώτατε· σὺ γὰρ θεομιμήτω, ἔλλαμφθεις συμπαθεία, ὄφθης τῶν
τεθλιμμένων, καὶ πασχόντων ἀκέστωρ, παρέχων ἐνὶ ἐκάστῳ, ῥῶσιν καὶ ἔλεος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἦ συνήθης Στιχολογία, ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ
παράων, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς·

Ἦμῶν σε Σαμψῶν πίστεως θείοις λόγοις. Ἰωσήφ.

Ἦ δὴ α΄. Ἦχος β΄. Δεῦτε λαοί.

Ἦμνοις τὴν σὴν, φαινοτάτην πανήγυριν, ἀνευφημεῖν ὀρμήσαντι, φῶς μοι
κατάπεμψον, παρεστῶς στεφηφόρος, τῷ θρόνῳ τοῦ Δεσπότη μακαριώτατε.

Μόνα ποθῶν, τὰ πρὸς ζωὴν ὀδηγοῦντά σε, κόσμου τερπνὰ παρέδραμες, καὶ
ὑπερκόσμιον, κληρουχίαν ἐκτήσω· διό σε συνελθόντες Σαμψῶν γεραίρομεν.

Νόμῳ Θεοῦ, ὑποκλιθεὶς ἀξιάγαστε, πρὸς ἀρετῆς ἀκρόρεια, χαίρων ἀνέδραμες,
ἐλεήμων ἐν πᾶσι γενόμενος· διό σε νῦν μακαρίζομεν.

Ἦ φθης πτωχῶν, συμπαθεστάτη βοήθεια, καὶ ἀσθενούντων Ὅσιε, ἰατρὸς ἄριστος, καὶ
καταπονουμένων ἀντίληψις· διό σε Θεὸς ἐδόξασε.

Θεοτοκίον.

Σὲ τοῦ Θεοῦ, τὴν ὑπὲρ λόγον λοχεύτριαν, ὡς κραταιὰν ἀντίληψιν, πάντων Πανάμωμε,
τῶν καταπονουμένων, δοξάζομεν ἀπαύστως καὶ μακαρίζομεν.

Ἦ δὴ γ΄. Στερέωσον ἡμᾶς.

Ἦλέφ τοῦ Θεοῦ τὸ θεῖον ἔλεος, ἐκτήσω καὶ τῆς φωνῆς ἐπακοῦσαι, ἠξιώθης τῆς
καλούσης σε, πρὸς τὸν θεῖον νυμφῶνα ἀξιάγαστε.

Σαμψῶν τὸν ἱερόν ἀνευφημήσωμεν· Θεοῦ γὰρ μιμούμενος εὐσπλαγχνίαν, συμπαθῆς
νοσοῦσι γέγονε, γυμνουμένων τε πάντων περιβόλαιον.

Ἄγιος καὶ σεπτῶς τὸν θεῖον βίον σου, ἀνύσας Ἁγίοις συνηριθμήθης, καὶ μονὰς ὁσίων
ἔφθασας, φωτισμοῦ ἀπορρήτου ἀξιούμενος.

Μακάριος εἶ σύ, καὶ εὖ σοι γέγονε, τοὺς θείους τηρήσαντι Πάτερ νόμους, τοῦ Κυρίου
καὶ Θεοῦ ἡμῶν· ὃν ἰκέτευε σῶζεσθαι τὴν ποιμνὴν σου.

Θεοτοκίον.

Ψυχῆς μου καὶ νοδὸς Ἀγνὴ ἀπέλασον, τὸ σκότος καὶ δίδου ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημόνως
πολιτεύεσθαι, τὰ σωτήρια πράττοντα προστάγματα.

Ὁ Εἰρμός.

» Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλῳ νεκρώσας

» τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον, ταῖς

» καρδίαις ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε.

Κάθισμα. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Κτησάμενος ψυχήν, ἐλεήμονα Πάτερ, ἐπήρκεσας πτωχοῖς, δαμιλεῖ χορηγία· καὶ νῦν μεταβέβηκας, πρὸς τὰ ἄνω βασιλεία, τῶν καμάτων σου, τὰς ἀντιδόσεις λαμβάνων· διὰ τοῦτό σε, ἐν εὐφροσύνῃ καρδίας, Σαμψῶν μακαρίζομεν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ μόνη τῶν πιστῶν, κραταιὰ προστασία, ὃν ἔτεκες Θεὸν ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἀπαύστως ἰκέτευε, τὰς ψυχὰς ἡμῶν ρύσασθαι, πάσης θλίψεως, καὶ συμφορῶν καὶ κινδύνων, Μητροπάρθενε, ἀμαρτωλῶν προστασία, τοῦ κόσμου βοήθεια.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἄσπιλος ἀμνάς, τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα, κρεμάμενον νεκρόν, ἐπὶ ξύλου ὀρῶσα, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο, μητρικῶς ὀλολύζουσα· Πῶς ἐνέγκω σου, τὴν ὑπὲρ λόγον Υἱέ μου, συγκατάβασιν, καὶ τὰ ἐκούσια πάθη, Θεὲ ὑπεράγαθε;

Ῥδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ὡς ἀστήρ φαεινότατος, πάντων ἡμῶν, φωτίζεις τὰς καρδίας, τῶν ἀξιοχρέως μακαριζόντων σε.

Νυσταγμὸν ἐκ βλεφάρων σου, ἀποβαλὼν, ἠγγρύπησας καὶ πάσας, ἡδονὰς ἐκοίμισας τὰς τοῦ σώματος.

Πενομένοις ἐπήρκεσας, διὰ Χριστόν, καὶ εἴληφας τὴν ἄνω, κληρουχίαν Ὅσιε ἀγαλλόμενος.

Ἰερῶς πεπολίτευσαι, ἐπὶ τῆς γῆς, παμμάκαρ Θεοφόρε, καὶ τῶν αἰώνιων τερπνῶν ἐπέτυχες.

Θεοτοκίον.

Σὲ πανάμωμε Δέσποινα, τὸ φωτεινόν, παλάτιον τοῦ Λόγου, ἀνυμνολογοῦμεν καὶ μακαρίζομεν.

Ῥδὴ ε΄. Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός.

Τὸ καθαρῶτατον φῶς, ἀναπαυσάμενον ἐν σοὶ Ὅσιε, φωτοειδῆ ἐτέλεσε Πάτερ, φωτίζοντα πιστοὺς, ταῖς τῶν ἀρετῶν σου, φαιδραῖς ἐπιλάμψεσι.

Ἐν συμπαθείᾳ πολλῇ τοῖς πενομένοις πλουτισμὸς γέγονας, καὶ ἰατρὸς τοῖς ἐν ἀσθενείαις, ἐγείρας προφανῶς, τούτοις ἰατρεῖον, καθαῖρον νοσήματα.

Ῥφθης ναὸς καθαρός, τοῦ παναγίου καὶ σεπτοῦ Πνεύματος, τῆς τῶν παθῶν ἰλίους, καθάρας σεαυτὸν ὡς ἀληθῶς, Πάτερ θεοφόρε· διὸ εὐφημοῦμέν σε.

Θεοτοκίον.

Σὲ Παναγία Ἀγνή, τὴν καλλονὴν τοῦ Ἰακῶβ πίστεως, θείαις φωναῖς, ἀνυμνολογοῦμεν, κυήσασαν ἡμῖν, Θεὸν σαρκοφόρον, ὃν τρέμει τὰ σύμπαντα.

Ῥδὴ ς΄. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Θησαυροὺς οὐρανίους ἐπλούτισας, στέργων τὴν συμπάθειαν, Σαμψῶν ἀοίδιμε, καὶ ὑπανοίγων πένησι, σοῦ τὰ σπλάγχνα τελείῳ φρονήματι.

Ἐδομήσω εἰς δόξαν Θεοῦ ἡμῶν, οἶκον ἱερώτατον, ἐν ᾧ προστρέχοντες, πολυειδῶν καθαίρονται, νοσημάτων πιστοὶ Παμμακάριστε.

Ἰερῶς σου τὸν βίον διήνυσας, καὶ μετὰ Ὀσίων ὁσίως ἐσκήνωσας, ὑπὲρ ἡμῶν δεόμενος, τῶν πιστῶς σε τιμώντων θεόπνευστε.

Θεοτοκίον.

Οὐρανὸς ὑψηλὸς ἐχρημάτισας, τοῦ παμβασιλέως Θεοῦ Παναμώμητε, καὶ καθαρὸν παλάτιον, καὶ παστὰς φωτεινὴ θεία χάριτι.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξι-

» χνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄ-

» βυσσον, ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον. Ἦχος δ΄. Ὡς ἀπαρχάς.

Ὡς ἰατρὸν πανάριστον, καὶ λειτουργὸν εὐπρόσδεκτον, οἱ τῆ σορῶ σου τῆ θεία προστρέχοντες, Σαμψῶν θεόφρον Ὅσιε, συνελθόντες σε ὕμνοις, καὶ ψαλμοῖς ἀνυμνοῦμεν, Χριστὸν δοξάζοντες, τὸν τοιαύτην σοι χάριν παρέχοντα τῶν ἰάσεων. Συναξάριον.

Τῆ ΚΖ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σαμψῶν τοῦ Ξενοδόχου.

Στίχ. Ἐξῆγεν ὁ πρὶν ἐκ γνάθου Σαμψῶν πόμα

Ὁ νῦν δὲ Σαμψῶν μῦρον ἐκ τάφου βρῦει.

Εἰκάδι ἐβδομάτη Σαμψῶν θάνε, βλῦσέ τε μῦρα.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ὑπῆρχε Ῥωμαῖος τὸ γένος· ὃς διασκορπίσας τὸν καταλειφθέντα αὐτῷ πλοῦτον ὑπὸ τῶν γονέων τοῖς πένησι καὶ πτωχοῖς, τὴν βασιλεύουσαν κατέλαβε, καὶ τοὺς εὐκτηρίους οἴκους καὶ σεβασμίους καταλαβὼν, καὶ ὁσίως αὐτῶν καταπολαύσας, ἡσυχίαν λαβόμενος, ταῖς θεοπνεύστοις γραφαῖς ἐνετρύφα μόνῳ Θεῷ προσανέχων.

Ὅθεν κατάδηλος γενόμενος τῷ σεβασμιωτάτῳ Πατριάρχῃ Μηνᾶ, χειροτονεῖται ὑπ' αὐτοῦ πρεσβύτερος, εἷς τῶν τοῦ κλήρου γενόμενος· καὶ ἦν σωτήριος λιμῆν τοῖς πενομένοις καὶ χρήζουσι βοηθείας. Καὶ τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης ὧν ἐν πείρα, αὐτὸς καὶ τὸν Βασιλέα Ἰουστινιανόν, ἀνιάτῳ πάθει περιπεσόντα, ἠλευθέρωσεν. Ἐκ τούτου ὁ Βασιλεὺς, ὑπεραγασθεὶς τὴν ἀρετὴν τοῦ ἀνδρός, καὶ σέβας αὐτῷ ἀπονέμων, τὸν μέγιστον οἶκον καὶ περιβόητον δι' αὐτοῦ ἀνεγείρας, ξενῶνα κατεσκεύασε, καὶ Σκευοφύλακα τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας τὸν Ἅγιον τοῦτον κατέστησεν. Αὐτὸς δὲ καλῶς καὶ θεοφιλῶς πολιτευσάμενος, καὶ πολλοῖς πρόξενος σωτηρίας γενόμενος, καὶ πολλοὺς πρὸς ζῆλον καὶ μίμησιν τοῦ αὐτοῦ ἀκραιφνοῦς βίου διαναστήσας, ἐκεῖ μὲν ἀνεπαύσατο· κατετέθη δὲ τὸ τίμιον αὐτοῦ λείψανον ἐν τῷ μεγίστῳ ναῷ τοῦ Ἁγίου Μωκίου, καθ' ἐκάστην βρῦον ἱαματοφόρα νάματα, εἰς δόξαν καὶ αἶνον Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀνέκτου.

Στίχ. Οὐκ ἦν ἀνεκτὸν τῷ Ἀνέκτῳ μὴ στέργειν

Τὸν διὰ Χριστὸν θάνατον μέχρι τέλους.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ καὶ Οὐρβανοῦ ἡγεμόνος Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας. Διὰ οὖν τὸ τοὺς Χριστιανοὺς διδάσκειν καὶ παραινεῖν μὴ ἐκλύεσθαι δεινοῖς, ἀλλὰ μᾶλλον ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ἀντέχεσθαι, καὶ ὑπεραποθνήσκειν τῆς εὐσεβείας, διαβληθεὶς τῷ ἡγεμόνι συλλαμβάνεται. Καὶ πρῶτον μὲν φρουρεῖται· ἔπειτα παραστάς τῷ ἡγεμόνι θυσίαν προσενεγκεῖν τοῖς εἰδώλοις ἀναγκάζεται· ὁ δὲ δι' εὐχῆς εἰς γῆν τὰ εἰδῶλα κατέβαλε. Τείνεται οὖν ἐκ τεσσάρων, καὶ βάκλοις ὑπὸ δέκα στρατιωτῶν τύπτεται· εἶτα κρεμᾶται ἐπὶ ξύλου, καὶ ξυρῶ τοὺς δακτύλους τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν ἀφαιρεῖται, καὶ σιδηροῖς ὄνυξιν ἅπαν τὸ σῶμα καταξαίνεται.

Ἐπιφανεία δὲ θείου Ἀγγέλου ὑπεράνω τῶν βασάνων γενόμενος, ὑγιῆς ἀποκατέστη. Ἀλλὰ καὶ αὐθις τοῦ ξύλου κατενεχθεὶς, τρυπᾶται τοὺς ἀστραγάλους περόναις σιδηραῖς, καὶ τήγανον πυρωθὲν δέχεται κατὰ τοῦ στήθους, καὶ ἐν βάθρῳ σιδηρῷ πυρωθέντι λίαν, καθεσθῆναι κελεύεται· καὶ σούβλαις σιδηραῖς πεπυρακτωμέναις τοὺς πόδας διατιτρώσκειται καὶ τῆ εἰρκτῆ ἀπορρίπτεται. Καὶ αὐθις, Ἄγγελος αὐτῷ ἐπιφανεὶς, τῶν δεσμῶν ἀπαλλάττει, καὶ ἀνακτᾶται. Διὸ καὶ πολλοὶ τῶν θεασαμένων αὐτὸν οὕτως ὑγιῆ, φοιτῶντες πρὸς αὐτὸν ἐβαπτίζοντο, καὶ νοσημάτων ὧν εἶχον ἀπηλλάττοντο.

Μετὰ ταῦτα πάλιν ἐξαρτᾶται τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας λίθοις βαρυτάτοις καὶ ξύλῳ ὀρθίῳ μετωρίζεται ἐπὶ τρισὶν ἡμέραις. Εἶθ' οὕτω τὴν γαστέρα τύπτεται βάκλοις, καὶ λαμπάσι πυρὸς καταφλέγεται, καὶ λέβητι κοχλάζοντι ἐμβάλλεται, εἰς τὸ στόμα μόλυβδον δέχεται καὶ κασίδα (περικεφαλαίαν) πυρωθεῖσαν σφοδρῶς τῆ κεφαλῇ ἐπιτίθεται, καὶ εἰς κάμινον πυρὸς ἐμβάλλεται. Ἀλώβητος δὲ ἐκ τούτων πάντων διαφυλαχθεὶς, πολλοὺς τῶν ἀπίστων ἐπὶ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ἐπεσπάσατο, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν. Ὁ δὲ Ἅγιος, δυσι λῶροις ἀπὸ τοῦ τραχήλου ἄχρι πτέρνης

ἀποδαρείς, ὧν τὸν ἓνα λαβὼν τῇ χειρὶ, τῇ τοῦ δικάζοντος ὄψει ἠκόντισε· διὸ καὶ τὴν κεφαλὴν ἀπετεμήθη, γάλακτος ἀντὶ αἵματος τῆς τομῆς ἐξεληθόντος, καὶ ταῖς οἰκειαῖς χερσὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀπολαβόντος καὶ ἐπὶ δύο σημείων περιπατήσαντος, εἰς δόξαν καὶ αἶνον τοῦ ἀληθινοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ´. Εἰκόνοσ χρυσῆς.

Ἰσχὺν τὸν Χριστόν, κραταιὰν ἐν πειρασμοῖς ἔχων παμμάκαρ, βίου διέβης τὸ κλυδώνιον, ἀκαταπόντιστον Ὅσιε· καὶ πρὸς γαληνότατον ὄρμον, προσορμισθεὶς γηθόμενος, Εὐλογητὸς εἶ ἐκβοῶν, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Σοφία πολλῇ, καὶ στοργῇ πνευματικῇ Πάτερ κινούμενος, οἶκον ἐδείμω μάκαρ μέγιστον ἐν ᾧ προσφεύγοντες Ὅσιε, ἴασιν κομίζονται πάντες, οἱ βοῶντες καὶ λέγοντες· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Λαμπτήρ φαεινός, ἀρετῶν θείῳ φωτὶ λελαμπρυσμένος, Σαμψῶν ὠράθης καὶ κατηύγασας, τῆς οἰκουμένης τὰ πέρατα· ὅθεν συνελθόντες σε πίστει, μακαρίζοντες ψάλλομεν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ὁ πόκος ποτέ, προεδήλου τὴν ἀγνὴν Σεμνὴ γαστέρα σου, εἰσδεξαμένην τὴν οὐράνιον, δρόσον τὴν πάντας δροσίζουσαν, τοὺς κεκρατημένους τῇ δίψῃ, τῆς ἀμαρτίας κραυγάζοντας· Εὐλογημένη ἡ Θεόν, σαρκὶ κύησασα.

Ῥδὴ η´. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Γλῶσσαν κινῶν χαρμονικῶς, εἰς Θεοῦ πάτερ Σαμψῶν ὕμνους, τὰ πάθη τῆς σαρκὸς ἐγκρατεία, κατεδουλώσω ψυχῇ, καὶ δοῦλος Χριστοῦ γνησιώτατος, ὥφθης καὶ τῆς ἄνω, πόλεως κληρονόμος.

Ὁ καθαρῶτατός σου νοῦς, φρυκτωρίαῖς θεϊκαῖς ἠγλαῖσμένος, φωτεινότατος ὥφθη, καὶ δεκτικὸς καθαρῶν παμμάκαρ θείων ἐπιλάμψεων· ὅθεν σε τιμῶμεν, ἐν ὕμνοις θεοφόρε.

Ἰερωτάτην ἐσχηκώς, τὴν ζωὴν πανευκλεῶς Σαμψῶν παμμάκαρ, προφανῶς ἐδοξάσθης, πρὸς τὸν Θεὸν μετελθών· ἰδοὺ γὰρ μένει τὸ μνημόσυνον, τὸ σὸν εἰς αἰῶνας, καὶ ἡ δικαιοσύνη.

Θεοτοκίον.

Στήσον παθῶν μου τὸ δεινόν, νῦν κλυδώνιον ἀγνὴ εὐλογημένη, καὶ πολέμησον πάντας, τοὺς ἀφειδῶς τῇ ἐμῇ, πτωχεῖα Κόρη ἐπεμβαίνοντας, δυσμενεῖς ἀσάρκους, ὅπως πιστῶς ὕμνῳ σε.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων τοῖς Παισὶ
» συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον, μεταβα-
» λόντα Θεόν, ὕμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυ-
» ψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ´. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Ἴδου ἡ μνήμη σου Πάτερ, ὥσπερ ἥλιος πᾶσιν, ἀνέτειλε φωτίζουσα φαιδρῶς, τοὺς ἐν αὐτῇ σὲ δοξάζοντας, ὡς θεράποντα θεῖον Χριστοῦ καὶ κληρονόμον τῆς αὐτοῦ, βασιλείας καὶ πάντων, Ὅσιων συναριθμίων.

Ὡς φωταυγῆς σου ὁ βίος, ὡς μεγίστη ἡ δόξα, ὡς ὄλβιος ὁ τάφος σου σοφέ, ἔνθα τὸ τίμιον σῶμά σου, κατακείμενον ῥῶσιν πηγάζει τοῖς προστρέχουσι πιστῶς, καὶ τὴν σὴν ἐξαιτοῦσι, βοήθειαν ἐκάστοτε.

Σοῦ τὸ περίδοξον Πάτερ, ἱατρεῖον ὁ πόνους, ἐκτήσω ἐπισκέπτεσθαι ἀεὶ, μὴ διαλίπης δεόμεθα, ἐν πολλῇ συμπαθείᾳ, ἀπαύστως προϊστάμενος ἡμῶν, καὶ κουφίζων ὀδύνας, καὶ πόνους τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἡλιακὰς ἀπαστράπτων, τοῖς τιμῶσί σε Πάτερ, ἀκτῖνας φωταγωγήσον ἡμῶν, τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, καὶ λαμπρότητος θείας, μετόχους καταξίωσον ἡμᾶς, ταῖς πρεσβείαις σου μάκαρ, γενέσθαι δυσωποῦμέν σε.

Θεοτοκίον.

Φαινοτάταις λαμπάσι, τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, Παρθένε Παναγία ὑπὲρ νοῦν, οἱ Θεοτόκον εἰδότες σε, φωτιζόμεθα πίστει καὶ σκότους ἐκλυτρούμεθα παθῶν, καὶ κινδύνων παντοίων, καὶ βίου περιστάσεων.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀρρήτῳ σοφία, ἤκο-
» ντα καινουργῆσαι τὸν Ἀδάμ, βρώσει φθορᾷ πεπτω-
» κότα δεινῶς, ἐξ Ἀγίας Παρθένου, ἀφράστως σαρ-
» κωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν ὕμνοις
» μεγαλύνομεν.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθρου Ἀκολουθία ὡς σύνηθες,

ἢ Ἀ' Ὁρα, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΚΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς ἀνακομιδῆς τῶν Λειψάνων
τῶν ἁγίων καὶ θαυματουργῶν Ἀναργύρων,
Κύρου καὶ Ἰωάννου.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τὴν δυνάδα τιμήσωμεν, τῶν Μαρτύρων ἐν ἄσμασι, τῆς Τριάδος ἔχουσας τὴν λαμπρότητα, τοὺς θεμελίους τῆς πίστεως, τὰ ἄνθη τὰ πνέοντα τὴν ὁσμὴν τὴν ἀληθῆ, τῆς Θεοῦ ἐπιγνώσεως. Κύρον ἅπαντες, καὶ σὺν τούτῳ τὸν μέγαν Ἰωάννην, ὡς πρεσβεύοντας ἀπαύστως, ὑπὲρ ἡμῶν τὸν φιλόανθρωπον.

Διὰ βίου λαμπρότητος, καὶ ἀσκήσεως ἔλαμψας, καὶ ἀθλήσει ὕστερον κατεκόσμησας, τὴν σὴν ψυχὴν Κύρε ἐνδοξε· στρατείαν δὲ ἔλπεις, τὴν ἐπίγειον σοφέ, Ἰωάννη καὶ εὔρηκας τὴν οὐράνιον. Ἰκετεύσατε ἅμφω τὸν Σωτῆρα, ὑπὲρ τῶν ἐπιτελούντων, ὑμῶν τὴν μνήμην μακάριοι.

Ἱατροὶ ἀνεδείχθητε, ἀσθενούντων μακάριοι, καὶ φωστῆρες ἄδυτοι θείας πίστεως, ὁμολογίας συνήγοροι, Μαρτύρων συμμετοχοί, τοὺς στεφάνους ἀληθῶς, ἐκ Θεοῦ ἀνεδήσασθε, Κύρε ἐνδοξε, καὶ σοφέ Ἰωάννη ἐν αἰνέσει, δυσωπεῖτε τὸν Σωτῆρα, ὑπὲρ τῶν πίστει ὑμνούντων ὑμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πεπτωκότων ἀνόρθωσις, τεθνεώτων ἀνάστασις, σὺ ἐδείχθης τέξασα τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν τῷ Πατρὶ συννοούμενον, τὸν θεῖαν τε γέννησιν, ἀνασχόμενον ἐκ σοῦ, ἐν σαρκὶ καθ' ὑπόστασιν· ὃν ἰκέτευε, πειρασμῶν καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει Παναγία, εἰλικρινεῖ σε δοξάζοντας.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ὡς ἐώρακε Κύριε, ἢ Παρθένος καὶ Μήτηρ σου, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον ἐξεπλήττετο, καὶ ἀτενίζουσα, ἔλεγε· Τί σοι ἀνταπέδωκαν, οἱ πολλῶν σου δωρεῶν, ἀπολαύσαντες Δέσποτα; Ἀλλὰ δέομαι· Μὴ με μόνην ἐάσης ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλὰ σπεῦσον ἀναστήναι, συνανιστῶν τοὺς προπάτορας.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος γ´. Θείας πίστεως. Γερασίμου.

Θείας χάριτος, τῇ ἐνεργείᾳ, ἀναβλύζοντα, θαυμάτων ρεῖθρα, ἀναργύτως τὰ σεπτὰ
ὕμῶν λείψανα, ἐκ τῶν λαγόνων τῆς γῆς κόσμῳ ἔλαμψαν, Κύρε θεόφρον, Ἰωάννη τε
ἔνδοξε· ὄθεν ἅπαντες, τὴν τούτων τιμῶντες εὔρεσιν, αἰτοῦμεν δι' ὑμῶν τὸ μέγα ἔλεος.
Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.
Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἦ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρών, οὗ ἡ
Ἀκροστιχίς·

Καλῶν δοτῆρες, τῶν κακῶν ρύσασθέ με. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α´. Ἦχος β´. Δεῦτε λαοί.

Κράτος ἐχθροῦ, τῇ κραταιᾷ διαλύσαντες, τοῦ Παρακλήτου χάριτι, θεομακάριστοι,
κραταιώσατε πάντας, κατὰ τῶν τυραννούντων παθῶν δεόμεθα.

Ἀθλητικῶς, τὸν δυσμενῆ διωλέσατε, χάριν σοφοὶ δεξάμενοι, πάθη ἀνίατα,
θεραπεύειν· διό μου, τὰ πάθη τῆς καρδίας νῦν ἰατρεύσατε.

Λόγοις ὑμᾶς, τοὺς ἐπὶ γῆς μακαρίζοντας, παθῶν ἀλόγων ρύσασθε, ταῖς προσευχαῖς
ὕμῶν, Κύρε καὶ Ἰωάννη, τοῦ προανάρχου Λόγου θεῖοι θεράποντες.

Θεοτοκίον.

Ὡς τὰ ἡμῶν, ὑπερβολῇ ἀγαθότητος, οἰκειουμένη Πάναγνε, θεοχαρίτωτε,
ἀμαυρώσεως πάσης, καὶ ζάλης καὶ κινδύνων πάντας διάσωσον.

Ῥδὴ γ´. Στερέωσον ἡμᾶς.

Νομίμως τῷ Χριστῷ ὡς στρατευσάμενοι, ἀνόμους ἠσχύνετε Ἀθλοφόροι, ἀλλ'
αἰτοῦμαι παμμακάριστοι, αἰωνίου αἰσχύνης με λυτρώσασθε.

Δοτῆρες ἀγαθῶν σωτῆρες πάντοτε, τῶν πίστει πρὸς ὑμᾶς καταφευγόντων, τὴν ψυχὴν
μου διασώσατε, καὶ τοῦ σώματος πάθη θεραπεύσατε.

Ὀδοὺς τὰς πρὸς ζωὴν φερούσας Ἅγιοι, ὁδεύειν σθενώσατέ με καὶ πάσης, τῶν ἐχθρῶν
ἀποπλανήσεως, προσευχαῖς ὑμῶν θεῖαις ἐκλυτρώσασθε.

Θεοτοκίον.

Τὰς νόσους τῶν βροτῶν τὸν ἀφαιρούμενον, τεκοῦσα πανύμνητε Παναγία, τῆς ψυχῆς
μου τὰ συντρίμματα, καὶ σαρκὸς τὰ νοσήματα θεράπευσον.

Ὁ Εἰρμός.

» Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλῳ νεκρώσας
» τὴν ἁμαρτίαν· καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον, εἰς
» τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε.

Κάθισμα. Ἦχος δ´. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὰς χαιμαιζήλους ἡδονὰς συμπατοῦντες, πρὸς μαρτυρίου ἀθληταὶ θεῖον ὕψος,
περιφανῶς ἐπήρθητε ἐν χάριτι, Κύρε Ἰωάννη τε, οἰκουμένης φωστῆρες· ὄθεν
ἰκετεύομεν, σκοτασμοῦ ἁμαρτίας, καὶ νοσημάτων ρύσασθε ἡμᾶς, τὸν ἐπὶ πάντων
Θεὸν ἰκετεύοντες.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῶν ἀκαθάρτων λογισμῶν μου τὰ πλήθη, καὶ τῶν ἀτόπων ἐννοιῶν τὰς νιφάδας, τίς
ἐξειπεῖν δυνήσεται Πανάμωμε; τὰς ἐπαναστάσεις δέ, τῶν ἀσάρκων ἐχθρῶν μου, τίς
ἐκδιηγῆσεται, καὶ τὴν τούτων κακίαν; Ἀλλὰ τῇ σῇ πρεσβείᾳ ἀγαθῇ, τούτων μοι
πάντων, τὴν λύτρωσιν δώρησαι.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἢ ἐπ' ἐσχάτων σε σαρκὶ τετοκυῖα, ἐπὶ
Σταυροῦ κρεμάμενον ὀρῶσά σε Χριστέ, Οἴμοι! ποθεινότατε, Ἰησοῦ ἀνεβόα· πῶς ὁ
δοξαζόμενος, ὡς Θεὸς ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νῦν βροτῶν Υἱέ, θέλων
σταυροῦσαι; Ὑμῶ σε μακρόθυμε.

Ωδή δ´. Ὑμῶ σε· ἀκοῆ γὰρ Κύριε.

Ἡλίου, νοητοῦ λαμπρότησιν, ἀυγαζόμενοι Ἀθλοφόροι, τοῦ σκότους τὸν ἄρχοντα ὠλέσατε, ἐξ οὗ τῆς βλάβης ἡμᾶς, δυσωποῦμεν ἐκλυτρώσασθε, φωταγωγοῦντες πάντων τὰ νοήματα.

Ῥομφαῖαι, ἀσεβεῖς σαφῶς συγκόπτουσαι, ἐγνωρίσθητε Ἀθλοφόροι, συντρίβαντες χάριτι, τὰς τοῦ ἐχθροῦ δεινὰς Ῥομφαίας· διὰ τῶν βελῶν ἀτρώτους ῤύσασθε, τῶν ἐναντίων πάντων προσευχαῖς ὑμῶν.

Ἐκ πλήθους, χαλεπῶν συμπτώσεων, νοσημάτων εἰς πλήθος ἦλθον, καὶ δέομαι Ἅγιοι, ἡμῶν τοῦ πλήθους τοῦ ἐλέους τυχεῖν, διὰ τάχους τῆς ἰάσεως· διὸ τῆς προσευχῆς μου ἐπακούσατε.

Θεοτοκίον.

Συνήθως, ἐφ´ ἡμᾶς τὰ πλούσια, σοῦ ἐλέη Παρθένε ῤῆνον, νοσήματα παύουσα, καὶ πάθη λύουσα ποικίλα ψυχῶν, τῶν ἐν πίστει προσιόντων σοι, τῆ τῶν καλῶν αἰτία πολυῦμνητε.

Ωδή ε´. Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός.

Τοῖς σπαραγμοῖς τῶν μελῶν, κατασπαράξαντες ἐχθρῶν ἄνοιαν, θεοειδεῖς Μάρτυρες Κυρίου, τὴν σπαραττομένην ὑπὸ τῆς κακίας, ψυχὴν μου ἰάσασθε.

Ὡ μακαρία δυάς, ἱερονίκων Ἀθλητῶν αἴτησαι, ἀμαρτιῶν πολλῶν ἡμῖν λύσιν, καὶ τῶν ἀσθενειῶν, ἴασιν τελείαν, πιστῶς δυσωποῦμέν σε.

Νόσῳ συνέχομαι, ἀμαρτημάτων χαλεπῶν Ἅγιοι, καὶ τῆς σαρκὸς χειμάζομαι πόνοις, ἐξ ὧν ῤύσασθέ με, τὸν ἀγαθοδότην Χριστὸν ἱκετεύοντες.

Θεοτοκίον.

Κύματα πράῦνον, τῆς παναθλίας μου ψυχῆς δέομαι, καὶ τῆς σαρκὸς παῦσον τὰς ὀδύνας, ἢ μόνη τεκοῦσα, ἀνευθεν ὠδίνων Θεὸν σωματούμενον.

Ωδή ς´. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ἀρράγαῖς Ἐκκλησίας θεμέλιοι, πάσαις μεθοδεῖαις ἐχθροῦ σαλευόμενον, τὸ τῆς ψυχῆς μου οἶκημα, ταῖς ἡμῶν ἱκεσίαις στηρίζατε.

Καὶ ψυχῶν καὶ σωμάτων θεράποντες, θεῖοι χρηματίζοντες, Μάρτυρες ἔνδοξοι, τὰ τῆς ψυχῆς καὶ σώματος, ἀσθενείας ἡμῶν θεραπεύσατε.

Ὡς λιμένι τῷ οἴκῳ προσέδραμον, Μάρτυρες ὑμῶν τῷ ἁγίῳ, καὶ δέομαι τρικυμιῶν με ῤύσασθε, ἀσθενείας καὶ θλίψεως Ἅγιοι.

Θεοτοκίον.

Νοερῶν ἀνωτέρα Δυνάμεων, πάσης με κακίας τοῦ πλάνου ἀνώτερον, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ποιήσον, εὐχαρίστως ἀεὶ σε δοξάζοντα.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξι-

» χνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἅ-

» βυσσον, ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον. Ἦχος γ´. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἐκ τῆς θείας χάριτος, τὴν δωρεὰν τῶν θαυμάτων, εἰληφότες Ἅγιοι, θαυματουργεῖτε ἐν κόσμῳ· ἅπαντα, ἡμῶν τὰ πάθη τῆ χειρουργία, τέμνετε, τῆ ἀοράτῳ Κῦρε θεόφρον, σὺν τῷ θείῳ Ἰωάννῃ· ὑμεῖς γὰρ θεῖοι, ἰατροὶ ὑπάρχετε.

Ὁ Οἶκος.

Ἐαυτοὺς τῷ Θεῷ ἀναθέμενοι Ἅγιοι, πᾶσαν πείραν δεινῶν δι´ αὐτὸν ὑπεμείνατε, θανόντες προθύμως Μάρτυρες γενναῖοι, καὶ μετὰ τέλος πᾶσι πηγάζετε τὰ θεῖα χαρίσματα, τοῖς ἐν ποικίλοις νόσοις ὑπάρχουσι, καὶ ὑπὸ πολλῶν ἐταζομένοις κακῶν, ὧν εἷς καὶ πρῶτός εἰμι ὁ τάλας· τὸ σῶμα γὰρ καὶ τὴν ψυχὴν ὑπὸ τραυμάτων χαλεπῶν ὀδυνῶμαι, καὶ πίστει βοῶ, Ἰάσασθέ με· ὑμεῖς γὰρ θεῖοι ἰατροὶ ὑπάρχετε.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΗ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῆς εὐρέσεως τῶν τιμίων Λειψάνων τῶν Ἁγίων καὶ θαυματουργῶν Αναργύρων, Κύρου καὶ Ἰωάννου.

Στίχ. Ὅσα φανέντα Μαρτύρων Ἀναργύρων,

Βλύζουσι κρουνοὺς θαυμάτων ἀναργύρω.

Εἰκάδι ὀγδοάτη Κύρος φάνη ἡδ' ὁμόαθλος.

Οὗτοι οἱ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες καὶ θαυματουργοὶ ὑπῆρχον ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ Βασιλέως· ὧν ὁ μὲν Κύρος ἐκ τῆς Ἀλεξανδρέων πόλεως ἦν, ὁ δὲ Ἰωάννης ἐξ Ἐδέσσης τῆς πόλεως. Οὗτοι οὖν, ἐνωθέντες διὰ τὸ ὁμότροπον, περιήρχοντο ἰατροῦντας πᾶσαν νόσον, καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἰώμενοι· καὶ πολλοὺς ἐπαλείφοντες πρὸς τὸ μαρτύριον, δῆλοι τῷ κατὰ τὸν τόπον Ἄρχοντι γεγόνασιν. Ὅς τούτους παραστησάμενος βασάνοις παντοίαις ὑπέβαλεν· εἶθ' οὕτω ξίφει τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ἀποτηθηῆναι ἐκέλευσε. Τὰ δὲ σώματα αὐτῶν, ὑπὸ τῶν πιστῶν ἐπιμελείας ἀξιωθέντα, καὶ κατακρυβέντα διὰ τὴν τότε ἀσέβειαν, ὕστερον ἐπὶ τῆς βασιλείας μὲν Ἀρκαδίου, πατριαρχοῦντος δὲ τότε τῶν Ἀλεξανδρέων Θεοφίλου, εὐρέθησαν τὰ τίμια ταῦτα καὶ ἅγια λείψανα, ὧν τὴν πανήγυριν πνευματικῶς ἐορτάζομεν σήμερον.

Κατὰ γὰρ ταύτην τὴν ἡμέραν, ὅτε οἱ ἄσυλοι οὗτοι θησαυροὶ ἐκ τῆς γῆς ἀνήχθησαν, ἀναρίθμητα πλήθη συνδραμόντα, πολλοῖς νοσήμασι κατεχόμενα, πάσης θεραπείας καὶ ἰάσεως ἠξιώθησαν. Καὶ γὰρ δαιμονῶντες ἰῶντο, νοσοῦντες ἐθεραπεύοντο, τυφλοῖς τὸ βλέπειν ἐδίδοτο, χωλοῖς τὸ περιπατεῖν, καὶ ἀπλῶς πᾶσαν ἴασιν καὶ θεραπείαν ἅπασιν ἀνθρώποις παρεῖχον. Οὐ μόνον δὲ τῷ τότε καιρῷ ταῦτα διεπράττετο, ἀλλὰ μέχρι τῆς δεῦρο, οἱ πιστοὶ προσερχόμενοι αὐτοῖς πᾶσαν θεραπείαν θᾶπτον ἀπολαμβάνουσιν, εἰς δόξαν καὶ αἶνον τοῦ δοξάσαντος αὐτοὺς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Παππίου.

Στίχ. Τὸν Παππίαν δὲ πῶς παρέλθω τῷ λόγῳ

Μάρτυρα ὄντα ἀνδρικὸν τοῦ Κυρίου.

Οὗτος ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ, ἄνωθεν ἐκ προγόνων τὸν Χριστὸν σεβόμενος καὶ κηρύσσων. Διαβληθεὶς οὖν, συλλαμβάνεται· καὶ παραστὰς τῷ Ἄρχοντι, θύειν προτρέπεται. Μὴ εἶξας δέ, ἀλλὰ μᾶλλον τὸν Ἡγεμόνα ἐξυβρίσας, εἰς ὀργὴν ἀνήψεν. Αὐτίκα οὖν αἴρεται ἐκ τεσσάρων καὶ τείνεται, καὶ νεύροις ὡμοῖς μαστίζεται ἐπὶ πολὺ. Εἶτα λέβητι μεγίστῳ, μεστῷ ἐλαίου καὶ στέατος, ἐπὶ τρισὶν ἡμέραις ἐμβάλλεται, καὶ ἦν θαῦμα καὶ ἐκπληξίς τὸ ὀρώμενον! ἄνθρωπος ὡς ἰμάτιον ἀναβαλλόμενος τὸ πῦρ, καὶ ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας τῇ βασάνῳ ταύτῃ ἐγκαρτερῶν. Πολλοὺς οὖν τῶν ἀπίστων πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ἐξεκαλέσατο. Ἐκεῖθεν τε ἐκβληθεὶς αὐθις ἐπὶ τριβόλων σιδηρῶν γυμνὸς σύρεται καὶ ἵπποις ἀγρίοις προσδεθείς, ἐπὶ τραχέσι καὶ δυσβάτοις τόποις ἐλαύνεται. Ἐπειτα κρεμᾶται ἐν τῇ δοκῷ, ἐπὶ τρισὶν ἡμέραις κατὰ κεφαλῆς, λίθου μεγίστου ἐξαρτηθέντος αὐτῷ τοῦ τραχήλου. Καὶ μετὰ τρίτην ἡμέραν, δρεπάνῳ τοῦ σχοινίου διακοπέντος, ἐπὶ τῆς γῆς ὁ Ἅγιος προσαράσσεται. Αὐθις οὖν ἀνθρακιὰν ἐπὶ πλείστην ἐκφορεῖται καθ' ὄλου τοῦ σώματος, καὶ λίθοις ἄνωθεν ἐπιχώννυται. Ἀγγέλου δὲ ἐπιστασία ἀβλαβῆς τῶν λίθων ἐκβάλλεται καὶ ὑγιὲς ἀποκαθίσταται, καὶ τοὺς δημίους τοὺς τὴν πίστιν ἐπισπᾶται, καὶ ὄχλον ἰκανόν, οἱ καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπετημήθησαν. Εἶτα ὁ Ἅγιος τὴν διὰ ξίφους δέχεται τελευτήν, εἰς δόξαν καὶ αἶνον τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ΄. Εἰκόνοσ χρυσοῦς.

Ῥεόντων φοράν, παρωσάμενοι νοῖ τελείῳ Μάρτυρες, πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἀπεδύσασθε, καὶ καθελόντες τὸν τύραννον, χάριν ἰαμάτων ἐξ ὕψους, ἀναβοῶντες ἐδέξασθε.

Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἵμῶν τῆ θερμῆ, προστασία Ἀθληταὶ πολλοῖς πυρούμενος, νῦν καταφεύγω ἀρρώσθημασι· καὶ ἐν ὀδύνη καρδίας μου, δέομαι. Ταχεῖάν μοι δότε, μελωδοῦντι τὴν ἴασιν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σαρκὸς βλαβεραῖς, ἀρρώστιας ὁμιλῶν καὶ ψυχὴν ἔχων, σκοτιζομένην ἐνθυμήσεσι, καὶ ἁμαρτίαις καὶ πάθεσι, Κῦρε ἀθλητῶν ὠραιότης, καὶ Ἰωάννη πανεύφημε, σπεύσατε τάχος δυσωπῶ, τοῦ ἐξελεσθαι με.

Θεοτοκίον.

Ἀνθρώπων δεινῶν, καὶ δαιμόνων πονηρῶν καὶ τῆς τοῦ βίου, κακοπραγίας καὶ συμπτώσεως, καὶ πάσης ἄλλης κακώσεως, ρῦσαι με Ἁγία Παρθένε, καὶ συντήρησον ψάλλοντα· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἦδὴ η´. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Σῶν ἐπιδόσει πρεσβειῶν, παμμακάριστε δυὰς εὐλογημένη, ἀφ´ ἡμῶν πᾶσαν νόσον, καὶ μαλακίαν ψυχῆς, βοῶμεν καὶ σώματος δίωξον, ὅπως σε τιμῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θαυματοουργοὶ καὶ ἰατροί, ἰατρεύσατε ἡμῶν τὰς ἀσθενείας, Κῦρε καὶ Ἰωάννη· καὶ τὰς ὀρμὰς τῶν παθῶν, εἰς τρίβους ἐνθέουσ ἰθύνατε, ὅπως κατὰ χρέος, ὑμᾶς ἀνευφημῶμεν. Ἐν ἀμελείᾳ τὴν ζωὴν, δαπανῶν τὴν φοβερὰν πτοοῦμαι δίκην, ἐν ἧ λυτρώσασθέ με, τῆς καταδίκης, θερμοὶ προστάται, μάρτυρες γενόμενοι, τῆς ἀμαυρωθείσης τοῖς πάθεσι ψυχῆς μου.

Τριαδικόν.

Μονάδα φύσει σε ὑμῶν, καὶ τριάδα προσκυνῶ τοῖς χαρακτηῆρσι, Πάτερ Λόγε καὶ Πνεῦμα, τῶν Ἀθλητῶν ἡ χαρά, καὶ πάντων ἀνθρώπων κραταίωμα, τῶν ἀκαταπαύστως φωναῖς σε ἀνυμνούντων.

Θεοτοκίον.

Ἐν ὁμοιώματι σαρκὸς, ὁ ὑπέρθεος Ἁγνὴ ἐκ σοῦ ὠράθη· ὄν ἀπαύστως δυσώπει, ἐλεθῆναι ἡμᾶς, κακία συζῶντας καὶ τρέμοντας, τὰς αἰωνιζούσας, Παρθένε τιμωρίας. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων τοῖς Παισὶ
» συγκαταβάνα καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον, μεταβαλό-
» ντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυ-
» ψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦδὴ θ´. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Ἱερωτάταις χορεῖαις, ἱερῶν Ἀθλοφόρων, συνόντες καὶ ταῖς θείαις καλλοναῖς, ὠραῖζόμενοι Ἅγιοι, τὸν ὠραῖον ἐν κάλλει, αἰτεῖσθε Ἰησοῦν διαπαντός, ὠραιῶσαι καρδίας, ἡμῶν Μάρτυρες ἔνδοξοι.

Ὡς εὐωδέστατα κρίνα, νοητοῦ Παραδείσου ὑπάρχοντες Κυρίου ἀθληταί, πᾶσαν ψυχὴν κατοσφραίνετε, ἱεραῖς εὐωδίαῖς· διό μου τὸ δυσῶδες τῶν παθῶν, ἀπελάσατε ῥῶσιν, καὶ χάριν μοι δωρούμενοι.

Στήσατε Μάρτυρες θεῖοι, τῶν παθῶν μου τὴν ῥῶσιν, ὡς πάλαι τῶν αἱμάτων ὀχετοῖς, πλάνης πλημμύραν ἀλλόκοτον, καὶ αἰτήσασθε χύσιν, δοθῆναί μου δακρύων ψυχικῶν, δι´ ἧς ῥύπου παντοίου ἁμαρτιῶν πλυθήσομαι.

Ἡλιακῶν λαμπηδόνων, ὁ ναὸς ὑμῶν πλέον, ἰάσεων ἐκπέμπων τὰς αὐγάς, σκότος παθῶν πονηρότατον, ἐκδιώκει· ἐν ᾧ με, φωτίσατε προστρέχοντα πιστῶς, Κῦρε καὶ Ἰωάννη, θαυματοουργοὶ πανθαύμαστοι.

Θεοτοκίον.

Φωτοειδῆς ὡς νεφέλη, τὸν τῆς δικαιοσύνης, κατέχουσα ἀγκάλαις σου Ἁγνὴ, ἥλιον ἄδυτον πέφυκας· διὰ τοῦτο βοῶ σοι. Πολλοῖς ἐσκοτισμένον με κακοῖς, φωταγώγησον Κόρη, ἀπαύστως σε γεραίροντα.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀρρήτω σοφία, ἥ-
» κοντα καινουργῆσαι τὸν Ἀδάμ, βρώσει φθορᾶ πε-
» πτωκότα δεινώς, ἐξ ἁγίας Παρθένου, ἀφράστως
» σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως ἐν ὑ-
» μνοις μεγαλύνομεν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες,
ἢ Ἀ΄ Ὡρα, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΚΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἁγίων ἐνδόξων καὶ πανευφήμων Ἀποστόλων καὶ Πρωτοκορυφαίων
Πέτρου καὶ Παύλου.

ΕΙΔΗΣΙΣ

Εἰς τὸ τέλος τοῦ Μηναίου εὐρίσκεται ἰδία ἀκολουθία τοῦ ἁγίου ἐνδόξου καὶ
πρωτοκορυφαίου Ἀποστόλου Παύλου, ψαλλομένη εἰς τοὺς ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ
τιμωμένους ἱεροὺς ναοὺς.

ΕΝ Τῶ ΜΙΚΡῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τὰ
ἐξῆς τρία, δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ἐδωκας καυχήματα, τῇ Ἐκκλησίᾳ φιλόφρονε, τοὺς σεπτοὺς Ἀποστόλους σου, ἐν ἧ
ὑπερλάμπουσι, νοητοὶ φωστῆρες, Πέτρος τε καὶ Παῦλος, ὡς περ ἀστέρες λογικοί, τὴν
οἰκουμένην περιαιγάζοντες, δι' ὧν ἐφωταγώγησας, τὴν δυτικὴν ἀμαυρότητα, Ἰησοῦ
παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. (δίς)

Ἐδωκας στηρίγματα, τῇ Ἐκκλησίᾳ σου Κύριε, τὴν τοῦ Πέτρου στερότητα, καὶ
Παύλου τὴν σύνεσιν, καὶ λαμπρὰν σοφίαν, καὶ τὴν ἐκατέρων, θεηγορίαν ἀληθῆ, τῆς
ἀθείας πλάνην διώκουσαν· διὸ μυσταγωγούμενοι, παρ' ἀμφοτέρων ὑμνοῦμέν σε,
Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἐδωκας ὑπόδειγμα, ἐπιστροφῆς ἀμαρτάνουσι, τοὺς πιστοὺς Ἀποστόλους σου, τὸν
μὲν ἀρνησάμενον ἐν καιρῷ τοῦ πάθους, καὶ μετεγνωκότα· τὸν δὲ κηρύγματι τῷ σῶ,
ἀντιταξάμενον καὶ διώξαντα· καὶ ἄμφω τοῦ συστήματος, πρωτοστατοῦντας τῶν
φίλων σου, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος β'. Γερμανοῦ.

Πέτρε κορυφαίε τῶν ἐνδόξων Ἀποστόλων, ἡ πέτρα τῆς πίστεως, καὶ Παῦλε θεσπέσιε,
τῶν Ἁγίων Ἐκκλησιῶν, ὁ ῥήτωρ καὶ φωστὴρ, τῷ θείῳ θρόνῳ παριστάμενοι, ὑπὲρ
ἡμῶν Χριστῷ πρεσβεύσατε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθιμι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν
σκέπην σου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Ἀπόστολοι Χριστοῦ Μαθηταί, καὶ κήρυκες πανένδοξοι, οἱ τὸν δρόμον, τὸν καλὸν ἐπὶ
τῆς γῆς, τελέσαντες πρεσβείαν, μὴ παύσητε ποιοῦντες, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνοῦντων ὑμᾶς.
Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης
τὰ ῥήματα αὐτῶν.

Τοῦ βίου ἐν τῷ κλύδωνι, ἀπαύστως χειμαζόμενοι, ἐκβοῶμεν· Σῶσον πάντας Ἀγαθέ,
πρεσβείαις τῶν σοφῶν σου, καὶ θείων Ἀποστόλων, τῶν κορυφαίων ὑπεράγαθε.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.

Οἱ θεῖοι καὶ σεπτοὶ Μαθηταί, καὶ μύσται καὶ διδάσκαλοι, Πέτρε Παῦλε, Ἀποστόλων ἡ κρηπίς, τὸν Κτίστην τῶν πάντων, καὶ Κύριον τῆς δόξης, ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ πρεσβεύσατε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένε Θεοτόκε ἀγνή, δυσώπησον τὸν Κύριον, ὅπως πᾶσι, ταῖς πρεσβείαις σου ἀγνή, συγχώρησιν πταισμάτων, δωρήσῃται καὶ σῶσῃ, ὡς ἐλεήμων καὶ φιλάνθρωπος. Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄.

Οἱ τῶν Ἀποστόλων πρωτόθρονοι, καὶ τῆς οἰκουμένης διδάσκαλοι, τῷ Δεσπότη τῶν ὅλων πρεσβεύσατε, εἰρήνην τῇ οἰκουμένῃ δωρήσασθαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Στιχολογοῦμεν τὴν α΄ στάσιν τοῦ, Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ς΄ καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς γ΄ στιχηρά, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος β΄. Αὐτόμελον. Ἀνδρέου Πυροῦ.

Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασιν, ἀναδήσωμεν Πέτρον καὶ Παῦλον; τοὺς διηρημένους τοῖς σώμασι, καὶ ἠνωμένους τῷ Πνεύματι, τοὺς θεοκρυκῶν πρωτοστάτας· τὸν μὲν, ὡς τῶν Ἀποστόλων προεξάρχοντα, τὸν δέ, ὡς ὑπὲρ τοὺς ἄλλους κοπιάσαντα· τούτους γὰρ ὄντως ἀξίως, ἀθανάτου δόξης, διαδήμασι στεφανοῖ, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Προσόμοια.

Ποίοις ὑμνωδιῶν κάλλεσιν, ἀνυμνήσωμεν Πέτρον καὶ Παῦλον; τῆς θεογνωσίας τὰς πτέρυγας, τὰς διαπτάσας τὰ πέρατα, καὶ πρὸς οὐρανὸν ἀνυψωθείσας· τὰς χεῖρας, Εὐαγγελίου τοῦ τῆς χάριτος, τοὺς πόδας, τῆς ἀληθείας τοῦ κηρύγματος, τοὺς ποταμοὺς τῆς σοφίας, τοῦ Σταυροῦ τὰ κέρατα, δι' ὧν δαιμόνων ὄφρυν, Χριστὸς καταβέβληκεν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ποίοις πνευματικοῖς ἄσμασιν, ἐπαινέσωμεν Πέτρον καὶ Παῦλον; τὰ τὴν ἀθεότητα σφάττοντα, καὶ μὴ ἀμβλυνόμενα στόματα, τῆς φρικτῆς τοῦ Πνεύματος μαχαίρας· τὰ Ῥώμης, περιφανῆ ἐγκαλλωπίσματα· τὰ πάσης τῆς οἰκουμένης ἐντροφήματα· τὰς τῆς καινῆς Διαθήκης, θεογράφους πλάκας, νοουμένας ἄς ἐν Σιών, Χριστὸς ἐξεφώνησεν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος δ΄. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Τῷ τριτῷ τῆς ἐρωτήσεως, τῷ Πέτρε φιλεῖς με, τὸ τριττὸν τῆς ἀρνήσεως, ὁ Χριστὸς διωρθώσατο· διὸ καὶ πρὸς τὸν κρυφιογνώστην ὁ Σίμων· Κύριε, πάντα γινώσκεις, τὰ πάντα ἐπίστασαι, σὺ οἶδας ὅτι φιλῶ σε. Ὅθεν πρὸς αὐτὸν ὁ Σωτὴρ· ποίμαινε τὰ πρόβατά μου, ποίμαινε τὴν ἐκλογάδα μου, ποίμαινε τὰ ἀρνία μου, ἃ ἐν τῷ ἰδίῳ αἵματι περιποιησάμην εἰς σωτηρίαν. Αὐτὸν ἰκέτευε, θεομακάριστε Ἀπόστολε, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ διὰ σὲ Θεοπάτωρ προφήτης Δαυὶδ, μελωδικῶς περὶ σοῦ προανεφώνησε, τῷ μεγαλεῖᾳ σοι ποιήσαντι. Παρέστη ἡ Βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου· Σὲ γὰρ μητέρα πρόξενον ζωῆς ἀνέδειξεν, ὁ ἀπάτωρ ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσαι εὐδοκήσας Θεός, ἵνα τὴν ἑαυτοῦ ἀναπλάσῃ εἰκόνα, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι, καὶ τὸ πλανηθὲν ὀρειάλωτον εὐρῶν πρόβατον, τοῖς ὤμοις ἀναλαβόν, τῷ Πατρὶ προσαγάγῃ, καὶ τῷ ἰδίῳ θελήματι, ταῖς οὐρανίαις συνάψῃ Δυνάμεσι, καὶ σῶσῃ Θεοτόκε, τὸν κόσμον, Χριστὸς ὁ ἔχων τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Εἵσοδος, Φῶς ἰλαρόν. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Καθολικῆς Α΄ Ἐπιστολῆς Πέτρου τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. α΄ 3).

Ἀδελφοί, εὐλογητὸς ὁ Θεός, καὶ Πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ κατὰ τὸ πολὺ αὐτοῦ ἔλεος, ἀναγεννήσας ἡμᾶς εἰς ἐλπίδα ζωῆς, δι' ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ νεκρῶν, εἰς κληρονομίαν ἄφθαρτον καὶ ἀμίαντον, καὶ ἀμάραντον, τετηρημένην ἐν οὐρανοῖς εἰς ἡμᾶς τοὺς ἐν δυνάμει Θεοῦ φρουρουμένους διὰ πίστεως, εἰς σωτηρίαν ἐτοιμὴν ἀποκαλυφθῆναι ἐν καιρῷ ἐσχάτῳ. Ἐν ᾧ ἀγαλλιᾶσθε, ὀλίγον ἄρτι, εἰ δέον ἐστί, λυπηθέντες ἐν ποικίλοις πειρασμοῖς, ἵνα τὸ δοκίμιον ὑμῶν τῆς πίστεως πολὺ τιμιώτερον χρυσίου τοῦ ἀπολλυμένου, διὰ πυρὸς δὲ δοκιμαζομένου, εὐρεθῆι εἰς ἔπαινον καὶ τιμὴν καὶ δόξαν, ἐν ἀποκαλύψει Ἰησοῦ Χριστοῦ· ὃν οὐκ εἰδότες, ἀγαπᾶτε· εἰς ὃν ἄρτι μὴ ὀρώντες, πιστεύοντες δέ, ἀγαλλιᾶσθε χαρᾷ ἀνεκλαλήτῳ καὶ δεδοξασμένῳ, κομιζόμενοι τὸ τέλος τῆς πίστεως ὑμῶν, σωτηρίαν ψυχῶν.

Καθολικῆς Α΄ Ἐπιστολῆς Πέτρου τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. α΄ 13).

Ἀγαπητοί, ἀναζωσάμενοι τὰς ὀσφύας τῆς διανοίας ὑμῶν, νήφοντες, τελείως ἐλπίζετε ἐπὶ τὴν φερομένην ὑμῖν χάριν ἐν ἀποκαλύψει Ἰησοῦ Χριστοῦ· ὡς τέκνα ὑπακοῆς, μὴ συσχηματιζόμενοι ταῖς πρότερον ἐν τῇ ἀγνοίᾳ ὑμῶν ἐπιθυμίαις· ἀλλὰ κατὰ τὸν καλέσαντα ἡμᾶς Ἅγιον, καὶ αὐτοὶ ἅγιοι, ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ γενήθητε· διότι γέγραπται· Ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ Ἅγιός εἰμι. Καὶ εἰ Πατέρα ἐπικαλεῖσθε τὸν ἀπροσωπολήπτως κρίνοντα κατὰ τὸ ἐκάστου ἔργον, ἐν φόβῳ τὸν τῆς παροικίας ὑμῶν χρόνον ἀναστράφητε, εἰδότες, ὅτι οὐ φθαρτοῖς, ἀργυρίῳ ἢ χρυσίῳ ἐλυτρώθητε ἐκ τῆς ματαίας ὑμῶν ἀναστροφῆς πατροπαραδότου, ἀλλὰ τιμίῳ αἵματι, ὡς ἀμνοῦ ἀμώμου καὶ ἀσπίλου Χριστοῦ.

Καθολικῆς Α΄ Ἐπιστολῆς Πέτρου τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. β΄ 11).

Ἀγαπητοί, παρακαλῶ ὑμᾶς, ὡς παροίκους καὶ παρεπιδήμους, ἀπέσχεσθαι τῶν σαρκικῶν ἐπιθυμιῶν, αἵτινες στρατεύονται κατὰ τῆς ψυχῆς, τὴν ἀναστροφὴν ὑμῶν ἔχοντες καλὴν ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ἵνα, ἐν ᾧ καταλαλοῦσιν ὑμῶν ὡς κακοποιῶν, ἐκ τῶν καλῶν ἔργων ἐποπτεύσαντες, δοξάσωσι τὸν Θεὸν ἐν ἡμέρᾳ ἐπισκοπῆς. Ὑποτάγητε οὖν πάσῃ ἀνθρωπίνῃ κτίσει διὰ τὸν Κύριον, εἴτε Βασιλεῖ, ὡς ὑπερέχοντι, εἴτε Ἡγεμόσιν, ὡς δι' αὐτοῦ πεμπομένοις εἰς ἐκδίκησιν μὲν κακοποιῶν, ἔπαινον δὲ ἀγαθοποιῶν· ὅτι οὕτως ἐστὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀγαθοποιούντας φιμοῦν τὴν τῶν ἀφρόνων ἀνθρώπων ἀγνωσίαν· ὡς ἐλεύθεροι, καὶ μὴ ὡς ἐπικάλυμμα ἔχοντες τῆς κακίας τὴν ἐλευθερίαν, ἀλλ' ὡς δοῦλοι Θεοῦ. Πάντας τιμήσατε, τὴν ἀδελφότητα ἀγαπᾶτε, τὸν Θεὸν φοβεῖσθε, τὸν Βασιλέα τιμᾶτε. Οἱ οἰκέται ὑποτασσόμενοι ἐν παντὶ φόβῳ τοῖς δεσπόταις, οὐ μόνον τοῖς ἀγαθοῖς καὶ ἐπιεικέσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς σκολιοῖς. Τοῦτο γὰρ χάρις, εἰ διὰ συνείδησιν Θεοῦ ὑποφέρει τις λύπας, πάσχων ἀδίκως. Ποῖον γὰρ κλέος, εἰ ἀμαρτάνοντες καὶ κολαφιζόμενοι ὑπομενεῖτε; ἀλλ' εἰ ἀγαθοποιούντες καὶ πάσχοντες ὑπομενεῖτε, τοῦτο χάρις παρὰ Θεοῦ. Εἰς τοῦτο γὰρ ἐκλήθητε, ὅτι καὶ Χριστὸς ἔπαθεν ὑπὲρ ὑμῶν, ὑμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμὸν ἵνα ἐπακολουθήσητε τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ· ὃς ἀμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ· ὃς λοιδορούμενος, οὐκ ἀντελοιδορεῖ, πάσχων οὐκ ἠπεῖλει, παρεδίδου δὲ τῷ κρίνοντι δικαίως· ὃς τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν αὐτὸς ἀνήνεγκεν ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ ἐπὶ τὸ ξύλον, ἵνα ταῖς ἀμαρτίαις ἀπογενόμενοι, τῇ δικαιοσύνῃ ζήσωμεν.

Εἰς τὴν Λιτὴν. Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος β΄. Ἀνδρέου Ἱεροσολυμίτου.

Δεῦρο δὴ μοι σήμερον, τὸ τῶν πιστῶν εὐθύμως καλλιέρημα, χοροστατήσαντες ἅμα, τοὺς τῆς χάριτος ἐκλόγους ὑφάντας, Πέτρον καὶ Παῦλον, πρέπουσιν ἐγκωμίους στεφανώσωμεν· ὅτι ἀφθόνως πᾶσι τὸν λόγον κατασπείραντες, σὺν τούτοις καὶ τὴν

χάριν τοῦ Πνεύματος κατεπλούτησαν· καὶ τῆς ἀληθινῆς ἀμπέλου ὑπάρχοντες κλήματα, βότρυν ἡμῖν πέπειρον ἐδομήσαντο, εὐφραίνοντα τὰς καρδίας ἡμῶν. Πρὸς οὓς βοήσωμεν, ἀνακεκαλυμμένῳ προσώπῳ, καὶ καθαρῷ συνειδότι, λέγοντες· Χαίρετε πορθμευταὶ τῶν ἀλόγων, καὶ ὑπουργοὶ τῶν ἐν λόγῳ. Χαίρετε τοῦ παντὸς ποιητοῦ καὶ κηδεμόνος ἐκλόγια τερπνά. Χαίρετε πρόξενοι τῶν ἀγαθῶν, καὶ διώκται τῶν δολερῶν. Οὓς ἰκετεύσωμεν πρεσβεύειν ἀεὶ, εἰρήνην σταθῆράν τῷ κόσμῳ δωρήσασθαι, πρὸς τὸν Κτίστην καὶ Διδάσκαλον, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός. Ἀρσενίου.

Τοὺς Μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ, καὶ θεμελίους τῆς Ἐκκλησίας, τοὺς ἀληθεῖς στύλους καὶ βάσεις, καὶ σάλπιγγας ἐνθέους, τῶν τοῦ Χριστοῦ δογμάτων καὶ παθημάτων, τοὺς κορυφαίους Πέτρον καὶ Παῦλον, ἅπας ὁ κόσμος ὡς προστάτας εὐφημήσωμεν. Οὗτοι γὰρ διαδραμόντες τὸ κλίτος ὅλον τῆς γῆς, ὡσπερ ἀρότρῳ ἔσπειραν τὴν πίστιν, καὶ πᾶσι τὴν θεογνωσίαν κατέβλυσαν, τῆς Τριάδος δεικνύντες λόγον. Ὡ Πέτρε, πέτρα καὶ κρηπίς, καὶ Παῦλε, σκεῦος ἐκλογῆς· οἱ καὶ ζευκτοὶ βόες τοῦ Χριστοῦ, πάντα εἴλκυσαν πρὸς τὴν θεογνωσίαν, ἔθνη πόλεις τε καὶ νήσους. Ἐβραίους δὲ πάλιν πρὸς τὸν Χριστὸν ἐπανήγαγον, καὶ πρεσβεύουσι τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός. Γερμανοῦ.

Πέτρε κορυφαῖε τῶν ἐνδόξων Ἀποστόλων, ἡ πέτρα τῆς πίστεως, καὶ Παῦλε θεσπέσιε, τῶν Ἁγίων Ἐκκλησιῶν ὁ ῥήτωρ καὶ φωστήρ, τῷ θεῷ θρόνῳ παριστάμενοι, ὑπὲρ ἡμῶν Χριστῷ πρεσβεύσατε.

Ὁ αὐτός.

Παῦλε, στόμα Κυρίου, ἡ κρηπίς τῶν δογμάτων, ὁ ποτὲ μὲν διώκτης Ἰησοῦ τοῦ Σωτῆρος, νῦν δὲ καὶ πρωτόθρονος, τῶν Ἀποστόλων γενόμενος μακάριε· ὅθεν ἄρρητα εἶδες σοφέ, ἕως τρίτου οὐρανοῦ ἀναβάς, καὶ ἔκραζες· Δεῦτε σὺν ἐμοί, καὶ τῶν ἀγαθῶν μὴ ὑστερηθῶμεν.

Ἦχος γ'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Οἱ τῆς ἄνω Ἱερουσαλὴμ πολῖται, ἡ πέτρα τῆς πίστεως, ὁ ῥήτωρ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἡ τῆς Τριάδος дуάς, τοῦ κόσμου οἱ σαγηνευταί, καταλιπόντες σήμερον τὰ ἐπὶ γῆς, ἐπορεύθησαν ἐν ἀθλήσει πρὸς Θεόν, καὶ πρεσβεύουσιν αὐτῷ ἐν παρρησίᾳ, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'. Βυζαντίου.

Ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, ὁ συναΐδιος Λόγος τοῦ Πατρὸς, καθὼς ἐν Εὐαγγελίοις προέφη, τὰ ἔμφορτα κλήματα, ὑμεῖς ἐστε πανεύφημοι Ἀπόστολοι, οἱ τὸν βότρυν τὸν πέπειρον καὶ τερπνόν, ἐν τοῖς κλάδοις ὑμῶν φέροντες, ὃν οἱ πιστοὶ ἐσθίοντες, ἐπιστοιχοῦμεν γεῦσιν πρὸς εὐφρόσυνον. Πέτρε, ἡ πέτρα τῆς πίστεως, καὶ Παῦλε, καύχημα τῆς οἰκουμένης, στηρίζατε ποιμνὴν, ἣν ἐκτήσασθε διδασκαλίας ὑμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἄρρηκτον, τὴν ἀρραγῆ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'. Ἀνδρέου Κρήτης.

Τὰ κατὰ πόλιν δεσμὰ καὶ τὰς θλίψεις σου, τίς διηγήσεται, ἔνδοξε Ἀπόστολε Παῦλε; ἢ τίς παραστήσει τοὺς ἀγῶνας καὶ τοὺς κόπους σου, οὓς ἐκοπίασας ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ, ἵνα πάντας κερδήσης, καὶ Χριστῷ προσαγάγῃς τὴν Ἐκκλησίαν; Ἀλλὰ ταύτην αἴτησαι, φυλάττειν τὴν καλὴν σου ὁμολογίαν, μέχρι τελευταίας ἀναπνοῆς, Παῦλε Ἀπόστολε, καὶ διδάσκαλε τῶν Ἐκκλησιῶν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτοῦ.

Τὰ κατὰ πόλιν δεσμὰ καὶ τὰς θλίψεις σου, τίς διηγῆσεται, ἔνδοξε Ἀπόστολε Παῦλε; τοὺς κόπους, τοὺς μόχθους, τὰς ἀγρυπνίας, τὰς ἐν λιμῶ καὶ δίψει κακοπαθείας, τὰς ἐν ψύχει καὶ γυμνότητι, τὴν σαργάνην, τοὺς ῥαβδισμούς, τοὺς λιθασμούς, τὴν περίοδον, τὸν βυθὸν, τὰ ναυάγια; Θεάτρον ἐγένου καὶ Ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις. Πάντα οὖν ὑπέμεινας ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί σε Χριστῷ, ἵνα κόσμον κερδήσῃς, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ σου. Διὸ δυσωποῦμέν σε, οἱ τελοῦντες τὴν μνήμην σου πιστῶς, ἀδιαλείπτως ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.

Τοὺς φωστῆρας τοὺς μεγάλους τῆς Ἐκκλησίας, Πέτρον καὶ Παῦλον εὐφημήσωμεν· ὑπὲρ ἥλιον γὰρ ἔλαμψαν, ἐν τῷ τῆς πίστεως στερεώματι, καὶ τὰ ἔθνη ταῖς ἀκτίσι τοῦ κηρύγματος, ἐκ τῆς ἀγνοίας εἰς τὴν θεῖαν γνῶσιν ἐπανήγαγον. Ὁ μὲν τῷ σταυρῷ προσηλωθεὶς, πρὸς οὐρανὸν τὴν πορείαν ἐποιήσατο, ἔνθα τῆς βασιλείας, παρὰ Χριστοῦ τὰς κλεῖς ἐγκεχειρίστο· ὁ δὲ τῷ ζίφει ἀποτμηθεὶς, πρὸς τὸν Σωτῆρα ἐκδημήσας ἐπαξίως μακαρίζεται· καὶ ἀμφοτέροι τὸν Ἰσραὴλ καταγγέλλουσιν, ὡς εἰς αὐτὸν τὸν Κύριον, χεῖρας ἀδίκως ἐκτείναντα· Διὸ εὐχαῖς αὐτῶν Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τοὺς καθ' ἡμῶν κατὰβαλε, καὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν κράτυνον, ὡς φιλόανθρωπος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Ἐφραὶμ Καρίας.

Ἐορτὴ χαρμόσυνος, ἐπέλαμψε τοῖς πέρασι σήμερον, ἡ πάνσεπτος μνήμη τῶν σοφωτάτων Ἀποστόλων, καὶ κορυφαίων Πέτρου καὶ Παύλου· διὸ καὶ ἡμεῖς ἀδελφοί, ἐν ψδαῖς καὶ ὕμνοις ἐορτάσωμεν φαιδρῶς τὴν πανσεβάσμιον ταύτην ἡμέραν, λέγοντες· Χαῖρε, Πέτρε Ἀπόστολε, καὶ γνήσιε φίλε, τοῦ σοῦ διδασκάλου Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Χαῖρε, Παῦλε παμφίλτατε, καὶ κήρυξ τῆς πίστεως, καὶ διδάσκαλε τῆς οἰκουμένης. Ὡς ἔχον παρρησίαν, ζευγος ἀγιόλεκτον, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν ἰκετεύσατε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς· σὲ ἰκετεύομεν· Πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'.

Οἱ τῶν Ἀποστόλων πρωτόθρονοι, καὶ τῆς οἰκουμένης διδάσκαλοι, τῷ Δεσπότη τῶν ὄλων πρεσβεύσατε, εἰρήνην τῇ οἰκουμένῃ δωρήσασθαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε, τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται· Θεός, ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος· δι' οὗ ἀναστήσας τὸν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν,

Κάθισμα τοῦ Ἁγίου Πέτρου.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὸν βυθὸν τῆς ἀλείας καταλιπὼν, οὐρανόθεν ἐδέξω παρὰ Πατρός, τὴν θεῖαν ἀποκάλυψιν, τῆς τοῦ Λόγου σαρκώσεως· καὶ παρρησία πᾶσιν, ἐβόας τῷ κτίστη σου· Τοῦ Θεοῦ σε γινώσκω, Υἱὸν ὁμοούσιον. Ὅθεν ἐπαξίως, ἀληθῶς ἀνεδείχθης, ἡ πέτρα τῆς πίστεως, καὶ κλειδοῦχος τῆς χάριτος Πέτρε Ἀπόστολε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐνθυμοῦμαι τὴν κρίσιν καὶ δειλιῶ, τὴν ἐξέτασιν φρίττω τὴν φοβερὰν, τρέμω τὴν ἀπόφασιν, καὶ πτοοῦμαι τὴν κόλασιν, τὴν τοῦ πυρὸς ὀδύνην, τὸ σκότος τὸν τάρταρον. Οἴμοι! τί ποιήσω, ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ὅταν τίθωνται θρόνοι, καὶ βίβλοι ἀνοίγωνται, καὶ αἱ πράξεις ἐλέγχωνται! Τότε Δέσποινα, βοήθειά μοι γενοῦ, καὶ προστάτης θερμότατος· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δοῦλός σου.

Μετὰ τὴν β΄ στιχολογίαν,
Κάθισμα τοῦ Ἁγίου Παύλου.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Οὐρανόθεν τὴν κλήσιν παρὰ Χριστοῦ, κομισάμενος ὄφθης κήρυξ φωτός, πᾶσι τοῖς τῆς χάριτος, καταλάμπσας διδάγματι· τὴν γὰρ τοῦ νόμου ξέσας, λατρείαν τοῦ γράμματος, τοῖς πιστοῖς κατήστραψας, τὴν γνῶσιν τοῦ Πνεύματος· ὅθεν καὶ εἰς τρίτον, οὐρανὸν ἐπαξίως, ἐπήρθης μετάρσιος, καὶ Παράδεισον ἔφθασας. Παῦλε Ἀπόστολε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαριστήριον αἶνον χρεωστικῶς, ὡς ἡ χήρα ἐκείνη δύο λεπτά, προσφέρω σοι Δέσποινα, ὑπὲρ πασῶν τῶν χαρίτων σου· σὺ γὰρ ὄφθης σκέπη, ὁμοῦ καὶ βοήθεια, πειρασμῶν καὶ θλίψεων, ἀεὶ με ἐξαίρουσα· ὅθεν ὡς ἐκ μέσης, φλογιζούσης καμίνου, ῥυσθεὶς τῶν θλιβόντων με, ἐκ καρδίας κραυγάζω σοι· Θεοτόκε βοήθει μοι, πρεσβεύουσα τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, τὸν τόκον σου Ἄχραντε.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα ἀμφοτέρων.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Κορυφαίους ὀφθέντας τῶν μαθητῶν, τοὺς μεγάλους φωστῆρας καὶ φαεινοὺς, Πέτρον εὐφημήσωμεν, καὶ τὸν πάνσοφον Παῦλον· τῷ γὰρ πυρὶ τοῦ θείου, ἐκλάμπσαντες Πνεύματος, τὴν ἀχλὺν τῆς πλάνης, κατέπλεξαν ἅπασαν· ὅθεν καὶ τῆς ἄνω, βασιλείας πολῖται, ἀξίως ἐδείχθησαν, καὶ τῆς χάριτος σύνθρονοι. Διὰ τοῦτο βοήσωμεν· Ἀπόστολοι Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν αἰτήσατε, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σῇ γαστρὶ, συλλαβοῦσα ἀφλέκτως Μήτηρ Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐκύησας, τὸν τὸν κόσμον κατέχοντα· καὶ ἐν ἀγκάλαις ἔσχες, τὸν πάντα συνέχοντα· καὶ ἐκ μαζῶν ἐθήλασας, τὸν πάντας ἐκτρέφοντα· ὅθεν δυσωπῶ σε, Παναγία Παρθένε, ῥυσθῆναι πταισμάτων μου, ὅταν μέλλω παρίστασθαι, πρὸ προσώπου τοῦ Κτίστου μου. Δέσποινα Παρθένε ἀγνή, τὴν σὴν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι, καὶ γὰρ δύνασαι, ὅσα θέλεις πανύμνητε.

Οἱ Αναβαθμοί. Τὸ Α΄ Ἀντίφωνον τοῦ δ΄ Ἦχου.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ρήματα αὐτῶν.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.

Τό, Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον, Ἐωθινὸν ια΄.

Ὁ Ν΄ Ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τῶν Ἀποστόλων...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος β΄.

Πέτρε Κορυφαῖε... Ζήτηε εἰς τὴν Λιτὴν (σελ. 127).

Οἱ Κανόνες, ἀμφοτέροι Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου Πέτρου.

Ῥδὴ α΄. Ῥχος δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἔστι σοι ὁμοιος, δεδοξασμένε Κύριε, ἐν χειρὶ
» γὰρ κραταῖᾷ, ἐλυτρώσω τὸν λαόν, ὃν ἐκτήσω φιλάν-
» θρωπε.

Τὸν κορυφαιότατον, τῶν Ἀποστόλων σήμερον, ὡς πρωτόκλητον Χριστοῦ,
θεοπνεύστοις ἐν ᾧδαῖς, ἐπαξίως ὑμνήσωμεν.

Σὲ ὁ προαιώνιος, προεγνωκῶς προώρισε, παμμακάριστε Πέτρε, ὡς προστάτην
Ἐκκλησίας, καὶ πρόεδρον.

Οὐ σὰρξ οὐδὲ αἷμά σοι, ἀλλ' ὁ Πατὴρ ἐνέπνευσε, τὸν Χριστὸν θεολογεῖν, Υἱὸν Θεοῦ
ἀληθινόν, τοῦ ὑψίστου Ἀπόστολε.

Θεοτοκίον.

Τὸ ὄρος τὸ ἅγιον, τὸ ὑπὲρ ἔννοιαν ὄχημα, τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ, καὶ Παρθένον
ἀληθῶς, μετὰ τόκον ὑμνήσωμεν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου Παύλου.

Ῥδὴ α΄. Ῥχος πλ. δ΄. Ἡ κεκομμένη.

Ῥσπερ ὄντα καλῶν τὰ ἀνύπαρκτα, Χριστὸς τῇ θείᾳ γνώσει, Παῦλε παμμακάριστε,
αὐτὸς ἐκ μητρικῆς γαστρὸς σε ἐξελέξατο, βαστάσειν ἐναντίον τῶν ἐθνῶν, αὐτοῦ τὸ
θεῖον ὄνομα, τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Τὴν ἐσομένην μηνύων σοι ἔλλαμψιν, τῆς εὐσεβείας Παῦλε, καὶ πλάνης τὴν
καθαίρεσιν, Χριστὸς ἐπιφανεῖς, ἐν ὄρει ἀστραπόμορφος, τὸ ὄμμα μὲν σκοτίζει τῆς
σαρκός, τὴν ψυχὴν συνετίζει δέ, τῆς Τριάδος τῇ γνώσει· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Περιτομὴν μὲν τελῶν ὀκταήμερον, καὶ ζηλωτῆς πατρώων Παῦλε παραδόσεων,
Ἑβραίων ἐκ σποράς φυλῆς Βενιαμίτιδος, ἐν νόμῳ Φαρισαῖός τε δειχθεῖς, ἠγήσω
πάντα σκύβαλα, καὶ Χριστὸν ἐκέρδησας· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Θεοτοκίον.

Ἄχραντε Μήτηρ Θεοῦ παντοκράτορος, ἡ βασιλίδος φυλῆς, Δέσποινα βλαστήσασα,
καὶ μόνη τὸν Θεόν, τὸν πάντων βασιλεύοντα, γεννήσασα σαρκὶ ὑπερφυῶς, κινδύνων
με διάσωσον, τῷ Υἱῷ σου ψάλλοντα· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Καταβασία. Ἀνοιξὼ τὸ στόμα μου

(ἢ τῆς τυχούσης ἑορτῆς).

Τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Ῥδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ καυχώμε-

» θα, ἀλλ' ἐν σῆ τοῦ Πατρὸς, ἐνυποστάτῳ Σοφίᾳ

» Θεοῦ· οὐ γὰρ ἐστὶν Ἅγιος, πλὴν σου φιλάνθρωπε.

Μακάριόν σε, τὸ γλυκύτατον στόμα Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ ταμίαν ἀσφαλῆ, τῆς
βασιλείας ἀνέδειξε· διὸ ἀνυμνοῦμέν σε, Πέτρε Ἀπόστολε.

Ἐπὶ τὴν πέτραν, τῆς σῆς θεολογίας ἐπήξατο, ὁ Δεσπότης Ἰησοῦς, τὴν Ἐκκλησίαν
ἀκλόνητον· ἐν ἧ σε Ἀπόστολε, Πέτρε δοξάζομεν.

Ῥς ὑπέρτερος, τῶν Ἀγγέλων ὁ Πέτρος ἐν σώματι· ἐν γὰρ τῇ ἐπιφανεῖ, ἐλεύσει τοῦτον
Χριστὸς ὁ Θεός, κριτὴν τε καὶ σύνεδρον, ἔσεσθαι ἔφησεν.

Θεοτοκίον.

Ἄπειρόγαμε, ἡ Θεὸν σαρκωθέντα κυήσασα, τῶν παθῶν ταῖς προσβολαῖς,
κλονούμενόν με στερέωσον· οὐ γὰρ ἐστὶν Ἄχραντε, πλὴν σου βοήθεια.

Τοῦ Ἁγίου Παύλου. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Σὺ λίθον θεμέλιον, ταῖς τῶν πιστῶν ψυχαῖς τέθεικας, πολυτελεῆ, ἀκρογωνιαῖον, τὸν
Σωτῆρα καὶ Κύριον.

Πάντοτε τὴν νέκρωσιν, τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι, εἰλικρινῶς, Παῦλε περιφέρων,
ἠξιώθης τῆς ὄντως ζωῆς.

Παῦλε παμμακάριστε, τῷ θεμελίῳ σου πρέσβευε, τῶν ἀρετῶν ἐποικοδομεῖσθαι, εὐσεβῶν τὴν λαμπρότητα.

Θεοτοκίον.

Σὲ νῦν μακαρίζουσιν, ὡς προεφήτευσας Πάναγνε, αἱ γενεαί, πᾶσαι τῶν ἀνθρώπων, διὰ σοῦ νῦν σωζόμεναι.

Καταβασία. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους

(ἢ τῆς τυχούσης ἑορτῆς).

Ἦ Ὑπακοή. Ἦχος πλ. δ΄.

Ποία φυλακὴ οὐκ ἔσχε σε δέσμιον; ποία δὲ Ἐκκλησία οὐκ ἔχει σε ῥήτορα; Δαμασκὸς μέγα φρονεῖ ἐπὶ σοὶ Παῦλε· εἶδε γάρ σε σκελισθέντα φωτί· Ῥώμη σου τὸ αἷμα δεξαμένη, καὶ αὐτὴ κομπάζει· ἀλλ' ἡ Ταρσὸς πλέον χαίρει, καὶ πόθῳ τιμᾷ σου τὰ σπάργανα. Ἀλλ' ὦ Παῦλε Ἀπόστολε, τὸ καύχημα τῆς οἰκουμένης, προφθάσας ἡμᾶς στήριζον.

Ἰστέον ὅτι, ὅτε λέγεται Ὑπακοή, Κάθισμα οὐ λέγεται.

Τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Ὡδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Οὗτος ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐκ Παρθένου σαρκωθεὶς

» καὶ τὴν φύσιν θεώσας, ὃν ὑμνοῦντες βοῶμεν· Δόξα

» τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Βροτῶν ἀλιέα σε, ὡς ἐπηγγείλατο Χριστός, ἀπειργάσατο θεῖον, τῆς αὐτοῦ

Ἐκκλησίας, πρώτῳ ἐγχειρίσας τοὺς οἴακας.

Πρὸς σοῦ δυσωπούμενος, ὁ ζωοδότης Ἰησοῦς, ὁ δεσμεῖν τε καὶ λύειν, δεδωκώς σοι εὐθύνας, Πέτρε γενηθήτω μοι ἴλεως.

Χριστοῦ τὰ βασίλεια, ἀνεωχθῆναι ἐκτενῶς, καθικέτευσον Πέτρε, τοῖς τὴν θεῖαν σου μνήμην, πιστεὶ ἀδιστάκτῳ γεραίρουσιν.

Θεοτοκίον.

Κυρία πανόμνητε Θεοκυῆτορ, τοὺς ἐμοὺς λογισμούς, σαῖς πρεσβείαις ἐκκαθάρασα, δεῖξον εὐκαρπὸν με, Μήτηρ τοῦ πάντων Θεοῦ.

Τοῦ Ἁγίου Παύλου. Ἐπέβης ἐφ' ἵππους.

Ἐπέβη ὡς λέων, ἀγριωπῶς λυμαινόμενος, τὴν Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ὁ Σαῦλός ποτε· τιθασσευθεὶς δὲ θεῖα φωνῇ τοῦ ἀμνοῦ τοῦ Θεοῦ, ἦν ἐδίωκε ποιμνὴν, οἷά περ ποιμὴν ἐγχειρίζεται.

Ὁ μέλλων φωτίζειν, τὴν οἰκουμένην σκοτίζεται. Ἀνανίας δὲ τούτῳ ἀπέσταλται, τὸ τῆς ψυχῆς φέγγος διδοὺς καὶ τοῦ σώματος, ἐκ θείας ἐμφανείας, σκεῦος ἐκλογῆς διδαχθεὶς αὐτόν.

Τῷ Παύλῳ ἀξίως, ἡ Δαμασκὸς ἐναβρύνεται· ἐκ γὰρ ταύτης, ὡς ἐκ Παραδείσου ποτὲ ναμάτων θείων, οὗτος προῆλθε μεγίστη πηγὴ, καὶ ἐμέθυσε πᾶσαν, τῇ θεογνωσίᾳ ἀφθόνως τὴν γῆν.

Θεοτοκίον.

Καθεῖλε δυνάστας, ἀπὸ τῶν θρόνων ὁ Κύριος, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ ὡς ἔφησε, τοὺς δὲ πεινῶντας, θείων ἀγαθῶν ἐνέπλησε, τοὺς πιστεὶ μελωδοῦντας· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Καταβασία. Τὴν ἀνεξιχνίαστον

(ἢ τῆς τυχούσης ἑορτῆς).

Τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Ὡδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ κτησάμενος ἡμᾶς, περιούσιον λαόν, τῷ αἵματί

» σου Κύριε, τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν, ἐν ὁμονοίᾳ

» φυλάττων τὴν ποιμνὴν σου.

Τὴν ἐκ πόθου εἰληφώς, παρρησίαν πρὸς Θεόν, ἀξίως ἐθαυμάζετο, ὁ ἀλιεὺς καὶ ἀγροῖκος, τερατουργῶν παραδόξως τῇ χάριτι.

Οὐ χρυσίον διὰ σέ, οὐκ ἀργύριον Χριστέ, ὁ θεῖός σου Ἀπόστολος, ἀλλ' ἀρετὴν κτησάμενος, τὴν τῶν θαυμάτων ἐπλούτησε δύναμιν.
Κατηρτίζοντο σφυρά, καὶ αἱ βάσεις τῶν χωλῶν, τῷ ἐνεργεῖ σου ῥήματι· διὰ γὰρ θείου Πνεύματος, ἐπετελεῖτο παράδοξα πράγματα.

Θεοτοκίον.

Σεσωμάτῳται Θεός, καθ' ὑπόστασιν Ἄγνη, ἐκ σοῦ σαρκὶ ἐνούμενος, μεμενηκῶς οὐκ ἔλαττον, κατὰ τὴν θεῖαν οὐσίαν ἀσώματος.

Τοῦ Ἁγίου Παύλου. Φώτισον ἡμᾶς.

Σὺ τὸ ἀληθές, ἐξελέξω Παῦλε καύχημα, τὸν Σταυρὸν τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, αἰεὶ βαστάζων, ὡσπερ τρόπαιον Ἀπόστολε.

Σοὶ τὸ ζῆν Χριστός, τὸ θανεῖν δὲ κέρδος ἄριστον· τῷ γὰρ πόθῳ συνεσταύρωσαι, τῷ σταυρωθέντι δι' ἡμᾶς, ὃ Παῦλε ἔνδοξε.

Χαίροις ἀληθῶς, ἐν Κυρίῳ Παῦλε τίμιε, ἐκδημήσας ἐκ τοῦ σώματος, καὶ ἐνδημήσας, πρὸς Χριστὸν τὸν ζωοδότην Θεόν.

Θεοτοκίον.

Χαίροις ἀληθῶς, παρθενίας τὸ κειμήλιον, ἢ τῆς προμήτορος ἀνάκλησις, καὶ τῆς κατάρας, ἢ λύσις τοῦ προπάτορος.

Καταβασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα

(ἢ τῆς τυχούσης ἑορτῆς).

Τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Ὡδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν κήτει Χριστέ τριημερεύσας, Ἰωνᾶς προέγραψέ

» σε, τὸν ἀθάνατον, ὡς νεκρὸν ἐκουσίως, ἐν τῇ κοιλίᾳ

» τῆς γῆς τριημερεύσαντα.

Ὡς πάλαι Χριστέ τῇ δεξιᾷ σου, ἐν ὑγρᾷ πεζεύοντα Πέτρον, διέσωσας, κἄμὲ βυθιζόμενον, σάλῳ δεινῶν πειρασμῶν ὑπεξάγαγε.

Ἀφῆκας ὃ Πέτρε τὰ μὴ ὄντα, καὶ τὰ ὄντα ἔφθασας, ὡς πέρ τις ἔμπορος, καὶ σαφῶς ἠλίευσας, τὸν μαργαρίτην Χριστὸν τὸν πολύτιμον.

Πειράζειν ἀφρόνως οἰηθέντας, Πνεῦμα τὸ πανάγιον, Πέτρε ἐνέκρωσας, ὃ ἐθεολόγησας πρῶτος, τρανώσας Θεὸν παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Τὸν πάσης ἐπέκεινα οὐσίας, Λόγον Θεοῦ τέτοκας, σεσαρκωμένον ἡμῖν· διό σε Θεοτόκον, χεῖλεσί τε καὶ ψυχῇ καταγγέλλομεν.

Τοῦ Ἁγίου Παύλου. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Ἀπάντων περιφρονήσας τῶν τερπνῶν, βεβλημένος τοῦ Δεσπότη τοῦ φίλτρω, καὶ τῆς κοινῆς σωτηρίας τῆς πόθῳ, διαμαρτεῖν αὐτοῦ, αἰρετισάμενος, ὃ Παῦλε μακάριε καὶ νῦν, ὑπὲρ τῆς οἰκουμένης ἰκέτευε.

Ἀξίως σοι ἐδωρήσατο Χριστός, τὸ πολίτευμα Ἀπόστολε Παῦλε, ἐν οὐρανοῖς· μένουσαν γὰρ ἐνταῦθα, οὐκ ἐπεπόθησας, πόλιν μακάριε, πιστὸς ὑπηρέτης γεγονώς, οἰκονόμος τε τῶν μυστηρίων αὐτοῦ.

Ὡς ἄριστος τοῦ Δεσπότη μιμητής, καὶ αὐτὸν ἐνδεδυμένος ὁ Παῦλος, εἰλικρινῶς, πᾶσι γέγονε πάντα, ἵνα τοὺς πάντας κερδήσῃ καὶ σῶσῃ λαούς· καὶ ἔσωσεν ὡς ἀληθῶς, τῷ Χριστῷ σαγηνεύσας τὰ πέρατα.

Θεοτοκίον.

Ἐπέβλεψεν ἐπὶ σοὶ ὁ Κύριος, τὴν ἐμὴν ἀνακαινίζων οὐσίαν, ὡς δυνατός, μεγαλεῖα ποιήσας, Θεογεννήτορ ὡς ἔφης πανάμωμε· καὶ ἔσωσέ με διὰ σοῦ, ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός μου ὡς εὐσπλαγχνος.

Καταβασία. Τὴν θεῖαν ταύτην

(ἢ τῆς τυχούσης ἑορτῆς).

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Αὐτόμελον.

Τοὺς ἀσφαλεῖς καὶ θεοφθόγγους κήρυκας, τὴν κορυφὴν τῶν Μαθητῶν σου Κύριε, προσελάβου εἰς ἀπόλαυσιν, τῶν ἀγαθῶν σου καὶ ἀνάπαυσιν· τοὺς πόνους γὰρ ἐκείνων καὶ τὸν θάνατον, ἐδέξω ὑπὲρ πᾶσαν ὀλοκάρπωσιν, ὁ μόνος γινώσκων τὰ ἐγκάρδια.

Ὁ Οἶκος.

Τράνωσόν μου τὴν γλῶτταν Σωτήρ μου· πλάτυνόν μου τὸ στόμα· καὶ πληρώσας αὐτό, κατάνυξον τὴν καρδίαν μου, ἵνα οἷς λέγω ἀκολουθήσω, καὶ ἃ διδάσκω ποιήσω πρῶτος· πᾶς γὰρ ποιῶν καὶ διδάσκων, φησὶν, οὗτος μέγας ἐστίν· ἐὰν γὰρ λέγω μὴ πράττων, ὡς χαλκὸς ἠχῶν λογισθήσομαι. Διὸ λαλεῖν μοι τὰ δέοντα, καὶ ποιεῖν τὰ συμφέροντα δώρησαι, ὁ μόνος γινώσκων τὰ ἐγκάρδια.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΘ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῶν Ἁγίων ἐνδόξων καὶ πανευφήμων Ἀποστόλων καὶ πρωτοκορυφαίων Πέτρου καὶ Παύλου.

Στίχ. Σταύρωσις εἶλε κήρυκα Χριστοῦ Πέτρον,

Τομὴ δὲ Παῦλον, τὸν τεμόντα τὴν πλάνην.

Τῇ ἐνάτῃ Σταυρὸν Πέτρος εἰκάδ' ἄορ δέ γε Παῦλος.

Τούτοις, τίνα ἐγκωμίων ὑπόθεσιν μείζονα ἂν τις ἐπινοήσῃ, παρὰ τὴν τοῦ Κυρίου μαρτυρίαν καὶ ἀνακήρυξιν; τὸν μὲν μακαρίσαντος, καὶ πέτραν τῆς πίστεως καλέσαντος, τὸν δέ, σκευὸς ἐκλογῆς ἔσεσθαι προειπόντος, τοῦ βαστάσαι τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐνώπιον τυράννων καὶ βασιλέων.

Τὰ περὶ τοῦ Πέτρου.

Ἐπῆρχε δὲ ὁ μὲν Ἅγιος Πέτρος ἀδελφὸς τοῦ πρωτοκλήτου Ἀνδρέου ἐκ πόλεως ἀσήμε καὶ εὐτελοῦς, τῆς Βηθσαιῶν, υἱὸς Ἰωνᾶ, ἐκ φυλῆς Συμεῶν, ἐπὶ Ὑρκανοῦ Ἀρχιερέως, πενία συζῶν ἐσχάτη, καὶ ταῖς ἰδίαις χερσὶ τὸ ζῆν ποριζόμενος. Αὐτοῦ δὲ (Ἰωνᾶ δηλαδὴ τοῦ πατρὸς αὐτῶν) τελευτήσαντος, ὁ μὲν Σίμων ἑαυτὸν μισθωσάμενος, ἔγημε τὴν θυγατέρα Ἀριστοβούλου, ἀδελφοῦ Βαρνάβα τοῦ Ἀποστόλου, καὶ παῖδας ἔτεκεν· ὁ δὲ Ἀνδρέας τῇ ἀγνείᾳ ἑαυτὸν ἐπέδωκε. Κατὰ τὸν καιρὸν, ὃν ἐφρουρεῖτο ὁ Ἰωάννης ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ, ὁ Ἰησοῦς πρὸς τὴν λίμνην Γεννησαρὲτ ἀφικόμενος, καὶ εὐρὼν Ἀνδρέαν καὶ Πέτρον καταρτίζοντας τὰ δίκτυα αὐτῶν, αὐτοὺς ἐκάλεσε καὶ εὐθέως ἠκολούθησαν αὐτῷ.

Καὶ λοιπὸν, κηρύξας ὁ Πέτρος τὸ Εὐαγγέλιον ἐν Ἰουδαίᾳ καὶ Ἀντιοχείᾳ, καὶ ἐν Πόντῳ, καὶ Γαλατίᾳ, καὶ Καππαδοκίᾳ, Ἀσίᾳ τε καὶ Βιθυνίᾳ, κατῆλθε μέχρι Ῥώμης αὐτῆς. Καὶ διὰ τὸ παρευδοκιμῆσαι αὐτὸν ἐν τοῖς θαύμασι Σίμονα τὸν μάγον, αὐτόθι Νέρωνος ὑπάρχοντος, σταυρωθεὶς κατὰ κεφαλῆς, ὡς αὐτὸς ἐξητήσατο, τὸ μακάριον τέλος ἐδέξατο. Ἦν δὲ τὴν ιδέαν λευκός, ὕποχρος, ἀναφάλας, οὐλος τὰς περιληφθεῖσας τρίχας, ὑποφαίνων τοὺς ὀφθαλμοὺς αἱματώδεις καὶ οἰνωπούς· τὴν κάραν καὶ τὸ γένειον πολίος, τὴν ῥίνα ἔχων μακράν, ἀναπεπτακῶς τὰς ὀφρῦς, τὴν ἡλικίαν μέτριος, ἐπὶ τὸ ὀρθότερον ἠγμένος τὸ σχῆμα τοῦ σώματος· συνετός, ζήλω θείῳ ὀξέως κατὰ τῆς ἀδικίας κινούμενος, τοῖς μετανοοῦσι συγγνώμων καὶ εὐμετάβολος, καὶ ταχὺ τὰς προτέρας ψήφους μετακινῶν.

Τὰ περὶ τοῦ Παύλου.

Ὁ δὲ Ἅγιος Παῦλος, Ἑβραῖος μὲν ἦν τὸ γένος καὶ αὐτός, φυλῆς Βενιαμίν, τὴν αἵρεσιν Φαρισαῖος, μαθητευθεὶς ὑπὸ Γαμαλιήλ, καὶ ἄκρως τὸν Μωσέως νόμον πεπαιδευμένος, τὴν Ταρσὸν οἰκῶν· ὃς καὶ διάπυρος ἐραστὴς γενόμενος τοῦ νόμου, ἐπόρθει τὴν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν. Τῇ αὐτοῦ εὐδοκίᾳ καὶ προθέσει ἀναιρεῖται Στέφανος ὁ πρωτομάρτυς. Ἐπιγνωσθεὶς δὲ παρὰ Θεοῦ μεσούσης ἡμέρας, καὶ πηρωθεὶς τὰς ὄψεις, φωνῆς αὐτῷ θείας ἐνεχθείσης ἄνωθεν, πέμπεται πρὸς Ἀνανίαν, ἀρχαῖον μαθητὴν οἰκοῦντα ἐν Δαμασκῷ, ὃς κατηγήσας, ἐβάπτισεν αὐτόν.

Ἐπεὶ δὲ σκευὸς ἐκλογῆς ἐγένετο, καθάπερ ὑπόπτερός τις, πᾶσαν διαδραμῶν τὴν οἰκουμένην ἐσαγήνευσε· καὶ ἐν Ῥώμῃ καταντήσας, καὶ διδάξας πολλοὺς, ἐκεῖσε τὸν

βίον κατέλυσε, χρόνους ὕστερον μετὰ Πέτρον, τὸν ἀγένηνα τμηθεὶς· ἐκ δὲ τῆς πληγῆς ἀπορρέουσαι φασιν αἷμα σὺν γάλακτι. Εἰ δὲ καὶ ὕστερον ἐτελειώθη ὁ μακάριος Παῦλος τῷ χρόνῳ, ἀλλ' ἐν ἐνὶ τόπῳ ἐτέθη αὐτῶν τὰ λείψανα. Ἦν δὲ τὴν ιδεάν ὁ μακάριος Ἀποστόλος Παῦλος, φαλακρὸς τὴν κεφαλὴν καὶ ψιλός, χαροποιὸς ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς, κάτω νεύων τὰς ὀφρῦς, λευκὸς τὴν ὄψιν, προφερῆς (φαινόμενος νεώτερος, παρ' ὅ,τι ἐστίν), εὖ μάλα τὸ γένειον κεκαθηκῶς εὐκαμπῆ καὶ εὐπρέπουσαν ὄλω τῷ προσώπῳ τὴν ῥίνα ἔχων· ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ πώγωνος μελαίναις καὶ λευκαῖς θριξίν ἐγκοσμούμενος· ἀγκυλαῖος (κυρτός), εὐρωστος, τό τοῦ σώματος μέγεθος μικρός, συνεσταλμένος, φρόνιμος, χαρίτων πλήρης, σεμνοῖς ἤθεσι, καὶ λόγων ἐπαγωγαῖς, καὶ θείων θαυμάτων δυνάμει, τοὺς προσιόντας χειρούμενος. Ἀμφοτέροι δὲ οἱ κορυφαῖοι πλήρεις ἦσαν Πνεύματος Ἁγίου, καὶ θείας χάριτος. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν Σύναξις ἐν τοῖς Ἁγίοις Ἀποστόλοις, καὶ ἐν τῷ Ὀρφανοτροφείῳ ἐν τῷ σεπτῷ Ἀποστολείῳ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Πέτρου, τῷ συγκειμένῳ τῇ Ἀγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, καὶ ἐν πάσαις ταῖς κατὰ τόπον Ἀγίαις τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαις.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ ἐν ἀρχῇ ἄναρχος Λόγος, σὺν Πατρὶ καὶ τῷ

» Πνεύματι, Υἱὸς μονογενῆς, εὐλογητὸς εἶ καὶ ὑπερυ-

» ψούμενος, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὸ συμπαθὲς θεία προνοία, τοῦ Χριστοῦ παιδευόμενος, ἐκμιμῆσθαι συγχωρῆ, τὸ πρὸ τοῦ πάθους Πέτρε τῆς ἀρνήσεως, ὑποστῆναι κλυδώνιον.

Σοὶ ὁ Χριστὸς πρώτῳ κληθέντι, καὶ σφοδρῶς ἀγαπήσαντι, ὡς προέδρω εὐκλεῶς, τῶν Ἀποστόλων πρώτῳ ἐμφανίζεται, ἀναστὰς ἐκ τοῦ μνήματος.

Σοῦ τὸ τρισσὸν τῆς πρὸ τοῦ πάθους, ἐξαιλίφω ἀρνήσεως, ὁ Δεσπότης τῷ τρισσῷ τῆς θεοφθόγγου ἐρωτήσεως, βεβαιοῖ τὴν ἀγάπησιν.

Τῆς πρὸς Χριστὸν Πέτρε φιλίας, προετίθεσο μάρτυρα, τὸν τὰ πάντα ὡς Θεὸν εἰδότα Λόγον· ὅθεν καὶ τὸ φίλτατον, ἐγχειρίζει σοι ποιμνιον.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἐν γαστρὶ τὸν πρὸ αἰώνων, ἐκ Πατρὸς ἀνατεῖλαντα, Θεὸν Λόγον ἐν σαρκὶ συνειληφυῖαν, πάντες μακαρίσωμεν, ὡς Μητέρα τοῦ πάντων Θεοῦ.

Τοῦ Ἁγίου Παύλου. Ἐν πεδίῳ Δεηρᾶ.

Ἐχρημάτισε Χριστέ, σφραγίς καὶ στέφανος τῶν Ἀποστόλων σου, ὁ ἐπ' ἐσχάτων κληθεὶς τῶν χρόνων, σπουδῆ πάντας ὑπερβάλλον δέ· μεθ' οὗ ὁ λαὸς τῆς Ἐκκλησίας ψάλλει σοι· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Εἰ καὶ ἐδίωξε τὸ πρὶν, τὴν Ἐκκλησίαν σου Παῦλος ὁ δέσμιος, ἀλλ' ὑπερέβη τὴν πάλαι τόλμαν, τῷ σῷ ζήλῳ τῷ ἐπ' ἐσχάτων· συνήγαγε γὰρ Χριστέ, τὰ ἔθνη κράζοντα· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Σὺ ἐξ Ἱερουσαλήμ κηρύξας, ἅπασιν τὸ Εὐαγγέλιον, περιλαβὼν δὲ ἐν κύκλῳ πᾶσαν τὴν γῆν, μέχρι τερμάτων Παῦλε τοῦ Ἰλλυρικοῦ, διδάσκων ἀνεκραύγαζες· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἐν ἐκστάσει ἐπαρθεὶς, τὸν τρίτον ἔφθασας πόλον πανόλβιε, καὶ ἐπακούσας ἀρρήτων λόγων βοᾶς· Δόξα τῷ ἀνωτάτῳ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ ἀπαυγάσματι συνθρόνῳ, τῷ ἐρευνῶντι σαφῶς, Πνεύματι Θεοῦ τὰ βάθη.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἐπὶ πόκον ὑετός, ἐν σοὶ κατέβη Παρθένε Χριστὸς ὁ Θεός· καὶ σαρκοφόρος ἐκ σοῦ προῆλθεν, ἐνῶν τὰ πρὶν διεστηκότα, εἰρήνην ἐν γῆ, καὶ οὐρανῷ δωρούμενος, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογημένος.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν

(ἢ τῆς τυχοῦσης ἐορτῆς).

Τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Ὡδὴ η´. Ὁ Εἰρμός.

» Ὅ τὰ σύμπαντα φέρων, τῇ ἀπορρήτῳ σου δυνάμει
» Χριστέ, τοὺς ὄσιους σου Παῖδας, ἐν τῇ φλογὶ ἐδρό-
» σισας κράζοντας· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν
» Κύριον.

Ἐκτενοῦσί σου χεῖρας, καὶ σταυρῶ σε περιζώσουσιν, ὁ Δεσπότης προφητεῶν, Πέτρε
προστάττει ἐπεσθαι κράζοντα· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τῷ τῆς χάριτος λόγῳ, τὸν μὲν Αἰνέαν παρειμένον δεινῶς, Ταβιθᾶν δὲ θανοῦσαν,
τερατουργῶν ἀνέστησας κράζοντας· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁ τῷ Πέτρῳ τὰ ἔθνη, κεκαθαρμένα ἀποφήνας Χριστέ, τῇ τοῦ Πνεύματος αἴγλῃ,
κάμοῦ τὰς φρένας κάθαρρον κράζοντος· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ἐν μιᾷ σοὶ σκηνοῦσα, τῶν ἑαυτῆς ἁγίων ὑποστάσεων, ἡ Θεότης Παρθένε, ὅλη μοι
ὄλω ἦνωται· ὅθεν σε ὡς μητέρα, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν μακαρίζομεν.

Τοῦ Ἁγίου Παύλου. Τὸν ἐν ὄρει ἁγίῳ.

Συνεκράθη τῷ πόθῳ σου ὁ Παῦλος, τὴν καλὴν δὲ ἀλλοίωσιν ἐξέστη· οὐκ ἑαυτῷ γὰρ
ἔζη ὁ αἰοίδιμος, εἶχε δὲ οἰκτίρμον, ζῶντα ἐν αὐτῷ σε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σὺ ἡμόσω ὡς νύμφην παραστήσαι, τῷ νυμφίῳ Χριστῷ τὴν Ἐκκλησίαν· νυμφαγωγὸς
γὰρ ταύτης ἀναδέδειξαι, Παῦλε θεοφόρε· ὅθεν κατὰ χρέος, τὴν μνήμην σου γεραίρει.

Ἦγωνίσω τὸν κάλλιστον ἁγῶνα, καὶ τελέσας τὸν δρόμον σου νομίμως, Χριστῷ
προσηλθες χαίρων παναοίδιμε· ὅθεν τῶν στεφάνων, Παῦλε ἡξιώθης, τῶν τῆς
δικαιοσύνης.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε θρόνε πυρίμορφε Κυρίου· χαῖρε νύμφη ἀνύμφευτε Παρθένε· χαῖρε νεφέλη
ἥλιον ἐκλάμπασα, τῆς δικαιοσύνης· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Παῖδας εὐαγεῖς

(ἢ τῆς τυχούσης ἑορτῆς).

Τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Ὡδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Σὲ τὴν ὑπερένδοξον νύμφην, καὶ Παναγίαν Θεοτό-
» κον, τὴν τὸν Κτίστην τεκοῦσαν, τῶν ὄρατῶν τε πάν-
» των καὶ ἀοράτων, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Σοῦ ἡ υπερβάλλουσα χάρις, δημοσιεύεται ἀξίως, τῆς σκιᾶς σου τὰ πάθη τῶν
ἀσθενούντων, Πέτρε φυγαδευσούσης· διὸ σε μεγαλύνομεν.

Φάσμασι τὸν Σίμονα μάγον, τὸν θεομάχον ἐπαρθέντα, πρὸς αἰθέριον ὕψος,
καταβαλὼν ἀρρήτῳ θείᾳ δυνάμει, ὁ Πέτρος μακαρίζεται.

Τῶν πλημμελημάτων τὴν λύσιν, ταῖς ἰκεσίαις σου παράσχου, φωτισμὸν τε καρδίας,
καὶ εὐφροσύνην πνεύματος τοῖς ὕμνοῦσι, τὴν μνήμην σου Ἀπόστολε.

Θεοτοκίον.

Θεὸν συλλαβοῦσα Παρθένε, Κυριοτόκος ὀνομάζη· κατ' ἀξίαν διὸ σε, οἱ πιστοὶ
συμφώνως δοξολογοῦντες, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Τοῦ Ἁγίου Παύλου. Ὅρους παρῆλθες.

Σοῦ προσκυνοῦμεν τὴν ἄλυσιν, ἣν ὑπὲρ Χριστοῦ ὡς κακοῦργος ἐφόρεσας, τὰ
στίγματα τε Παῦλε περιπτυσσόμεθα, ἃ ἐν τῷ εὐκλεεῖ σου, καὶ νικηφόρῳ φέρεις
σώματι.

Νῦν ἀναλύσας Ἀπόστολε, πρὸς τὸν ὑπὸ σοῦ ἀενάως ποθούμενον, αὐτῷ τε ὡς
θεράπων συναλιζόμενος, ἀπαύστοις ἰκεσίαις, τοὺς σοὺς ἰκέτας πρὸς σὲ ἔλκυσσον.

Νῦν οὐδαμῶς ἐν αἰνίγματι, οὐδὲ ἐν ἐσόπτρῳ Χριστός σοι ὀπτάνεται, πρὸς πρόσωπον
δὲ μᾶλλον ὀράται πρόσωπον, τελείαν σοι τὴν γνῶσιν, ἀποκαλύπτων τῆς Θεότητος.

Θεοτοκίον.

Λόγον ἐδέξω τὸν ἄσαρκον, φύσιν τὴν ἐμὴν ἀναπλάσαι βουλόμενον, καὶ τοῦτον σαρκωθέντα Παρθένε τέτοκας· διό σε Θεοτόκε ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Καταβασία. Ἄπας γηγενῆς
(ἢ τῆς τυχούσης ἐορτῆς).

Ἐξαποστειλάρια. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τῶν Ἀποστόλων ἅπαντες, τὴν κορυφὴν ὑμνήσωμεν, Πέτρον καὶ Παῦλον τοὺς θείους, τῆς οἰκουμένης φωστῆρας, τοὺς κήρυκας τῆς πίστεως, τὰς θεολόγους σάλπιγγας, δογμάτων τοὺς ἐκφάντορας, τῆς Ἐκκλησίας τοὺς στύλους, καὶ καθαιρέτας τῆς πλάνης.

Θεοτοκίον.

Τὸ μέγα καὶ παράδοξον, τοῦ τόκου σου μυστήριον, θεοχαρίτωτε Κόρη, καὶ Θεομῆτορ Παρθένε, Προφῆται προεκήρυξαν, Ἀπόστολοι ἐδίδαξαν, Μάρτυρες ὡμολόγησαν, Ἄγγελοι δὲ ἀνυμνοῦσι, καὶ ἄνθρωποι προσκυνοῦσιν.

Εἰς τοὺς Αἴνους, Στιχηρὰ τῶν Ἀποστόλων.

Ἦχος δ΄. Αὐτόμελον.

Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεὶς, οὐκ ἀπ' ἀνθρώπων, ὅτε τὸ ἐπίγειον σκότος ἡμαύρωσε, τοὺς ὀφθαλμοὺς σοῦ τοῦ σώματος, τῆς ἀσεβείας, δημοσιεῦον τὴν σκυθρωπότητα, τότε τὸ οὐράνιον, φῶς περιήστραψε, σῆς διανοίας τὰ ὄμματα, τῆς εὐσεβείας, ἀνακαλύπτων τὴν ὠραιότητα· ὅθεν ἐπέγνωσ τὸν ἐξάγοντα, φῶς ἐκ σκότους Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Προσόμοια.

Ὁ τοῦ Ἀνάρχου Πατρὸς Υἱὸς καὶ Λόγος, ὅτε δωδεκάριθμον τῶν Ἀποστόλων χορόν, ἐν γῆ ἔλθων ἐξελέξατο, ἠρώτα τούτους· Τίνα με λέγουσιν εἶναι ἄνθρωποι; τότε καὶ ὁ πρόκριτος τῶν Ἀποστόλων Πέτρος, θεολογῶν ἀνεκήρυξε, τρανῶς βοήσας· Σὺ εἶ Χριστός, τοῦ ζῶντος Θεοῦ Υἱός· ὅθεν ἀξίως μακαρίζεται, ὡς ἐξ ὕψους λαβὼν ἀποκάλυψιν, καὶ τὸ κράτος τοῦ λύειν, καὶ δεσμεῖν τὰ ἁμαρτήματα.

Σὺ ἐπαξίως πέτρα προσηγορεύθης, ἐν ἧ τὴν ἀκράδαντον πίστιν ὁ Κύριος, τῆς Ἐκκλησίας ἐκράτουνεν, ἀρχιποιμένα, τῶν λογικῶν προβάτων ποιήσας τε· ἐντεῦθεν κλειδοῦχόν σε, τῶν οὐρανίων πυλῶν, ὡς ἀγαθὸς ἐγκατέστησεν, ἀνοίγειν πᾶσι, τοῖς μετὰ πίστεως προσεδρεύουσιν· ὅθεν ἀξίως κατηξίωσαι, σταυρωθῆναι καθὼς ὁ Δεσπότης σου, ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ χριστοκήρυξ Σταυροῦ καύχημα φέρων, σὺ τὴν πολυέραστον θεῖαν ἀγάπησιν, ὡς τοὺς ἐρῶντας συνδέουσαν, τῷ ποθουμένῳ, εἰλικρινῶς ἀπάντων προέκρινας· ἐντεῦθεν καὶ δέσμιος, προσηγορεύθης Χριστοῦ, τῶν πειρασμῶν τὴν δυσχέρειαν, ὡς γλυκυτέραν, τρυφῆς ἀπάσης αἰρετισάμενος, καὶ τῆς τιμίας ἀναλύσεως, ἠξιώθης συνὼν τῷ Δεσπότη σου· ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄. Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Ἡ πάνσεπτος τῶν Ἀποστόλων, ἐπεδήμησεν ἐορτῇ, τῇ Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ, προξενούσα σωτηρίαν ἡμῖν· μυστικῶς οὖν κροτήσαντες τούτοις προσεῖπωμεν· Χαίρετε φωστῆρες τῶν ἐν σκότει, τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες ὑπάρχοντες. Χαίρετε Πέτρε καὶ Παῦλε, δογμάτων τῶν θείων θεμέλιοι ἀρράγαεῖς, φίλοι τοῦ Χριστοῦ, σκευὴ τίμια. Πάρεστε μέσον ἡμῶν ἀοράτως, καταξιούντες δωρεῶν ἀϋλῶν, τοὺς τὴν ὑμῶν ἐορτὴν, εὐφημοῦντας ἐν ἄσμασι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς· σὲ ἰκετεύομεν· Πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Απόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τυπικά, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων, Ὡδὴ γ΄ καὶ ς΄.

Ὁ Ἀπόστολος, τὸ Εὐαγγέλιον.
Κοινωνικόν· Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν.
Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τῶν Ἀποστόλων,
ψαλλόμενα εἰς τὴν διάδοσιν τοῦ Ἁγίου Ἐλαίου.

Ἦχος δ΄.

Χριστὸς ἡ πέτρα, τῶν Ἀποστόλων πρόκριτε, διὰ σοῦ ἐν ἑαυτῷ τὴν Ἐκκλησίαν
ἐθεμελίωσε, καὶ πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν, αἰρετικῶν γλωσσαλγίαι, οὐδ' οὐ μὴ
πορθήσουσι βαρβάρων φρυάγματα. Ταύτην οὖν ρῦσαι πειρασμῶν καὶ κινδύνων, ταῖς
σαῖς ἰκεσίαις παμμακάριστε.

Ὁ αὐτός. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Χριστός σε πρῶτον, ἐν τῇ ἐκλογῇ Πέτρε, κρηπίδα τῆς πίστεως ἐστεφάνωσε· σοὶ ὁ τοῦ
παντὸς Δεσπότης προέφησε, μακάριος εἶ Σίμων βᾶρ Ἰωνᾶ, ὅτι οὐ σὰρξ καὶ αἷμα, οὐθ'
ἕτερον, ἱεροκήρυκά μοι σε πεποίηκεν, ἀλλ' ὁ ἐμὸς Πατήρ ὁ ἐν οὐρανοῖς. Αὐτὸν
ἰκέτευε θεομακάριστε Ἀπόστολε, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος πλ. β΄. Θεοφάνους.

Τοὺς τῆς εὐσεβείας ἀληθεῖς κήρυκας, καὶ τῆς Ἐκκλησίας ὑπερφυεῖς ἀστέρας, ὕμνοις
ἐγκωμίων τιμῶμεν, Πέτρον τὴν πέτραν τῆς πίστεως, καὶ Παῦλον τὸν ἀληθῆ
διδάσκαλον, καὶ μύστην τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ· οὗτοι γὰρ τὸν τῆς ἀληθείας λόγον
σπείραντες, ἐν ταῖς καρδίαις τῶν πιστῶν, πᾶσι καρποφορίαν διένειμαν, καὶ
πρεσβεύουσι Χριστῷ, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ὑβριστῆς καὶ διώκτης τῆς Ἐκκλησίας γέγονας, Παῦλε παμμακάριστε· οὐρανόθεν δὲ
κληθεῖς, ὑπερήσπισας ταύτην παραδόξως· ἦν ἰκέτευε ρυσθῆναι ἐκ κινδύνων, καὶ
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆς Ἁ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Ἡ Σύναξις τῶν Ἁγίων ἐνδόξων καὶ πανευφήμων Ἀποστόλων τῶν Δώδεκα.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῶν
κορυφαίων.

Ἦχος δ΄. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ἐδωκας καυχήματα, τῇ Ἐκκλησίᾳ φιλόφρονε, τοὺς σεπτοὺς Ἀποστόλους σου, ἐν ἧ
ὑπερλάμπουσι, νοητοὶ φωστῆρες, Πέτρος τε καὶ Παῦλος, ὡς περ ἀστέρες λογικοί, τὴν
οἰκουμένην περιανυγάζοντες, δι' ὧν ἐφωταγώγησας, τὴν δυτικὴν ἀμαυρότητα, Ἰησοῦ
παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἐδωκας στηρίγματα, τῇ Ἐκκλησίᾳ σου Κύριε, τὴν τοῦ Πέτρου στερότητα, καὶ
Παύλου τὴν σύνεσιν, καὶ λαμπρὰν σοφίαν καὶ τὴν ἑκατέρων, θεηγορίαν ἀληθῆ, τῆς
ἀθείας πλάνην διώκουσαν· διὸ μυσταγωγούμενοι, παρ' ἀμφοτέρων ὑμνοῦμέν σε,
Ἰησοῦ Παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἐδωκας ὑπόδειγμα, ἐπιστροφῆς ἀμαρτάνουσι, τοὺς διττοὺς Ἀποστόλους σου, τὸν μὲν
ἀρνησάμενον, ἐν καιρῷ τοῦ πάθους, καὶ μετεγνωκότα· τὸν δὲ κηρύγματι τῷ σῶ,
ἀντιταξάμενον καὶ διώξαντα, καὶ ἄμφω τοῦ συστήματος, πρωτοστατοῦντας τῶν
φίλων σου, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τῶν Δώδεκα τὰ παρόντα γ'.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ὡς αὐτόπται καὶ μάρτυρες, τῆς τοῦ Λόγου σαρκώσεως, Μαθηταὶ πανόλβιοι μακαρίζεσθε· ὡς ἀστραπαὶ γὰρ ἐκλάμποντες, τῷ κόσμῳ ἐφάνητε καὶ ὡς ὄρη νοητά, γλυκασμὸν ἐσταλάξατε· ὡς ἀέναοι, ποταμοὶ Παραδείσου μερισθέντες, τῶν ἐθνῶν τὰς Ἐκκλησίας, θείοις ποτίζετε νάμασιν.

Ὡς βολίδες ἀστράπτουσαι, ταῖς ἀκτῖσι τοῦ Πνεύματος, εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα διεπέμφθητε, τὴν τῶν θαυμάτων ἐνέργειαν, ἀφθόνως παρέχοντες, λειτουργοὶ τῶν τοῦ Χριστοῦ, μυστηρίων γινόμενοι, καὶ θεόγραφοι, θείας χάριτος πλάκες γεγραμμένοι, θεοδίδακτον τὸν νόμον, Ἱερομύσται πανόλβιοι.

Ἄλιέων ὁ κάλαμος, φιλοσόφων τὸ φρύαγμα, καὶ ῥητόρων ῥεύματα διετάραξε, θεοσοφίας διδάγματα, χαράττων καὶ δόγματα, καὶ μυρίων ἀγαθῶν, τηλαυγῶς ἐκτιθέμενος, εὐαγγέλιον, καὶ τρυφῆς ἀϊδίου μετουσίαν, καὶ Ἀγγέλων ἀπολαύσεις, καὶ διαμένουσιν εὐκλειαν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Ἡ πάνσεπτος τῶν Ἀποστόλων, ἐπεδήμησεν ἑορτῇ, τῇ Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ, προξενούσα σωτηρίαν ἡμῖν· μυστικῶς οὖν κροτήσαντες τούτοις προσεῖπωμεν· Χαίρετε φωστῆρες τῶν ἐν σκότει, τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες ὑπάρχοντες. Χαίρετε Πέτρε καὶ Παῦλε, δογμάτων τῶν θείων θεμέλιοι ἀρραγεῖς, φίλοι τοῦ Χριστοῦ, σκευὴ τίμια. Πάρεστε μέσον ἡμῶν ἀοράτως, καταξιούντες δωρεῶν αὐλῶν, τοὺς τὴν ὑμῶν ἑορτῆν, εὐφημοῦντας ἄσμασι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένη; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμπας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγγύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνῇ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῶν Ἀποστόλων.

Ἦχος δ'. Αὐτόμελον.

Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς, οὐκ ἀπ' ἀνθρώπων, ὅτε τὸ ἐπίγειον σκότος ἡμαύρωσε, τοὺς ὀφθαλμοὺς σοῦ τοῦ σώματος, τῆς ἀσεβείας, δημοσιεῦον τὴν σκυθρωπότητα, τότε τὸ οὐράνιον, φῶς περιήστραψε, σῆς διανοίας τὰ ὄμματα, τῆς εὐσεβείας, ἀνακαλύπτων τὴν ὠραιότητα· ὅθεν ἐπέγνωσ τὸν ἐξάγοντα, φῶς ἐκ σκότους Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.

Ὁ τοῦ Ἀνάρχου Πατρὸς Υἱὸς καὶ Λόγος, ὅτε δωδεκάριθμον τῶν Ἀποστόλων χορόν, ἐν γῆ ἐλθὼν ἐξελέξατο, ἠρώτα τούτους· Τίνα με λέγουσιν εἶναι ἄνθρωποι; τότε καὶ ὁ πρόκριτος τῶν Ἀποστόλων Πέτρος, θεολογῶν ἀνεκήρυξε, τρανῶς βοήσας· Σὺ εἶ Χριστὸς, τοῦ ζῶντος Θεοῦ Υἱός· ὅθεν ἀξίως μακαρίζεται, ὡς ἐξ ὑψους λαβὼν ἀποκάλυψιν, καὶ τὸ κράτος τοῦ λύειν, καὶ δεσμεῖν τὰ ἁμαρτήματα.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.

Σὺ ἐπαξίως πέτρα προσηγορεύθης, ἐν ἣ τὴν ἀκράδαντον πίστιν ὁ Κύριος, τῆς Ἐκκλησίας ἐκράτυνεν, ἀρχιποίμενα, τῶν λογικῶν προβάτων ποιήσας σε· ἐντεῦθεν κλειδοῦχόν σε τῶν οὐρανίων πυλῶν, ὡς ἀγαθὸς ἐγκατέστησεν, ἀνοίγειν πᾶσι, τοῖς μετὰ πίστεως προσεδρεύουσιν· ὅθεν ἀξίως κατηξίωσαι, σταυρωθῆναι καθὼς ὁ Δεσπότης σου, ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Ἐφραὶμ Καρίας.

Ἑορτὴ χαρμόσυνος, ἐπέλαμψε τοῖς πέρασι σήμερον, ἡ πάνσεπτος μνήμη τῶν σοφωτάτων Ἀποστόλων, καὶ κορυφαίων Πέτρου καὶ Παύλου· διὸ καὶ ἡμεῖς ἀδελφοί,

ἐν ῥῥαῖς καὶ ὕμνοις ἑορτάσωμεν φαιδρῶς τὴν πανσεβάσμιον ταύτην ἡμέραν, λέγοντες· Χαῖρε, Πέτρε Ἀπόστολε, καὶ γνήσιε φίλε, τοῦ σοῦ Διδασκάλου Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· Χαῖρε, Παῦλε παμφίλτατε, καὶ κήρυξ τῆς πίστεως, καὶ διδάσκαλε τῆς οἰκουμένης. Ὡς ἔχον παρρησίαν, ζευγος ἀγιόλεκτον, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν ἱκετεύσατε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς· σὲ ἱκετεύομεν· Πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκια. ᾠχος δ΄.

Οἱ τῶν Ἀποστόλων πρωτόθρονοι... (σελ. 128).

Δόξα. ᾠχος γ΄.

Ἀπόστολοι Ἅγιοι, πρεσβεύσατε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν παράσχη ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθεῖση, ὁ Υἱός σου καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὸ διὰ Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθορᾶς ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, Καθίσματα τῶν κορυφαίων κατὰ σειρᾶν, καὶ ζήτηι αὐτὰ ἐκεῖ. Ὁ Ν΄, καὶ οἱ Κανόνες τῶν κορυφαίων καὶ τῶν IB΄.

Ὁ Κανὼν τῶν Κορυφαίων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Πέτρον γεραίρω, Παῦλον ὕμνῳ προφρόνως.

Ῥδὴ α΄. ᾠχος δ΄. Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Παράσχου μοι Κύριε, τοῦ παναγίου σου Πνεύματος, σταγόνα χαρίσματος, λόγον τὸν εὔσημον, καὶ τερφθήσομαι, πιστῶς ἐγκωμιάζων, τῶν πρωταποστόλων σου, τὰ κατορθώματα.

Ἐλίπες πανεύφημε, Πέτρε προθύμως τὰ πρόσκαιρα, καὶ Χριστοῦ τοῖς ἴχνεσιν, ἐπηκολούθησας. Τὴν δυσπειθειαν, ἀπέλιπες δὲ Παῦλε, καὶ τῷ σὲ καλέσαντι, προσεκολλήθης Χριστῷ.

Τὴν χάριν Ἀπόστολοι, οὐσιωδῶς ἐνδημήσασαν, ἡμῖν εἰσδεξάμενοι, τοῦ θείου Πνεύματος, διενείμασθε, τῆς γῆς ἀπάσης Πέτρε, καὶ Παῦλε διδάσκοντες, πάντα τὰ πέρατα.

Θεοτοκίον.

Ῥητόρων πολύφθογγοι, καὶ μουσικῶν λίαν εὔηχοι, γλῶσσαί σε οὐ σθένουσι, τιμᾶν ἢ μέλπειν Ἀγνή, ὑπὲρ ἄνθρωπον, καὶ γὰρ τὸ πεπραγμένον, ἐν σοὶ μόνη πέφυκε, θεῖον μυστήριον.

Ὁ Κανὼν τῶν IB΄, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Χριστοῦ γεραίρω τοὺς σοφοὺς Ἀποστόλους.

Θεοφάνους.

Ῥδὴ α΄. ᾠχος δ΄. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Χορείαν τῶν Ἀποστόλων μέλπειν μοι, προθυμουμένῳ Χριστέ, ταῖς ἱκεσίαις τούτων ὡς Θεός, τὴν ἀκτίνα τοῦ Πνεύματος, τοῦ Παναγίου δώρησαι, καὶ τὴν λαμπάδα τῆς σοφίας σου.

Ῥωσθέντες ῥώμη τῇ σῇ καὶ χάριτι, Χριστέ τὴν δύναμιν, τῶν ἐναντίων ἔθραυσαν ἐχθρῶν, οἱ σεπτοὶ σοὶ Ἀπόστολοι, θεοειδεῖς γενόμενοι, ταῖς ἀνευδότηις πρὸς σὲ νεύσεσιν.

Ίάσεις ἐπιτελοῦντες Δέσποτα, τῷ σῶ ὀνόματι, τὰ τῶν ἐθνῶν συστήματα τῆ σῆ, ἐπιγνώσει ἐζώγησαν, οἱ εὐκλεεῖς Ἀπόστολοι, καὶ τῷ φωτί σου κατελάμπρυναν. Σοφία μαθητευθέντες ἔνδοξοι, Χριστοῦ Ἀπόστολοι, τῆ οὐρανίῳ πᾶσαν προφανῶς, τῶν σοφῶν ἐμωράνατε, πολυλογίαν ἄχρηστον, τῆ συντονία τοῦ κηρύγματος. Θεοτοκίον.

Τριάδος τῆς ὑπερθέου πάναγνε, τὸν ἕνα τέτοκας, ἐκ σοῦ σαρκὶ φανέντα καθ' ἡμᾶς, εὐδοκία τοῦ φύσαντος, καὶ συνεργεία Πνεύματος, τοῦ Παναγίου Μητροπάρθενε. Καταβασία. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου (ἢ τῆς τυχούσης ἐορτῆς).

Τῶν Κορυφαίων. Ὡδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Ὁ σύγγονος Πέτρε σοὶ Ἀνδρέας, προφαίνει Μεσσίαν τὸν Χριστόν, ᾧ πιστεῖ προσεπέλασας. Καὶ σὺ Παῦλε θεσπέσιε, τῷ θεουργῷ Βαπτίσματι, δι' Ἀνανίου πεφώτισαι.

Νωθρῶς τοὺς τῷ γράμματι τοῦ Νόμου, προσπταίοντας γόνους Ἰσραήλ, τῷ φωτισμῷ τῆς χάριτος, ὁ Πέτρος προσενήνοχε. Τὰς τῶν ἐθνῶν ἀγέλας δέ, ὁ Παῦλος πλάνης ἐρρύσατο.

Γυμνοὺς καὶ ἀόπλους εἰς τὰ ἔθνη, ἀπέστειλας σοῦ τοὺς Μαθητάς, ἀνθ' ὄπλων σοῦ τὸ ὄνομα, βαστάζοντας τὸ ἅγιον· καὶ τὸν τῆς πλάνης πόλεμον, Χριστὲ τῆ πιστεῖ διέλυσαν.

Θεοτοκίον.

Ἐπλήσθη Ἀπόστολοι τοῦ γνῶναι, τὸν Κύριον σύμπασα ἢ γῆ, τὸν ἐκ Παρθένου λάμπαντα, καὶ κόσμον καταυγάσαντα, θεῖον ὑμῶν κηρύγματι, Πέτρε καὶ Παῦλε πανεύφημοι.

Τῶν ἸΒ' Ἀποστόλων. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Οὐράνια καὶ σεπτὰ, θεηγοροῦντες ἐπὶ γῆς δόγματα, γλώσσαις πυρὸς φθεγγόμενοι, κήρυκες Χριστοῦ παρεδώκατε.

Ἐδέειξας οὐρανοὺς, τοὺς Μαθητάς σου λογικοὺς Δέσποτα, δόξαν τὴν σὴν ἅπασιν, ἐκδιηγουμένους τοῖς πέρασιν.

Γραφέντες ἐν οὐρανοῖς, καὶ δεδειγμένοι τοῦ Χριστοῦ σύσκηνοι, τοὺς νῦν ἡμᾶς πάνσοφοι, σέβοντας προθύμως φρουρήσατε.

Θεοτοκίον.

Ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, ὁ ἐν ὑψίστοις κατοικῶν Πάναγνε· ἄνευ σπορᾶς σάρκα γάρ, ἐκ σοῦ προσλαβὼν πεφανέρωται.

Καταβασία. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους

(ἢ τῆς τυχούσης ἐορτῆς).

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς.

Κατοικισθέντες ἐν φωτὶ ἀπροσίτῳ, ὡς οἰκητήρια φωτὸς πεφυκότες, οἶκον ὑμῶν τὸν ἅγιον φωτίζετε ἀεὶ, θεῖαις προσφοιτήσεσιν· ὅθεν πιστεῖ βοῶμεν· Σκότους ἡμᾶς ρύσασθε, καὶ παντοίων κινδύνων, καὶ χαλεπῶν ἐθνῶν ἐπιδρομῆς, ἐκδυσωποῦντες τὸν Κτίστην Ἀπόστολοι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσωμέν ποτε Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο, ἐκ τοσοῦτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σφάζεις ἀεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Τῶν Κορυφαίων. Ὡδὴ δ'. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Ῥωμαλεωτάτοις μὲν οἱ ἀσθενεῖς, ῥητορικωτάτοις δὲ μέροσιν, οἱ ἰδιῶται, συμπλακέντες εὐσεβῶς, Πέτρος καὶ Παῦλος ἤσαντο, νίκος τοῦ Χριστοῦ οἱ Ἀπόστολοι.

Ἀποστάτην Σίμωνα μάγον δεινόν, ὡς φιλοχρυσότατον ἤλεγξεν, ὁ θεῖος Πέτρος. Ὁ δὲ Παῦλος ὁ σοφός, τὸν τρίβους διαστρέφοντα, τοῦ Χριστοῦ Ἐλύμαν ἐπήρωσεν. Ἰδιωτικώτατον ὁ ἀλιεύς, καὶ ὁ σκηνουργὸς λόγον ἔχοντες, ἀλλ' ἠρτυμένον θείῳ ἄλατι ψυχάς, τῶν φιλοσόφων ἤδυναν, καὶ Χριστοῦ τῇ πίστει προσήγαγον.

Θεοτοκίον.

Ῥῆσει θεοπνεύστῳ λαλῶν Ἀββακούμ, ὄρος σε δασὺ κατάσκιον, ὁ θεῖος ἔφη, τὸν ἐλθόντα ἐκ Θαιμάν, καὶ βροτωθέντα Δέσποινα, διὰ σοῦ μηνύων σαφέστατα.

Τῶν IB' Ἀποστόλων. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ῥημάτων θείων ὁ φθόγγος τῶν Ἀποστόλων, πυρσοφανῶς διήλθε, τὴν οἰκουμένην πᾶσαν, πλάνης μὲν τὴν ὕλην ἐμπιπρῶν, φωτίζων δὲ χάριτι, τὰ τῶν εὐσεβούντων συστήματα.

Ἄμαυρωθέντα τῷ ζῳφῷ τῆς ἀσεβείας, θεοφεγγεῖς φωστῆρες, οἱ Μαθηταὶ φανέντες, κόσμον κατελάμπρυναν, ἀκτίσι τῆς χάριτος, καὶ μαρμαρυγαῖς τοῦ κηρύγματος.

Ἰερωτάταις λαμπάσιν ἠγλαϊσμένοι, τοῦ νοητοῦ ἡλίου, ὡς ἀστέρες τὸν κόσμον, λάμπετε πανόλβιοι, φωτὶ τῆς Θεότητος, πλάνης τὴν ἀχλὺν ἐκδιώκοντες.

Ῥάβδον δυνάμεως ἔχοντες τὸν Σταυρόν σου, τὴν ἀλμυρὰν τοῦ βίου, οἱ αὐτόπται σου Λόγε, θάλασσαν διέτεμον, ὡς ἵπποι ταράσσοντες, τῆς πολυθείας τὰ κύματα.

Θεοτοκίον.

Ῥαῖσμένος ποικίλη φωτοχυσία, ὁ οὐρανὸς ὁ ἔμψυχος, σοῦ τοῦ Βασιλέως, τῶν βασιλευόντων Χριστέ, Παρθένος ἡ ἄχραντος, νῦν ὡς Θεοτόκος δοξάζεται.

Καταβασία. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

(ἢ τῆς τυχούσης ἐορτῆς).

Τῶν Κορυφαίων. Ὡδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ὡς ὄντα στερρότατον, Χριστὸς σε πέτραν κέκληκε, Πέτρε, καὶ ἐν σοὶ τὴν Ἐκκλησίαν, ἧς ἄδου πύλαι οὐ κατισχύσουσι. Σὲ δὲ Παῦλε σκεῦος ἐκλογῆς, ἔφη τούτου φέρειν σε, ἐθνῶν ἐμπροσθεν τοῦνομα.

Πέτρος ἀρνησάμενος, ἐκ τρίτου τὸν Διδάσκαλον, τριττῇ, τοῦ φιλεῖν συγκαταθέσει, προσφκειώθη· Παῦλος δ' ὁ πρὶν βλασφημῶν, σοβαρῶς τε θλίβων τοὺς πιστούς, ὕστερον ἐκήρυττεν, ὃν ἐδίωκε πρότερον.

Ἀκήρατον εὐκλειαν, καὶ δόξαν τὴν αἰδίων, Πέτρε, πρὸς Χριστὸν σὺν Παῦλῳ εὔρες, τὰς κλεῖς αὐτὸς μὲν τῶν οὐρανῶν πιστευθεὶς· ὁ δὲ εἰς Παράδεισον ἀχθεῖς, ῥήματά τε ἄρρητα, μυθεῖς ὑπὲρ ἀνθρώπων.

Θεοτοκίον.

Ῥπὸ θεοῦ Πνεύματος, ὁ Ἡσαΐας ἐμπλεως, τόκον, τὸν ἀπάτορα προεῖπε, σοῦ ἐκ Παρθένου τεχθέντος Ἐμμανουήλ, ὅς ἐστι Θεὸς ὁ μεθ' ἡμῶν· ὃν Ἄγνη ἐκύησας, ὑπὲρ λόγον καὶ ἔννοιαν.

Τῶν IB' Ἀποστόλων. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Τοὺς θεοὺς σου Χριστέ, καὶ πανσόφους θεράποντας, φῶς ἔδειξας ἐν τῷ κόσμῳ, σὲ τὸ ἄδυτον φέγγος, τοῖς πᾶσι καταγγέλλοντας.

Οἱ πᾶσαν ἀρετὴν, προφανῶς ἐξασκήσαντες, Ἀπόστολοι τῆς ποικίλης, τῶν δαιμόνων κακίας, τοὺς βρόχους διελύσατε.

Ῥπέφηναν ἡμῖν, τῆς Τριάδος τὴν ἔλλαμψιν, Θεότητος ἐν μονάδι, οὐ πυρίναις ἐν γλώσσαις, φθεγγόμενοι Ἀπόστολοι.

Θεοτοκίον.

Σὲ ὄπλον ἀρράγες, κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα· σὲ ἄγκυραν καὶ ἐλπίδα, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Καταβασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα

(ἢ τῆς τυχούσης ἐορτῆς).

Τῶν Κορυφαίων. Ὡδὴ ς'. Τὴν θείαν ταύτην.

Λαμπρά τοῦ Πέτρου τὰ θαύματα· σεπτὰ δὲ καὶ τοῦ Παύλου τὰ τέρατα· τὰ γὰρ σουδάρια, σκιά τε τούτων νοσήματα, τῶν ἀσθενῶν ἰδῶνται προσεπεγγίζοντα.
Ὁ Πέτρος ὄντως ὁ ἔνδοξος, καὶ Παῦλος ἀληθῶς ὁ θεσπέσιος, δυὰς ἡ ἔνθεος, καὶ τῆς σεπτῆς καταγῶγια, ζωαρχικῆς Τριάδος, ἀπάντων μνήσθητε.

Νοσοῦντων ψυχὰς καὶ σώματα, ὡς θεῖος ἰατρὸς καὶ πανάριστος, Πέτρος ἰάσατο.
Παῦλος δὲ ἔθνη κατηύγασε, καὶ τῷ φωτὶ Κυρίου ἐσημειώσατο.

Θεοτοκίον.

Ἵμνεῖν σε χρέος ὀφείλομεν, ἀλλ' ὅμως κατ' ἀξίαν οὐ σθένομεν· διὸ ὑμνοῦντές σε, σιγῇ τιμῶμεν τὸ ἄφραστον, τὸ ἐπὶ σοὶ Παρθένε πραχθὲν μυστήριον.

Τῶν IB' Ἀποστόλων. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Στηρίξας, τοὺς μαθητὰς σοφία καὶ χάριτι, δυνατωτέρους εἰργάσω, τῆς Ἑλλήνων Σῶτερ ἐρεσχελίας, καὶ τὰ τούτων, ἀπατηλὰ κατήρησας δόγματα.

Οἱ θεῖοι, ποταμοὶ τῆς σοφίας ἐπλήρωσαν, τῶν σωτηρίων ναμάτων, τὰς κοιλάδας πάσας τῆς Ἐκκλησίας, σωτηρίου, ἐκ τῶν πηγῶν τὰ ρεῖθρα πλουτήσαντες.

Φανέντες, ζωτικοὶ ὡς ἀστέρες πανόλβιοι, διεσκεδάσατε πᾶσαν, τὴν ζοφώδη πλάνην ταῖς φωτοβόλοις, λαμπηδόσι, θεογνωσίας φέγγος ἀστράπτοντες.

Θεοτοκίον.

Ὅλην σε, τὴν πλησίον καλὴν τε καὶ ἁμωμον, καὶ καθαρὸν εὐρῶν κρίνον, καὶ κοιλάδων ἄνθος ὃ Θεομητορ, ὁ νυμφίος, ὁ νοητὸς ἐν σοὶ κατεσκήνωσεν.

Καταβασία. Τὴν θεῖαν ταύτην

(ἢ τῆς τυχούσης ἐορτῆς).

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Αὐτόμελον.

Τοὺς ἀσφαλεῖς καὶ θεοφθόγγους κήρυκας, τὴν κορυφὴν τῶν Μαθητῶν σου Κύριε, προσελάβου εἰς ἀπόλαυσιν, τῶν ἀγαθῶν σου καὶ ἀνάπαυσιν· τοὺς πόνους γὰρ ἐκείνων καὶ τὸν θάνατον, ἐδέξω ὑπὲρ πᾶσαν ὀλοκάρπωσιν, ὁ μόνος γινώσκων τὰ ἐγκάρδια.

Ὁ Οἶκος.

Τράνωσόν μου τὴν γλῶτταν Σωτήρ μου· πλάτυνόν μου τὸ στόμα· καὶ πληρώσας αὐτό, κατάνυξον τὴν καρδίαν μου, ἵνα οἷς λέγω ἀκολουθήσω, καὶ ἂ διδάσκω ποιήσω πρῶτος· πᾶς γὰρ ποιῶν καὶ διδάσκων, φησὶν, οὗτος μέγας ἐστίν· ἐὰν γὰρ λέγω μὴ πράττων, ὡς χαλκὸς ἠχῶν λογισθῆσομαι. Διὸ λαλεῖν μοι τὰ δέοντα, καὶ ποιεῖν τὰ συμφέροντα δώρησαι, ὁ μόνος γινώσκων τὰ ἐγκάρδια.

Συναξάριον.

Τῇ Α' τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἡ Σύναξις τῶν Ἁγίων ἐνδόξων καὶ πανευφήμων Ἀποστόλων τῶν Δώδεκα καὶ δήλωσις, ὅπως, καὶ ποῦ ἕκαστος αὐτῶν ἐκήρυξε καὶ ἐτελειώθη.

Στίχ. Τιμῷ Θεόπτας δώδεκα Χριστοῦ φίλους,

Ἦρωας ἄνδρας καὶ θεοὺς τολμῷ λέγειν.

Δώδεκα εὐκλέας τριακοστὴ ἀγείρει μύστας.

Πέτρος.

Πέτρος ὁ Ἀπόστολος, καὶ πρῶτος τῶν Μαθητῶν, πρότερον τὸ εὐαγγέλιον κηρύξας ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἔπειτα ἐν Πόντῳ καὶ Γαλατίᾳ καὶ Καππαδοκίᾳ, Ἀσίᾳ τε καὶ Βιθυνίᾳ, κατήλθε μέχρι Ῥώμης αὐτῆς. Καὶ διὰ τὸ παρευδοκιμῆσαι αὐτὸν ἐν τοῖς θαύμασι τὸν Σίμωνα μάγον, ὑπὸ Νέρωνος σταυρωθεὶς κατὰ κεφαλῆς, τελειοῦται.

Ἀνδρέας.

Ἀνδρέας ὁ Ἀπόστολος, ὁ πρωτόκλητος, καὶ ἀδελφὸς Πέτρου εἰς πᾶσαν τὴν παράλιον Βιθυνίας τε καὶ Πόντου καὶ Ἀρμενίας τὸν Χριστὸν κηρύξας, καὶ ὑποστρέψας διὰ τοῦ Πόντου καὶ Βυζαντίδος, κατήλθε μέχρι τῆς Ἑλλάδος· καὶ ἐν Πάτραις τῆς Ἀχαΐας ὑπὸ Αἰγεάτου σταυρωθεὶς τελειοῦται.

Ἰάκωβος.

Ἰάκωβος ὁ Ἀπόστολος, ὁ τοῦ Ζεβεδαίου, ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ τὸν Χριστὸν κηρύξας, ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ Ἀγρίππα, διὰ τὸ εὐπαρήσιαστον αὐτοῦ, μαχαίρᾳ ἀναιρεῖται.
Ἰωάννης.

Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής, καὶ ἀδελφὸς Ἰακώβου, ὁ ἐπὶ τὸ στήθος τοῦ Χριστοῦ ἀναπεσὼν, ἐν Ἀσίᾳ καὶ ἐν Πάτμῳ ὑπὸ Δομετιανοῦ ἐξορισθεὶς, καὶ πολλὰ πλήθη προσαγαγὼν τῷ Χριστῷ ὑποστρέψας ἐν Ἐφέσῳ, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο, πλήρης ἡμερῶν ὑπάρχων.

Φίλιππος.

Φίλιππος ὁ ἀπὸ Βηθσαϊδᾶ τῆς Γαλιλαίας, συμπολίτης Ἀνδρέου καὶ Πέτρου, καὶ αὐτὸς ἐν τῇ Ἀσίᾳ καὶ Ἱεραπόλει, σὺν Μαρίας τῇ ἀδελφῇ αὐτοῦ καὶ Βαρθολομαίῳ, τὸν Χριστὸν κηρύξας, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων σταυρωθεὶς τελειοῦται.

Βαρθολομαῖος.

Βαρθολομαῖος ὁ Ἀπόστολος, Ἰνδοῖς τοῖς καλουμένοις Εὐδαίμοσι κηρύξας τὸ τοῦ Χριστοῦ εὐαγγέλιον, σταυρῷ προσηλωθεὶς ἐν Ἀλβανοπόλει, ἐν αὐτῇ τελειοῦται· τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ Λεῖμανον, ἐν λάρνακι ἐμβληθέν, τῇ θαλάσῃ ἐναπορρίπτεται.

Θωμᾶς.

Θωμᾶς, ὁ καὶ Δίδυμος, Πάρθοις καὶ Μήδοις, Πέρσαις καὶ Ἰνδοῖς, τοῖς καλουμένοις Εὐδαίμοσι, κηρύξας τὸ τοῦ Χριστοῦ εὐαγγέλιον, καὶ ὑπ' αὐτῶν λόγχοις διατρωθεὶς τελειοῦται.

Ματθαῖος.

Ματθαῖος ὁ καὶ Λευῖ, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰακώβου τοῦ Ἀλφαίου, ὁ Τελώνης καὶ Εὐαγγελιστής, ὁ καὶ ποιήσας δοχὴν μεγάλην τῷ Ἰησοῦ, ἐκοιμήθη ἐν Ἱεραπόλει τῆς Συρίας, διὰ πυρὸς τελειωθεὶς.

Ἰάκωβος Ἀλφαίου.

Ἰάκωβος Ἀλφαίου, ὁ καὶ ἀδελφὸς Ματθαίου (ἀμφότεροι γὰρ τὸν Ἀλφαῖον ἔσχον πατέρα) ὑπὸ τῶν ἀπίστων σταυρῷ ἀναρτηθεὶς, τελειοῦται.

Θαδδαῖος.

Ἰούδας Ἰακώβου, ὁ παρὰ μὲν τῷ Λουκᾷ, ἐν τε τῷ Εὐαγγελίῳ καὶ ταῖς Πράξεσιν, Ἰούδας ὀνομαζόμενος, παρὰ δὲ Ματθαίῳ καὶ Μάρκῳ, Θαδδαῖος καὶ Λεββαῖος καλούμενος, ἀδελφὸς κατὰ σάρκα χρηματίζων τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν Μεσοποταμίᾳ κηρύξας τὸ εὐαγγέλιον, ὕστερον ἐκοιμήθη ἐν Ἀρατὰτ τῇ πόλει, ὑπὸ ἀπίστων ἀναρτηθεὶς καὶ τοξευθεὶς.

Σίμων.

Σίμων ὁ ἀπὸ Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, ὁ καὶ Ναθαναὴλ ἐν τῷ κατὰ Ἰωάννην εὐαγγελίῳ ὀνομαζόμενος, πᾶσαν τὴν Μαυριτανίαν, καὶ τὴν τῶν Ἄφρων χώραν διελθὼν, καὶ κηρύξας τὸν Χριστὸν, σταυρωθεὶς ὑπ' αὐτῶν τελειοῦται.

Μαθθίας.

Μαθθίας, ὁ ἀντὶ τοῦ προδότου συγκαταριθμηθεὶς τοῖς Ἀποστόλοις, ἐν τῇ Αἰθιοπία κηρύξας τὸν Χριστὸν, καὶ πολλαῖς τιμωρίαις ὑπ' αὐτῶν αἰκισθεὶς, τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ παρατίθεται.

Ταῖς τῶν Ἁγίων καὶ πανευφήμεων Ἀποστόλων πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῶν Κορυφαίων. Ὡδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Μεμακάρισται, ὁ Πέτρος παρὰ τοῦ Χριστοῦ, ὡς τοῦτον φάμενος, Υἱὸν τοῦ ζῶντος Θεοῦ· Παῦλος δὲ τετίμηται, ὡς σκευὸς εὐχρηστον· καὶ ἀμφότεροι συμμελωδοῦντες ἔψαλλον· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Νομολάτρας μὲν, ὁ Πέτρος ἐσυνέτιζεν, ὡς προσετέτακτο· ὁ Παῦλος δὲ ἐθνικούς· τούτους τε τῇ χάριτι, Χριστοῦ προσέφερον, ἀνακράζοντες· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡς πανάριστος, ὁ Πέτρος τοῦ Χριστοῦ ποιμὴν, τὴν ποιμνὴν εἴληφε· τῆς δ' Ἐκκλησίας αὐτοῦ, ὁ Παῦλος διδάσκαλος, ἔνθεος γέγονεν, ἄμφω κρίζοντες· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Παναμώμητε, Παρθένε καὶ ἀσύγκριτε, τῇ ἀγιότητι, ἢ τὸν Θεὸν ἐν σαρκί, ἀφράστως κυήσασα, καὶ γαλουχήσασα, αὐτῷ πρέσβευε, παντοίων ἡμᾶς ρύεσθαι, πειρασμῶν τε καὶ σκανδάλων.

Τῶν IB' Ἀποστόλων. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Υἰοθετήσας, τοὺς μαθητάς σου πρὶν ὁ φύσει Υἱός, θέσει κληρονόμους ἔδειξας πατρικῆς, κληρουχίας Ὑπεράγαθε, καὶ συνεδρεῦειν σοι, τῷ Θεῷ καὶ Δεσπότη εὐδόκησας.

Σοφίας χύμα, καρδίας πλάτος, γλῶσσαν εὐλαλον, Λόγε παρασχὼν τοῖς θείοις σου Μαθηταῖς, ἐξαπέστειλας κηρύττοντας, τὸ Εὐαγγέλιον, τῆς βασιλείας πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν.

Ἀναφανέντες, ὥσπερ νεφέλαι πλήρεις θείου φωτός, πᾶσιν ἐπομβρίζουσιν ὕδωρ ζωοποιόν, οἱ Ἀπόστολοι κραυγάζοντες· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ Ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Πεποικιλμένη, τῇ θείᾳ δόξῃ ὠφθῆς ἄχραντε, μόνη ἐξ αἰῶνος Λόγον τὸν τοῦ Πατρὸς, δεξαμένη Μητροπάρθενε. Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις πανάμωμε.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν

(ἢ τῆς τυχούσης ἑορτῆς).

Τῶν Κορυφαίων. Ὡδὴ ἡ'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ῥώμη κρατυνθεῖς ὁ Πέτρος θεία, θανοῦσαν τὴν Ταβιθὰν εὐχῇ ἀνέστησε· Παῦλος δὲ τὸν Εὐτυχον, ὕψους ὀλισθήσαντα, καὶ νεκρωθέντα ἠγειρεν, ἄμφω κραυγάζοντες· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὅρασει φρικτὴ καὶ θαυμασία, ὁ Πέτρος καταφωτίζει τὸν Κορνήλιον· Παῦλος δὲ τὸν Γάϊον Κρίσπον καὶ Πανέστιον, τὸν Στεφανᾶν ἐβάπτισεν, ἄμφω κραυγάζοντες· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Φρουρούμενον Πέτρον δεδεμένον, Ἀγγέλου ἐπιστασία Χριστὸς ἔλυσε· Παῦλον σὺν τῷ Σίλα δέ, αὐθις προσευχόμενον, κολαστηρίῳ πόδας τε, δεινῶς τεινόμενον, ἀφήκε τὴν φρουρὰν διασεισάς· ὅθεν γεγηθότες αὐτὸν ἐδοξολόγουν.

Θεοτοκίον.

Ῥῦσαι τῶν παθῶν τῶν ὀλεθρίων, σειράς τε ἁμαρτιῶν ἡμῶν διάρρηξον, αἷς ἕκαστος σφίγγεται· πάντες γὰρ ἡμάρτομεν, καὶ ἴλασμον αἰτούμεθα, ὄντες ὑπεύθυνοι· ὃν δίδου Θεοτόκε λιταῖς σου, τοῖς ὑπερυψοῦσι Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῶν IB' Ἀποστόλων. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Ὁ θεῖος καὶ πάνσοφος χορός, τῶν Ἀποστόλων Χριστοῦ, πυρὶ τοῦ Πνεύματος, ὡς ὕλην εὐπρηστον ἐφλεξε, τῶν δαιμόνων τὰ σεβάσματα, καὶ τὰς καρδίας τῶν πιστῶν ἐφωταγώγησε, τῶν βοώντων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Συμφώνως τοὺς θείους Μαθητάς, καὶ Ἀποστόλους Χριστοῦ, τοὺς τὰ οὐράνια, ἡμῖν βροντήσαντας δόγματα, τοὺς λειμῶνας τοὺς τῆς πίστεως, τοὺς εὐεργέτας τοὺς κοινούς τῆς ἀνθρωπότητος, τοῦ Σωτῆρος, τοὺς ὑπηρέτας ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν.

Τὰ πάνσεπτα καὶ χωρητικά, δοχεῖα τοῦ φωτός, τὰς τῶν βροτῶν ἀπαρχάς, τὰς τοῦ κηρύγματος σάλπιγγας, τοὺς χειμάρρους τῆς ἀφθάρτου ζωῆς, τὰς θεοφόρους ἀστράπας, τὰς ἰαμάτων πηγάς, τοὺς νοερούς πόδας τοῦ Εὐαγγελίου δοξάσωμεν.

Θεοτοκίον.

Ὁ πλήρης κενοῦται δι' ἡμᾶς, ἵνα πληρώσεως, αὐτοῦ μετάσχωμεν· τὴν γὰρ πανάχραντον μήτραν σου, ὑποδὺς ὁ ἀπερίληπτος, τῶν πατρικῶν οὐκ ἀποστάς κόλπων σεσάρκωται· ὅθεν πάντες, σὲ εὐλογοῦμεν Μαρία Θεόνυμφε.

Καταβασία. Παΐδας εὐαγεῖς.

(ἢ τῆς τυχούσης ἐορτῆς).

Τῶν Κορυφαίων. Ὡδὴ θ'. Ἄπας γηγενής.

Ὅλον πανταχοῦ, τὸν κόσμον διήλθετε, ὡς περ ὑπόπτεροι· καὶ τὸ Εὐαγγέλιον, φυλαῖς, ἀπάσαις γλώσσαις καὶ ἔθνεσι, τὸ τοῦ Χριστοῦ κηρύξαντες, πάντας εἰλκύσατε, πρὸς τὴν πίστιν, Πέτρε παμμακάριστε, καὶ θεσπέσιε Παῦλε Ἀπόστολε.

Νεύσας εἰς βαθύ, τὸ γῆρας καὶ φύσεως, τὸ χρέος Πέτρε πληρῶν, τῆ τοῦ διδασκάλου σου, Χριστοῦ μιμήσει σταυρὸν ὑπέμεινας· σὺ δὲ τμηθεὶς τὴν κάραν σου, Παῦλε, ὦ θαῦμα φρικτόν! ἀντὶ λύθρου, γάλακτος ἀνέβλυσας, ὀχετοὺς καὶ ἀπίστους ἐπέστρεψας.

Ἵθ θεία δυάς, κόσμου τὸ σωτήριο, ἢ πιστευθεῖσα παντός, καὶ πρὸς θεοσέβειαν, ἐξ ἀσεβείας μεταρρῦθμίσασα, καὶ μετὰ πότμον σφύζουσα, ἔτι πιστῶν τὰς ψυχὰς, καὶ ἡμῶν νῦν μνήσθητε καὶ πρόσθητε, τοῦ Χριστοῦ Κορυφαῖο Ἀπόστολοι.

Θεοτοκίον.

Σῶτερ ἀγαθέ, ὁ φύσει φιλόανθρωπος καὶ πολυεύσπλαγχνος, ταῖς τῆς παννυμνῆτου σου, Μητρὸς Παρθένου θεαῖς ἐντεύξεσι, Πέτρου πρεσβείαις Παύλου τε, τῶν Ἀποστόλων τῶν σῶν, τὰ ἐλέη σου καὶ τὴν βοήθειαν, οὐρανόθεν ἡμῖν ἐξαπόστειλον.

Τῶν IB' Ἀποστόλων. Λίθος ἀχειρότητος.

Λύειν τὰς σειρὰς τῶν πταισμάτων, τὴν ἐξουσίαν εἰληφότες, παρὰ τοῦ Δεσπότη θεόπαι, τὰς ἀμαρτίας τῶν ἀνυμνούντων ὑμᾶς, συμπαθῶς ἐξαλείψατε, καὶ σωτηρίας ἀξιώσατε.

Ὅλην τὴν τοῦ Πνεύματος αἴγλην, οὐσιωδῶς ὑμῖν φανεῖσαν, πάντες ὑπεδέξασθε σοφοί, ἐν ὑπερώφῳ μυσταγωγούμενοι, τὰ ὑψηλὰ διδάγματα· καὶ νῦν ἀξίως μακαρίζεσθε.

Ἵμῖν ὁ Χριστὸς νῦν τοῖς φίλοις, ἀναπαυσάμενοις βραβεύει, τοὺς ἀμαραντίνους στεφάνους, καὶ θεωρίας θείας ἐμπίλησιν, ὃν περ νῦν δυσωπήσατε, τὰς Ἐκκλησίας διασώσασθαι.

Θεοτοκίον.

Σαρκὶ ἐπιδημῆσαι θελήσας, ὁ διακοσμήσας πάντα Λόγος, ἐν σοὶ κατεσκήνωσε μόνην, ἀγιωτέραν πάντων εὐράμενος, καὶ Θεοτόκον ἔδειξεν, ἐπ' ἀληθείας Θεονύμφευτε.

Καταβασία. Ἄπας γηγενής.

(ἢ τῆς τυχούσης ἐορτῆς).

Ἐξαποστειλάριον. Τῶν Μαθητῶν ὁρώντων σε.

Τῶν Μαθητῶν τὴν πάντιμον δωδεκάδα, χαρμονικῶς συνδράμωμεν εὐφημῆσαι.

Χαίρετε τὴν σύμπασαν κυκλώσαντες, καὶ τῶν ἐθνῶν ζωγρήσαντες, τὰς κακοπίστους ἀγέλας, μαθητευθέντων τὰ θεῖα.

Θεοτοκίον.

Ἵμεῖς ἐν σοὶ καυχώμεθα Θεοτόκε, καὶ εἰς Θεόν σε ἔχομεν προστασίαν. Ἐκτεινον τὴν χεῖρά σου τὴν ἄμαχον, καὶ θραῦσον τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν· σοῖς ἐξαπόστειλον δούλοις, βοήθειαν ἐξ Ἁγίου.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστῶμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Ἡ κορυφαία κρηπίς τῶν Ἀποστόλων, τὰ πάντα κατέλιπες καὶ ἠκολούθησας, τῷ Διδασκάλῳ βοῶν αὐτῷ, σὺν σοὶ θανοῦμαι, ἵνα καὶ ζήσω τὴν μακαρίαν ζωὴν. Τοῦ κόσμου δὲ γέγονας, Πέτρε, διδάσκαλος, κῆρυξ καὶ πέτρα τῆς πίστεως, καὶ Ἐκκλησίας δόξα καὶ κλέος, καὶ πύργος ἄσειστος, ἧς πύλαι ἕδου οὐ κατισχύουσιν, ὡς προέφη Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ ἐκ κοιλίας μητρὸς ἀφορισμένος, ὑλώδους ἐμφάσεως, βάρος ἀπάσης φυγῶν, ἀνεπερώθης τῷ ἔρωτι, ὄντως τῆς θείας, Παῦλε ἀγάπης πρὸς ὕψος ἔνθεον· ἔνθα τὸν

ὑπέρφωτον, γνόφον τοῦ θείου φωτός, ὑπεισελθὼν ὡς τις ἄσαρκος, τὴν τῶν ἀρρήτων, κατεπλουτίσθης ῥημάτων μύησιν, καὶ ἀπεστάλης τοῖς ἐν σκότει, τὸ φῶς μηνύων Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὡς φῶς ὑπάρχων πρὸ πάντων τῶν αἰώνων, ὅτε κατηξίωσας πρὸς με τὸν ἄνθρωπον, ἐπιδημήσαι δι' ἄφατον, φιλανθρωπίαν, καὶ σὰρξ γενέσθαι δι' ἀγαθότητα, τότε φῶτα δεύτερα, τῆς σῆς λαμπρότητος, καὶ ἀστραπῆς ἀποστίλβοντα, τοὺς Ἀποστόλους, καὶ μαθητάς σου Σῶτερ ἀνέδειξας· οἱ καὶ πεμφθέντες, κτίσιν ἅπασαν, τῷ φωτί σου τῷ θείῳ κατηύγασαν, δυσωποῦντές σε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Πέτρε καὶ Παῦλε τοῦ Λόγου ἀροτῆρες, Ἄνδρέα, Ἰάκωβε, καὶ Ἰωάννη σοφέ, Βαρθολομαῖε, καὶ Φίλιππε, Θωμᾶ, Ματθαῖε, Σίμων, Ἰούδα, θεῖε Ἰάκωβε, παγκόσμιε πάντιμε, τῶν Μαθητῶν δωδεκάς, οἱ ἐν τῷ κόσμῳ κηρύξαντες, τὴν παναγίαν, Τριάδα φύσει Θεὸν ἀίδιον· τῆς Ἐκκλησίας οἱ ἀλάξευτοι, ὄντως πύργοι καὶ στῦλοι ἀσάλευτοι, τῷ Δεσπότη τῶν ὅλων, ἰκετεύσατε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'. Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Ἦν διήλθετε κτίσιν φωτίσαντες, οἱ τοῦ Σωτῆρος Μαθηταί, τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων, ὡς ὕλην καταφλέξαντες τοῖς διδάγμασιν ὑμῶν, τὰ ἔθνη ἐξ ἀγνωσίας βυθοῦ, πρὸς τὴν θεῖαν γνῶσιν, σαγηνεύσαντες ἐσώσατε· καὶ νῦν πρεσβεύσατε Χριστῷ, ὅπως ἴλεως γένηται ἡμῖν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα, πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῶν Κορυφαίων, Ἐδὴ γ' καὶ ἐκ τοῦ τῶν Δώδεκα, Ἐδὴ ς'.

Ὁ Ἀπόστολος, τὸ Εὐαγγέλιον,

Καὶ Κοινωνικόν· Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν...

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩ ΑΓΙΩ ΤΡΙΑΔΙΚῼ ΘΕῶ ΔΟΞΑ
ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΜΑΚ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ
ΕΛΛΑΔΟΣ κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ,
ΕΙΣΗΓΗΣΕΙ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΘΕΟΦ. ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ κ. ΠΕΤΡΟΥ
ΚΑΙ ΕΓΚΡΙΣΕΙ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ
ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ ΕΓΕΝΕΤΟ Η ΠΑΡΟΥΣΑ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΚΑΤΑ ΤΟ ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΕΤΟΣ 2001,
ΕΠΙ Τῆ ΒΑΣΕΙ ΤΗΣ ΚΑΤ' ΕΤΟΣ 1959
ΓΕΝΟΜΕΝΗΣ ΤΟΙΑΥΤΗΣ.
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ ΤΗΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
